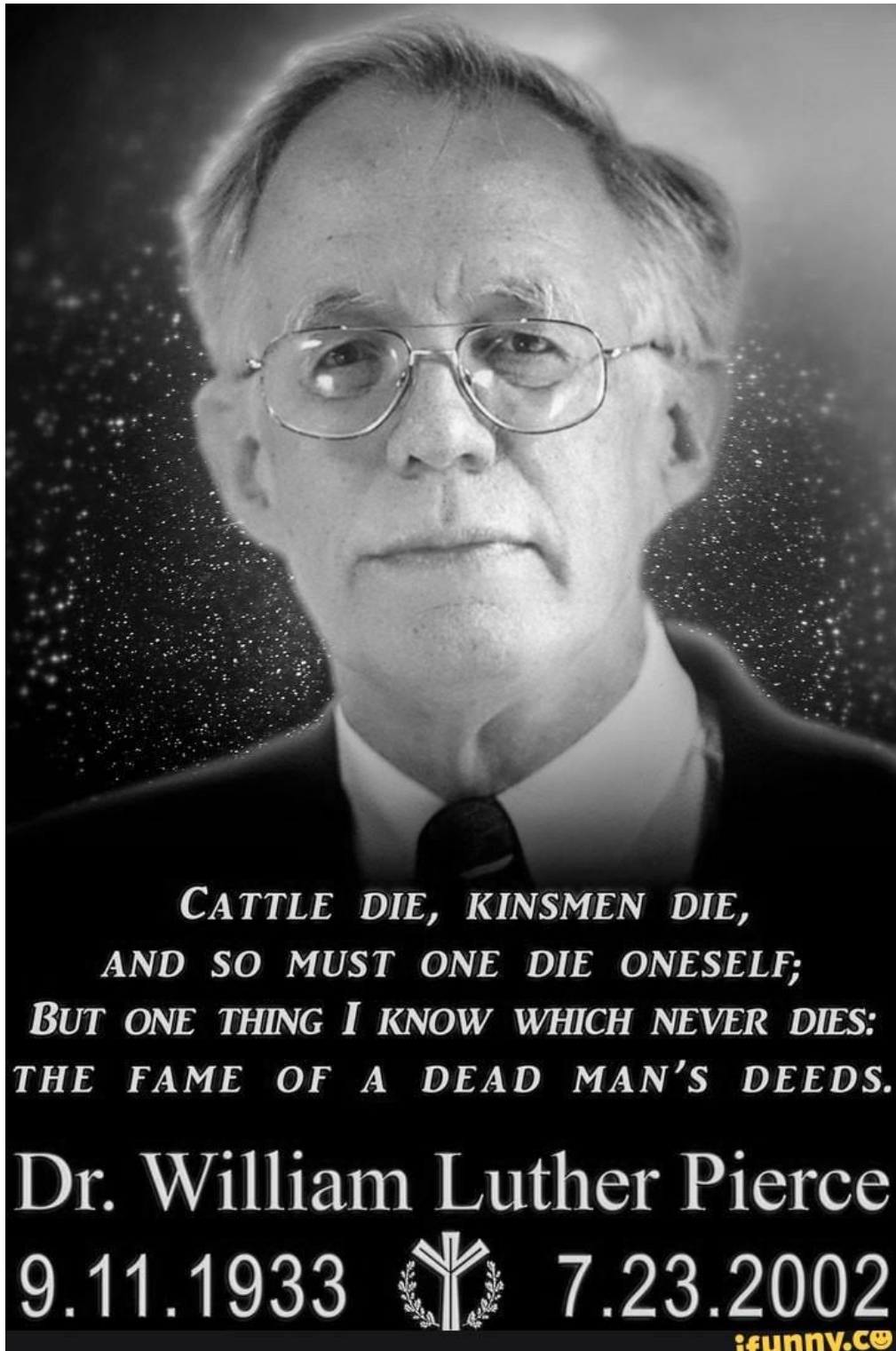

JÄGER

Andrew Macdonald

William Luther Pierce III (n. 11 septembrie 1933 - d. 23 iulie 2002) a fost un național-socialist american, adept al supremației albilor și activist politic de extremă dreapta. Timp de peste 30 de ani, el a fost unul dintre cei mai cunoscuți indivizi ai mișcării naționaliste albe. Fizician de profesie, a fost autorul romanelor **The Turner Diaries** și **Hunter** sub pseudonimul **Andrew Macdonald**. Primul a inspirat mai multe „crime motivate de ură”, inclusiv bombardamentul din Oklahoma City din 1995. Pierce a fondat Alianța Națională naționalistă albă, o organizație pe care a condus-o timp de aproape 30 de ani.

DEDICAȚIE PENTRU: **ADOLF HITLER!**

La fel ca giganții spirituali dinaintea voastră – ați fost blestemați și împinși la moarte de pigmeii spirituali pentru că ați îndrăznit să vă ridicați pentru un adevăr nou și vital. Poporul vostru eroic zace tăcut, legat în lanțuri de aur și sfâșiat între cele două bande criminale de bolșevici și sioniști.

Am ajutat la bombardarea și arderea a milioane dintre tinerii voștri curajoși. Tinerele voastre mame cu ochi albaștri au fost violate și ucise de sălbaticii sovietici și de negri. Milioanele de băieți și fete blonde pe care i-ați iubit atât de mult zac mucegăiți pe hectare întregi de devastare și ruină. Milioane de concetățeni americani, britanici, francezi și alți camarazi rasiali, toți la fel de ignoranți ca și mine, au fost măcelăriți și mutilați luptând pentru aceleași două bande murdare de sioniști și bolșevici.

Evreul, dușmanul omenirii strigă ca diavolul la semnul crucii. Spiritul vostru măreț a inspirat milioane de oameni cu Adevărul Sfânt. De pe tot pământul, slab la început, vine sunetul cizmelor de marș - din ce în ce mai tare cresc! Asculta! Ei cântă!" Die Fahne Hoch! Die Reihen fest geschlossen!"

Din noroiul și mîzga minciunilor, sfânta ta svastică roșie, albă și neagră a fost aruncată înapoi pe cer în Virginia, Statele Unite ale Americii, și îți promitem pe viața noastră, Adolf Hitler, că nu vom ceda până când nu vom distruge complet forțele marxismului și întunericului.

Translation : Viriartes (tot fizician ca Luther Pierce dar avand inițialele ABC)

Language : Romanian

Cum ar trebui un om onorabil să înfrunte răul?

Ar trebui să îl ignore, cu scuza că nu este responsabilitatea lui?

Ar trebui să se alieze cu răul, pentru că acolo sunt "banii inteligenți"?

Sau ar trebui să ia armele împotriva lui și să lupte împotriva lui cu toată puterea și fără să țină cont de consecințele personale, chiar dacă trebuie să lupte singur?

Oscar Yeager, fost pilot de luptă în Vietnam, acum un yuppie confortabil care lucrează ca apărare, consultant al departamentului din suburbiile Virginia ale capitalei națiunii se confruntă cu această alegere. El analizează amestecul de rase, homosexualitatea deschisă, influența crescândă a drogurilor, tenul întunecat al populației pe măsură ce valul imigrației non-albe crește. El constată că pentru el nu este deloc o alegere: este obligat să lupte împotriva răului care afectează America în anii 1990; Conștiința lui nu-l va lăsa să-l ignore, iar aderarea la el este de neconceput.

El declară război politicienilor corupți și iresponsabili care prezidează distrugerea rasei și țării sale, maestrilor mass-media uneltitori, care sunt principalii arhitecți ai acestei distrugerii, și adepților bolnavi spiritual ai "diversității", care sunt colaboratorii lor de bunăvoie. Și când Oscar Yeager este pe calea războiului, ar fi bine să nu-i stai în cale! Hunter este un alt roman blockbuster despre rezistență și revoluție al autorului bestsellerului genului, The Turner Diaries.

Într-o percheziție din 3 mai 1995 a casei lui Terry Nichols, agenții FBI au confiscat o copie a romanului de dreapta Hunter al lui William Pierce, care a scris și The Turner Diaries, în care o explozie fictivă la sediul FBI din Washington ucide mai mult de 700 de persoane. — Denver Post

• "Reprezintă un curs postuniversitar în politica puterii și psihologia celor nemiloși..." - The Nationalist

În timp ce trăgea în parcare de lângă marginea imensului lot de asfalt, o cutie goală de bere s-a strecurat sub una dintre roțile din față ale mașinii. Și-a stins luminile și a cercetat zona. Da, acesta a fost un loc bun; Avea o vedere clară asupra fiecărui automobil care se întorcea de pe aleea de intrare singuratică în lot, unde trebuia să încetinească aproape până la o oprire sub lampa strălucitoare, cu vapori de mercur de acolo, și era, de asemenea, bine situat pentru a vedea în ce rând al lotului s-a transformat în cele din urmă fiecare vehicul. Și-a tras haina mai strâns în jurul gâtului, a întors cadranul radio până când a găsit un post FM care difuza sonata sa preferată de Schubert și s-a așezat să aștepte. Au trecut aproape 20 de minute până când a văzut ceea ce căuta. O dubă sport maro abia a încetinit când a sărit pe rampa de intrare. Anvelopele sale scârțâiau în timp ce făcea virajul în partea de sus. Pentru o singură clipă, fețele celor doi ocupanți au fost vizibile pentru Oscar: șoferul, un mulatru cu un afro stufos, și femeia de lângă el, brunetă și cu nasul destul de lat, dar totuși clar albă. Antena înaltă a camionetei, cu mingea portocalie de ping-pong deasupra, i-a facilitat urmărirea cu ochii a traseului vehiculului după ce acesta a intrat pe a patra bandă de unde era parcat. Oscar a așteptat până când duba s-a oprit, apoi și-a pornit motorul și a ieșit din locul său de parcare, urmând traseul urmat de celălalt vehicul. El a vrut să se uite din nou la cuplu înainte de a intra în supermarket, doar pentru a fi sigur. Apoi alegea un alt loc de parcare, cât mai aproape de dubă, și aștepta să se întoarcă.

În timp ce se rostogolea prudent de-a lungul asfaltului dintre cele două linii de mașini parcate, nu a văzut cuplul în farurile sale până când nu a fost aproape în fața camionetei lor. Amândoi stăteau lângă partea pasagerului din vehiculul lor, aparent certându-se despre ceva. Un impuls brusc și nesăbuit l-a lovit pe Oscar: de ce să nu o faci acum, în loc să aștepti ca ei să intre în magazin și apoi să se întoarcă? Nu erau alte mașini care se deplasau pe bandă și nici alți pietoni la vedere, cu excepția capătului îndepărtat, lângă intrarea în magazin. Din păcate, însă, duba maro și cuplul erau în dreapta lui, iar

geamul pasagerului era rulat. I se părea prea ciudat să trebuiască să se aplece peste scaun și să rostogolească geamul în jos în timp ce priveau. Ar putea să-și întoarcă mașina și să conducă înapoi pe bandă înaintea ca oricine altcineva să vină sau înainte ca cuplul să se mute? Poate că ar trebui să iasă din mașină acum și să-i lovească pe jos. Palmele i-au transpirat și a simțit cum mușchii i se încordează pe măsură ce posibilitățile îi străbăteau mintea cu viteza fulgerului. În momentul în care s-a apropiat complet de dubă, a zărit un loc liber cu trei mașini mai jos, tot în dreapta. Bun! Ar trage acolo. Dacă nimeni altcineva nu ar fi apărut, s-ar fi retras și s-ar fi deplasat pe banda din direcția opusă, cu duba în stânga de data aceasta. În aerul rece al nopții, transpirația i se rostogolea pe obraji în râuri în timp ce se lupta să-și calmeze nervii. A fost întotdeauna așa chiar înainte de o operațiune. Chiar și înapoi în Nam, de fiecare dată când trebuia să-și ia F4-ul într-o fugă prin acel foc antiaerian nord-vietnamez mortal, trebuia să lupte cu acest sentiment, nervos și transpirat. Odată ajuns în mijlocul lucrurilor, frica a dispărut; A fost chiar înainte ca acesta să fie întotdeauna momentul prost – momentul în care era încă posibil să te retragi. Strânsoarea lui s-a strâns convulsiv pe volan, iar mișcarea mașinii a devenit sacadată în timp ce manevra în locul de parcare. O privire instantanee spre spate, apoi și-a pus vehiculul în marșarier și l-a sprijinit rapid. În alte cinci secunde era din nou în fața cuplului. A oprit mașina ca un ticălos, ucigând din greșeală motorul. La naiba! Și în oglinda retrovizoare a văzut o femeie grasă, cu două pungii de alimente în brațe și un copil mic în urma ei, mergând pe uliță, la aproximativ 60 de metri distanță. Ambii, mulatru cu părul stufos și tovarășa lui de sex feminin, destul de gălăgioasă și cu fața păstoasă, s-au oprit din vorbit și s-au întors să-l privească direct. Erau la aproximativ opt metri de fereastra lui deschisă. Un calm instantaneu s-a așternut peste Oscar, calmul așteptat pe care îl așteptase. Cu o mișcare lină, nici prea grăbită, nici prea lentă, ci precisă și deliberată, a ridicat pușca de sub pătura de pe scaunul de lângă el, a ridicat-o la umăr și, cu cotul stâng sprijinit de ușă, a tras cu grijă două focuri. Focurile cutremurătoare au răsunat prin lotul uriaș, dar Oscar a rămas calm în timp ce a pus pușca jos, și-a repornit motorul și a accelerat lin spre rampa de ieșire. Când s-a întors la capătul benzii, s-a oprit să arunce o privire înapoi spre dubă. Corpul mulatrului era întins pe carosabil; Se pare că femeia căzuse cu spatele, lângă dubă, și nu era vizibilă. Ambele împușcături fuseseră trase în cap, iar Oscar era destul de sigur că atât bărbatul, cât și femeia erau morți. El văzuse craniile lor explodând literalmente în ploi de fragmente osoase, țesut cerebral și sânge în timp ce proiectilele de mare viteză îi loveau. Calmul înghețat a rămas cu Oscar tot drumul spre casă. Abia după ce a pus mașina în garaj, a intrat în casă și și-a scos haina, a cedat euforiei pe care a simțit-o întotdeauna după aceea. A fluierat mulțumit în sinea lui în timp ce își curăța rapid pușca și apoi s-a întors la garaj pentru a-și schimba plăcuțele de înmatriculare. I-a luat doar două minute să scoată plăcile speciale și să le înlocuiască cu cele obișnuite. A verificat cu atenție literele și cifrele din plastic pe care le apăsase pe plăcile aplatizate. El a fost îngrijorat de adezivul care nu ține bucățile groase de plastic de metal, mai ales în această vreme rece. Răzui ușor ca la marginea unei scrisori cu lama cuțitului de buzunar. Adezivul a rezistat, apoi a cedat treptat, astfel încât a reușit să bage lama între plastic și metal și cu câteva secunde de efort, să desprindă întreaga literă. Acest lucru a fost liniștitor, dar el era încă conștient de momentul, cu câteva zile în urmă, când a ajuns acasă și a găsit un număr lipsind de pe plăcuță cu totul! După aceea, el a făcut câteva experimente cu diferiți adezivi. I-a luat aproape 20 de minute să desprindă toate bucățile de plastic și să le rearanjeze într-un nou model de data aceasta, dar nu a regretat efortul suplimentar necesar. Cât de norocos, s-a gândit, în timp ce stingea lumina garajului, că automobilul său era un model atât de comun. Trebuie să existe 10.000 de sedanuri Ford bronzate, practic imposibil de distins de al sau în zona metropolitană Washington. Totuși, își presa norocul continuând să folosească același modus operandi. De șase ori în puțin peste trei săptămâni – 22 de zile mai exact – cu aceeași mașină, aceeași pușcă, aceeași rutină, doar parcări diferite și numere de înmatriculare diferite, era într-adevăr prea mult, s-a gândit el. Dar cu mai mult de două săptămâni în urmă, el s-a hotărât că nu-și va schimba stilul până când mass-media nu va rupe tăcerea cu privire la crime. A existat o mare veste după prima dublă împușcătură, în urmă cu trei săptămâni. "Cuplu interracial împușcat în parcare", titra Washington Post, iar celelalte mass-media au subliniat, de asemenea, faptul că cele două victime erau un bărbat negru și o femeie albă, chiar dacă jurnaliștii nu aveau de unde să știe atunci că atacatorul avea un motiv rasial.

Obrăznicia ideii era că ar fi putut fi aparent prea atrăgătoare pentru ca ei să reziste. Când a doua dublă crimă a venit patru zile mai târziu, a fost menționată pe scurt pe paginile interioare ale Post și apoi abandonată în liniște. A treia, a patra și a cincea pereche de împușcături au fost întâmpinate cu tăcere totală din partea mass-media. Motivul a fost clar: la un moment dat, între a doua și a treia împușcătură, oamenii din mass-media și-au dat seama că crimele au fost motivate rasial, iar realizarea i-a speriat. Ei nu au vrut să încurajeze niciun imitator sau chiar să dea speranță multor americani care ar încuraja pe oricine ar putea ucide cupluri mixte rasial. Până acum, ticăloșii trebuie să însăileze la cusături încercând să păstreze capacul asupra acestui lucru, se gândi Oscar, rânjind. Nu au mai putut rezista mult. Avea o bănuială puternică, apropiindu-se de certitudine, că lucrarea din această seară îi va deschide larg. În pasajul dintre garaj și casă, Oscar a ezitat. Avea câteva documente în studiu de terminat, dacă ar fi avut noua propunere gata la timp pentru întâlnirea sa cu colonelul Ericsson de joi. Dar nu a putut suporta ideea de a mai avea documente în seara asta și deja era cam târziu pentru că a sunat-o pe Adelaide. El a decis să depună câteva ore în magazie înainte de culcare. Fericit de decizia sa, a pocnit din degete și a început să fluiera din nou în timp ce cobora scările spre pivniță.

Oscar Yeager era inginer consultant de profesie, tinichigiu și inventator ocazional prin înclinație. După ce a părăsit Forțele Aeriene în 1976, s-a întors la școală și a obținut diplome postuniversitare atât în inginerie electrică, cât și în informatică. Începuse să se angajeze drept consultant chiar în timp ce își termina lucrarea de absolvire la Universitatea din Colorado. După aceea, și-a deschis un magazin în zona San Francisco și, printr-o cunoștință a Forțelor Aeriene din zilele sale din Vietnam, acum ofițer contractual la Pentagon, a achiziționat o serie de contracte de proiectare. Aceste contracte l-au determinat să se mute la Washington în urmă cu patru ani.

De fapt, Oscar nu trebuia să lucreze deloc; redevențele care veneau pe unul dintre brevetele sale de antenă erau destul de suficiente pentru a-și satisface nevoile destul de modeste. A muncit, nu atât pentru că era dornic să adune mai mulți bani în bancă, ci pentru că a crezut că este o idee bună să-și păstreze mâna. În plus, venitul suplimentar i-a permis să-și mărească treptat stocul de echipamente de laborator, care era al naibii de scump. Oricum, munca se potrivea frumos cu propriile sale înclinații de meșteșugar, le făcea pe toate acasă după propriul program și aproape niciodată nu petrecea mai mult de 20 de ore pe săptămână în ea.

Oscar s-a mișcat cu ușurință între rafturile echipamentelor electronice, evitând cu grijă să nu se împiedice de cablurile de interconectare, în timp ce se îndrepta spre colțul în care computerul fredona liniștit și se zbătea singur. A aruncat o privire la snopul de hârtie pe care imprimanta îl scosese încet toată seara și a observat cu satisfacție că calculele pentru noul sistem de antene erau aproape terminate. Dacă lucrurile ar continua să meargă bine, el ar putea avea făcută toată munca pentru care căuta un alt contract al Forțelor Aeriene chiar înainte ca contractul să fie semnat joi. Nu i-ar fi spus asta lui Ericsson, desigur. El va dribla rezultatele în următoarele șase luni. Acest lucru ar menține Forțele Aeriene fericite și i-ar oferi lui Oscar o mulțime de oportunități de a justifica cheltuielile pentru a plăti noul analizor de spectru pe care îl dorea. Dacă nu ar fi fost blestemata amestecare a hârtiei, această lucrare contractuală guvernamentală ar fi ideală, a reflectat Oscar. Dar fiecare contract a necesitat completarea literalmente a sute de pagini de formulare absolut asiatice, pentru care instrucțiunile erau înnebunitor de obtuze. Ce procent din furnizorii și subcontractorii săi din ultimii trei ani au fost negri? Guvernul a vrut să știe. Câți aveau numele de familie spaniol? Câți erau indieni americani, asiatici sau locuitori ai Insulelor Aleutine? Procentele sale în fiecare dintre cazurile de mai sus au fost cel puțin egale cu procentele minorităților corespunzătoare din forța de muncă din județul sau comuna în care a fost efectuată lucrarea contractuală? A folosit vreodată cu bună știință fondurile contractuale pentru a cumpăra bunuri de la o companie care nu respectă reglementările 148 c. (4) sau 156 a. (1) ale Comisiei pentru șanse egale de angajare? Dacă da, de ce? Oferiți detalii complete. Și tot așa.

Și ticăloșii au verificat de fapt toate răspunsurile! Odată Oscar a încercat să scurteze lucrarea de hârtie mângâind "nu se aplică" pe o pagină întregă de întrebări care întrebau ce procent din bugetul publicitar al contractantului a mers către mass-media orientată în mod specific către piețele minoritare, dacă

materialul pictural sau fotografic utilizat în publicitatea contractantului a descris angajații / clienții contractantului ca fiind amestecați rasial (și dacă nu, de ce nu?) și altele asemenea. Formulările i-au revenit cu o scrisoare de opt pagini de la unul dintre ofițerii de conformitate ai Pentagonului pentru egalitatea de șanse, plină de cântece onctuoase despre natura esențială a programului guvernamental pentru "justiție rasială" și cerând ca fiecare întrebare să primească un răspuns complet. Oscar a trebuit în cele din urmă să prezinte copii ale bilanțurilor sale detaliate pentru a convinge oaful sanctimonios că nu face publicitate și că nu are nici angajați, nici clienți și, prin urmare, nu se poate aștepta să explice de ce reclamele sale ilustrate inexistente nu arătau amestecul rasial necesar de fețe zâmbitoare negre, maro, orientale și albe printre "angajații / clienții" săi. A simțit cum i se ridică temperamentul când și-a amintit de hârtiile cu care încă se confrunta la noul contract. Ei bine, poate că ar putea să o convingă pe Adelaide să facă totul mâine seară. Și-a scos din minte gândul hârtiei și a aprins lumina în magazin. Oscar și-a transformat întregul subsol, inițial format din două dormitoare, o cameră de recreere și o baie, pentru nevoile sale speciale. Calculatorul și laboratorul de electronică se aflau în camera de recreere, un laborator chimic era într-unul din dormitoare, un atelier mecanic mic, dar bine echipat, era în celălalt, iar baia se dubla ca o cameră obscură fotografică. În total, avea la dispoziție instrumente și instrumente științifice moderne în valoare de peste jumătate de milion de dolari, care îi serveau bine, atât la locul de muncă, cât și la joacă, granița dintre cele două tipuri de activitate devenind adesea destul de neclară. În această seară, de exemplu, intenționa să finalizeze un proiect care nu avea nimic de-a face cu activitatea sa contractuală a Forțelor Aeriene sau cu orice altă întreprindere remunerată. Și totuși, aceasta nu era deloc o jucărie, s-a gândit Oscar în timp ce a deschis un dulap și a scos un dispozitiv tubular, metalic, examinând cu atenție porțiunea filetată dintr-un capăt. Mulțumit, a pus dispozitivul pe o masă de lucru lângă cel mai mic dintre cele două strunguri de precizie pentru prelucrarea metalelor.

A băgat mâna într-un sertar din partea de jos a dulapului și a scos un obiect înfășurat într-o cârpă uleioasă. Aruncând cârpa, Oscar ținea în mână un pistol semiautomat nou, de calibru .22, cu o țevă lungă, cilindrică. El a dezamblat rapid și expert pistolul, returnând totul, cu excepția țevii, în sertar. O oră și jumătate mai târziu, Oscar a rânjit satisfăcut în timp ce a suflat ultimele așchii metalice cu un furtun de aer și apoi a înșurubat ușor dispozitivul tubular pe noile fire pe care tocmai le rotise pe exteriorul țevii pistolului: o potrivire perfectă! Capătul filetat al tubului din aliaj de aluminiu s-a strâns strâns pe umărul proaspăt tăiat de pe țeava de oțel, în timp ce detentul cu bile a făcut clic în poziție. Nu a putut vedea nici un indiciu de nealiniere între butoi și amortizorul de zgomot când s-a uitat cu atenție în josul găurii. Acum pentru test Oscar a reasamblat și încărcat pistolul și s-a întors în laboratorul de electronică. O atingere pe un buton ascuns deasupra cadrului ușii a făcut ca o secțiune de patru metri lățime a peretelui îndepărtat să se balanseze ușor într-un unghi drept. Apăsarea unui întrerupător în locașul expus a pornit un proiector la capătul îndepărtat al unui tunel lung, orizontal, captușit cu secțiuni de țevă de canalizare de 30 inch. Oscar a alergat o țintă pe sârmă până la capătul tunelului și s-a așezat confortabil lângă luneta de observare de la bancul de tragere. Acest poligon de ținte de subsol, pe care îl construise singur, îi era cunoscut doar lui. Cu ușa ascunsă a nișei închisă în spatele lui, putea trage chiar și cu cea mai mare dintre puștile sale fără să se audă vreun sunet în casa de deasupra lui – sau în curtea vecinului său nebănuitor, sub care gloanțele au lovit zona țintă. În seara asta, însă, zgomotul nu a fost o problemă și a lăsat ușa deschisă. A făcut zece runde, fiecare scoțând un sunet ca o sticlă de șampanie desfăcută, dar nu pe jumătate atât de tare. Focurile au fost grupate frumos într-un cerc de trei inci pe țintă, ceea ce a fost aproape la fel de bine cum a reușit să facă înainte de a modifica pistolul. Oscar a fost mulțumit; Acum putea să-și schimbe modul de operare.

Împușcăturile de aseară au fost prea târzii pentru a apărea în ziarul de dimineață, dar știrile televizate au fost pline de ele, deoarece Oscar le-a urmărit la micul dejun. După cum ghicise că se vor întâmpla, maeștrii mass-media hotărâseră în cele din urmă să ridice cortina tăcerii cu care învăluiseră până atunci activitățile sale nocturne din parcare. Prezenterul de știri a lătrat entuziasmat detaliile: "... 12 victime cunoscute ale unui criminal nebun ... motivație rasială aparentă pentru împușcături ... peste 200 de agenți FBI care au lucrat la caz în ultimele două săptămâni... un bărbat înalt, blond, căutat ca suspect..."

La acest ultim punct, Oscar a devenit grijuliu. Deci, cineva l-a zărit; Trebuie să fi fost la a patra împuşcătură, când și-a părăsit mașina și a tras dintr-o poziție în picioare. S-a plimbat în baie și și-a privit cu atenție reflexia în oglindă: ochii cenușii adânci; liniile stâncoase ale nasului și bărbiei; miriștea galbenă de pe maxilarul său larg și greu; urechile oarecum supradimensionate; cicatricea subțire care îi curge în diagonală pe obrazul stâng, consecința unui accident de schi de acum câțiva ani; fruntea înaltă și netedă de sub părul său blond auriu, nepieptănat. A fost ușor de observat într-o mulțime, din păcate. Ei bine, era aproape sigur că nimeni nu avea o vedere clară a feței sale, sau ar fi existat mai mult o descriere, probabil chiar o schiță a unui artist. Totuși, ar trebui să fie mult mai atent în viitor. El a fost aproape în mod deliberat nesăbuit în primele câteva dați. Sfidarea autorităților a fost la fel de mult un motiv ca și oroarea pe care a simțit-o pentru cei selectați ca ținte. Mai era și un alt motiv, reflecta el, și cântărea cel puțin la fel de mult ca și celelalte: motivul terapeutic, nevoia de a se curăța de starea spirituală care îl chinuia din ce în ce mai mult în ultimii ani. Cum începuse asta? Oscar a încercat să-și amintească. A fost după ce s-a mutat la Washington sau a început mai devreme? Probabil mai devreme; el a crezut că ar putea urmări totul până în Vietnam. Tocmai a devenit mult mai conștient de asta la Washington. În Vietnam, practic vietnamezii au fost cei care l-au deranjat. Ajunsese acolo fără prejudecăți deosebite, dar a dobândit rapid un puternic dezgust pentru vietnamezii de ambele sexe și de toate vârstele. Nu-i plăcea aspectul lor, mirosul lor, valorile lor, comportamentul lor sau compania lor. El nu putea vedea că avea nici cea mai mică importanță dacă erau conduși de o bandă de gooks comuniști din Hanoi sau de o bandă de gooks capitaliști din Saigon. Ar fi fost la fel de fericit dacă sud-vietnamezii și nord-vietnamezii ar fi fost lăsați singuri să se omoare reciproc pe termen nelimitat. Oscar cu siguranță nu a fost pacifist; în principiu, el nu s-a opus nici războaielor în general, nici "acțiunii polițienești" vietnameze în special. El credea că slujba sa din Vietnam este periculoasă, dar și provocatoare și interesantă. Cu toate acestea, au existat anumite lucruri care au început să-l îngrijoreze, anumite idei sâcâitoare. Unul a fost ipocrizia totală și falsitatea poziției guvernului SUA. Sud-vietnamezii se presupune că erau "aliații" Americii, iar forțele americane erau acolo pentru a-și îndeplini "obligațiile tratatului". Dar asta a fost în mod clar un nonsens. Acestea nu erau genul de creaturi pe care cineva le-ar alege ca aliați; dacă America ar intra vreodată într-un blocaj și ar avea nevoie de asistență militară, nu ar mai veni nimic din acest stat. Cu cât ajunsese să-i cunoască mai bine pe vietnamezi, cu atât mai mult cântecul auto-îndreptățit al Washingtonului despre "a ajuta la păstrarea libertății" în Asia de Sud-Est îi rănea sensibilitățile. Acestor tâmpiți nu le-ar păsa mai puțin de "libertate" – dar chiar dacă nu ar fi așa, să le-o dai nu merita viața niciunui dintre camarazii săi. La asta se gândea Oscar de fiecare dată când unul dintre piloții din escadronul său nu reușea să se întoarcă dintr-o misiune și de fiecare dată când vedea sacii de cauciuc descărcați dintr-un elicopter. Dacă guvernul ar fi spus tuturor că acțiunea din Vietnam a fost pur și simplu un joc de război – practică în stil spartan pentru a menține mașina militară americană pe picioare – și toate restricțiile false impuse forțelor americane făceau parte din joc, i-ar fi fost mai ușor să accepte. Dar pentru a menține pretenția că luptă pentru obiective naționale vitale și, în același timp, pentru a face tot posibilul pentru a evita victoria militară care ar fi putut fi câștigată: asta i-a întors stomacul lui Oscar și l-a lăsat cu o amărăciune profundă față de politicieni, stăpânii mass-mediei controlate și toți ceilalți care au alcătuit "Sistemul" de acasă. Un alt lucru pe care experiența sa din Vietnam i l-a oferit a fost o apreciere mai profundă pentru oamenii de felul său. Toți piloții din unitatea sa erau albi – de fapt, ca piloți erau un grup foarte selectat de albi, o elită – iar Oscar nu s-a putut abține să nu-i contrasteze atât cu trupele ARVN, cât și cu GI-urile negre din forțele terestre americane puternic integrate. Nu a fost doar xenofobia sa instinctivă răspunzând diferențelor de aspect și vorbire; A fost ceva mai profund și mai fundamental. Vibrațiile erau diferite. Negrii au simțit-o și au folosit cuvântul "suflet" pentru a-l exprima: un cuvânt bun, însemnând rădăcinile spirituale ale individului pentru toate generațiile trecute și viitoare ale rasei sale. Din aceste rădăcini provine totul: fizic, mental și spiritual. Ele determină nu numai cum arată un individ și modul în care gândește și se comportă, ci întreaga sa relație cu lumea.

Să luăm, de exemplu, cuvântul "mândrie", un alt cuvânt foarte folosit de negri. Ea s-a manifestat în moduri cu totul diferite de către diferitele rase. Pentru Oscar și ceilalți piloți a însemnat, în esență,

respect de sine și s-a bazat pe sentimentul de realizare sau realizare al individului - mai ales pe realizarea sa de a se stăpâni pe sine; A apărut ca o aură de demnitate sau, s-ar putea spune chiar, de onoare. Pentru negri, pe de altă parte, "mândria" însemna un fel de insolență uluitoare, o hotărâre înverșunată de a-l ironiza "Whitey". Sa manifestat în calea unei ordini de ciugulire a hambarului. În ceea ce privește vietnamezii, era greu de spus dacă limba lor avea sau nu un cuvânt pentru un astfel de concept. Probabil că cel mai aproape de ei a fost ceva tradus ca "față". Ca și în cazul negrilor, a fost în primul rând un lucru social, în funcție de relațiile cu alți indivizi, în timp ce cu albi a fost mult mai mult un lucru privat, interior. Oscar nu-i plăcuse personal pe toți colegii săi albi; Erau câțiva pentru care nici măcar nu avusese prea mult respect. El recunoștea slăbiciunile personale ale semenilor săi: slăbiciunile, prostiile, răutățile – viața militară dezgolește adevărata natură a unui om ca nici o altă viață – dar ele formau totuși o comunitate naturală. Oscar i-a înțeles și ei l-au înțeles. Ei ar putea lucra împreună la o sarcină comună și să se simtă bine în legătură cu aceasta, în ciuda diferențelor lor individuale. Cu negrii și vietnamezii, nici Oscar, nici tovarășii săi nu ar putea forma vreodată o comunitate atât de naturală. Oscar nu i-a urât nici pe vietnamezi, nici pe negri cât timp a fost în Vietnam, dar a devenit pe deplin conștient că erau rase diferite. El a devenit conștient de diferența lor înăscută, precum și de diferențele stilurilor lor de viață. El vedea obiceiurile lor populare și atitudinile lor ca produse ale unor suflete rasiale cu totul străine de ale sale, iar acest lucru i-a dat un sentiment mai mare de conștiință rasială de sine decât simțise înainte. A citit mult între misiuni, încercând să înțeleagă mai bine semnificația conștiinței sale nou sporite, încercând să o vadă dintr-o perspectivă istorică. Ceea ce a început să apară în Vietnam și s-a dezvoltat mai mult în școala postuniversitară după ce a părăsit Forțele Aeriene a fost o realizare a bazei rasiale a istoriei și a întregului progres uman. Anterior, Oscar văzuse istoria ca pe o simplă succesiune de evenimente – bătălii, revoluții, progrese tehnologice – asociate cu date și nume și avea o noțiune vagă despre progres ca un fel de concatenare a evenimentelor, cu un eveniment politic care duce la altul, un inventator sau artist construind pe opera unui predecesor. Noua sa concepție a plasat evenimentele în contextul lor uman, ale căror detalii intime au fost esențiale pentru înțelegerea semnificației celor dintâi. Să luăm războiul din Vietnam ca exemplu. Oscar s-ar putea imagina ca un student la istorie citind despre asta în secolul 25. Relatarea din cartea de istorie, dacă ar fi scrisă așa cum au fost scrise majoritatea cărților de istorie, ar spune despre două țări, una bogată și puternică, cealaltă săracă și înapoiată și care se luptă să-și mențină independența în fața subversiunii interne și a agresiunii externe. Ar relata o serie de evoluții politice și militare din țara săracă, deoarece țara bogată a trimis soldați pentru a o ajuta împotriva dușmanilor săi; ar descrie reacțiile politice din țara bogată la aceste evoluții; Și ar analiza modul în care aceste reacții politice au împiedicat țara bogată să-și folosească soldații în mod eficient pentru a ajuta țara săracă, astfel încât, în cele din urmă, prima a trebuit să-și retragă forțele din cea de-a doua și să o lase să fie învinsă de dușmanii săi. Datele și locurile fiecărei bătălii majore, numărul trupelor implicate și numele liderilor diferitelor facțiuni politice din ambele țări puteau fi stabilite fără erori sau omisiuni. Cu toate acestea, întreaga relatare ar fi în esență lipsită de sens. Studentul la istorie din secolul 25 nu ar fi putut înțelege războiul din Vietnam dacă nu ar fi știut cum erau vietnamezii și cum erau americanii; cu excepția cazului în care a învățat deja despre valorile, comportamentul, atitudinile și stilul de viață al vietnamezilor așa cum a făcut-o Oscar; dacă nu ar fi avut o înțelegere profundă a condiției decadente a vieții politice americane în secolul 20: a ipocriziei, a cantității, a motivelor ascunse, a iresponsabilității totale a conducerii, a ignoranței generale și a alienării cetățenilor, a rolului mass-media, a efectelor mișcării pentru drepturile civile asupra moralului militar și a unei duzini de alte lucruri.

Istoria este o înregistrare a gândurilor și acțiunilor oamenilor: nu doar lideri politici, artiști și inventatori ca indivizi, ci ca membri ai comunităților – rasiale, culturale și religioase – cu care împărtășesc valori și motivații, atitudini și tendințe, capacități și aptitudini, puncte forte și puncte slabe specifice. Este, prin urmare, o înregistrare a dezvoltării și interacțiunii diferitelor tipuri umane: a raselor și a grupurilor etnice, mai presus de toate. Înregistrarea are sens numai atunci când este citită cu o cunoaștere cuprinzătoare și detaliată a caracteristicilor fizice și psihice ale tipului sau tipurilor umane particulare implicate. Din momentul în care Oscar a înțeles acest adevăr simplu, lucrurile tulburătoare

care se întâmplau în jurul lui după întoarcerea sa din Vietnam au început să aibă un fel de sens. Utilizarea crescândă a drogurilor de către tinerii albi; manifestarea deschisă a comportamentului homosexual de către un număr tot mai mare dintre ei, cu binecuvântarea mass-mediei de știri și divertisment; apariția în public a tot mai multor cupluri interraciali – toate aceste lucruri au început să se încadreze într-un tipar pe care Oscar îl putea înțelege. Înțelegerea faptului că **civilizația din care se simțise parte își pierdea simțul identității și, prin urmare, capacitatea sa de a se susține** nu era doar deranjantă și deprimantă pentru Oscar, ci și profund frustrantă, pentru că voia să facă ceva în legătură cu asta.

Dacă ar fi fost mai mult o creatură politică, Oscar s-ar fi gândit să candideze pentru o funcție publică, poate chiar să organizeze un nou partid politic. Dar nu avea stomac pentru așa ceva. El avea o ură profundă, viscerală pentru întregul proces politic democratic, precum și pentru fiecare politician pe care l-a întâlnit vreodată în persoană sau pe care l-a anunțat pe ecranul televizorului. El nu putea, fără un fior de repulsie, să-și imagineze că devine un mincinos obișnuit și că face toate celelalte lucruri dezonorante necesare pentru a intra în grațiile unui public degradat și ignorant și ale unei instituții media corupte, doar pentru a putea câștiga alegerile și oportunitatea de a încerca să reformeze Sistemul din interior. Se gândea că nici nu era genul care să devină pamfletar, astfel încât să poată ataca Sistemul din exterior. Oscar nu a fost doar un om cu puține cuvinte, a fost un om de acțiune. Înclinația lui era să facă ceva în legătură cu o problemă, nu să vorbească despre ea. Ceea ce a făcut, când a decis în cele din urmă să acționeze, a fost să înceapă să împuște cupluri mixte rasial în parcările mall-urilor. Nu că nu s-ar fi gândit prea mult la această problemă: el a luat în considerare multe posibilități, de la utilizarea expertizei sale electronice pentru a "pătrunde" în emisiunile comerciale de televiziune cu un transmisițor pirat și a-și transmite propriul mesaj, până la închirierea unui avion la un aeroport din apropiere și utilizarea acestuia pentru a bombarda clădirea Capitoliului în timpul unei sesiuni a Congresului.

El s-a hotărât asupra împușcăturilor din trei motive. În primul rând, ele **simbolizau foarte mult boala Americii și pericolul care amenința rasa sa**. Toată lumea ar înțelege imediat semnificația lor și motivația din spatele lor. În al doilea rând, au fost acțiuni personale și directe; au avut o valoare terapeutică mai mare pentru el decât ar fi avut o lovitură mai impersonală împotriva sistemului. În al treilea rând, și cel mai important, erau acte care puteau fi ușor imitate de alții. Foarte puțini bărbați erau capabili să opereze o stație de radiodifuziune pirat sau să efectueze un bombardament aerian asupra Capitoliului, dar nu mulți puteau împușca un cuplu miscegenat pe stradă. Maeștrii mass-media erau în mod evident conștienți de acest al treilea considerent și acesta a fost motivul pentru blocarea anterioară a activităților sale. Acum, când pana de curent s-a terminat, ei încercau să prevină orice imitatori prin turnarea veninului. Înainte de a-și termina micul dejun, Oscar auzise deja jurnaliști pe trei canale prezentând împușcăturile ca fiind cele mai depravate și reprobabile crime imaginabile. El a făcut grimase în timp ce asculta un al patrulea comentator descriindu-l sumbru pe atacator ca fiind "evident o persoană foarte bolnavă". În mod clar, nu ar fi prea multă glorie pentru el în această afacere.

Adelaide era încă ocupată tastând la tastatura procesorului de texte din colțul sufrageriei când Oscar a venit din subsol. S-a oprit în spatele ei pentru o clipă, admirând grația netedă a gâtului și umerilor ei. Ea a fost, a reflectat el, unul dintre cele mai atractive beneficii ale relației sale cu Forțele Aeriene. El a întâlnit-o în urmă cu patru luni în biroul de la Pentagon al amicului său din Vietnam, Carl Perkins, unde lucra ca analist civil. Ea a crescut într-un orașel din Iowa, a obținut o diplomă în matematică de la Universitatea de Stat din Iowa și a fost în zona Washington puțin mai mult de un an. Deși la 23 de ani ea era cu 17 ani mai tânără decât Oscar, cei doi fuseseră puternic atrași unul de celălalt, iar el stabilise o întâlnire cu ea la prima întâlnire. Relația se dezvoltase foarte bine, iar în ultima vreme ea și Oscar erau împreună de trei sau patru ori pe săptămână. Ea era luminoasă, generoasă și săritoare, și întotdeauna veselă, un antidot înviorător pentru propria lui tendință spre tristețe.

El i-ar fi cerut să se mute cu el până în acest moment - și cu siguranță ea aștepta ca el să întrebe - cu excepția faptului că nu reușise să-și împace activitățile anti-sistem cu o relație atât de strânsă; Cum ar putea spera să țină astfel de lucruri secrete față de o soție? Deja era ciudat să-i explice de ce uneori nu

era disponibil. Impulsiv, el s-a aplecat peste ea, și-a strecurat brațele sub ale ei și i-a strâns ambii sâni plini în mâinile lui. Ea a continuat să tasteze, dar s-a sprijinit pe spate de corpul lui în timp ce el a început să-i strângă ușor sfârcurile. Le simțea întărindu-se prin țesătura bluzei ei. "Hei, vrei să termin această propunere pentru tine sau ce?" Adelaide chicoti, încă încercând cu curaj să tasteze, dar acum frecându-și provocator spatele capului de Oscar. "Ce", a răspuns Oscar cu emfază, cu un zâmbet. "Este deja ora nouă și am avut fantezii despre tine toată ziua. Nu cred că mai pot aștepta. Rămâi aici în seara asta și ne vom trezi destul de devreme mâine pentru ca tu să termini ultima pagină înainte de a trebui să pleci la muncă." Și-a mutat mâinile înapoi sub umerii ei și a ridicat-o de pe scaun. În picioare, ea s-a întors și a curs lin în brațele lui. El i-a sărutat flămând gura, gâtul, urechile, gura din nou. Mâinile lui au bătut scurt cu un nasture și un fermoar la marginea fusteii ei și a căzut pe podea în jurul gleznelor ei. I-a strecurat ambele mâini în chiloți. Ea s-a ghemuit lângă el și i-a șoptit la ureche: "Hei, băiete, nu crezi că ar trebui să închidem draperiile sau să mergem în dormitor?" "Hopa! Am uitat de draperii." Oscar s-a înroșit și s-a grăbit spre fereastră, în timp ce Adelaide și-a scos fusta și a dispărut pe hol.

Era imediat după miezul nopții când Oscar s-a uitat la ceas. A stat câteva clipe în ușa de la baie, ezitând cu mâna pe întrerupător. Adelaide dormea pe pat, întinsă jumătate pe spate și jumătate pe o parte, descoperită, iar lumina care curgea peste umărul lui Oscar din baie arunca contururile moi ale corpului ei într-o ușurare ascuțită. Era o femeie frumoasă, una dintre cele mai frumoase pe care le văzuse vreodată, lungă și slabă și suplă, cu pielea mătăsoasă, coapsele perfecte surmontate de un tufiș luxuriant de nuanță roșiatică, o burtă plată, sâni magnifici, un gât grațios de o lungime extraordinară și o față atât de minunată, atât de pură, atât de copilărească și inocentă, încât privind-o se cuibărea ușor acolo în pernă. Pe jumătate ascuns în încălceala părului ei lung, roșu-auriu, îi dorea inima de dorință, așa cum îl dorea când privea un apus neobișnuit de spectaculos în deșert sau dădea peste o priveliște deosebit de glorioasă în timp ce făcea drumeții în munți. Adelaide era într-adevăr o minune a naturii, credea el. În loc să stingă lumina, Oscar s-a îndreptat spre pat, i-a dat ușor părul la o parte și a sărutat-o încet pe buze, încercând să nu o trezească. În ciuda grijii lui, pleoapele ei s-au deschis larg de îndată ce buzele lui Oscar au atins-o pe a ei. S-a uitat tăcut în adâncurile limpezi și albastre ale ochilor ei pentru o clipă, apoi a simțit brațele ei trăgându-l în jos spre ea. El a făcut dragoste cu ea din nou, mai viguros de data aceasta decât înainte, aproape brutal, apoi s-a întors și s-a întins înapoi pe perna lui, în timp ce ea s-a ghemuit în brațele lui și a adormit din nou, cu capul pe umărul lui. Lumina de la baie era încă aprinsă.

Oscar era el însuși foarte somnoros acum, dar a rămas treaz încă câteva minute, gândindu-se. Adelaide a fost un punct luminos în viața lui și a fost extrem de atașat de ea. Dar ea avea pentru el o semnificație care depășea afecțiunea personală. Ea a fost un simbol a tot ceea ce a contat cu adevărat pentru Oscar. Ea era frumusețea, inocența și bunătatea umană personificate. Ea a fost prototipul rasei sale. Ea a fost justificarea finală a lui Oscar pentru războiul său privat împotriva sistemului. Nimic nu era mai important, i se părea, decât să se asigure că vor exista întotdeauna femei ca Adelaide în lume. Orice lucru care amenința să excludă această posibilitate trebuie eliminat. Oscar a meditat asupra diferenței dintre propriul său sistem de valori și ceea ce părea a fi norma – sau cel puțin ceea ce a fost enunțat de purtătorii de cuvânt ai mass-media. Ei au vorbit despre drepturile individuale, egalitate și sfințenia vieții. Pentru ei, un mongrel cu nasul plat, de culoarea noroiului și cu părul sârmos, născut de unul dintre cuplurile de rasă mixtă pe care le împușcase, era la fel de prețios ca o fetiță cu părul auriu, cu ochi albaștri, care ar putea deveni o altă Adelaide. Mai prețios, de fapt. În ciuda bălbâielii lor despre "egalitate", era clar pentru Oscar că viziunea lor asupra viitorului era una în care mongrelii de culoarea noroiului vor moșteni pământul. S-a cutremurat involuntar.

El și-a amintit ceva la care a fost martor la Washington acum câțiva ani, într-o perioadă în care mulțimi de studenți albi, clerici creștini, activiști negri, personalități din show-business și politicieni s-au format în fața ambasadei Africii de Sud aproape în fiecare zi pentru a purta pancarte și a scanda sloganuri împotriva apartheidului. S-a întâmplat să treacă pe lângă ambasadă destul de întâmplător, când două femei sud-africane care lucrau acolo intrau înăuntru. Ei s-au oprit pentru a-și arăta permisele unuia dintre polițiștii care au format un cordon pe trotuar, ținându-i pe demonstrații departe de intrare.

Una dintre femeii era o frumusețe nordică înaltă, izbitoare, cealaltă o brunetă destul de simplă, de înălțime medie. Mai mulți dintre demonstranți au înaintat pentru a arunca invective la adresa celor doi. El a observat o tânără albă în special, probabil studentă și probabil nu neatractivă în circumstanțe normale, a cărei față era contorsionată de ură în timp ce striga, iar și iar: "Târfă rasistă! Târfă rasistă! Târfă rasistă!" Era clar că își îndrepta răutatea în mod special spre blonda înaltă, aproape ca și cum aceea femeie, mai mult decât tovarășul ei mai scund și mai întunecat, reprezenta tot ceea ce demonstrantul fusese învățat să urască. Un cleric alb care stătea la câțiva metri distanță zâmbea aprobator. Clericul ținea o pancartă pe care scria: "Toți copiii lui Dumnezeu, albi și negri, sunt egali". Dar unii, aparent, erau mai egali decât alții! La fel a fost și cu toate lacrimile pe care oamenii din mass-media le-au vărsat pentru victimele lui Oscar. Ei blamau la nesfârșit despre sfințenia întregii vieți omenești și despre cum nimeni nu avea dreptul să-l judece pe altul și să-i ia viața. Oscar s-a gândit la cât de puține lacrimi au avut de cruțat acești comentatori pentru victimele criminalilor obișnuiți – violatori, tâlhari, tâlhari înarmați – care au ucis zeci de oameni în Statele Unite în fiecare zi. Într-adevăr, le-a păsat de unele victime mult mai mult decât de altele. Era sigur, de exemplu, că toți s-ar bucura să-l vadă sfâșiat din membre sau prăjit la foc lent. Era absolut normal, desigur, să-ți pese mai mult de unii oameni decât de alții, să vrei să-i protejezi pe unii și să-i vezi pe alții distruși. Diferența dintre el și ei era că el nu încerca să nege acest fapt – și **că el dorea să-i protejeze pe ai săi și să-i distrugă pe cei care îi amenințau, în timp ce ei păreau să-i urască pe ai lor și să-i iubească pe cei care erau complet diferiți de ei.** Citise destulă literatură din secolele 18 și 19 – chiar și din prima jumătate a secolului 20 – pentru a fi destul de sigur că propriile sale valori erau norma. Cum avusese loc inversarea valorilor? Clătină din cap somnoros. Era ceva ce nu reușise niciodată să deslușească, chiar și atunci când era treaz. Ei bine, răspunsul ar putea aștepta. Știa ce are de făcut, iar mâine intenționa să dea o altă lovitură.

"Mai multă cafea, domnule?"

"Da, te rog", i-a spus Oscar chelnerului, în timp ce pune banii pentru cecul său pe tavă, mental tresărind la sumă. S-a aplecat pe spate în scaun și a continuat să cerceteze celelalte mese din restaurant, în timp ce un băiat de serviciu s-a apropiat pentru a-și curăța ultimele feluri de mâncare. El își alesese bine masa pentru acest scop. Se afla într-un alcov întunecat, parțial ecranat din zona principală de luat masa de o plantă mare în ghiveci, astfel încât Oscar să poată vedea fără să fie văzut. Restaurantul era unul pretențios, la modă, la doar cinci străzi de Capitoliu și frecventat de căutătorii de putere ai orașului, precum și de un număr destul de mare de oameni reali ai puterii: legislatori, birocrati din eșalonul superior, avocați, ziariști, lobbyiști.

În timpul cinei sale, Oscar a văzut mai multe perspective interesante la alte mese. L-a recunoscut pe kongresmanul Stephen Horowitz într-un grup zgomotos și zgomotos, la doar două mese distanță. Horowitz a fost mult mai prezent la televizor recent, în timp ce comisia sa a organizat audieri cu privire la un nou proiect de lege pentru a aduce 100.000 de imigranți haitieni pe an în Statele Unite. Într-un discurs emoționant cu doar o săptămână înainte, el i-a denunțat pe cei care s-au opus proiectului său de lege ca fiind aceiași "rasiști" care au fost împotriva proiectului său de lege anterior, adoptat între timp, de a interzice sud-africanilor albi să imigreze în țară. Ce omuleț hidos de urât era, se gândi Oscar, simțind o mâncărime distinctă în degetul declanșator în timp ce studia fața de șobolan a legiuitorului, cu ochii ei negri îndrăzneți, bezmetici, apropiați și gura largă și înclinată. Dar, într-adevăr, filmările erau prea bune pentru Horowitz. Oscar ar prefera mai degrabă să aștepte o șansă de a-l prinde pe om singur și de a-l lucra cu o bucată de gheață, încet. În plus, nu a vrut încă să schimbe țintele atât de radical; El a vrut să continue să lovească cuplurile mixte pentru o vreme, doar că acum intenționa să le aleagă dintr-o categorie de impozitare mai mare, pentru a face o senzație și mai mare în mass-media. Și exista o posibilitate excelentă la o masă din cealaltă parte a camerei, pe care Oscar o urmărise discret în ultima jumătate de oră: un mulatru înalt, cu pielea deschisă, cu două femei albe, ambele păreau să fie în relații intime cu el. Oscar habar nu avea cine erau femeile, dar o văzuse pe mulatru la știrile televizate de mai multe ori – o dată, de fapt, cu Horowitz, într-o conferință de presă ținută pe stradă în fața Ambasadei Africii de Sud. El a condus o organizație care a făcut lobby pentru o legislație punitivă împotriva Africii de Sud și ajutor economic pentru țările africane conduse de negri. Poate că femeile erau angajate ale organizației sale, sau poate doar câteva grupări de putere, o specie prea comună în

acest oraș. În cele din urmă, mulatru și-a plătit factura, apoi s-a îndreptat spre masa lui Horowitz pentru a-i aduce un omagiu, una dintre femeile atârând de fiecare braț. Oscar s-a ridicat și a părăsit restaurantul fără să se uite din nou la țintele intenționate. Afară, s-a oprit la un chioșc de ziare operat cu monede și a cumpărat un Washington Post. Cu coada ochiului i-a văzut pe mulatru și pe tovarășele slabe albe ieșind din restaurant și întorcându-se spre stânga, pe un trotuar mărginit de copaci și imperfect luminat. Oscar i-a urmat la aproximativ 30 de pași. De îndată ce a ieșit din zona puternic luminată din fața restaurantului, și-a strecurat pistolul silențios din haină și în ziarul împăturit pe care îl ținea în mână dreaptă. Trio-ul din fața lui a întors colțul. Când Oscar a ajuns la colț, ei intrau într-un Cadillac alb, un model târziu, parcat la bordură. A scanat rapid zona și a dimensionat situația, simțind tensiunea familiară în mușchii săi, transpirația înghețată din axile. Deși a existat o cantitate moderată de trafic pe stradă cu restaurantul, nu au existat vehicule în mișcare pe strada laterală. Cei mai apropiați pietoni erau un grup de cinci persoane pe lângă care tocmai trecuse în drum spre restaurant; Acum erau la cel puțin 100 de metri distanță, cu spatele la el. Oscar și-a mărit pasul și s-a apropiat de Cadillac, în timp ce mulatru a închis ușa pasagerului din față pentru cele două femei. Oscar s-a întors brusc spre dreapta și l-a interceptat la bordura din spatele automobilului. În timp ce mulatru privea în sus cu surprindere și supărare la marele om alb care îi bloca brusc calea, Oscar și-a ridicat pistolul, încă acoperit de ziar, și și-a împușcat victima între ochi. Mulatru a căzut puternic pe vehicul fără să scoată un sunet, apoi s-a întins în jgheab. Oscar a tras încă două focuri de armă atent țintite în cap, apoi a făcut un pas înainte și a deschis ușa Cadillac-ului. Femeile nu și-au dat seama ce se întâmplă, iar Oscar le-a împușcat rapid și precis pe fiecare în cap o dată, apoi încă de două ori. Apoi s-a întors și a pășit vioi înapoi spre strada principală.

Oscar se uită la ceas în timp ce conducea înapoi peste Potomac în Virginia: doar ora opt – încă nu prea târziu pentru a se vedea cu Adelaide. El i-a spus că va lua cina cu niște ofițeri contractuali la baza aeriană Andrews în acea seară și că o va suna dacă va pleca mai devreme. Îl durea să o mintă, dar nu vedea altă cale de a face față situației. Fata era inteligentă și avea instincte bune, dar el nu avea intenția de a o împovăra cu cunoașterea – și, prin urmare, responsabilitatea morală pentru – războiul său privat. Ea nu trecuse prin experiențele din Vietnam pe care le avusese el și nici nu împărtășise căutarea lui prelungită a sufletului pentru a înțelege semnificația multor lucruri care se întâmplă în jurul lor – cum ar fi miscegenarea. Nu era deloc sigur că o va putea face să accepte necesitatea morală a acțiunilor sale. La fel ca toate femeile, era mult mai probabil să se concentreze pe aspectele personale – pe ceea ce se întâmpla cu indivizii pe care Oscar i-a ales ca ținte – decât pe justificarea impersonală a acestor acțiuni și implicațiile lor pentru viitorul rasei.

Oscar a trebuit să-și întărească hotărârea în seara asta de a le ucide pe cele două fete. Nu avea nici o îndoială că ceea ce făcuse era corect, dar era ceva în el care rezista împotriva violentării unei femei din rasa lui – chiar și atunci când ea merita în mod clar acest lucru. A fost mai ușor în parcurile supermarketurilor. Toate aceste femei erau, evident, de tipul cel mai de jos – curve albe fără valoare care se căsătoriseră cu negri pentru că nu aveau perspective mai bune printre bărbații din propria lor rasă. Dar fetele din seara asta au fost moderat atractive, chiar elegante. Păcat. În ceea ce-l privește pe mulatru, cu siguranță a existat mai multă satisfacție pentru Oscar în uciderea lui decât ceilalți negri. Pe de o parte pentru că acesta se declarase public dușman al rasei albe prin acțiunile sale împotriva albilor din Africa de Sud, și pe de altă parte pentru că era un nigger atât de arogant, exagerat și plin de sine. Poate, de asemenea, a fost pentru că fetele cu el ar fi putut echivala cu ceva în circumstanțe diferite. În orice caz, Oscar bănuia că satisfacția sa sporită va fi în curând însoțită de o angoasă crescută în rândurile inamicului. Suspiciunea sa a fost confirmată mai târziu în acea seară. El și Adelaide stăteau în pat pentru a urmări știrile de la ora 11 împreună, așa cum făceau adesea. În această seară, prezentarea a fost zdrențuită și dezorganizată, rezultatul evident fiind că echipa de știri a primit caseta cu marea poveste a zilei prea târziu pentru a o edita. Fără nicio pregătire, prezentatorul de știri a început: "Se pare că ucigașul de cupluri a lovit din nou!"

Oscar a privit fascinat cum camera a scanat scena activității sale cu doar trei ore în urmă, acum plină de polițiști în uniformă, agenți FBI, jurnaliști și trecători curioși. Agenții FBI arestaseră deja un suspect

și îl interogau, potrivit știrii. Asta a adus un zâmbet involuntar pe buzele lui Oscar. Adevărata atenție a știrilor a fost pe mulțrul pe care Oscar l-a ucis, Tyrone Jones. A existat doar o mențiune sumară a celor două femei albe și apoi un lung elogiu despre Jones și rolul său în "lupta pentru libertate și egalitate în Africa de Sud". Senatorul Horowitz a acordat un scurt interviu, menționând că a fost cu Jones cu doar câteva minute înainte ca acesta din urmă să fie împușcat și că a pierdut un "prieten drag". Horowitz a continuat spunând că intenționează să solicite o investigație a Congresului cu privire la împușcarea lui Jones și la celelalte ucideri ale cuplurilor mixte rasiale. Apoi s-a aplecat spre cameră cu o înclinație răsucită pe față: "Oricine crede că poate opri progresul pe care îl facem în relațiile rasiale, în eforturile noastre de a sparge vechile bariere ale urii și prejudecăților care separă rasele, prin aceste crime sunt teribil de greșite. Vom pune toate resursele guvernului nostru în spatele efortului de a găsi ucigașul bolnav sau ucigașii responsabili pentru ei. America își va continua marșul către o societate pe deplin integrată și nimănui nu i se va permite să stea în cale. Apoi au fost cinci secunde cu părinții îndurerați ai uneia dintre femeile care au fost împușcate. Adelaide clătină din cap cu simpatie și murmură:

"Ce groaznic!"

"Dacă era cu acea creatură Jones, merita să fie împușcată", a răspuns Oscar.

"O, Oscar! Cum poți spune asta? E groaznic."

Oscar a oftat și nu a spus nimic, dar s-a gândit că va trebui să înceapă să vorbească cu Adelaide despre unele lucruri - în curând.

Oscar a lăsat cu grijă deoparte snopul de tăieturi pe care îl adunase în poală, s-a întins, a căscat, s-a aplecat până la spate în scaunul său ușor și a închis ochii. Fusese o săptămână plină și avea nevoie de puțin timp să se gândească. El a fost aproape recunoscător că mama lui Adelaide era bolnavă și Adelaide a zburat înapoi în Iowa pentru weekend pentru a fi cu ea. El a petrecut toată această dimineață liniștită de sâmbătă citind rapoarte de știri și comentarii editoriale din mai mult de o duzină de reviste și ziare pe care le-a luat de la chioșcul de ziare noaptea trecută, după ce a lăsat-o pe Adelaide la aeroport.

O mare parte din știri și comentarii au fost despre el - și chestiuni conexe.

În ultimele zece zile nu a existat aproape nimic altceva la știri. La două zile după ce Jones a lovit - miercură săptămânii trecute - mass-media a raportat bombardarea casei unui cuplu mixt rasial din Buffalo și mitralierea dintr-o mașină care trecea a unui grup mixt rasial de oameni care stăteau la coadă pentru a intra într-o discotecă din San Francisco, cunoscută pentru clientela sa mixtă. Șapte persoane au fost ucise și alte zeci rănite în ultimul incident, iar poliția a arestat doi suspecți albi. Nu au existat piste în bombardamentul din Buffalo.

Joi, aproape îngropat în scandalul mediatic continuu legat de atacul armat din San Francisco, au fost date relatări despre uciderea în Chicago a două femei albe - surori - presupuse a fi fost implicate cu bărbați negri și bătaia severă a unui cuplu mixt rasial în apartamentul lor din Philadelphia.

Apoi barajul s-a spart. Vineri au fost raportate 19 atacuri majore asupra cuplurilor sau grupurilor mixte rasiale din întreaga țară. Pentru prima dată s-a recunoscut că au existat un număr de activiști diferiți la locul de muncă, deși în fiecare caz s-a făcut referire la "ucigașul urii de la Washington", iar incidentele din afara zonei Washington au fost descrise ca fiind opera unor "imitatori". Au fost făcute arestări în mai mult de jumătate din incidente.

Oscar clătină din cap neîncrezător în timp ce citea detaliile. Majoritatea celor care îl copiau păreau să acționeze cu o nepăsare incredibilă. Era ca și cum toți ar fi fost băieți buni care stăteau cu o bere în mână și se uitau la reportajele TV despre una dintre isprăvile sale și își spusese: "Hei, neato! Cred că voi face și asta." Și apoi au ieșit și au făcut-o, cu cea mai copilărească pregătire și planificare inadecvată. Nu au mai rămas oameni serioși în America?

Mai încurajatori au fost skinhead-zii, care au preluat stindardul lui Oscar cu entuziasm real. Erau mulți, erau foarte vizibili și nu ezitau deloc să intre într-un grup mixt rasial cu băte de baseball, lanțuri de biciclete și cărămizi. Orice au făcut, desigur, a fost complet neplanificat și, de cele mai multe ori, nu a fost letal - deși într-un caz un cuplu mixt a fost înjunghiat până la moarte pe o stradă din Cleveland de mai mulți dintre ei. În general, cuplurile mixte păreau să fie mai îngrijorate de întâlnirile cu bande de skinheads decât de asasinii singuratici. Îngrijorarea, de fapt, ajunsese la punctul în care cuplurile mixte își exprimau deschis teama de a fi văzute în public. O revistă de știri a raportat că unele femei

albe din zona Los Angeles, care anterior și-ar fi luat copiii de rasă mixtă la cumpărături cu ele, acum le lasă cu vecinii. A existat un interviu cu un proprietar de restaurant din Washington, care a estimat că numărul cuplurilor mixte de la mesele sale a scăzut cu mai mult de optzeci la sută de când atacurile au început să fie raportate de mass-media. Reacția Sistemului a fost vehementă, vicioasă și masivă. Oscar a fost surprins. Se așteptase la multă agitație mediatică și la un efort major al poliției, dar nu și-a imaginat niciodată că va exista o asemenea revărsare de furie și ură. Unii dintre politicienii, clericii, educatorii și alții care s-au exprimat la televizor au fost aproape incoerenți cu emoția. Un creștin evanghelist tremura incontrollabil – nu de tristețe, ci de mânie – când a denunțat atacurile asupra cuplurilor mixte rasiale ca o încercare nesfântă de a zădărnici "planul lui Dumnezeu pentru America". Un rabin cu sentimente similare spumega literalmente la gură. Președintele Universității Yale, Baldwin Giacomo, a plâns în timp ce și-a mărturisit "rușinea că sunt alb... [și] au pielea de aceeași culoare cu creaturile bolnave, demente" care au efectuat atacurile rasiale. În timp ce urmărea ultimul spectacol, Oscar se întrebase cum ar răspunde bunul savant dacă i s-ar sugera că unele dintre atacuri ar putea fi opera separatiștilor negri – musulmanii lui Farrakhan, să zicem – care au aceleași motive pentru a se opune amestecării pe care le-au avut albi conștienți rasial. În același timp, Oscar și-a dat seama că rațiunea nu juca niciun rol în ceea ce asista. Într-un anumit sens al cuvântului, toți acești purtători de cuvânt au fost motivați de sentimente religioase, chiar dacă unii dintre ei s-ar putea declara agnostici sau ateii. Ei au fost motivați de o convingere religioasă că o Americă mixtă rasial era mai bună decât o Americă albă, că un copil mulatru era mai bun decât un copil alb, că o femeie albă care alegea un partener negru era mai bună decât una care alegea un alb. Ei ar nega-o dacă întrebarea le-ar fi fost pusă în mod direct, Oscar știa; Se bălăceau și se băteau în jurul tufișului cu platitudini despre "demnitatea umană" și "egalitate" și așa mai departe, dar era perfect clar ce credeau cu adevărat. Cumva, Oscar a știut tot timpul că așa stăteau lucrurile. S-a gândit din nou la ura pe care o văzuse pe fața tinerei demonstrante din fața ambasadei Africii de Sud și la aprobarea acelei uri pe fața preotului de lângă ea. Și totuși era încă surprins. El știa că America devenise complet decadentă, că decadența crescuse rădăcini adânci și că multe segmente ale populației își obțineau subzistența din acele rădăcini și că vor lupta împotriva oricărei încercări de a le ridica. Dar această reacție la atacurile sale asupra miscegenării a depășit cu mult apărarea intereselor particulare. Oscar clătină din cap mirat. Era clar că exista o prăpastie de netrecut – nu doar în interese, ci și în înțelegere, în spirit – între el și acești oameni. Comentariul tipărit a fost mai coerent decât declarațiile televizate, dar la fel de vicios. Au existat apeluri editoriale pentru o nouă legislație federală care să impună o pedeapsă automată cu moartea pentru oricine este condamnat pentru un atac motivat rasial – iar unul dintre cele mai pasionante dintre acestea a fost din partea unui editor care de ani de zile a fost remarcat ca un oponent al pedepsei capitale. Directorul Uniunii Americane pentru Libertăți Civile a susținut într-o lungă scrisoare adresată editorului New York Times că drepturile civile obișnuite ale unui suspect criminal ar trebui suspendate în cazul unui alb acuzat că a atacat un non-alb din motive rasiale. Un al treilea scriitor – un legislator din Massachusetts – a propus ca, din cauza dificultății de a dovedi motivația, ori de câte ori un suspect era alb și victima sa nu era albă, sarcina probei să fie transferată inculpatului; El trebuie să dovedească faptul că acțiunile sale nu au fost motivate rasial pentru a evita pedepsele speciale prevăzute pentru "infracțiunile motivate de ură". Premiul pentru răutate a fost luat de unul dintre editorialiștii obișnuiți ai Washington Post, David Jacobs. El a afirmat în articolul său de vinerea trecută că este clar din modelul crimelor din zona Washington și din atacurile asupra cuplurilor mixte rasiale din alte părți că atacatorii erau bărbați albi frustrați sexual, cărora le displăcea atracția sexuală mai mare pe care bărbații negri o aveau pentru femeile albe. El a oferit un fundal istoric atribuind același motiv al inadecvării sexuale a albilor linșărilor negrilor la începutul secolului. Jacobs a continuat apoi să generalizeze, spunând că tot rasismul alb își are rădăcinile în invidia sexuală. Rasismul alb va continua să fie cel mai mare rău cu care se confruntă lumea până când nu va mai exista o rasă albă, a concluzionat el, iar cel mai bun lucru pe care guvernul îl putea face era să grăbească acea zi prin încurajarea și mai multor căsătorii rasiale. O scutire de taxe pentru cuplurile mixte ar fi un pas bun în această direcție, a opinat el.

Acest articol l-a înfuriat pe Oscar când l-a citit pentru prima dată în urmă cu opt zile. Recitindu-l astăzi, nu putea decât să se întrebe despre oameni ca Jacobs. Ce i-a motivat? Jacobs părea să fie într-o clasă diferită de președintele lovit de vinovăție al Yale sau de miniștrii și politicienii indignați. Cuvintele coloanei sale radiau ură pură și rece. Pentru el, rasa albă era ca o tulpină de spirochete deosebit de periculoase pentru care trebuia găsit un antibiotic. Cel puțin, Oscar s-a gândit cu o satisfacție considerabilă, Jacobs nu va mai scrie articole pentru Post. Se hotărâse să se ocupe el însuși de acest lucru săptămâna trecută, de îndată ce citise articolul lui Jacobs. Și și-a îndeplinit hotărârea în câteva ore. Din păcate pentru Jacobs, rubrica sa nu a fost singurul lucru din ziarul de vinerea trecută cu numele său pe ea. Secțiunea "Stil" a Post a raportat o "petrecere de publicare" pentru a sărbători apariția unei noi cărți a unui alt scriitor pentru ziar. Petrecerea a fost găzduită de "colegul său David Jacobs" în apartamentul său la modă Jones Court. Articolul i-a atras atenția lui Oscar doar pentru că a văzut lejeritatea urâtă a congressmanului Horowitz într-o fotografie a unora dintre oaspeții de la petrecerea lui Jacobs. Un apel rapid către Washington Post a provocat informația că, în mod normal, Jacobs nu ajungea la biroul său până la ora 14:00. O verificare a unei hărți a străzilor din Washington arăta Jones Court ca un cul de sac lung de un bloc. După cum s-a dovedit, exista o singură clădire pe stradă care era un candidat rezonabil pentru a găzdui condominiului la modă, iar când Oscar a intrat cu mașina în parcare nesupravegheată de la subsol, imediat după prânz, a văzut rapid un automobil cu un autocolant al personalului Washington Post pe parbriz. Când Jacobs a coborât să urce în mașină o jumătate de oră mai târziu, nu a știut niciodată ce l-a lovit. Gândindu-se la uciderea lui Jacobs, lui Oscar nu-i venea să creadă cât de ușor a fost. Acolo nu fusese nici măcar nervozitatea și transpirația care au precedat fiecare dintre operațiunile sale anterioare. Făcuse totul la fel de calm – s-ar putea spune chiar la fel de dezinvolt – ca și cum ar fi livrat o pizza în loc să efectueze un asasinat la lumina zilei. O parte din acest lucru s-a datorat, fără îndoială, unei concatenări neobișnuite de circumstanțe norocoase: observarea adresei lui Jacobs imediat după citirea coloanei sale, programul de lucru târziu al scriitorului, garajul nesupravegheat, autocolantul personalului vizibil pe parbriz, apariția promptă și convenabilă a lui Jacobs într-un moment în care nu existau martori. Rapiditatea cu care treaba a fost terminată i-a dat lui Oscar o notă de mândrie. El a zâmbit gândindu-se cum acea rapiditate a răzbunării trebuie să-i fi deranjat pe colaboratorii lui Jacobs. Dar mândria lui Oscar a fost temperată de îngrijorare: el trebuie să se ferească de încrederea excesivă și de neglijență. Nu fusese niciodată suficient de nesăbuit pentru a urmări o țintă în plină zi.

O altă mică îngrijorare care l-a săcâit pe Oscar în timp ce sorta evenimentele din ultimele săptămâni în mintea sa a fost un sentiment de lipsă de scop. Încotro se îndrepta? Ce fel de rezultat final al acțiunilor sale căuta? Activitatea sa trebuia să rămână un fel de hobby terapeutic? Sau acum că și-a atins scopul inițial de a provoca un răspuns masiv la atacurile sale asupra cuplurilor mixte și a stimulat o anumită activitate imitativă în întreaga țară, poate că ar trebui să renunțe în timp ce renunțarea era bună și să se căsătorească cu Adelaide. A oftat la perspectivă. Știa că nu poate renunța. Avea să cadă din nou în aceeași stare de rău care îl cuprinsese înainte. Nu era genul care să stea deoparte și să privească distrugerea rasei și civilizației sale ca un spectator neimplicat. A trebuit să acționeze. Ar fi suficient, se întreba el, să aleagă o țintă ocazională – un David Jacobs, un Tyrone Jones, poate un Stephen Horowitz? Ar fi suficient pentru a-și satisface conștiința și a-i permite totuși să ducă o viață mai mult sau mai puțin normală cu Adelaide? Nu era deloc convins că așa va fi. În același timp, el nu era înclinat în mod special să continue să tragă un cuplu interracial la fiecare trei sau patru zile. Acest lucru nu părea să merite riscul acum. Dacă el avea de gând să continue să-și asume riscuri, era înclinat să ridice miza, să meargă după un joc mai mare. Dar pe cine? Și de ce? Care urma să fie planul general? Oscar nu avea niciun răspuns. A oftat din nou și s-a mutat pe scaun. S-a uitat în gol la teancul de ziare și reviste de pe masa de lângă el, iar privirea i-a căzut din nou pe fotografia din Washington Post de vinerea trecută a invitaților la petrecerea lui Jacobs. A luat hârtia și s-a uitat fix la fața congressmanului Stephen Horowitz timp de un minut întreg. Ce urâtenie! Ce răutate totală! O fantomă slabă și sumbră a unui zâmbet i-a venit încet pe buze și a mormăit în sinea lui: "Treaba mea să nu raționez de ce; a mea, ci să fac și să

mor." A lăsat ziarul deoparte. Se hotărâse cel puțin cu privire la un lucru. Oscar s-ar putea să nu-și poată vindeca încă lipsa de scop, dar era hotărât să nu lase neglijența să devină o problemă. Intenționa să-l omoare pe kongresmanul Horowitz – foarte atent. Acum mergea înainte și înapoi, gândindu-se din greu. A trântit un pumn într-o mână deschisă, din ce în ce mai entuziasmat în timp ce întorcea diferite posibilități în mintea lui și își făcea planurile.

A sunat telefonul. Era Adelaide.

"Bună ziua, iubire. Mama mea este destul de bolnavă, iar lucrurile aici sunt o mizerie. Cred că ar fi mai bine să

rămân până marți, cel puțin. Te superi?"

"Sigur, mă deranjează, iubito. Dar fă tot ce crezi că ar trebui."

Adelaide i-a cerut lui Oscar să sune la biroul ei luni dimineață și să-i spună că are gripă și că este prea bolnavă pentru a veni la telefon.

"Cum îți explici sinele tău obișnuit, superb, exuberant, săritor la birou, miercuri? Dacă tocmai ai trecut peste gripă, ar trebui să arăți palidă, obosită și apatică.

"Mă bazez pe tine să produci efectul dorit înșelându-i pe jumătate până la moarte marți seara, iubito", a râs ea tachinându-l.

"Hei, dragă, știi că voi face tot posibilul pentru tine. Dar prosperi din asta! Cu cât facem dragoste mai des noaptea, cu atât arăți mai bine dimineața următoare, iar eu sunt mai palid. Abținerea totală este singura modalitate de a te face să pari palidă."

Apelul lui Adelaide a adăugat un nou element la planificarea lui Oscar. Nu a vrut să grăbească proiectul Horowitz, dar ar fi frumos dacă ar putea să-l facă înainte ca ea să se întoarcă. Devenea din ce în ce mai dificil să-și facă munca de noapte când era în oraș, fără să-i trezească curiozitatea. Horowitz, știa el, era o bufniță de noapte. Oscar observase fotografia sa în secțiunea "Stil" de mai multe ori în ultimul an și îl văzuse pe legislator cu o ocazie anterioară în același restaurant din Capitol Hill din care îl coadă pe Jones. Aceasta a fost prima dată când a scos-o pe Adelaide la cină, când a vrut să o impresioneze. Dar nu credea că ar fi o idee bună să înceapă să mănânce acolo în mod regulat. Nu se știa cât timp va trece până când Horowitz va apărea din nou. În plus, era genul de loc în care toată lumea se uita în jur să vadă cine era la celelalte mese. Oscar se simțise vizibil acolo singur ultima dată, chiar stând în spatele unei plante. Avea nevoie de o modalitate de a afla în avans unde va fi Horowitz într-o anumită noapte. De îndată ce Oscar a formulat întrebarea în mintea lui, a avut răspunsul. Carl Perkins îl invita mereu pe Oscar să vină cu el la petrecerile pe care unul sau altul dintre marii contractori din domeniul apărării și firmele de consultanță Beltway păreau să le organizeze o dată la două nopți pentru prietenii lor guvernamentali. "Vă va oferi șansa de a vă întâlni cu unii dintre liderii noștri în Congres", a glumit Carl cu el, știind antipatia intensă a lui Oscar față de politicieni. "Există întotdeauna o duzină de oameni acolo." Faptul că Oscar nu bea a fost doar unul dintre motivele pentru care nu a acceptat niciodată invitațiile lui Carl. Dar acum și-a amintit de cea mai recentă dintre ele, care i-a fost oferită când l-a sunat pe Carl miercurea trecută. General Dynamics tocmai câștigase un nou contract de un miliard de dolari și urma să sărbătorească luni, credea Oscar. "Va fi unul mare", spusese Carl. "Toată lumea va fi acolo." Iar Oscar știa că kongresmanul Stephen Horowitz, democrat de New York și președinte al Comitetului pentru Servicii Armate al Camerei Reprezentanților, printre altele, aproape sigur va fi și el acolo. Oscar l-a chemat pe Carl la el acasă. Când a terminat de discutat detaliile documentelor despre contractul său actual, care a fost pretextul pentru apelul său, el a spus: "Ei bine, mă aștept să am câteva rezultate preliminare pe noul model de antenă până luni după-amiază. Poate putem lua o gustare împreună luni seara și vă voi arăta ce am."

"Mulțumesc, prietene, dar nu pot. Trebuie să fiu luni la General Dynamics bash. De ce nu mă lași să te iau pe tine și pe Adelaide ca oaspeți ai mei?"

"Unde va fi asta?" Oscar a răspuns provizoriu, ca și cum ar fi luat în considerare acceptarea invitației. "Sala de bal de la mezanin de la Shoreham. Începe la ora opt."

"Mulțumesc oricum, Carl, dar cred că ar fi mai bine să nu. Știi că nu sunt adeptul petrecerilor."

"Ar trebui să-i dai Adelaidei o pauză cândva și să o arăți în public. E prea drăguță pentru tine ca să păstrezi totul pentru tine."

"Nici ea nu este o persoană de partid. În plus, are o durere de cap urâtă astăzi și crede că ar putea fi bolnavă de gripă."

"Oh, oh! Mai bine spune-i să stea departe de birou până când nu mai este. Nu-mi pot permite să am gripă acum. Voi fi prea ocupat până când vom trece noul proiect de lege privind creditele în siguranță prin Cameră. Sunt programat să-mi petrec cea mai mare parte a săptămânii viitoare depunând mărturie în fața Comitetului pentru Servicii Armate".

Oscar zâmbi. Carl nu știa, dar Oscar avea de gând să încerce foarte mult să-și schimbe programul pentru el. După prânz, a condus la hotelul Shoreham pentru a se uita peste aspect. Perspectivele de a face lovitura afară nu arătau bine. Situația traficului din jurul hotelului era foarte ciudată. Ar fi prea ușor să rămâi blocat încercând să scapi într-o mașină. Întreaga zonă a trotuarului din față era deschisă și erau proiectoare peste tot. Nu ar exista umbre în care să zăbovești noaptea. Oscar a numărat șase mașini de patrulare ale poliției la 100 de metri de intrarea principală. Prea multe fotografii mari și prea multă securitate la acest hotel tot timpul. Oricum, Horowitz, care era întotdeauna însoțit de șoferul-bodyguard, ar fi fost, fără îndoială, condus până la intrarea din față și ar fi fost luat în același loc. Nici o șansă acolo, cu excepția unui atac sinucigaș. În interior, lucrurile păreau puțin mai promițătoare. Intrarea principală în sala de bal de la mezanin se afla într-un coridor lateral. Oscar s-a strecurat în camera întunecată, care nu era încuiată, a aprins luminile și a supravegheat ieșirile. Au existat mai multe uși de serviciu, dar nimic nu a marcat "Doamne" sau "Domni". Asta însemna că oaspeții trebuiau să folosească toaletele de la capătul îndepărtat al coridorului lateral. Care erau șansele ca Horowitz să facă pipi seara? se întrebă Oscar. Cel puțin, ar fi o mulțime de veniri și plecări între sala de bal și camerele de odihnă în timpul serii, ceea ce face mult mai ușor să se strecoare înăuntru fără o invitație. Dacă Oscar ar putea intra în sala de bal, probabil că s-ar putea apropia de Horowitz cât de mult și-ar fi dorit. Dar ce se întâmplă atunci? Să încerce să strecoare ceva în băutura lui Horowitz? Oscar a făcut grimase. Asta a fost o chestie de basm. În plus, ar risca prea mult intrând în sala de bal; Carl sau altcineva pe care îl cunoștea de la Pentagon l-ar fi putut observa și nu voia ca nimeni să știe despre prezența lui acolo. Dacă Horowitz ar fi ucis, ar exista, fără îndoială, o verificare amănunțită de către poliție după aceea a tuturor celor care au participat la petrecere. A stins luminile și s-a îndreptat spre toaleta bărbaților de la capătul coridorului. Era palatial: chiuvețele erau așezate în teșghele largi, de marmură, și exista chiar și un suport pentru pantofi. Există, de asemenea, un rând dublu de dulapuri metalice într-un alcov al toaletei; Poate că locul s-a dublat ca vestiar pentru personalul masculin și și-au păstrat hainele de stradă în dulapuri. Spațiul din spatele dulapurilor era abia luminat și ar putea fi folosit ca ascunzătoare, dar lui Oscar nu i-a plăcut ideea. Orice oaspete care ar intra în camera de odihnă ar putea trage cu ochiul în spatele dulapurilor doar din curiozitate inutilă. Mai era și o ușă la capătul opus al toaletei de la intrare, probabil un dulap de depozitare. Oscar a încercat butonul. Era încuiat. Lacătele erau un hobby al lui Oscar. A scos o cutie mică de plastic din buzunarul jachetei, a ales o unealtă din ea și a deschis ușa în 15 secunde. Era un dulap, unul destul de mare, dar era gol, cu praf întins pe rafturi. A fost interesant! Deoarece dulapul nu era folosit, existau foarte puține șanse ca un membru al personalului hotelului să-l deschidă înainte sau în timpul petrecerii. Oscar a pășit înăuntru și a închis ușa. Prin fantele de ventilație din panoul superior, el putea vedea aproximativ cinci metri de pardoseală de gresie direct în fața ușii dulapului. A încercat să îndoie marginea interioară a unei luvru pentru a-și mări câmpul vizual, dar metalul era prea rigid pentru degetele sale. A deschis ușa pentru puțină lumină și a văzut un cârlig de haină înșurubat în peretele din spate al dulapului: unul dintre tipurile grele, de modă veche, din oțel turnat. L-a deșurubat, apoi i-a prins capătul între două fante și și-a aplicat greutatea. A închis ușa și s-a uitat din nou afară. De data aceasta, el a avut o vedere clară asupra celei mai mari părți a camerei, iar lamelele din exteriorul ușii nu arătau nici o urmă a muncii sale manuale. Înainte de a pleca, a rupt o pagină albă din agenda de buzunar, a împăturit-o într-un băț strâns și a înfipt-o în deschizătura plăcii de atacant de pe tocul ușii. El a ajustat poziția wad-ului astfel încât ușa, deși încă încuiată, să poată fi deschisă cu o smucitură puternică. Oscar s-a oprit din nou la intrarea în sala de bal și și-a băgat capul

înăuntru pentru o altă privire rapidă în jur. Nu-i plăcea ideea de a depinde de folosirea toaletei de către Horowitz – și, în plus, de faptul că era singur în toaletă pentru cel puțin câteva secunde – dar îi plăcea și mai puțin ideea de a-și arăta fața la petrecere. Mai bine, s-a gândit el, să-l aștepte pe Horowitz în toaletă și să riște să-l piardă decât să riște să fie văzut. Dacă Horowitz nu apărea, atunci trebuia să-l ducă mai târziu în altă parte. În drum spre hol, Oscar a luat în considerare o altă posibilitate: să pună o bombă în sala de bal și să-i omoare pe toți cei prezenți la petrecere. Era o mică sală de bal, de aproximativ 50 de metri pătrați, și avea un tavan suspendat din țiglă. Ar putea să se strecoare înapoi în acest loc în această seară cu câteva valize pline de dinamită și să aibă bomba la locul ei în tavan, cu un detonator controlat prin radio, în cinci minute. Un străin care transportă câteva valize într-un hotel, în orice moment al zilei, nu ar trebui să provoace curiozitate. S-a gândit mai mult la ideea bombei în timp ce conducea spre casă și, în cele din urmă, a decis să nu o facă. În primul rând, nu avea explozibili la îndemână și ar putea dura mai mult de două zile pentru a-l obține prin canale normale. Nu voia să grăbească lucrurile. De asemenea, nu i-a plăcut ideea unui masacru fără discriminare, care probabil l-ar ucide pe Carl împreună cu toți ceilalți. Totuși, nu ar fi o idee rea să meargă mai departe și să facă rost de un stoc de explozibili pentru nevoile viitoare. A făcut o notă mentală pentru a se uita la asta când va avea timp. Luni, Oscar a făcut niște cumpărături. A vizitat două magazine teatrale și a cumpărat o perucă, o pereche de ochelari fără refractare, o trusă de machiaj și un sortiment de piese false de păr facial: capre, mustăți, mustăți, perciuni lungi și așa mai departe. La domiciliu, Oscar a constatat că peruca l-a schimbat destul de convingător de la o blond la o brunet. O mică culoare din trusa de machiaj aplicată pe sprâncene a completat transformarea. Ochelarii falși i-au schimbat și mai mult aspectul. Examinând deghizarea din oglindă, Oscar s-a mulțumit cu un singur lucru: cicatricea de pe obrazul stâng a rămas la fel de vizibilă ca întotdeauna și a fost exact genul de detaliu pe care un martor și l-ar aminti. A lipit pe un set de perciuni lungi și mustăți laterale. Au acoperit efectiv cicatricea, dar efectul a fost prea surprinzător, mai ales cu ochii săi gri pătrunzători care priveau din tot părul întunecat. Și-a dezlipit mustățile și a început să experimenteze cu unele dintre celelalte materiale din trusa sa de machiaj. În cele din urmă s-a mulțumit cu o pastă mare și o jumătate de duzină de coșuri false. Nu au ascuns cicatricea complet, dar au rupt-o suficient pentru ca un observator ocazional să vadă doar un ten foarte rău, mai degrabă decât o cicatrice. Era destul de sigur că orice schiță a poliției dezvoltată din descrierile martorilor ar fi suficient de departe de adevăr pentru a fi inofensivă. Pe de altă parte, nu avea cum să devină cu adevărat de nerecunoscut pentru cineva care îl cunoștea – cel puțin, nu într-un timp atât de scurt. Forma capului său, mărimea și plasarea urechilor sale, statura și purtarea sa erau toate caracteristice; De mai multe ori, prietenii l-au zărit de la distanță într-o mulțime cu doar o vedere din spate. Păcat că nu era unul dintre acei omuleți de nedescris și discreți pe care nimeni nu-i observă niciodată, se gândi el. Oscar își alesese armele cu o zi înainte. Unul era un garrotte pe care și-l făcuse singur dintr-o bucată de cablu de control din oțel de înaltă rezistență, la fel de puternic ca sârma pianului, dar mai flexibil, cu mânere din lemn și o încuietorie glisantă care ținea bucla strânsă până când se elibera o captură. Ar folosi asta dacă l-ar prinde pe Horowitz singur în camera de odihnă. Ar avea avantajul de a fi complet tăcut. Cealaltă armă a sa era o seringă hipodermică cu arc, montată în interiorul tubului unui pix. Partea exterioară a stiloului injector (pen) avea un aspect complet normal, dar când butonul de la capăt era apăsat, un ac hipodermic subțire a scos o jumătate de centimetru din celălalt capăt și un arc puternic a scos conținutul seringii prin ac. Oscar a încărcat seringă cu un mililitru dintr-o soluție concentrată de sinurină, un relaxant muscular puternic și cu acțiune rapidă. Dacă cineva împingea discret stiloul pe piciorul sau fesele unui bărbat sau înapoi într-o cameră aglomerată și îl ardea, victima ar simți înțepătura acului și o senzație de înțepătură de la drog și probabil că ar rosti o exclamație și s-ar întoarce să vadă ce s-a întâmplat sau să plesnească la punctul de injectare ca la o insectă înțepătoare. Dar își pierde controlul picioarelor și cădea neajutorat la pământ în zece secunde și era complet paralizat în 30 de secunde. Moartea ar rezulta inevitabil din asfixiere. Dacă asasinul ar fi rămas rece și ar fi simulat nevinovăția, probabil că martorii nici măcar nu ar fi observat stiloul din mâna lui. Oscar ar folosi stiloul dacă nu l-ar putea prinde pe Horowitz singur, dar s-ar putea apropia de

el. Ultimul lucru pe care Oscar l-a făcut înainte de a pleca de acasă a fost să pulverizeze degetele de la ambele mâini cu un lac cu uscare, clar și rapid. Lacul i-a făcut degetele să se simtă rigide și uscate, dar, de asemenea, l-a împiedicat efectiv să lase amprente pe orice atingea. Ar fi bine pentru câteva ore. De asemenea, el l-a folosit-o înainte de a face sondajul hotelului sâmbătă. În timp ce conducea spre Shoreham, a simțit familiara încordare și transpirație rece și s-a bucurat; el fusese îngrijorat de absența lor în momentele dinainte de a-l împușca pe Jacobs și se temea că fără ei va deveni nesăbuit. Probabil, credea el, diferența era că acționase împotriva lui Jacobs în focul furiei, în timp ce toate celelalte acțiuni ale sale – ca aceasta – erau mult mai deliberate. Până când Oscar a ajuns la mezaninul hotelului, puțin după ora opt, tensiunea și nervozitatea au fost înlocuite de calmul obișnuit înghețat. O duzină de oameni stăteau pe coridorul din fața intrării în sala de bal, unii dintre ei ținând băuturi. Oscar a observat rapid că toți cei cu băuturi aveau etichete adezive lipite pe reverele hainei. Doi bărbați care stăteau la ușă păreau să fie monitori și, când a trecut de ușa deschisă, a văzut o masă de înregistrare chiar înăuntru, unde invitațiile erau verificate și se eliberau etichete cu nume. Nici o șansă de a intra înăuntru acum, dar lucrurile s-ar putea relaxa puțin mai târziu seara. Oscar a continuat să coboare pe coridor spre camera de odihnă. Erau doi bărbați în camera de odihnă când Oscar a intrat. S-a așezat la unul dintre pisoare și a așteptat ca bărbații să plece pentru ca el să poată intra în dulap. Din păcate pentru Oscar, totuși, a existat un trafic constant în și din camera de odihnă. A stat la același pisoar timp de cinci minute și totuși nu a avut ocazia să intre în dulap. Oscar începea să se simtă vizibil. A părăsit pisoarul și a intrat într-o cabină. Pe sub ușa standului putea vedea suficient din podea pentru a monitoriza ocuparea celei mai mari părți a camerei. După alte 20 de minute, însă, a început să dispere de a fi vreodată singur în camera de odihnă, cu atât mai puțin de a fi singur cu Horowitz. Nu a putut evita o suspiciune întunecată că toată lumea de la cocktail petrecuse toată seara înainte bând bere.

În cele din urmă, nu au existat picioare în câmpul vizual al lui Oscar. S-a ridicat și a cercetat camera. O ușă de la capătul îndepărtat al șirului de cabine era închisă, dar în rest camera de odihnă era goală. S-a îndreptat spre dulap și a pus mâna pe clanță când ușa camerei de odihnă s-a deschis din nou în spatele lui. La naiba! S-a întors, pregătindu-se să-și reia postul în stand. Bărbatul care se îndrepta spre pisoare s-a uitat direct la Oscar, iar inima lui Oscar s-a oprit pentru o fracțiune de secundă. Era congressmanul Stephen Horowitz. Oscar a încercat să nu-și lase emoția să se vadă pe fața lui în timp ce el și Horowitz treceau unul pe lângă celălalt. Cât timp ar fi avut înainte ca altcineva să intre în cameră sau ca omul din tarabă să iasă? Zece secunde? Ar fi norocos dacă ar avea cinci secunde. A fost acum ori niciodată. Oscar s-a învârtit tăcut pe călcâie în timp ce Horowitz a ajuns la pișoare și a început să bâjbâie cu musca. A tras garrotul de sub jachetă, a învârtit bucla în jos peste capul lui Horowitz și a smuls mânerul, totul într-o singură secvență curgătoare de mișcări. În timp ce mâinile lui Horowitz se îndreptau defensiv spre gât, Oscar a aplicat fiecare gram de forță pe care îl avea pe mâner. Sârma strangulantă l-a ridicat pe bărbatul mai mic de pe podea, iar picioarele îi băteau sălbatic în aer. Fără să aștepte ca Horowitz să înceteze să se lupte, Oscar s-a smucit cu sălbăticie înapoi pe garrote și l-a îngrămădit în cea mai apropiată cabină. Sprijinindu-l pe Horowitz cu o mână, Oscar a zăvorât ușa standului chiar în momentul în care ușa camerei de odihnă s-a deschis din nou. L-a blocat pe Horowitz pe scaunul de toaletă și apoi s-a așezat puternic deasupra lui. Spera că nimeni nu va observa două perechi de picioare sub ușa standului. Deși părea mult mai lung, nu ar fi putut trece mai mult de încă zece secunde până când Horowitz a dat un ultim fior convulsiv și apoi și-a încetat lupta pentru aer și viață. Oscar a văzut o baltă de urină răspândindu-se pe podeaua standului, în timp ce vezica bărbatului se golea. Oscar și-a păstrat poziția încă două sau trei minute, apoi a simțit pulsul lui Horowitz. Nu a fost niciunul. S-a întins în spatele capului bărbatului și, cu oarecare dificultate, a eliberat captura de pe garrote. Cablul, care tăia adânc în carnea gâtului lui Horowitz, picura sânge, iar Oscar l-a șters în grabă cu o bucată de hârtie igienică. Sunete de apă curgătoare veneau de la chiuvete, dar Oscar nu putea vedea niciun picior în vecinătatea standului său. Încercând să evite urina lui Horowitz, el a alunecat sub peretele despărțitor în standul alăturat, lăsându-l pe Horowitz căzut înapoi pe perete, dar încă pe scaunul de toaletă. Înainte de a-și părăsi propriul stand, Oscar a tras apa la toaletă pentru efect, apoi s-a îndreptat

spre bazine pentru a se spăla pe mâini și a-și verifica peruca. În timp ce Oscar stătea în fața oglinzii, îndreptându-și cravata – și împingând pe ascuns garrotte într-o poziție mai sigură în interiorul jachetei sale – alți doi bărbați au intrat în camera de odihnă. Unul s-a îndreptat direct spre pișoare, dar celălalt a cercetat camera ca și cum ar fi căutat pe cineva, apoi s-a așezat pe peretele opus tarabelor și și-a încrucișat brațele peste piept. Oscar nu-l mai văzuse niciodată pe bărbat, dar știa cu certitudine că era garda de corp a lui Horowitz. În timp ce își usca mâinile, Oscar a observat că balta de urină de la taraba lui Horowitz se răspândea vizibil pe gresia de dincolo de ușă. Când a părăsit toaleta, a auzit toaleta trăgând apa în cealaltă cabină ocupată. Lucrurile erau pe cale să devină interesante. Întorcând colțul de la capătul coridorului și lăsând petrecăreții în urma lui, Oscar se uită repede la ceas. El a fost în camera de odihnă 32 de minute în total, ultimele cinci dintre ele cu Horowitz.

Oscar, vreau să-l cunoști pe Harry Keller. El vă va ajuta cu noile documente de conformitate a contractului de acțiune afirmativă. El este expertul nostru. El este, de asemenea, singurul tip pe care îl cunosc care este mai rasist decât tine." Carl a rânjit în timp ce a prezentat un bărbat mare, greu, cu păr negru și mâini uriașe și noduroase.

"Trebuie să glumești", a răspuns Oscar, întinzându-i mâna noului venit în biroul lui Carl. "Toți oamenii tăi din secțiunea de acțiune afirmativă cu care am avut de-a face până acum sunt zâne și iubitori de negri."

"Oscar!" Adelaide gâfâi. Oscar a trecut pe la biroul lui Carl în primul rând pentru a o lua pe Adelaide, a cărei mașină era reparată, dar a profitat de ocazie pentru a se plânge lui Carl despre un nou lot de formulare care i-au fost trimise de Pentagon.

Harry a râs, iar Carl a spus: "A doua zi după ce a auzit vestea despre Horowitz săptămâna trecută, Harry fuma trabucuri în birou, în timp ce toți ceilalți erau în bernă".

"Și tu?" Oscar i-a adresat întrebarea lui Carl.

"De dragul aparenței, Oscar, de dragul aparenței. La urma urmei, omul era șeful Comitetul pentru Servicii Armate al Camerei Reprezentanților și toate salariile noastre depindeau de el".

"A fost mai mult decât o aparență pentru unii oameni de aici", a contrazis Harry. "Acel mic strecurat în secțiunea mea, McGann, chiar a avut ochii umezi și mirosuri în timpul elogiului pentru Horowitz care a venit marți prin sistemul de adresare publică. Când secretarul a ajuns la locul în discursul său despre cât de mult a făcut Horowitz pentru a promova egalitatea rasială în forțele armate, McGann a început de fapt să plângă. Acum există un om care simte cu adevărat pentru frații noștri de culoare." Oscar a pocnit din degete în semn de recunoaștere: "McGann! Acesta este numele omului care mi-a trimis acea scrisoare cu adevărat prissy anul trecut, când nu am completat toate spațiile libere dintr-un chestionar de acțiune afirmativă.

"Sună ca el", a răspuns Harry. "Îi place să parcurgă răspunsurile la aceste chestionare cu o lupă, încercând să adulmece cel mai slab miros al unei atitudini proaste față de programele guvernului de codificare a minorităților".

"Omul încearcă doar să-și facă treaba și să meargă înainte", a spus Carl. "El știe ce este nevoie pentru a fi promovat aici, ceea ce este mai mult decât se poate spune despre tine.

"Știi ce a făcut tipul ăsta?" Carl a arătat un deget mare spre Harry și s-a întors spre Oscar. "FBI-ul roia peste tot în Pentagon săptămâna trecută, pentru că erau atât de mulți dintre băieții noștri la petrecerea unde Horowitz a fost ucis. În timp ce alți oameni luau ancheta foarte în serios și încercau din răspuțeri să răspundă la întrebările FBI-ului, Harry îi rupea pe toți cei din birou cu glumele sale despre negri. A reușit să obțină o mustrare oficială din partea șefului său de secție."

Replica lui Harry a fost: "Spune, Oscar, știi care sunt cei mai fericiți trei ani din viața unui nigger?"

"Îmi pare rău, cred că nu."

"Clasa a doua".

Toată lumea a râs de asta, chiar și Adelaide. Dar apoi Carl și-a coborât vocea și a spus: "Pentru Hristos, ține-ți vocea joasă când îți spargi glumele negre aici, Harry. Nu vreau mustrare nici în dosarul meu de personal".

"De fapt, este prea târziu pentru tine acum, Carl. Aș putea la fel de bine să mărturisesc. Treaba mea reală aici este să spun glume rasiale și apoi să predau numele tuturor celor care râd. După ce îmi voi

face raportul final, singurii angajați albi care vor rămâne pe aici vor fi McGann și cu mine." Toată lumea a râs din nou. Oscar și Adelaide au ajuns să-i dea lui Harry Keller o plimbare acasă ca răspuns la invitația lui de a avea cina cu el și soția sa, în timp ce îi dădea lui Oscar un curs intensiv despre cele mai recente forme ale Pentagonului. Soția lui Harry, Colleen, era o femeie plăcută și relaxată de aproximativ 40 de ani. Părea să nu-i deranjeze oaspeții surpriză de la cină, chiar dacă tocmai se întorsese acasă de la serviciu. După cină s-au așezat, au băut cafea și au vorbit. "Cum s-a implicat cineva cu sentimentele tale în programul de acțiune afirmativă?" îl întrebă Oscar pe Harry.

"Sentimentele nu au nimic de-a face cu asta. În serviciul public iei doar ceea ce îți dau – deși faptul că obișnuiam să predau sociologie la colegiul comunitar – știți, NVCC – poate că i-a determinat să mă selecteze pentru secțiunea de acțiune afirmativă. Profesorii de sociologie tind să aibă acest tip de reprezentant. Oricum, timp de câțiva ani, înainte de a începe să lucrez pentru Departamentul Apărării, mi-am petrecut tot timpul pe drum, vânzând echipamente de studio de difuzare și vizitând clienții, iar Colleen și cu mine eram prea despărțiți – deși în acea slujbă am întâlnit-o pentru prima dată. Lucrează pentru unul dintre clienții mei din Washington. Așa că am aplicat pentru o poziție în serviciul public și m-au blocat în secțiunea de conformitate contractuală de la Pentagon. Cu toate acestea, încă mai lucrez pentru vechea mea companie, dar acum munca se face prin telefon."

"De ce ai trecut de la predare la vânzare?" Întrebă Oscar.

"Predarea a devenit prea grea pentru conștiința mea. Pur și simplu am ajuns în punctul în care nu mai puteam spune toate minciunile și să ascund toate adevărurile care mi-au fost cerute. Nu ai crede cămașa de forță ideologică pe care toată lumea care predă științe sociale trebuie să o poarte în aceste zile. Un cuvânt care ar putea jigni un membru minoritar hipersensibil și te vor îngrămădi pe drum."

"Din ceea ce spune Carl, s-ar putea să vă întoarceți din nou pe drum în curând", a răspuns Oscar. "Experiența mea cu acele tipuri de "iubește-ți niggerul" cu care lucrezi acum este că au foarte puțină toleranță pentru oricine nu împărtășește viziunea lor bolnavă asupra lumii.

"Oh, Carl exagerează. De fapt, reușesc să-mi țin gura închisă la birou de cele mai multe ori. Doar că am fost atât de încântat când nenorocitul Horowitz a primit ceea ce merita, încât nu m-am putut abține."

"Ei bine, nu văd cum reușești să lucrezi deloc în acel mediu. Pot înțelege cum cineva ca Carl o suportă; este cel mai puțin sentimental tip pe care l-am cunoscut. Dar trebuie să fie foarte greu pentru tine să trebuiască să-ți păstrezi sentimentele îmbuteliate în interior și să nu poți face sau spune nimic. Oamenii cu sentimente trebuie să fie capabili să le exprime."

"Sunt complet de acord cu tine, Oscar. Și chiar mă exprim. Doar că nu la serviciu – sau, cel puțin, nu atât de mult pe cât mi-aș dori. Pe lângă slujba mea de la Pentagon și lumina lunii, lucrez pentru Liga Națională".

"Liga Națională? Am auzit ceva despre ei – un grup neo-nazist, cred. Este corect?"

"Depinde ce înseamnă 'neo-nazist'. Aceasta este una dintre acele etichete precum "fascist" sau "iliberal" pe care oamenii le lipesc de orice li se opune. Mass-media ne numește "neo-naziști" și, fără îndoială, aici ați auzit termenul. Implicațiile acestui lucru pentru majoritatea oamenilor sunt uniforme, bannerele cu svastică și o mulțime de "sieg heil-uri". Dar nu suntem deloc noi. Nu am nimic împotriva uniformelor și bannerelor, dar nu le folosim".

"Ce fel de lucruri faci?"

"Orice și tot ceea ce ne va ajuta cauza." "Care este cauza?"

Harry s-a gândit un minut, apoi a început încet: "Cauza noastră este un viitor sigur și progresiv pentru rasa noastră. Vrem o lume albă într-o zi – o lume albă care este conștientă de ea însăși și de misiunea sa; o lume guvernată de principii eugenice; o lume în care scopul familiilor, precum și al guvernelor, este creșterea rasei noastre; o lume mai curată, mai verde, cu oameni mai puțini, dar mai buni, care trăiesc mai aproape de natură; O lume în care calitatea domnește din nou asupra cantității, în care viețile oamenilor au un scop, în care frumusețea, excelența și onoarea au din nou sens și valoare. Înainte ca Oscar să poată răspunde, Adelaide a intervenit: "Harry, suni exact ca bunicul meu. El este rasistul din familia noastră. El crede că întreaga lume s-a dus în iad după cel de-al Doilea Război Mondial – spune că dacă ar fi știut atunci ceea ce știe acum, ar fi plecat în Germania și s-ar fi oferit voluntar pentru Waffen-SS în loc să lupte în armata lui Roosevelt.

"Ar fi trebuit să petreci mai mult timp ascultându-ți bunicul, dragă", a spus Oscar. Apoi a adăugat: "Îmi place cauza ta, Harry. Ai spus că faci orice pentru a o promova. Puteți să-mi dați câteva detalii?"

"Ei bine, în acest moment, cea mai mare parte a efortului nostru este mai degrabă educațional decât politic. Încercăm să ridicăm conștiința oamenilor cu privire la problemele rasiale și apoi să-i motivăm și să-i direcționăm pe cei asupra a căror conștiință avem un anumit efect. Așa că publicăm o mulțime de materiale cu un mesaj rasial: cărți, reviste, casete video. Majoritatea membrilor noștri sunt profesioniști care sunt capabili să participe la acest efort într-un fel sau altul. De exemplu, traduc o mulțime de materiale germane în engleză pentru departamentul nostru de publicare și mențin echipamentul din studioul nostru video funcțional."

"Harry este prea modest", a intervenit Colleen. "El a construit studioul video de la zero și a furnizat toate echipamentele. Ori de câte ori se înregistrează ceva, el este inginerul studioului, care se ocupă de iluminare, sunet, camere și orice altceva. Apoi ajută la editarea casetelor." Harry ridică modest din umeri. "A fost o misiune firească pentru mine. După ce am început să vând echipamente de studio, a trebuit să învăț ceva despre cum funcționează și cum să le repar. Când am decis că avem nevoie de un studio, am reușit să pun mâna pe o mulțime de echipamente bune, folosite pentru organizație, pentru aproape nimic."

Schimbând subiectul, el a continuat: "Acum, Colleen aici este un expeditor de primă clasă. Ea lucrează ca director general adjunct pentru KZR-TV în timpul săptămânii, iar la sfârșit de săptămână se ocupă de treburile de birou pentru unitatea Ligii din Virginia de Nord: achiziții, plata facturilor, servicii bancare, contactarea membrilor pentru întâlniri și toate celelalte."

"Ai spus că traduci și în germană. Părinții tăi sunt din Germania?" întrebă Oscar. Era puțin deranjat de eticheta neo-nazistă și căuta o legătură cu imaginile pe care le avea în minte din sutele de filme de televiziune pe care le văzuse în adolescență: bărbați cu fețe crude în uniforme negre, lumina strălucind rău din monocurile lor în timp ce lătrau ordine cu accente guturale și subordonații lor dezlanțuiau câini uriași vicioși pe evreii speriați. Nu era vorba că el credea în realitatea literală a acelor imagini, dar ele îl deranjau totuși. Oscar a respins întotdeauna cruzimea, fie față de oameni, fie față de animale.

Harry a răspuns la întrebarea lui Oscar: "Da și nu. Eram din ceea ce se numește Cehoslovacia de astăzi. S-au născut în Pilsen – o familie de producători de instrumente acolo de mai bine de un secol – și apoi au trăit la Praga până la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. M-am născut acolo în 1945. Tatăl meu și surorile mele mai mari au fost linșate de unii dintre susținătorii domnului Roosevelt în rândul populației cehe, după un abuz destul de oribil pe care l-am îndurat. Mama nu a putut niciodată să-mi spună toate detaliile, dar i-a dat coșmaruri până la sfârșitul vieții. Oricum, a fugit cu mine în Germania, iar apoi am venit în această țară când aveam cinci ani."

"Deci ești ceh?"

"Nu, german. Nu-ți dai seama după numele meu? Este la fel de german ca al tău."

Oscar se înroși. S-a gândit la numele său ca fiind englez. Dar era și german, știa el. Singura diferență a fost că englezii l-au scris cu un "y", iar germanii cu un "j". Însemna "vânător". Știa, de asemenea, că Keller era un nume german, acum că s-a gândit la asta. Și știa că un german născut în Cehoslovacia nu era ceh mai mult decât un evreu născut în Polonia era polonez sau un suedez născut în China era chinez. Englezii, germanii și suedezii făceau parte din aceeași familie, toți germanici, indiferent de locul în care s-au născut, la fel cum evreii erau evrei și chinezii erau chinezi, indiferent de locul lor de naștere sau de țara de cetățenie. Toate acestea erau lucruri de care și le dăduse seama cu ani în urmă. Uneori, însă, dacă nu era atent, aluneca înapoi în vechile obiceiuri de gândire care îi fuseseră insuflăte în minte prin ani de îndocinare de către școli și mass-media de divertisment. Acum, gândindu-se la remarcă lui Harry, și-a dat seama că toate conotațiile urâte ale "neo-nazistului" i se aplicau lui însuși la fel de mult ca și lui Harry. Această realizare l-a neliniștit, dar în același timp i-a stimulat interesul de a afla mai multe despre Harry și Colleen și Liga Națională.

El a adoptat o nouă abordare: "Ați spus că grupul vostru dorește un viitor pentru rasa noastră, care este atât sigur, cât și progresiv. Vedeți vreo contradicție între aceste două lucruri?"

Harry râse. "Au existat multe argumente în acest sens. Este clar că pe termen lung – adică de-a lungul a milioane și sute de milioane de ani – progresul a fost rezultatul luptei, greutăților, adversităților, tăierii

și plivirii brutale a stocului prin selecția dură a Naturii; Cu alte cuvinte, a fost rezultatul lipsei de securitate. Cei care sunt siguri stagnează, iar cei care sunt nesiguri se luptă și avansează." "Pe de altă parte", a continuat el, "rasele mor. Uneori condițiile devin atât de nesigure încât întreaga rasă piere. Condițiile sunt de așa natură acum încât rasa noastră este în pericol de a pieri, parțial pentru că suntem depășiți de alte rase din aceeași nișă ecologică și parțial pentru că ne înșelăm până la moarte. Este clar că acum suntem în pericol de prea multă nesiguranță".

"Dar", a răspuns Oscar, "nu trebuie să abandonăm principiul general doar pentru că pare să lucreze împotriva noastră acum. Dacă noi nu putem face față nesiguranței actuale și alte rase pot, nu ar trebui să concluzionăm că cauza progresului va fi mai bine servită de supraviețuirea lor decât de a noastră?"

"Desigur, nu", a răspuns Harry, cu o urmă de nerăbdare în voce. "Progresul vine atunci când toți concurenții din joc se luptă pentru supraviețuire, iar cei mai în formă câștigă. Rasa noastră nu se luptă. Stă întinsă și moare. Treaba noastră este să o trezim. Când încearcă să supraviețuiască, va biciui toate celelalte rase cu mâinile legate la spate. "Pentru a fi siguri, fitness-ul este un concept mai subtil decât s-ar putea crede la început. O parte a fitness-ului este să ai nu numai capacitatea, ci și voința de a supraviețui; Mai mult decât atât, are o voință care nu este susceptibilă de a fi păcălită să meargă la culcare de un concurent inteligent și înșelător. Aceasta este esența problemei. Am fost păcăliți. Dar acum ne vom trezi din nou. Aceasta este sarcina Ligii.

"Singura întrebare reală despre compatibilitatea dintre securitate și progres vine atunci când s-a rezolvat deja problema supraviețuirii rasiale. Întrebarea este cum evităm stagnarea odată ce avem o lume albă. Există o mulțime de modalități de a răspunde la această întrebare, iar unii dintre teoreticienii noștri dezbat problema între ei.

"Dar acesta este într-adevăr un cu totul alt subiect. Poate că aș fi putut spune lucrurile puțin mai clar de la început spunând că vrem mai întâi să asigurăm supraviețuirea rasei noastre trezind-o și reaprinzându-i spiritul natural de luptă, iar apoi vrem să-i reorientăm valorile și modul de a privi lucrurile, astfel încât să se străduiască să continue să se îmbunătățească în loc să se relaxeze odată ce lupta competitivă dintre curse a fost câștigată. O parte din modul în care vom încerca să ne asigurăm progresul va fi, fără îndoială, să ne schimbăm condițiile de viață, precum și atitudinile, astfel încât să nu ne putem relaxa chiar dacă vrem. După cum am spus, teoreticienii au o mulțime de idei diferite despre asta.

Oscar a fost impresionat de claritatea gândirii lui Harry. Bărbatul ar putea părea a fi doar un băiat bun, cu aspectul său aspru și maniera sa glumeață, dar în mod clar avea o minte bună și își dăduse seama de mai multe lucruri care erau încă destul de neclare pentru Oscar. El a spus: "Îmi pare rău, Harry. Cred că jucam rolul avocatului diavolului când am pus această întrebare. Chiar nu pot contesta nimic din ceea ce ai spus."

"Deci, bătrâne neonazist", a rânjit Harry, "acum că ai ieșit din dulap, de ce nu vii la una dintre întâlnirile noastre și să te întâlnești cu alți oameni cu care vei fi de acord?"

Oscar a fost intrigat de perspectivă, dar era și precaut. Având în vedere activitățile sale recente, el nu și-a putut permite să fie asociat cu nici un grup pe care guvernul ar fi pus ochii. El i-a dat lui Harry un răspuns fără angajament: "Mulțumesc pentru invitație, dar nu sunt un tâmplar. Oricum, aș vrea să mă gândesc la unele dintre lucrurile pe care le-ai spus în seara asta înainte de a fi bombardat cu alte idei noi. Logica ta puternică m-a pus puțin în defensivă. Un lucru pe care încă nu-l pot înțelege este de ce oamenii din mass-media v-au blocat cu acea etichetă "neo-nazistă", doar pentru că doriți să asigurați supraviețuirea rasei. La urma urmei, și ei sunt albi."

Harry și Colleen au început amândoi să vorbească imediat. "Cu siguranță nu sunt albi", a izbucnit Colleen prima. "Practic, toată mass-media este controlată de evrei și ei dau tonul pentru toți ceilalți din mass-media. Eliminarea rasei noastre este în fruntea agendei lor."

Văzând privirea nedumerită de pe fața lui Oscar, Harry a preluat conducerea: "În primul rând, Oscar, permiteți-mi să vă corectez impresia că sunt un logician puternic. Lucrurile pe care vi le-am spus în această seară sunt lucruri la care noi toți cei din LoL ne gândim de mult timp. Nu este vorba că suntem mai deștepți decât oricine altcineva; Doar că rămânem conștienți de anumite lucruri pe care le credem

foarte importante și la care majoritatea celorlalți oameni nu se gândesc prea mult. Dacă ar face-o, ar fi capabili să argumenteze despre probleme la fel de bine ca și noi. Consider că unul dintre cele mai mari beneficii ale calității mele de membru al Ligii este efectul său asupra conștiinței mele: mă ține îndreptat în direcția corectă și mă îngrijorează lucrurile din viață care contează cu adevărat. "În al doilea rând, Colleen are perfectă dreptate. Mass-media de știri și divertisment este controlată solid de evrei, iar evreii nu sunt albi. Unii dintre ei pot părea albi, dar niciun evreu conștient rasial nu se crede alb, iar evreii ca grup sunt cei mai conștienți oameni rasiali de pe fața acestui pământ, cu o marjă mare. Ei își numesc dușmanii – și asta include pe oricine nu pot controla – "neo-naziști" pentru că au investit mult efort pentru a face din asta o etichetă de oprobriu; Au investit-o cu o încărcătură grea de emoție, de sentiment, astfel încât majoritatea oamenilor reacționează negativ la cuvânt fără a avea o înțelegere clară a ceea ce înseamnă. Adelaide, care ascultase, dar nu vorbea, a rupt tăcerea încă o dată: "Acum suni din nou exact ca bunicul meu. A petrecut ore întregi povestindu-mi despre evrei, dar nu am înțeles niciodată totul." Oscar se ridică. Nu-i plăcea cum se îndrepta conversația. Lupta lui împotriva amestecului rasial era una, dar nu vedea niciun rost să se implice în antisemitism. Știa că multor oameni nu le plăceau evreii, dar, în ceea ce-l privea, erau albi și cunoscuse unul sau doi cărora nu le plăceau negrii mai mult decât el. Și-a amintit de unul dintre colegii săi absolvenți din Colorado, Dan Levine. Nu îl plăcuse niciodată personal pe Levine, care îi dădea un sentiment înfiorător, dar tipul era cu siguranță evreu și făcea mereu glume despre negri, chiar mai mult decât Harry. "Harry și Colleen, mulțumesc pentru cină. Adelaide și cu mine trebuie să fugim. Și mulțumesc din nou pentru invitația de a participa la una dintre întâlnirile tale, Harry. Mă voi gândi la asta și vă voi suna mai târziu."

Oscar intenționa într-adevăr să se gândească la ceea ce spusese Harry și Colleen, dar, după cum s-a dovedit, a devenit preocupat de alte chestiuni chiar a doua zi și au trecut mai mult de două săptămâni înainte ca gândurile sale să revină la conversația lor. Ceea ce i-a absorbit interesul între timp a fost furia continuă asupra campaniei sale anti-miscegenare și asasinarea lui Horowitz. Trecuse aproape o lună de când ucisese un cuplu mixt rasial – Tyrone Jones și cele două prietene ale sale – iar mass-media era încă într-o frenezie virtuală. Încă nu putea înțelege intensitatea și durata acestei frenezii. Bandele de traficanți de droguri ucideau la fel de mulți oameni pe străzile a șase orașe mai mari ale Americii la fiecare două sau trei zile câți ucisese el în întreaga sa campanie. Mai mult, aceste victime ale războiului drogurilor erau aproape toate non-albe și, prin urmare, erau deosebit de iubite de mass-media. Cu toate acestea, un recent schimb de focuri de droguri din Washington, care a ucis cinci negri și un mestizo columbian, nici măcar nu a ajuns pe prima pagină a Washington Post de a doua zi, care a fost preluat aproape în întregime cu un raport despre împușcarea unui alt cuplu interracial în Chicago, o demonstrație publică, puternic supravegheată în Manhattan, de cupluri interracial și homosexuale care cer mai multă protecție din partea poliției. și cele mai recente declarații ale FBI despre ancheta lor privind asasinarea lui Horowitz. El bănuia că o nouă ciumă ar putea izbucni și ar putea lua un milion de victime într-o săptămână, iar mass-media nu i-ar oferi atât de multă acoperire pe cât au acordat uciderii lui Horowitz. O parte din aceasta, a motivat el, a fost o perversitate specială din partea oamenilor care au intrat în jurnalism ca profesie. Cu toate acestea, dincolo de rolul mass-mediei în alimentarea flăcărilor, au existat în mod evident diverse interese speciale la lucru – interese care s-au simțit amenințate sau ofensate de activitățile lui Oscar. Au existat, a fost surprins să afle, că există un număr de grupuri organizate de cupluri mixte rasial, chiar și unul format exclusiv din bărbați albi cu soții filipineze. Când a citit despre existența aceluia grup, a regretat că nu dedicase membrilor săi niciunul dintre eforturile sale nocturne. Apoi au fost queers, care, în ciuda antipatiei lor generale față de lumea heterosexuală, păreau să aibă o afecțiune pentru mixerele de rase, chiar și pentru cei din varietatea "heterosexuală". Grupurile feministe păreau, de asemenea, să fie deosebit de înfuriate de atacurile sale asupra cuplurilor mixte. Nici acolo nu-și putea da seama de legătură. Oare toți oamenii bolnavi spiritual, indiferent de boala lor, simțeau că interesele lor coincideau? Cu toate acestea, bisericile erau cu ușurință cele mai gălăgioase dintre promotorii cuplurilor mixte. Chiar în josul liniei, de la carismaticii primitivi ai fundamentalismului backwoods până la cei mai blânzi dintre unitarieni și cei mai la modă dintre episcopali, ei și-au exprimat aprobarea față de miscegenare și solidaritatea lor

cu practicanții ei. Aproape zilnic, pentru unul sau altul dintre cuplurile pe care le împușcase, aveau loc priveghiuri comemorative de către grupuri de miniștri și preoți pe treptele Capitoliului. Dacă existau grupuri creștine care nu mășăluiau împreună cu celelalte, acestea erau doar una sau două dintre bisericile ortodoxe răsăritene mai mici, ale căror congregații erau formate în mare parte din refugiați îmbătrâniți din Europa de Est. Acum, bisericile își dădeau mâna în mod oficial cu grupurile de amestecare a raselor, cu homosexualii și cu restul. A existat un anunț pe o pagină întreagă în Washington Post despre un marș în masă la Capitoliu pentru a demonstra sprijinul public pentru un nou pachet legislativ dezbătut de Congres. Marșul, programat pentru mijlocul lunii următoare, a fost organizat de o nouă coaliție de lideri din 30 sau 40 de grupuri. Se numea Comitetul Popular Împotriva Urii, iar anunțul din Post enumera câteva zeci de membri ai săi. Lista era plină de episcopi, cardinali, rabini și reverendi drepti. Legislația pe care o susțineau fusese pregătită de Horowitz și ar fi fost introdusă în Cameră de către el dacă garrotte-ul lui Oscar nu i-ar fi scurtat cariera legislativă. Proiectul său de lege cheie a fost numit Legea Horowitz în onoarea sa. Ar scoate în afara legii toate organizațiile care restricționează calitatea de membru pe bază de rasă. Acesta ar interzice toate cărțile, periodicele și alte materiale tipărite care ar putea "promova ura rasială" și a prevăzut înființarea unui Consiliu Federal pentru Publicații care să examineze și să se pronunțe asupra oricăror publicații împotriva cărora au fost depuse plângeri. Orice persoană care a rostit, în prezența martorilor, orice declarație denigratoare a unui membru al unei alte rase sau care exprimă ostilitate față de membrii propriei rase care s-au asociat cu alte rase, ar fi pasibilă de zece ani de închisoare. Mass-media a efectuat sondaje de opinie de trei sau patru ori pe săptămână și a raportat cu entuziasm un sentiment public în creștere în favoarea adoptării Legii Horowitz și a legislației sale corolare. Aproape 60% din public a fost pentru, potrivit ultimului sondaj. Oscar nu putea decât să dea din cap mirat de ușurința cu care poporul american putea fi manipulat de mass-media. Se părea că tot ce trebuia să facă mass-media era să convingă publicul că toți ceilalți erau în favoarea a ceva, iar apoi oile vor cădea peste ele încercând să se urce pe bandwagon. Comitetul Poporului, a remarcat Oscar, avea sediul în Biserica Congregațională Connecticut Avenue, chiar la nord de Georgetown, în district. Întâlniri aveau loc acolo practic în fiecare zi, cu lideri religioși, membri ai Congresului, celebrități de la Hollywood și alte figuri publice ca vorbitori invitați. Scopul principal al reuniunilor, din câte a putut vedea, a fost acela de a furniza o contribuție continuă mass-mediei. Toate programele de știri ale televiziunii au prezentat fragmente de la fiecare întâlnire. Când Oscar și-a întors în minte ideea de a ataca Comitetul Poporului, el a reflectat asupra faptului că asasinarea lui Horowitz nu i-a încetinit deloc pe amestecătorii de rase și pe prietenii lor. În orice caz, le-a oferit mai multă muniție pentru a o folosi în campania lor de a forța publicul să accepte restrângerea masivă a libertăților civile, care era inerentă Legii Horowitz. El era destul de sigur că, dacă va împușca unul sau doi dintre cei mai proeminenți lideri ai Comitetului Popular sau le va arunca în aer sediul, mass-media va reuși să transforme acest lucru într-un alt argument pentru adoptarea proiectului de lege. Oscar și-a dat seama că nu era strateg. O parte a problemei a fost că existau prea multe variabile implicate în luarea tipului de decizii cu care s-a confruntat. Pur și simplu nu avea timpul sau sursele de informații necesare pentru a analiza fiecare situație și pentru a prezice rezultatul probabil al unei acțiuni date din partea sa. Avea nevoie de un stat major pentru asta. De asemenea, avea nevoie de un principiu călăuzitor, de un program, de un scop clar definit, astfel încât acțiunile sale individuale să se consolideze reciproc. Așa cum era, el acționa pe baza instinctului, a instinctului, a impulsului sau oricum ar fi vrut cineva să-l numească. Ei bine, păcat de asta! Trebuia doar să-și urmeze conștiința și să continue să zboare la ghici pentru moment. Un lucru pe care conștiința lui i l-a spus a fost că eforturile sale erau mai bine cheltuite pentru a-i urmări pe promotorii amestecului rasial decât pe practicanții săi. Se simțise atât de bine după ce l-a ucis pe Horowitz, încât acum chiar tânjea să elimine un senator, un episcop sau un președinte de universitate. Acest lucru se potrivea cu raționamentul său general că ar trebui să continue escaladarea conflictului și să lase munca de nivel inferior imitatorilor săi. Aceștia din urmă a avut o performanță destul de dezamăgitoare în ultima vreme. Activitatea lor părea să fi atins apogeul în urmă cu aproximativ două săptămâni, în jurul momentului loviturii Horowitz. Acum, ziarele raportau doar patru sau cinci atacuri grave pe zi asupra cuplurilor mixte pentru întreaga țară. O parte din scădere

părea să se datoreze ratei ridicată de arestări inițiale; Poliția, sub presiunea extremă a mass-mediei, și-a aruncat toate resursele în investigarea atacurilor asupra cuplurilor interraciali. Se pare că oferta de oameni sălbatici, cărora le-ar fi intrat în cap ideea că ar trebui să urmeze exemplul lui Oscar ucigând un cuplu mixt rasial și apoi ar fi fugit și ar fi făcut-o fără alte deliberări, a fost epuizată. Activiștii aflați încă în libertate erau mai atenți. Cineva din Chicago - sau poate că a fost mai mult de o persoană - părea să se descurce destul de bine și a existat un șir de șase crime duble nerezolvate în zona Seattle cu același modus operandi, dar nu au existat multe puncte luminoase în altă parte. Un alt motiv – unul mai încurajator – pentru scăderea numărului de atacuri aparent a fost că, în ciuda demonstrației recente din Manhattan, cuplurile mixte se întorceau în cutie într-o anumită măsură; Pur și simplu nu erau atât de multe ținte pe stradă câte fuseseră înainte. Mass-media încerca frenetic să contracareze această tendință. Fiecare tabloid de la casele de marcat prezenta fotografii de pe prima pagină a cuplurilor de celebrități de rasă mixtă, săptămână după săptămână: o Elizabeth Taylor îmbătrânită cu cel mai recent iubit negru sau vedeta de baschet negru Cleon Brown înconjurată de o mulțime admirativă de blonde. Rețelele de televiziune au dragat toate filmele cu o temă de amestecare a raselor pe care le aveau în colecțiile lor și au început să le difuzeze. Fiecare program de știri a prezentat un interviu cu cel puțin un cuplu mixt și cu greu au existat alte tipuri de invitați care să fie văzuți în emisiunile de interviuri TV. Dar un procent mare de cupluri mixte erau destul de evident speriate și vor continua să încerce să mențină un profil scăzut.

Biserica Congregațională Connecticut Avenue era un complex mare de clădiri de piatră interconectate în spatele unui gard de fier de modă veche. Oscar a trecut de două ori pe lângă față și a făcut mai multe fotografii cu camera sa Polaroid. El i-a observat pe cei doi polițiști în uniformă stând în vârful treptelor de piatră care duceau la intrarea din față a clădirii principale și bănuia că vor fi mai mulți înăuntru. Apoi a condus încet pe aleea din spatele complexului. Gardul, înalt de aproximativ șapte metri, se întindea și de-a lungul acelei părți a proprietății, dar era o mulțime de arbuști înalți chiar în interiorul gardului și părea că nu ar fi dificil să intri pe teren de pe aleea noaptea fără să fii văzut. Întors acasă, Oscar și-a studiat fotografiile complexului. Existau, a remarcat el, bare de oțel peste toate ferestrele de la etajul inferior: o caracteristică esențială pentru orice clădire din Districtul Columbia în aceste zile. Aproape sigur, fiecare fereastră și ușă era, de asemenea, conectată la un sistem de alarmă. Nu știa dacă Comitetul Popular își ținea întâlnirile semi-publice în sanctuarul principal sau într-o sală separată. În orice caz, doar două clădiri din complex erau suficiente de mari pentru acest scop și a decis rapid că una dintre ele aproape sigur deținea doar săli de clasă de școală duminicală. Deci trebuia să fie clădirea principală, o structură cu adevărat masivă. Există vreo modalitate de a introduce o bombă în clădire? Poarta de serviciu din gardul aleii ducea într-o zonă de parcare din spatele unei clădiri anexe. Ușa din spate purta un semn pe care scria "Livrări". Dacă s-ar preface că livrează rechizite de birou, aproape sigur ar fi reușit să introducă o bombă nu mai departe de anexă fără să trezească suspiciuni. Clădirea principală avea, evident, un subsol plin, după cum indică atât o scară care cobora la o ușă de subsol în spate, cât și prin puțurile de ferestre pentru ferestrele subsolului de-a lungul laturilor clădirii. Din nou, barele și un sistem probabil de alarmă păreau să facă intrarea în subsol nu mai ușoară decât la parter. Ar putea ajunge pe acoperiș și apoi să intre printr-o intrare neprotejată pe acoperiș? Oscar a făcut o altă recunoaștere, de data aceasta noaptea. O adunare era în desfășurare și era clar din modelul ferestrelor luminate și neluminate că se ținea în sanctuar, la parter. Trei ferestre de la subsol din fața clădirii au fost luminate, dar restul erau întunecate. În jurul clădirii erau proiectoare la nivelul streșinii care luminau laturile mai mult sau mai puțin uniform, iar deasupra ușii de la subsol era o altă lumină. Existau, totuși, câteva zone dense de arbuști pe laturile clădirii, spre spate, iar modelul general al ferestrelor din clădire sugera că aproape sigur exista o fereastră de subsol cu mult în spatele unui grup de arbuști. A condus la un bloc dincolo de biserică, a parcat pe o stradă laterală și a mers înapoi pe aleea care mergea în spatele complexului. Într-un punct în care gardul era adânc umbrit de arbuști înalți, s-a tras și apoi s-a îndreptat în tăcere spre un alt grup de arbuști mai aproape de clădire. Ghemuit aproape de pământ și-a croit drum în tufișuri și, așa cum bănuise că va face, s-a trezit lângă un puț al ferestrei subsolului.

Strecurându-și brațul între grătiile de securitate și simțind cerceveaua ferestrei cu degetele, a observat că era făcută din lemn, mai degrabă decât din metal. Și-a așezat lanterna pe geamul ferestrei și a luminat pentru scurt timp camera de la subsol în care se deschidea. Era o cameră finisată, cu tablouri înrămate pe un perete, dar erau stive mari de cutii de carton pe podea și pe rafturi de oțel lângă peretele îndepărtat. Se pare că încăperea era folosită pentru depozitare. Era o cameră destul de mare, de aproximativ 25 de metri din față în spate și care se întindea mai mult de jumătatea lățimii sanctuarului. Capătul îndepărtat al camerei era probabil chiar sub amvon. Erau uși în trei pereți, dar toate erau închise.

Întors din nou la mașină, s-a uitat la ceas și și-a amintit cu tristețe că el și Adelaide aveau planuri de cină. În timp ce conducea spre apartamentul ei, el și-a formulat planul de atac asupra bisericii.

"Iubito, cred că ai cel mai bun set de țâțe de pe Coasta de Est", a spus Oscar admirativ, în timp ce o privea pe Adelaide aplecându-se peste masă pentru a-i turna o ceașcă de cafea, lumina lumânărilor accentuând contrastul dintre curbele și golurile corpului ei gol. Niciunul dintre ei nu s-a deranjat să-și pună hainele la loc după ce au făcut dragoste.

"Oh, ai făcut un sondaj?"

Înainte ca Oscar să se poată gândi la un răspuns adecvat, Adelaide a continuat: "Trebuie să faci ceva cu adevărat fascinant cu serile tale. Dacă nu un sondaj de țâțe, atunci ce? Ți dai seama că m-ai ținut să te aștept până după ora nouă în ultimele trei nopți? Ai spus că vom ieși să mâncăm în această seară și că, chiar dacă munca ta te-ar ține sus, ai fi aici până cel târziu la opt. Aici este ora zece și vă pregătesc din nou cina. Știu că nu erai acasă, pentru că am sunat acolo cu o oră înainte să ajungi aici."

"Îmi pare foarte rău, iubito", a răspuns Oscar smerit. "Tocmai am alergat mult în ultimele zile. Mi-am petrecut toată ziua la calculator lucrând la noul contract, iar apoi au fost mai multe treburi de care a trebuit să mă ocup în această seară."

"Bine, dragă. Nu credeam că ai fost cu o altă femeie, pentru că cu siguranță erai excitat când ai ajuns aici. Mi-aș dori doar să vă puteți aranja programul de lucru astfel încât să putem avea mai mult timp împreună. Încep să-mi plâng de milă stând singură aici, în apartamentul meu, noapte de noapte. De ce nu vă puteți face treburile în timp ce eu sunt la serviciu? Cunoscând Forțele Aeriene ca și mine, sunt sigur că niciun contract pe care îl ai cu ei nu te-ar putea ține atât de ocupat pe cât pari să fii uneori.

Oscar chiar a suferit să se ridice la nivelul ei. În schimb, el a răspuns: "Voi încerca să mă descurc mai bine, iubito. Chiar o voi face. Cum a fost ziua ta?"

Adelaide a vorbit cu el din bucătărie în timp ce ea continua să pregătească masa. Oscar intervenea ocazional un comentariu sau un răspuns, dar mintea lui era ocupată cu problema mai serioasă a întregii relații dintre cei doi. Exista vreo modalitate de a-i împărtăși sentimentele și preocupările sale? El și-a amintit de o dezbatere pe care a avut-o cu unii dintre ceilalți piloți din Vietnam. A fost într-o perioadă în care mass-media prezenta planuri și propuneri pentru un rol sporit al femeilor în forțele armate. Susținătorii inițiali au fost feministe și susținătorii lor de stânga, a căror poziție era că femeile diferă de bărbați doar în configurația organelor genitale și pot face practic orice ar putea face bărbații, inclusiv să piloteze avioane militare în luptă, și să o facă la fel de bine. Singurul motiv pentru care nu o făceau deja era efectul represiv al "sexismului" societății, care, pe de o parte, a ridicat bariere de cutumă și lege împotriva femeilor și, pe de altă parte, le-a redus potențialul prin spălarea creierului pentru a le accepta rolurile tradiționale feminine. Dacă legile ar fi schimbate și dacă fetițele ar fi crescute la fel ca băieții – li s-ar da bâte de baseball și pistoale în loc de păpuși – ar crește la fel de capabile ca bărbații să fie Beretele Verzi sau piloții de luptă. Cealaltă parte a problemei a fost reprezentată de cei al căror singur argument a fost că "societatea nu este încă pregătită pentru ca femeile să intre în luptă". Cel puțin, ei au fost singurii de cealaltă parte a problemei care au fost admiși în forum de către mass-media, creând impresia că oponenții unui rol militar de luptă pentru femei nu aveau într-adevăr niciun motiv pe care să se bazeze. Așa că nu a trecut mult timp până când politicienii și birocrății mai la modă, chiar și unii dintre liderii militari ai națiunii cu ambiții politice, au preluat și ei stindardul feministelor. Opinia generală printre colegii aviatori ai lui Oscar a fost că poziția feministă era insuportabilă. Au existat una sau două excepții, dar ei erau oameni superficiali, cu o dispoziție contrară, care întotdeauna s-ar putea conta pe el pentru a susține orice cauză nenaturală, cu cât mai ciudată, cu atât mai bine. Oscar era sigur

că niciun bărbat care zburase în luptă nu credea cu adevărat că o femeie ar putea fi un bun pilot de luptă, indiferent cât de repede i-ar fi reflexele, cât de fină ar fi coordonarea ei, cât de ascuțită ar fi vederea ei. Feministele susțineau că bărbații aveau un avantaj ca luptători doar pentru că aveau mai multă masă musculară și că avantajul dispărea în acele situații de luptă în care mușchii nu erau decisivi: zborul de luptă, de exemplu. Oscar, pe de altă parte, și-a dat seama că bărbații nu erau luptători mai buni pentru că aveau mai mulți mușchi, ci că bărbații aveau mai mulți mușchi, deoarece le oferea un avantaj în rolul lor natural de luptători. La femei, chiar dacă ar putea fi cele mai excelente dintre atlete, hormonii de luptă lipseau – și mai mult: instinctul de luptă, micro-abilitățile înnăscute de luptă, perfecționate fin peste un milion de generații de evoluție a primatelor, în timpul cărora masculii erau vânătorii și luptătorii, iar femelele îngrijitorii. Modul strâmb-inteligent în care mass-media a tratat problema a întărit neîncrederea deja bine dezvoltată a lui Oscar față de profesia jurnalistică. Dar dezbaterea îl interesase și îl făcuse să se gândească la diferențele psihice dintre bărbați și femei și la rădăcinile profunde ale acestor diferențe în trecutul evolutiv al rasei. Adelaide era o fată inteligentă, una dintre cele mai strălucitoare pe care le cunoscuse vreodată, iar asta îl încânta. Ea ar putea discuta în cunoștință de cauză unele aspecte ale muncii sale de proiectare a antenei cu el; Ea a sugerat chiar și un algoritm mai bun decât cel pe care l-a folosit pentru o serie de calcule de radiații. De asemenea, era spirituală și bine citită pentru vârsta ei: vorbind cu ea, el putea folosi o similitudine istorică pentru a ilustra un punct, iar ea putea răspunde la fel. Inteligența ei a făcut-o un companion mai bun. Cu toate acestea, mintea ei nu funcționa în același mod ca a lui, iar el era conștient de diferențe, subtile și ușoare, așa cum ar putea părea unui observator mai puțin perceptiv. În primul rând, lumea ei mentală era mai mică, orizontul mai aproape. Ceea ce era real pentru ea era aici și acum; trecutul și viitorul, ca și peisajele îndepărtate din prezent, au fost de mult mai puțin interes. Era o muncitoare bună și practică la proiecte limitate, dar cartografierea priveliștilor istorice ale lumii și realizarea planurilor de transformare a acestora i s-ar părea ireale. Pe de altă parte, Adelaide nu era un generalizator. Concentrarea ei era pe copaci, nu pe pădure. Ea vedea oamenii ca indivizi. Și el a făcut-o, desigur – dar i-a văzut și ca membri ai unor categorii mai mari: ca reprezentanți ai raselor lor, ai claselor lor sociale, ai religiilor lor, ai grupurilor lor de interese. Pentru a înțelege un om, trebuia să iei în considerare ceea ce era, unde erau rădăcinile sale, interesele sale vitale, cu cine se identifica – nu doar idiosincraziile lor individuale. Înțelepciunea populară era de partea ei, desigur. Toată lumea trebuia să-i vadă pe ceilalți doar ca indivizi. Dar era destul de sigur că ea nu se conforma pur și simplu unei norme artificiale. Adelaide nu era o fată artificială; dimpotrivă. Nu prea folosea prefăcătoria sau convenția. Ea a fost complet nemișcată de toate curentele involburate ale tendințelor politice și sociale. El și-a amintit reacția ei când doi bărbați evident "homosexuali" au intrat odată într-un restaurant unde mâncau, s-au așezat la o masă lângă a lor și s-au ținut de mână în timp ce citeau meniul. În ciuda homosexualilor care se bucurau, ea afișase o repulsie naturală pentru spectacol. Râdea la glumele negre sau evreiești, dacă erau cu adevărat amuzante. Când i-a ținut o prelegere despre diferența de inteligență dintre negri și albi și, în general, despre diferența dintre mințile celor două rase, ea a găsit convingătoare analiza lui. Dar când un cuplu interracial a fost asasinat, ea a văzut doi oameni uciși, nu o lovitură împotriva miscegenării. El era sigur că reacția ei era naturală și feminină, nu ideologică. Și observase același model general și la alte femei. Toate acestea nu însemnau că Adelaide nu putea fi adusă la o acceptare – poate chiar o aprobare – a ceea ce făcea, ci doar că s-ar putea să nu fie ușor. El a decis să înceapă sarcina.

"Dragă, să presupunem că nu ne-am cunoaște și unul dintre negrii de la Pentagon ți-ar cere o întâlnire - să zicem, acel căpitan negru care îți dă ochii ori de câte ori intră în biroul lui Carl în timp ce ești acolo - cum ai reacționa?"

Adelaide a răspuns în timp ce a pus ultimele feluri de mâncare pe masă și s-a așezat: "De fapt, omul m-a propus în prima săptămână în care am fost acolo. Și i-am spus foarte dulce: "Mulțumesc, dar va trebui să discut mai întâi cu medicul meu pentru a vedea dacă este în regulă. Am fost testată pozitiv pentru SIDA și nu știu dacă este sau nu în stadiul contagios încă." Cred că acest cuvânt a circulat, pentru

că nu am mai avut o altă propunere de la un negru de mai bine de un an. Celelalte fete albe sunt deranjate de el tot timpul."

"Nu mi-ai spus niciodată despre asta. Sunt surprins că erai pregătit pentru el cu o întoarcere atât de eficientă."

"Este răspunsul meu standard pentru negrii randy. Unul dintre primele lucruri pe care le-am învățat în facultate a fost că un astfel de răspuns este singurul lucru care va funcționa. Pur și simplu nu vor accepta un "nu" politicos pentru un răspuns. Trebuie să fie fie "Buzz off, nigger", sau ceva de genul răspunsului meu la SIDA. În timpul primului meu an la statul Iowa, au fost într-adevăr o problemă. Eram complet nepregătită pentru asta. Nu existaseră deloc negri în liceul meu – niciunul în tot județul în care am crescut, de altfel. Dar erau mulți, majoritatea din afara statului, la universitate. Și-au făcut o pacoste atât de mare, încât m-am simțit ca o cățea în căldură. Nu am vrut să fiu nepoliticoasă și nu am vrut să fiu considerat rasistă. De asemenea, nu am vrut să mă întâlnesc cu niciunul dintre ei. Pur și simplu nu eram atras de ei. În plus, era cunoscut faptul că fetele care se întâlneau cu ele erau de obicei violate dacă nu cedau voluntar. L-au numit "viol la întâlnire", dar a fost tot viol – foarte des viol în grup. Administrația universității nu le-a dat fetelor nicio rezervă. Nici măcar nu au recunoscut că există o problemă. Din fericire, am avut o colegă de cameră care știa cum stau lucrurile și m-a ajutat să fac față."

"Nu existau grupuri de sprijin pentru fetele albe în campus? Cum rămâne cu grupurile bisericești?"

"Vorbești serios, Oscar? Grupurile bisericești erau cele mai rele dintre toate. Ei credeau că misiunea lor era să salveze fete ca mine de rasism, nu de viol. Ei organizau întotdeauna dansuri și alte activități sociale, iar marea lor preocupare la fiecare activitate era să împerecheze femeile albe cu bărbații negri. Bărbații albi care au apărut au fost făcuți să se simtă nedoriți. Erau atât de evidenți cu asta!

"Singurele grupuri organizate din campus care au făcut o problemă de viol au fost feministe, dar nu au spus nimic despre aspectul rasial, desigur".

"Desigur. Dar pun pariu că condițiile rasiale din campus i-au ajutat în recrutarea lor."

"Probabil că da. O mulțime de femei care au avut experiențe proaste cu bărbații - în special cu negrii. Bărbații erau plini de furie că nimeni altcineva nu i-a simpatizat sau nu i-ar fi ajutat, așa că s-au întors către feministe.

"Cum ai reușit să eviți să cazi în ghearele lor și să fii transformat într-un om care urăște?" întrebă Oscar doar pe jumătate serios.

"Am fost tentată să mă alătur unuia dintre grupurile feministe în perioada în care mă simțeam cel mai nesigură, ca boboc, doar pentru sprijin moral. Și probabil că aș fi mers dincolo de a oferi sprijin moral femeilor, dacă asta ar fi agenda feministelor, chiar și în cele mai puțin militante grupuri. Cei mai mulți dintre ele nu erau supărate doar din cauza modului în care erau tratate femeile; Erau furioase că erau femei, nu bărbați, deși nu ar fi recunoscut niciodată asta. Au militat împotriva violului, dar când ai ajuns să-i cunoști și-ai dat seama că ceea ce le făcea cu adevărat furioase era că trebuie să fie la fund. Ca să mă exprim grosolan, au vrut să fie violatorii, în loc de violatorilor, nenorociții în loc de nenorociți. Și din moment ce am fost întotdeauna fericită să fiu la bază, atâta timp cât a existat un om bun deasupra, nu am putut empatiza cu ele."

"Sunt recunoscătoare pentru asta, iubito. Ar fi fost o adevărată pierdere pentru cursă dacă ai fi devenit un dig."

"Ei bine, cel puțin o pierdere pentru tine, sper", a zâmbit ea. "Nu știu dacă fac cursa prea bine." "Hmm. Adevărat. Ar trebui să facem ceva în această privință. Trebuie să ne gândim serios să vă facem gravidă. Este într-adevăr o crimă împotriva naturii ca cineva cu genele tale să nu aibă cinci sau șase copii. "Sunt deschisă la sugestii."

"Se pare că m-am pus din nou pe loc", a zâmbit Oscar. Apoi se încruntă. "Știi, iubito, am niște capete libere de care trebuie să am grijă. Cu un program ca cel pe care îl țin acum, nu am putea avea prea multă viață de familie împreună. Sper că voi putea rezolva unele lucruri în următoarele două luni, ceea ce îmi va permite să intru în afacerea de a fi soț și tată cu conștiința curată."

"Dragă, este adevărat că programul tău de lucru este destul de agravant pentru mine uneori. Dar cuplurile din întreaga lume cresc familii cu probleme mai grave."

"Apreciez flexibilitatea ta, iubito. Unul dintre motivele pentru care te iubesc este că pari capabil să ieși în considerare aproape orice fel de problemă care apare, fără să te plângi. Dar cred că sunt aproape de punctul de a putea face unele schimbări care vor fi bune atât pentru noi cât și pentru copiii noștri. Trebuie să-mi concentrez energiile asupra acestor lucruri doar pentru o vreme."

Oscar a putut vedea dezamăgirea și durerea din ochii lui Adelaide, iar sufletul lui s-a zbuguiat. Nu voia să o mintă, dar asta făcea. Căci adevărul era că nu avea nici o idee clară despre ceea ce îl aștepta. Ce ar putea spera să rezolve în câteva luni? Dacă ar continua să escaladeze războiul împotriva sistemului, probabil că ar fi mort sau în închisoare în acel moment. Pe de altă parte, era greu de imaginat cum ar putea escalada războiul dincolo de ceea ce intenționa să facă Comitetului Popular împotriva Urii. Singura posibilitate părea să fie găsirea unei modalități de a continua războiul prin mijloace legale sau, cel puțin, mai puțin riscante. Dar cum? Desenase un gol de fiecare dată când încercase să gândească în această direcție. Nu știa ce să-i mai spună Adelaidei. Pur și simplu nu avea rost să-i spun exact ce făcea. Chiar dacă era pregătită ideologic și emoțional să accepte această cunoaștere, nu putea face nimic pentru a o ajuta; Ar fi doar speriată și îngrijorată. Cu toate acestea, el a simțit că trebuie să-i spună ceva. Nu voia ca ea să creadă că stagnează pentru că nu voia să se căsătorească cu ea. Și dorea cu disperare ca ea să-i înțeleagă motivele, să-i împărtășească convingerea că trebuia să lupte împotriva răului care amenința întregul sens al existenței lor. A încercat din nou, cu vocea serioasă și, la început, ezitantă: "Știi ce simt despre multe dintre schimbările care au loc în această țară, dragă. Am menționat pe cele mai multe dintre ele la un moment dat sau altul: creșterea amestecului rasial, potopul de imigranți non-albi care se revarsă în orașe, strâmbătatea din ce în ce mai evidentă și lipsa de responsabilitate a politicienilor, părtinirea distructivă a mass-mediei de știri și divertisment, prăbușirea moralului țării, degradarea disciplinei și a standardelor de pretutindeni, pierderea oricărui sentiment de identitate rasială sau culturală din partea majorității albe în scădere.

"Cred că majoritatea oamenilor au pielea mai groasă decât mine și nu lasă aceste lucruri să-i deranjeze. Dar mă deranjează – foarte mult. Mă deranjează atât de mult încât îmi este greu să iau altceva foarte în serios. Munca mea a devenit pentru mine nimic mai mult decât o modalitate de a face bani. Nu mă pot entuziasma când văd că se întâmplă atât de multe alte lucruri – lucruri mai importante, lucruri teribile – care necesită intervenția mea. Este greu să planific înainte, să mă gândesc la o carieră, când viitorul arată ca genul de loc în care nu aș vrea să trăiesc – sau în care să trăiască copiii noștri.

"Eu vreau să lupt, iubito. Simt că trebuie să lupt. Nimic altceva nu mi se pare real sau valoros decât lupta. Nimic altceva decât tu, adică. Când sunt cu tine, pot să-mi scot orice altceva din minte pentru câteva ore. Mă pot gândi la tine și la mine, aici și acum. Te văd, te simt, te aud, te pot mirosi. Pot să mă bucur de frumusețea ta, de blândețea ta, de feminitatea ta, de sexiness-ul tău, de dragostea ta. Dar când vorbim despre căsătorie și copii, atunci trebuie să mă gândesc la mai mult decât aici și acum. Eu trebuie să-mi dau seama cum pot lupta și, de asemenea, să fiu un soț și un tată responsabil în același timp. Asta e problema mea, dragă, și încerc să o rezolv."

S-a lăsat tăcerea pentru o clipă lungă, în timp ce cei doi se priveau unul în ochii celuilalt. Apoi Adelaide a vorbit: "Dragă, ești un om neobișnuit. Nu ești ca orice alt om pe care l-am cunoscut vreodată. Cred că atitudinea ta este Don Quijotică. Nu-mi plac multe dintre lucrurile care se întâmplă astăzi. Nu-mi plac unele direcții în care se îndreaptă lumea și le-aș schimba dacă aș putea. Dar eu nu pot, și nici tu nu poți. Nu putem face nimic. Oricum, responsabilitatea noastră nu este să avem grijă de lume, ci să avem grijă de noi înșine cât de bine putem. Există multă murdărie acolo și nu putem schimba asta. Dar ne putem păstra propriile vieți curate și putem face vieți curate pentru copiii noștri. Asta e tot ce putem face."

"Poate chiar atât de mult, iubito. Sigur, cred că tu și cu mine ne putem păstra curați. Dar lucrurile se destramă destul de repede acolo și nu sunt deloc sigur că vom putea garanta o viață curată pentru copiii noștri. Ei vor crește într-o țară în care propria lor rasă va fi abia o majoritate – și o majoritate grav fracturată și divizată, în timp ce minoritățile știu cel puțin cum să rămână împreună și să voteze împreună.

"Și cred că, dacă aș fi un jucător cu sânge rece, eu nu mi-aș pune banii pe un pariu că putem face orice pentru a preveni catastrofa. Dar încă nu sunt la fel de sigur ca tine că nu se poate face nimic. Poate că sunt Don Quijotic, dar pentru mine, cât timp există viață, există speranță. Și trebuie să încerc. Mi-aș dori să vă pot face să înțelegeți ce simt despre inevitabilitatea de a face tot ce putem, indiferent de șanse."

Oscar s-a gândit o clipă, apoi a continuat: "Cred că sunteți conștienți de violurile în grup ale fetelor albe de către bande de tineri negri care au avut loc pe aici. De obicei, mass-media nu va spune prea multe despre asta, dar este într-adevăr în creștere. A fost acel viol al joggerului din Rock Creek Park săptămâna trecută, de exemplu, în care mai mult de 20 de adolescenți negri au apucat-o pe fată și au petrecut aproape două ore violând-o în mod repetat, chiar pe pista de jogging. Apoi i-au tăiat gâtul și au lăsat-o să moară. Nu ar fi făcut atâta vâlvă în presă dacă nu ar fi fost nepoata unui senator."

"Să presupunem că tu și cu mine ne-am plimba prin parc și am fi ajuns la acea scenă în timp ce violul era în desfășurare. Să presupunem că aș fi neînarmat și că ar fi o milă bună până la cel mai apropiat telefon. Unii bărbați, presupun, și-ar putea spune că nu pot face nimic, decât să înceapă să alerge după telefon, în speranța că vor putea aduce polițiștii acolo în 20 sau 30 de minute. Dar pentru mine nu ar fi de ales. Dacă fata ar fi fost membră a rasei mele, ar fi trebuit să mă arunc direct în acele animale negre și să fac tot ce era omenește posibil pentru a o salva. Dacă aș fugi, nu aș putea trăi cu mine însumi. M-aș simți murdar și dezonorant pentru totdeauna după aceea."

"Și cam așa este cu mine și cu lumea. Este lumea mea, lumea rasei mele, și este violată în grup. M-aș simți dezonorant, nu aș putea fi împăcat cu mine însumi, dacă nu aș face tot ce pot – chiar dacă acest lucru ar putea interveni între tine și mine."

Adelaide zâmbi. "Nu te-aș putea iubi, dragă, atât de mult, alt iubit nu onorez mai mult", a citat ea.

"Exact, minunata mea Lucasta, exact", i-a întors-o Oscar.

"Ei bine, dragă, sunt încă sigur că ești quijoteasc și că nu poți face absolut nimic pentru a te schimba cursul istoriei. Dar vreau doar să știi" – și aici vocea lui Adelaide a devenit joasă și husky – "că dacă te hotărăști să mergi la război împotriva întregii lumi, voi fi urmașul taberei tale, dacă mă vei avea. Și dacă te arunci neînarmat direct în porțile iadului, voi alerga în spatele tău cât de repede pot, dacă cred că încă mă iubești."

Lacrimile au strălucit în ochii Adelaidei, iar Oscar a constatat că avea un nod în gât atât de tare încât nu putea vorbi. Tot ce a putut face pentru o clipă a fost să se întindă stângaci peste masă și să o apuce de mână. Mișcarea lui a lovit unul dintre sfeșnice, care a căzut. Apoi s-a ridicat repede de pe scaun, s-a îndreptat spre partea de masă a Adelaidei, în timp ce ea însăși s-a ridicat și a zdrobit-o strâns în brațele lui. Stăteau acolo tăcuți și nemișcați, o singură coloană de carne umbrită, strălucitoare, luminată de lumina pâlpâitoare a lumânării rămase.

Două nopți mai târziu, Oscar era gata să acționeze împotriva Comitetului Poporului. Își pregătise uneltele și proviziile, iar vremea era potrivită: o ploaie constantă care ținea oamenii în casă și înăbușea orice zgomot pe care l-ar fi putut face din neatenție. În plus, grupul a acordat o factură specială întâlnirii care a avut loc în această seară. Guvernatorii din Massachusetts și Wisconsin vor fi acolo pentru a prezenta rezoluții ale legislaturilor statelor respective, cerând Congresului să adopte Legea Horowitz. Cardinalul O'Rourke și rabinul Rosen de la Consiliul Național Iudeo-Creștin Interconfesional vor fi principalii vorbitori, împreună cu un Barry Shapiro al ceva numit Liga Anti-Defăimare a B'nai B'rith, care urma să fie, de asemenea, maestrul de ceremonii. Mai mulți congresmeni vor participa.

Mass-media ar fi bine reprezentată, ceea ce era bine. Cu cât mai mulți dintre acei fii putrezi de cățele ar putea ajunge în iad, cu atât mai bine. Din păcate, însă, probabil că va exista o protecție deosebit de puternică a poliției în această seară. Singura preocupare reală a lui Oscar era să nu existe polițiști care să patruleze pe aleea din spatele bisericii. El a condus mai întâi pe strada laterală chiar la nord de complexul bisericii. Când s-a apropiat de intrarea pe alee, inima i s-a blocat: un echipaj de poliție era parcat pe alee, blocând accesul, cu farul proiectat pe trotuar. A condus în jurul blocului. Celălalt capăt al aleii era liber. Privind în acest capăt al aleii prin ploaie, care acum devenise destul de grea, nu a putut vedea deloc echipajul. A găsit un loc de parcare la doar aproximativ 50 de metri dincolo de alee, pe

cealaltă parte a străzii: destul noroc, având în vedere prezența mare la întâlnirea din biserică. Oscar nu văzuse alte spații libere în apropiere și se temea că va trebui să-și care echipamentul greu și voluminos mai multe blocuri. Înainte de a ieși din mașină, și-a verificat buzunarele treniului; toate obiectele mai mici de care avea nevoie erau la locul lor. Apoi s-a îndreptat spre ușa pasagerului, și-a strecurat o frânghie puternic căptușită în jurul gâtului și peste umeri sub haină și a ușurat cu grijă doi cilindri de acetilenă de 90 de kilograme, câte unul fixat la fiecare capăt al hamului, din zona pasagerilor. Când s-a ridicat, cei doi cilindri i-au atârnat de genunchi și i-au fost acoperiți de haină. Cu toate acestea, i-au dublat circumferința și nu putea suporta nici măcar o inspecție ocazională la mai puțin de 50 de metri fără a trezi suspiciuni imediate. Mai rău, nu putea merge nimic care să se apropie de un mod normal. Cel mai bun lucru pe care l-a putut gestiona cu încărcătura a fost o vâslă extrem de ciudată. Era aproape de a claca când a ajuns la locul potrivit în gardul de fier, la mai mult de 100 de metri pe alee. Din fericire, echipajul de poliție era încă suficient de departe pentru a-și putea distinge conturul numai atunci când era ocazional iluminat de farurile unei mașini care trecea pe strada laterală din față. Atâta timp cât polițiștii au rămas în interiorul vehiculului lor, cu siguranță nu l-ar putea vedea. A alunecat din ham și apoi a împins cilindrii unul câte unul prin gard. Au fost o potrivire strânsă și una blocată la jumătatea drumului. A trebuit să-și folosească toată puterea pentru a desface pichetele suficient pentru a-l elibera. Apoi a trecut el însuși peste partea de sus, ceva mai ciudat decât prima dată, dar fără a-și pierde conținutul buzunarelor. S-a odihnit câteva minute, ghemuit în întunericul umed al arbuștilor, înainte de a-și lega din nou frânghia peste umeri și de a târî restul de 25 de metri până la clădire. Odată ce și-a croit drum printre arbuștii care ascundeau bine fereastra și a fost întins de-a lungul peretelui subsolului, cu capul și umerii lângă fereastră, a putut să se relaxeze. De aici înainte ar fi o bucată de tort. Dacă nu ar fi atât de umed și rece, s-ar bucura chiar. Mai întâi și-a scos burghiul cu baterie din buzunarul drept, apoi burghiul de jumătate de centimetru. A strâns bucata în mandrină, scăpând cheia mandrinei pe jos și băjbâind în noroi negru timp de aproape un minut înainte de a o găsi din nou. Învelișul de plastic de pe degete îl făcea stângaci și îi împiedica și simțul tactil. Găurirea unei găuri prin cerceveaua ferestrei din lemn a durat doar câteva secunde. Oscar a împins apoi capătul unui tub de plastic de jumătate de inch în gaură, Celălalt capăt al tubului a fost conectat la unul dintre cilindrii de acetilenă, care, la rândul său, a fost conectat la celălalt printr-un furtun de cauciuc cu lungimea de patru picioare. A deschis larg supapele de pe ambele butelii și s-a încordat în timp ce gazul curgea prin tub și în subsol. Pentru el, sunetul părea la fel de puternic ca un tren de marfă care se grăbește să treacă cu viteză mare, dar și-a spus că probabil abia se va auzi peste zgomotul ploii pentru cineva de pe alee – sau din interiorul sanctuarului de deasupra, unde întâlnirea era în desfășurare. El intenționase să-și depoziteze burghiul în timp ce cilindrii se goleau, dar forța fluxului a făcut ca tubul de plastic să se zvârcolească și să se răsucescă atât de violent încât a trebuit să-l țină pentru a preveni ieșirea din cercevea. Numai după aproximativ cinci minute presiunea din cilindri a scăzut până la punctul în care a putut elibera în siguranță tubul. Atmosfera din camera mare de la subsol trebuie să fie destul de aproape de 10% acetilenă până acum, a estimat Oscar. Orice peste 2,5% ar exploda. Până când buteliile au fost complet goale, conținutul de acetilenă al camerei ar trebui să fie de până la 12%, presupunând că scurgerea sub uși în restul subsolului nu a fost excesivă. El notase în timpul primei sale recunoașteri că centrala termică pentru întregul complex bisericesc se afla într-o anexă; Cel puțin, aceea era singura clădire cu coș de fum. Acest lucru i-a ușurat teama de o explozie prematură din cauza scurgerii gazului într-o parte a subsolului unde ar putea fi amplasat un cuptor. Cu toate acestea, el nu a vrut să stea mai mult decât este necesar, deoarece, deoarece gazul se scurgea în alte părți ale subsolului, o scânteie din orice sursă ar putea provoca o detonare. A scos un detonator din buzunar și s-a pregătit să-l pună la timpul de 30 de minute. Era un dispozitiv pe care îl construise el însuși, dar era modelat după dispozitive de aprindere similare pe care le văzuse în Vietnam. Era un tub metalic lung de șase centimetri și puțin sub jumătate de centimetru în diametru. Când un capac de protecție era deșurubat de la un capăt, un șurub proeminent al capului de priză a devenit accesibil. Lipise în prealabil o cheie Allen, ca să nu fie nevoie să băjbâie în buzunar după ea. Un detentor cu bile a facilitat rotirea șurubului la distanța exactă dorită: cinci minute pentru fiecare "clic". Zero "clicuri" era pentru aprinderea instantanee, dar în

practică asta însemna aproximativ 30 de secunde. Când cineva a stabilit poziția șurubului, l-a blocat cu forță pe orice suprafață dură pentru a rupe o fiolă mică de acid în interiorul tubului și a începe numărătoarea inversă. Oscar tocmai băgase cheia în priză, bazându-se în întregime pe simțul tactil grav afectat, când lumina din camera de la subsol s-a aprins brusc. A înghețat de groază, anticipând explozia. Aproape imediat, însă, și-a dat seama că, dacă ar fi existat o explozie de la aprinderea luminii, ar fi fost instantanee. Probabil întrerupătorul de lumină a fost unul dintre cele moderne, silențioase, folosind un contactor de mercur într-un tub de sticlă sigilat. Dacă ar fi fost un întrerupător mecanic mai vechi, probabil că ar fi murit acum, scânteia de la închiderea contactelor declanșând amestecul exploziv din cameră. Toate aceste gânduri i-au trecut prin cap într-o fracțiune de secundă. Acum trebuia să acționeze la fel de repede. Evident, cineva deschisese ușa camerei. Poate că mirosul acetilenei a fost detectat la etaj sau poate că a fost sunetul gazului grăbit. În orice caz, alarma ar fi sunat acum, iar biserica ar fi evacuată. Mai mult, cu o ușă deschisă, nu putea conta pe concentrația de gaz din cameră care rămânea la nivelul exploziv mai mult de un minut. Fără să stea pe gânduri, a aruncat cheia Allen și a trântit capătul detonatorului de zidul de piatră. Apoi a smuls tubul de acetilenă din cercevea și a împins detonatorul în gaură. A zăngănit pe podeaua subsolului în timp ce Oscar se zbătea în picioare. Acum nu mai avea timp să-și recupereze buteliile de acetilenă aproape goale. Le-a lăsat în arbuști și a alergat spre gard. Era deasupra și la jumătatea drumului înapoi spre mașina sa când pământul s-a cutremurat sub picioarele sale. O clipă mai târziu, unda de șoc care călătorea prin aer a lovit cu un boom extrem de satisfăcător. Lui Oscar i s-a părut că trecuseră mai puțin de 30 de secunde de când activase calvarul. Abia când a ajuns la mașină s-a întors și s-a uitat înapoi spre biserică. Clădirea era încă în picioare, dar era aproape ascunsă de un nor imens de fum negru. Nu se vedeau flăcări, dar fumul dens și negru se revărsa de la ferestrele sanctuarului – ceea ce însemna că explozia trebuie să fi făcut cel puțin o gaură substanțială în podea. În timp ce conducea spre casă, ud, dar fericit, primele vehicule de urgență au trecut urlând pe lângă el în direcția opusă. Cu toate acestea, abia în dimineața următoare a putut auzi o știre destul de precisă despre efectele exploziei. Nu numai amvonul, ci întreaga platformă a vorbitorilor din spatele ei a fost suflată chiar prin acoperișul bisericii, a aflat el. Toți notabilii de pe platformă – doi guvernatori, trei kongresmeni, un senator, un cardinal, doi episcopi, un rabin proeminent, o gazdă de talk-show TV, doi actori de frunte de la Hollywood, o scriitoare feministă foarte apreciată, șeful unei organizații pentru drepturile homosexuale, președintele NAACP, Shapiro al B'nai B'rith și alți patru, fără nume – au pierit. Părți din unii dintre ele erau încă răzuite de pe căpriorii sanctuarului. În plus, au existat 41 de morți, majoritatea din cauza inhalării fumului, în rândul publicului și al personalului mass-media. Buteliile goale de acetilenă ale lui Oscar au fost găsite, iar bombardamentul era deja denunțat drept "crima de ură a secolului". Această etichetă a fost o provocare pentru Oscar. Ce ar putea face în continuare pentru a-și eclipsa adulmecarea Comitetului Poporului? A avut timp să se gândească la această chestiune, pentru că a răcit chiar în acea zi – datorită, cel puțin în parte, bănuia el, expunerii și efortului său în ploaia din noaptea precedentă.

Era sâmbătă, iar Adelaide a venit devreme. Când a văzut starea lui, ea a insistat ca el să rămână acasă și să-și petreacă cea mai mare parte a weekendului în pat sub îngrijirea ei. El s-a conformat fără obiecții, bucuros pentru restul și constatând că îi plăcea să fie agitat și așteptat de ea. Cu ea ca asistentă medicală, răceala era aproape o plăcere. Mai mult ca niciodată, el a vrut să-și ordoneze viața într-un mod care să-i permită să-i ofere siguranță și fericire și să-i facă copii copii. Și, mai mult ca niciodată, el s-a simțit obligat să continue lupta împotriva forțelor răului care distrugeau însăși baza existenței viitoare a rasei. El s-a luptat cu dilema sa în cea mai mare parte a săptămânii următoare, reexplorând mental fiecare cale posibilă de activitate care ar putea oferi o rezolvare. Unul dintre gândurile care au continuat să-i revină lui Oscar a fost că tot ceea ce făcuse până acum era ca și cum ar fi lovit capetele unei Hyde. El nu a fost capabil să-i provoace o rană mortală și, cu cât a tăiat mai greu, cu atât fiara a devenit mai formidabilă. Cea mai recentă dovadă a acestui lucru a fost cererea mai multor membri ai Congresului, ca răspuns la bombardamentul de săptămâna trecută, ca proiectul de lege Horowitz să fie supus la vot cât mai curând posibil. În mod clar, exista o cantitate mult mai mare de oameni care trebuiau omorâți decât ar fi putut spera vreodată el să omoare singur. Dacă nu ar găsi curând un organ vital în care să

lovească, toate eforturile sale ar sfârși prin a fi contraproductive. Dar care era un organ vital? Congresul? Nu chiar; Părea mai degrabă un simplu instrument al forțelor decăderii decât voința călăuzitoare. În plus, el ar putea ucide sute de politicieni, iar instituția Congresului și-ar continua munca distructivă. Același lucru a fost valabil și pentru mass-media; Indiferent câți jurnaliști ar ucide, presa și rețelele de televiziune ar rămâne pe același curs mortal. Dacă nu putea distruge un organ vital, poate că exista o modalitate de a controla unul. Ziarele puteau fi cumpărate și vândute, chiar și rețelele de televiziune. Problema era că sumele de bani necesare erau pur și simplu imposibil de atins; ziarele din marile orașe au făcut schimb de mâini pentru 100 de milioane de dolari sau mai mult, rețele erau de miliarde. El ar putea jefui cu succes bănci sau ar putea opera o presă falsă timp de 50 de ani fără a acumula suficient capital pentru a cumpăra Washington Post. Până joi după-amiază încă nu avea niciun răspuns. Lunea următoare a fost o vacanță pentru Adelaide, iar el i-a promis că o va duce la schi în weekendul de trei zile. Mâine după-amiază urmau să plece spre zona de schi, iar Oscar urma să fie ocupat mâine dimineață făcând mai multe comisioane. În seara asta a trebuit să obțină mai multe rezultate pentru Carl. Și în această după-amiază a fost necesar să ducă mașina la garaj pentru o aliniere a roților și o reglare. Nu a mai ajuns acasă cu mașina decât după ora șapte.

Oscar și-a atârnat haina în dulapul cu grindină și s-a îndreptat spre bucătărie pentru a-și turna un pahar de suc de portocale înainte de a începe munca de noapte. La jumătatea drumului spre bucătărie, a știut că ceva nu era în regulă cu o clipă înainte de a auzi vocea.

"Îngheață, nerăbdător! FBI! Ridicați brațele deasupra capului și îndreptați-vă spre perete. Acum fă un pas înapoi și apleacă-te înainte cu mâinile lipite de perete."

Oscar se simțea amorțit. Pentru o fracțiune de secundă s-a gândit să treacă la atac. Omul din spatele lui, simțindu-i instantaneu gândul, a râs: "Încearcă și ești mort, nerăbdătorule".

Bărbatul l-a lovit cu pricepere, scoțându-i specialul Smith and Wesson Airweight .38 pe care Oscar îl purta întotdeauna ascuns la brâu.

"Bine, Yeager, poți să te întorci acum – încet. Stai pe acel scaun. Vom avea o discuție frumoasă și lungă."

Pentru prima dată, Oscar l-a văzut pe omul care l-a dezarmat. Era un bărbat robust, cu părul cărunț, în jur de cincizeci de ani, cu aproximativ patru centimetri mai scurt decât Oscar, cu ochi albaștri de oțel. Purta un costum de afaceri și ținea un revolver îndreptat neclintit spre Oscar. Arăta ca un agent FBI, dar Oscar deja simțea că avea loc altceva decât o arestare obișnuită. De ce era doar un singur agent? FBI-ul nu a operat niciodată așa. Nu a fost lăsat să se întrebe mult timp.

"Ei bine, Yeager, să trecem direct la subiect. Știi ce ai făcut. Am știut în ultimele două săptămâni, chiar înainte de a fuma, de Hebe Shapiro și acoliții lui în biserica de pe Connecticut Avenue. Doamne, a fost o treabă bună!" Bărbatul a chicotit aprobator, dar revolverul său a rămas îndreptat spre pieptul lui Oscar.

"Ai fi putut fi arestat imediat ce te-am identificat după amprente pe care le-ai lăsat la Shoreham când l-ai ucis pe Horowitz. Singurul motiv pentru care stăm aici acum este că îmi place stilul tău, Yeager. Și am ceva de lucru pentru tine – o muncă de bărbat adevărat, în loc de lucrurile pentru copii cu care ți-ai pierdut timpul."

"Îmi spui", a întrebat Oscar, incapabil să-și ascundă neîncrederea, "că FBI-ul aprobă orice pretinzi că am făcut?"

"La naiba, nu, Yeager! Dacă altcineva de la Birou ar ști ce știu eu, ai fi înlănțuit imediat într-una din celulele noastre de maximă securitate din subsolul clădirii Hoover chiar acum. Ideea este că nu am spus nimănui altcuiva. Mi-am păstrat informațiile despre tine pentru mine. A fost pur noroc că, dintre toate dovezile potențiale pe care le-am adunat la Shoreham, am dat orice altceva altor agenți pentru a verifica și am păstrat pentru mine singurul element care ducea undeva – și anume, amprenta degetului mare drept pe o pagină din agenda dvs. pe care ați înfășurat-o și ați blocat-o în încuietoria dulapului din toaletă unde l-ați așteptat pe Horowitz. L-am rulat prin secțiunea noastră de amprente digitale și am venit cu numele tău și numărul de identificare al Forțelor Aeriene.

"În acel moment, singurul lucru la care mă gândeam era o bănuială sălbatică că poate, doar poate, tu erai tipul pe care îl căutam - și că nu era nevoie să împărtășesc gloria de a te înjunghia cu nimeni altcineva. Așa că ți-am făcut propriul meu proiect special, în timp ce toți ceilalți lucrau la alte piste, dintre care niciunul nu i-a condus nicăieri.

"M-am strecurat în locuința tău într-o noapte, când stăteai în apartamentul prietenei tale și m-am uitat la atelierul tău din subsol. Atunci am știut. În acel moment ar fi trebuit să mă năpustesc asupra dumneavoastră cu una dintre echipele noastre SWAT, cameramani din toate cele trei rețele și o declarație pregătită pentru presă. Mi-aș fi ridicat salariul cu trei grade. În schimb, am petrecut două săptămâni aflând tot ce este de știut despre tine: toate locurile în care ai trăit când ai crescut, ce profesori din liceu s-au gândit la tine, la palmaresul tău în Forțele Aeriene, la studiile tale postuniversitare din Colorado. Am vorbit cu două dintre fetele cu care te-ai întâlnit acolo, le-am spus că este pentru o autorizație de securitate. Te cunosc mai bine acum decât o face mama ta.

"Și am rămas pe coada ta și te-am privit făcând treaba în Comitetul Popular împotriva Urii al lui Shapiro."

"De ce?" Întrebă Oscar.

"Ei bine, asta necesită o mică explicație." Bătrânul s-a aplecat pe spate în scaun pentru o clipă. El încă își ținea revolverul în mână, dar acum îl odihnea în poală, în loc să-l țină îndreptat direct spre pieptul lui Oscar. El a oftat. "Sunt la Birou de 33 de ani. Am fost șeful adjunct al Secției Antiterorism în ultimii nouă ani. Mi-am croit drum înapoi în zilele în care eram mândru că sunt agent FBI. Știați că tatăl meu a fost în Birou timp de 26 de ani înainte ca eu să devin agent special? Am fost împreună în Birou timp de șapte ani, până când s-a pensionat. A murit acum doi ani."

— Te recunosc acum, răspunse Oscar, cu amorțeala dispărută. "V-am văzut la CBS Evening News anul trecut, când FBI-ul îi aresta pe toți acei oameni din Ku Klux Klan. Tu ai fost cel responsabil de grupul operativ FBI. Numele tău este Ryan – William Ryan."

Ryan nu i-a răspuns direct lui Oscar. S-a oprit pentru a-și aduna gândurile, apoi a început din nou, vorbind cu mai multă emfază: "Am văzut cum Biroul s-a transformat dintr-o agenție de aplicare a legii de primă clasă într-o birocrație politizată, mongrelizată, de mâna a treia, cu nivelul de moral și eficiență pe care te-ai aștepta să-l găsești în Panama sau Nicaragua. În ultimii 15 ani, evreei au preluat locul și l-au ruinat. Nu că i-ai găsi pe stradă prinzând Mafia sau împușcând-o cu traficanții de droguri columbieni ca noi ceilalți. Nu, sunt prea ocupați să conducă cursurile de "sensibilitate rasială" pe care toți agenții trebuie să le urmeze. Și conducerea biroului nostru de acțiune afirmativă. Și să-și croiască drum în Secția de Contraspionaj, astfel încât să se asigure că nu prindem prea mulți dintre verii lor din Israel care ascund secrete militare americane.

"Lucrurile se schimbă încet în guvern. De la o zi la alta nu observi prea multe diferențe. Dar se schimbă. Era un lucru rar ca un agent să meargă prost. Hoover ar fi dat afară un om din Birou pentru că a încercat să bată o amendă de parcare sau a scris un cec prost. În ultimii doi ani am avut 19 agenți condamnați pentru diferite acuzații de crimă – totul, de la vânzarea de droguri și proxenetism până la spionaj pentru Uniunea Sovietică. Alți opt au reușit să învingă acuzațiile împotriva lor, iar patru dintre acești tipi sunt încă la Birou!"

"Da, am citit despre câteva dintre aceste cazuri în ziare", a comentat sec Oscar.

"La naiba, nici o zecime din le nu ajunge în ziare!" Ryan a explodat. "Suntem capabili să o păstrăm cea mai mare parte acoperită. Știți ce am văzut săptămâna trecută? M-am dus la laboratorul nostru analitic pentru a verifica rezultatele unui test pe un material de la locul crimei. Nu era nimeni în laborator, dar am auzit un zgomot venind din magazie. Am deschis ușa și l-am găsit pe unul dintre agenții noștri speciali negri „înșurubându-l” pe tehnicianul de laborator alb pe o masă! Și știi ce? Nu era niciun lucru blestemat pe care să-l pot face niciunui dintre ei! Am depus un raport, desigur, dar în aceste zile ceva de genul acesta este privit de birocrație ca fiind în aceeași ligă cu a fi raport pentru că a lenevit la răcitorul de apă.

Ryan se opri din nou, studiind fața lui Oscar timp de un minut înainte de a continua. "Ceea ce se întâmplă în Birou este doar o reflectare a ceea ce se întâmplă peste tot. Când America a început să meargă prost, Biroul nu avea cum să scape de aceeași soartă. Dacă ți-am dat seama bine, ai avut cam

aceeași reacție la decăderea generală, Yeager, pe care am avut-o și eu la decăderea Biroului. Diferența este că tu ai făcut ceva în legătură cu asta, iar eu nu. A trebuit doar să o aștept, an după an, și să las presiunea să se acumuleze."

"Deci, există încă niște bărbați decenti în FBI!" exclamă Oscar surprins. "Am crezut că voi, tovarășii, v-ați alăturat cu toții celeilalte părți."

"Oh, avem, Yeager, într-adevăr avem, și ar fi bine să crezi! Pur și simplu nu înțelegi mentalitatea poliției secrete", chicoti Ryan. "Nu vă vine niciodată în cap ideea că vă puteți confesa oricui de la FBI? Suntem mulți acolo, în special bătrânii, care au instincte decente, bărbați care urăsc aceeași putreziciune ca tine și ar dori ca copiii lor să crească în același tip de lume pe care ți-ai dori-o tu pentru copiii tăi. Dar muncim pentru oricine ne semnează salariile și înfundăm pe oricine ridică mâna împotriva sistemului din care facem parte. S-ar putea să ne bucurăm în secret când lichidați niște cupluri mixte într-o parcare, dar ne-am prăbuși peste noi înșine pentru a fi primii care vă bat în cuie pentru asta. Suntem mercenarii evreilor și ne așa câștigăm existența. Nu numai atât, ne simțim ofensați personal atunci când un fiu de cătea ca tine ne provoacă."

Oscar s-a gândit o secundă, apoi a răspuns: "Cu alte cuvinte, ai arestat mai mult de 150 de membri ai Klanului condamnați anul trecut sub acuzația de conspirație pentru încălcarea drepturilor civile ale negrilor, pentru că aceasta este slujba pentru care ești plătit, dar nu ți-a plăcut atât de mult pe cât te-ai prefăcut când descriai ancheta și arestările la televizor..."

"Greșit!" Îl întrerupse Ryan. "Încă nu înțelegeți mentalitatea poliției secrete. Mi-a plăcut să-i distrug pe acei Klansmani mai mult decât orice am făcut pentru Birou. Nu m-am prefăcut deloc când i-am descris ca fiind "gunoiul pământului". Știu la ce te gândești, Yeager. Te gândești că inimile acelor membri ai Klanului erau în locurile potrivite, că făceau în felul lor ceea ce tu făceai în al tău. Dar erau niște tâmpiți, niște ratați. Erau proști. Și au făcut greșeala de a crede că sunt mai deștepți decât noi. Ne-au provocat. Ne-au fluturat înțepăturile în față. Așa că le-am tăiat bilele."

"Bine. Cred că te-am provocat și pe tine. Deci, acum ce ai de gând să faci în legătură cu asta, Ryan?"

"Asta depinde de tine, Yeager. Dacă ești un om rezonabil, caree știe când i-a luat cineva mingile și acceptă faptul, atunci poate putem lucra împreună. Pe de altă parte, dacă vrei să te joci dur cu mine, te voi răstigni. Voi suna presa chiar acum și te voi arăta la știrile târzii din seara asta, ducându-te de aici în cătușe."

"Mă consider un om rezonabil. Ce fel de muncă ai în minte?"

"Acesta este răspunsul pe care am vrut să-l aud", a transmis Ryan. "Nu vă faceți griji cu privire la muncă. O să-ți placă. Va fi mai mult din același lucru la care te-ai dovedit atât de bun. Doar că de acum înainte îți voi alege țintele." S-a oprit o clipă și sclipirea i-a dispărut din ochi. Când a continuat, vocea lui era tare și înghețată. "Înainte de a intra în detalii, vreau să te conving că sunt un om atent, Yeager – un om foarte atent. Nu există nici o cale de ieșire din asta pentru tine, decât să faci exact ceea ce îți spun. Dacă încerci vreodată să mă prostești de două ori, nu vor fi cătușe pentru tine – va fi o lespede rece. Și nici măcar nu te gândi să încerci să o faci și cu mine. Nu vă va rezolva problema. Nimeni din Birou nu știe ce știu eu despre tine acum, dar am luat măsuri pentru a mă asigura că, dacă mi se întâmplă ceva, o vor face în curând."

S-a făcut liniște în timp ce Ryan s-a oprit din nou pentru a-și aduna gândurile. Fața lui Oscar a rămas inexpresivă, dar mintea lui era ocupată. El se îndoia de ultima afirmație a lui Ryan; Omul nu i s-a părut genul care să-și piardă timpul cu o răzbunare inutilă, post-mortem. Nu ar fi fost probabil să lase niciuna dintre dovezile sale în biroul său, unde alții le-ar putea găsi prematur, pentru că asta ar fi însemnat probleme atât pentru el, cât și pentru Oscar. Dacă ar fi făcut într-adevăr vreun pas, atunci ar fi trebuit să-i precizeze lui Oscar. Numai dovezile credibile ar putea servi ca un factor de descurajare eficient. Să presupunem că Ryan ar fi lăsat un plic sigilat soției sale. Ce ar putea fi în el care să reziste în instanță, dacă Oscar ar avea doar o zi să curețe locul și să scape de unele obiecte incriminatoare, cum ar fi muniția sa? O singură amprentă a degetului mare nu l-ar condamna. Gândul la asta la amprenta degetului mare l-a lovit mental. El a fost atât de atent să evite să lase amprente de fiecare dată când a efectuat o acțiune! Și apoi lăsase una în timpul unei recunoașteri! Și nici măcar nu folosise dulapul din toaletă pentru acțiune! Concentrându-se din nou asupra lui Ryan, Oscar a decis că, dacă bărbatul ar lăsa garda jos

doar pentru o fracțiune de secundă, ar putea să sară la el, să scape de cadavru și să ia unele măsuri pripite pentru a se proteja de o investigație ulterioară - dacă ar exista vreodată una. Dacă nu se întâmpla nimic timp de o lună sau două, putea să-și reia activitatea anterioară. Acest curs al acțiunii l-a atras mult mai mult decât să se lase folosit ca asasin privat al lui Ryan. A încercat să nu-și lase noua hotărâre să se vadă într-o încordare a mușchilor. Săritul lui Ryan nu ar fi ușor. Ar avea nevoie de o surpriză totală. "Cred că te voi lăsa să-l elimini mai întâi pe Kaplan", a reluat Ryan reflexiv, aproape ca și cum ar fi gândit cu voce tare. "Acesta este David Kaplan, micul Hebreu (Hebe_n.t) care este omul numărul trei în secțiunea mea. Ceilalți cârcotași din Birou îl pregătesc ca să fie sărit peste capul meu pentru a deveni șef al Secției Antiterorism, când actualul șef va fi dat afară pentru că nu te poate prinde."

"De aceea vrei să scapi de el?" întrebă Oscar, permițându-și un zâmbet ușor. "Vrei slujba pentru tine?"

"Mă judeci greșit, Yeager. Nu vreau să-l dai jos doar pentru că este o amenințare în carieră. Ce fel de ticălos crezi că sunt?" Era exasperare în vocea celuiilalt bărbat. "Este evreu, la naiba! Este unul dintre Yids care preiau Biroul."

Oscar ezită, nedumerirea lui arătându-se pe față. "Ați menționat evreii de două sau trei ori. Ce ai împotriva lor?"

Era rîndul lui Ryan să pară nedumerit. "Ce vrei să spui, ce am împotriva lor? Îi urăsc din aceleași motive ca și tine. Acum să tăiem prostiile și să trecem la treabă. Ridicați tamponul de pe birou - încet și cu atenție. Vă voi oferi o descriere personală completă a lui Kaplan - descrierea fizică, programul de lucru, itinerariul zilnic, obiceiurile personale - și vreau să luați notițe.

Oscar ridică mâna. "Acum stai puțin, Ryan. Dacă am de gând să omor oameni pentru tine, mai întâi aș vrea să am cel puțin o idee generală despre raționamentul tău. Sunt unul dintre acele tipuri supărătoare care trebuie să știe de ce înainte de a îndeplini o sarcină. În acest caz, chiar nu am cea mai ceață. Cred că ați presupus că știu unele lucruri pe care nu le știu. În primul rînd, nu mi-au plăcut niciodată evreii ca grup, dar nu-i urăsc cu adevărat și nu înțeleg referințele tale la preluarea FBI-ului. De ce ar vrea să facă asta?"

Expresia nedumerită de pe fața lui Ryan se schimbă într-o privire de uimire totală în timp ce Oscar vorbea. Se uită cu ochii mari la Oscar. "Iisus Hristos! Nu-mi vine să cred! Nu cred ce aud! Suni ca un goy ignorant care a învățat tot ce știe uitându-se la televizor. Sunați ca alegătorul tipic american. Dar nu poți fi atât de prost. Nu l-ai doborât pe congressmanul Horowitz doar pentru că era un ticălos atât de urât. Nu l-ai aruncat în aer pe acel honcho B'nai B'rith, Shapiro, doar pentru că avea respirație urât mirositoare. Nu l-ai irosit pe acel editorialist de la Washington Post, Jacobs, doar pentru că opiniile lui erau prea liberale pentru tine. Nu veți încerca să-mi spuneți că este doar o coincidență că toți s-au întâmplat să fie evrei. Dă-te jos de pe ea, nerăbdătorule!"

Uitând pentru o clipă hotărârea sa de a urmări prima ocazie posibilă de a-l sări pe Ryan și lăsându-și iritarea să se vadă, Oscar s-a aplecat înainte în scaunul său și l-a înjunghiat cu degetul pe Ryan. "De fapt, este doar o coincidență. Nici măcar nu știam că Jacobs era evreu. L-am împușcat pur și simplu pentru că era cel mai nesuferit scriitor pe tema rasei de la Post. Nu ținteam cu adevărat spre Shapiro când am bombardat Comitetul Poporului; s-a întâmplat să fie unul dintre oamenii de pe platformă când am aruncat locul în aer. Și nu l-am ucis pe Horowitz pentru că era evreu; L-am ucis pentru că era liderul facțiunii de amestecare a raselor din Cameră".

"Corect! La fel cum senatorul Mandelbaum este șeful facțiunii de amestecare a raselor din Senat. Poate că nu ai observat că se întâmplă să fie și el un Hebe ", pufni Ryan în batjocură.

"Ei bine, dacă este? Ce dovedește asta? Există o mulțime de mixeri rasiali care nu sunt evrei", a răspuns Oscar oarecum defensiv.

"Oh, my God, cred că omul este serios", gemu Ryan, bătând din palme cu mâna liberă la cap și dându-și ochii peste cap. "Presupun că nici nu ți-ai dat seama că Shapiro trăgea toate sforile în Comitetul împotriva urii de la început, că toți acei predicatori, actori și fanatici din Comitet erau doar vitrine?"

Oscar nu răspunde, dar se încordă, gata să se arunce spre celălalt bărbat. Cu toate acestea, înainte de a se putea mișca, Ryan se uita din nou direct la el. Și, deși mâna dreaptă a lui Ryan se odihnea încă dezinvoltă pe picior, botul pistolului său a rămas îndreptat constant spre pieptul lui Oscar.

"Poate că te-am supraestimat, Yeager. Poate că nu ești suficient de inteligent pentru ceea ce am eu în minte: un bun tactician, poate, dar cu siguranță nu un strateg", se amuză Ryan. Dar apoi, un tactician bun este tot ce am nevoie cu adevărat. Voi fi strategul. Nu trebuie să înțelegi motivele pentru ceea ce faci."

"Încearcă-mă", a replicat Oscar. "Îmi spuneți semnificația faptului că poporul evreu este oarecum mai puternic implicat decât membrii altor grupuri religioase în efortul de a băga miscegenarea pe gâtul Americii. Îmi explicați ce legătură are asta cu Kaplan și cu un complot evreiesc de a prelua FBI-ul. Voi asculta. Poate chiar voi înțelege."

Ryan se uită la ceas și oftă. "Da, dacă ai reușit să trăiești 40 de ani și încă mai crezi că evreii sunt doar un grup religios, nu am cum să te fac să vezi lumina în seara asta. Ar dura o săptămână doar pentru a începe să înțelegi evreii. Am presupus că ți-ai dat seama deja, dar cred că m-am înșelat." Ryan clătină din cap trist.

Pentru o clipă, bătrânul a rămas nehotărât, apoi a oftat din nou, s-a aplecat pe spate în scaun și a început: "Bine, Yeager, ai observat că evreii sunt mai puternic implicați în eforturile de încurajare a amestecării raselor decât alții. Ai observat, de asemenea, implicarea lor în mass-media de știri și divertisment?"

Oscar se înroși, simțindu-se puțin ca un elev retardat. "Ei bine, desigur. Toată lumea știe că există o mulțime de evrei în mass-media. Este punctul lor forte."

"Da, este forța lor, în regulă. Fort fără "e". Este fortăreața lor, citadela lor, cartierul lor general strategic pentru campania lor de anihilare împotriva rasei noastre", a răspuns Ryan mușcător. "Presupun că tu crezi că motivul pentru care evreii dețin totul la Hollywood și în celelalte fortărețe ale industriei de divertisment este că au doar un talent pentru show-business. Asta e tot? Și presupun că dumneavoastră credeți că, în calitate de grup religios, ei au dobândit acest talent participând la slujbele sinagogii. Sau poate vine din dieta lor kosher. Corect?"

Fardul lui Oscar a devenit mai intens. "Ei bine, ei au fost întotdeauna și buni oameni de afaceri. Unele familii au un start bun în anumite afaceri, iar apoi descendenții lor devin mai înrădăcinați cu fiecare generație, cum ar fi Krupps în armament și Vanderbilt în căile ferate", a răspuns Oscar șchiopătând.

"Ajungi, băiete, ajungi. Este destul de natural ca un fiu să intre în pielea tatălui său în afacerea familiei. Nimic sinistru în asta. Dar când toți fiii dintr-o familie se îndreaptă spre alte afaceri – alte afaceri din aceeași industrie, adică – deținute de familii destul de diferite de ale lor, și încep să le cumpere și să le preia și să-și ajute verii să facă același lucru, atunci ar trebui cel puțin să bănuim că această familie specială dorește să controleze industria în cauză. Și când cineva vede alte familii care sunt înrudite într-un mod distinct cu aceasta – toate aceeași minoritate etnică, să zicem – făcând același lucru în aceeași industrie, ar trebui să fie și mai suspicios.

"Evreii nu sunt singura minoritate din această țară care se comportă mai mult sau mai puțin așa, desigur. Există hindușii și afacerea motelurilor, de exemplu – sau țigani și afacerea cu mașini uzate. Dar apoi, deținerea unui motel sau chiar a unui lanț de moteluri nu oferă unei persoane aceeași influență ca deținerea unei mari companii de producție de la Hollywood sau a New York Times, nu-i așa?"

"De fapt, Yeager, gândește-te la asta: știu că nu ești activ în nicio biserică, dar știu, de asemenea, că familia ta a fost luterană. Acum să ne imaginăm. Să uităm de lumea reală pentru un minut și să presupunem că toți luteranii din Europa – strămoșii voștri – erau foarte strâns legați, minoritatea organizată și faptul că majoritatea non-luterană îi disprețuia, le ura curajul, pe baza secolelor de experiențe rele cu ei. Și să presupunem că până acum aproximativ o sută de ani erau doar o mână de luterani în această țară – câțiva cercetași sau avansați, s-ar putea spune – și că acești oameni avansați au trimis apoi vorbă restului tribului luteran din Europa că recoltele erau bune în Statele Unite, că munca cu adevărat dură de luptă împotriva indienilor și de îmblânzire a pustiei a fost făcută. Și că era timpul să ne mutăm și să preluăm controlul.

Și să presupunem că trei sau patru milioane dintre rudele voastre ar veni apoi în țară de-a lungul a aproximativ 30 de ani, rămânând la fel de strâns legate ca și în Europa, purtând aceeași ură arzătoare pentru restul rasei umane și absolut hotărâte să preia controlul. Primul lucru pe care ar trebui să-l facă, desigur, ar fi să obțină un punct de sprijin. Așa că preluau orice industrii erau disponibile – comerțul cu cărucioare, afacerea cu cârpe, casele de amanet – și se mutau de acolo în eforturi mai profitabile, cum ar fi industria confecțiilor, afacerea cu blănuri, lanțurile de magazine și comerțul cu ridicata.

"Așa că, în cele din urmă, s-au stabilit în această țară, au strâns o mulțime de pradă, au învățat obiceiurile populare, s-au amestecat în peisajul local cât de bine au putut și sunt gata să meargă la jugulară. Cum ar face-o? Cum ai face-o? Prin obținerea unui colț pe piața cârligelor de nasturi? Urmărind să sugrume profesia de proctolog?"

Oscar a rămas tăcut, iar Ryan și-a continuat monologul: "Nu, știi răspunsul la fel de bine ca mine, Yeager. Ar începe să acapareze mass-media. În Europa, ei și-au exercitat controlul prin bani, prin sistemul bancar. Ei lucrau de sus în jos, făcându-se de neprețuit pentru conducători, ca niște cămătari. Aici lucrurile sunt diferite, mai democratice. Aici persoana care controlează opinia publică exercită mai multă putere reală decât bancherul. Desigur, luteranii nu s-ar sfii să preia controlul asupra afacerii de împrumut de bani nici aici. Dar dacă scopul lor nu ar fi fost doar să câștige bogăție pentru ei înșiși, ci să domine și apoi să distrugă majoritatea non-luterană în mijlocul căreia trăiau, mai mult decât orice altceva, ar fi optat pentru orice mediu de divertisment și informație pe care ar putea pune mâna prin achiziții. Ar merge la Hollywood. Ar merge pe Broadway. Mergeau la radio. Mergeau după ziare și reviste și cărți de benzi desenate și editori de cărți. Și, bineînțeles, când apărea televiziunea mai târziu, controlau și asta."

"Ei bine, recunosc că evreii sunt la fel de groși ca puricii pe un câine la Hollywood, dar..."

Ryan l-a întrerupt exploziv: "Kee-rist, Yeager! Tăiați prostiile alea cu «poporul evreu» înainte de a-i pune căluș."

"Bine. Deci evreii controlează Hollywood-ul. Și este adevărat că genul de divertisment de la Hollywood produs din zilele noastre pare aproape calculat pentru a promova amestecarea rasială și alte forme de degenerare. Dar..."

"Nu există «aproape» despre asta, Yeager", l-a întrerupt Ryan din nou.

"Nu văd cum poți fi atât de sigur de asta. Mafia distribuie droguri, care cu siguranță sunt distructive pentru societatea noastră. Dar cred că este destul de clar că scopul Mafiei este pur și simplu să facă bani, nu să distrugă societatea. Pur și simplu profită de un viciu care exista deja. De unde știi că evreii nu au același tip de motivație?"

Înainte ca Ryan să poată răspunde, Oscar a continuat: "De fapt, nu ar trebui să te las să mă intimidezi să atac evreii. Unii evrei profită de viciile societății noastre pentru a face bani. Majoritatea evreilor nu o fac. Dentistul meu, Dr. Steinberg, este evreu, cred. Chioșcul de ziare de unde cumpăr reviste este administrat de un evreu. Unul dintre oamenii contractuali cu care am de-a face în Pentagon este evreu – scuzați-mă, evreu – și așa a fost unul dintre cei mai buni profesori ai mei din Colorado. Pur și simplu nu pot accepta teoria că toate fac parte dintr-o conspirație gigantică pentru a ne distruge rasa. Cred că faceți o mulțime de presupuneri nejustificate."

"Rasa noastră este cu siguranță distrusă. Dar noi înșine suntem distrugătorii. Ne-am permis să devenim decadenti. Ne-am pierdut simțul identității și al scopului. Ne bălăcim în propriile noastre vicii. Ne-am lăsat deschiși exploataării de către toți ceilalți de pe planetă."

"Dacă vrei să dai vina pe un grup mai specific, poți da vina pe propriii angajatori, pe politicienii și birocratii lacomi, lipsiți de curaj și mincinoși care conduc guvernul putred și iresponsabil pentru care lucrezi."

Ryan ridică din umeri. "Da, trebuie să fiu de acord cu o mare parte din ceea ce ai spus. Poporul american este decadent. Politicienii sunt strâmbi – și credeți-mă, am văzut dovezi mult mai solide ale acestui lucru decât vă puteți imagina în cele mai sălbatice fantezii ale voastre. Guvernul este putred. Am adus o mare parte din durerea noastră prezentă asupra noastră."

"Dar nu sunt unul care să facă presupuneri nejustificate sau inutile. În această privință, sunt un adevărat discipol al lui Occam. Nici nu am ajuns unde sunt în Birou fiind un teoretician al crackpot-

ului. Există dovezi solide, incontestabile, lipsite de ambiguitate pentru tot ceea ce am spus despre evrei – și multe, deși s-ar putea să trebuiască să săpăm puțin pentru a le găsi pe toate.

"Văd din cărțile din biblioteca ta că ai citit puțin istoria. Poate că nu ar trebui să fiu surprins că nu ați reușit să aflați prea multe despre evrei. Trebuie să fii capabil să citești printre rândurile majorității cărților de istorie scrise în ultimii 50 de ani pentru a urmări traseul evreilor. Este un subiect tabu. Există o mulțime de cărți mai vechi cu informații explicite în ele, dar veți găsi cele mai multe dintre acestea doar în bibliotecile universitare mai mari, cu siguranță nu în librării. Dacă sunteți interesat, vă voi da o listă de titluri cândva. Apropos, nu știați că am o diplomă de master în istorie de la Universitatea Georgetown, nu-i așa? Într-adevăr, nu sunt doar un polițist prost, Yeager."

Ryan s-a oprit o secundă și apoi a continuat: "Desigur, ai dreptate când spui că dentistul tău și evreul care conduce chioșcul de ziare din cartierul tău nu sunt participanți la o conspirație pentru a ne distruge. Sunt sigur că majoritatea evreilor din această țară au mâinile pline doar făcând plățile pe apartamentele lor și punându-și copiii la școala dentară. Nu au timp pentru prea multe conspirații.

"Dar te înșeli și tu. Depinde cum o privești. Vă voi da un exemplu. Statele Unite au purtat un război împotriva Germaniei cu câțiva ani în urmă. A fost un război sângeros, greu dus. A fost un război grav și mortal. Americanilor li s-a spus că Germania este inamicul nostru. Germanilor li s-a spus că America este dușmanul lor. Noi am omorât milioane dintre ei, iar ei ne-au omorât pe noi sute de mii.

"Acum mă puteți convinge cu ușurință că au existat o mulțime de dentiști germani, operatori de chioșcuri de ziare și profesori universitari care nu i-au urât pe americani și care nu au conspirat împotriva noastră. Erau doar germani obișnuiți, ale căror mâini erau pline câștigându-și existența și crescându-și familiile. Este posibil ca unii dintre ei să nu fi fost nici măcar de acord cu politicile guvernului lor. Este corect să spunem că toți acești germani au fost dușmanii noștri?"

Ryan a făcut o pauză pentru efect și apoi a răspuns la propria întrebare: "Desigur, este. Ei au fost dușmanii noștri pentru că au plătit cu impozitele lor pentru gloanțele pe care soldații lor le-au folosit împotriva noastră. Chiar dacă nu erau în tranșee și tancuri, țineau frontul de acasă în funcțiune, într-un fel sau altul. Ei se considerau membri ai națiunii germane, iar noi eram în război cu națiunea germană.

"Ai găsit ideea, Yeager? Dentistul tău evreu își plătește și el taxele, cu contribuțiile sale la United Jewish Appeal. S-ar putea să nu fie în prima linie cu colegii de la B'nai B'rith, dar puteți paria că își face partea pe frontul de acasă în multe moduri mici. El votează pentru politicienii care votează ca impozitele voastre să fie trimise în Israel. El scrie scrisori cu înclinația dreaptă editorului Washington Post. Probabil că au o gândire foarte civică, lucrând cu PTA, unde poate supraveghea profesorii angajați de consiliul școlii; face parte din consiliul bibliotecii județene, unde poate contribui la tipurile de carte pe care le stochează biblioteca; și acționând ca patron al muzeului local de artă sau al grupului de teatru, unde se poate asigura că vom obține câteva măști africane sculptate și tom-tomuri în muzeu sau câteva spectacole de scenă cu adevărat ciudate, cu o distribuție de acțiune afirmativă.

"Sau poate dentistul tău este unul dintre acei evrei foarte rari care nu acordă puțină atenție la ceea ce îi spune B'nai B'rith și nici măcar nu cumpără obligațiunile israeliene. El însă se crede membru al Poporului Evreu și poporul evreu – națiunea evreiască, rasa evreiască, cum vrei să numiți lucrul blestemat – este în război cu poporul nostru, nu vă înșelați.

"Am fost în prima linie a unei mici părți a aceluși război suficient de mult timp pentru a-l înțelege destul de bine. De fapt, înțelegerea mea a început chiar înainte de a mă alătura Biroului. Tatăl meu obișnuia să ne povestească la masă despre munca sa în timpul și imediat după cel de-al doilea război mondial. El a lucrat mai mult la subversiunea internă până la începutul războiului, apoi l-au pus în secția de contraspionaj. Atunci a aflat despre evrei.

"În zilele noastre, ori de câte ori oamenii aud despre spionaj în timpul războiului, se gândesc la agenți germani debarcați cu submarine cu hărți ale instalațiilor de apărare sau Japs cu emițătoare radio secrete, genul acesta de lucruri. De fapt, oamenii de contraspionaj din Birou au petrecut doar aproximativ zece la sută din timpul lor în timpul războiului prinzând spioni naziști și Jap, pentru că au trebuit să-și petreacă 90% din timpul lor încercând să-i împiedice pe evrei să fure fiecare secret pe care îl aveam și

să-l transmită Uniunii Sovietice. Tatăl meu nu a putut trece niciodată peste faptul că luptam în războiul pentru evrei în primul rând și care apoi și-au arătat recunoștința vânzându-ne roșiilor.

"Dacă ai învățat ceva din acele cărți de istorie", a făcut Ryan semn cu mâna spre bibliotecă, "știi că Roosevelt a făcut tot ce a putut în 1940 și 1941 pentru a-i provoca pe germani să declare război. El a pus Biroul să-i arate cu degetul pe agenții germani din această țară britanicilor, care erau în război cu germanii din septembrie 1939, desigur, și apoi să joace prost când acei agenți au fost uciși. El a pus marina noastră să urmărească navele germane și să raporteze pozițiile lor britanicilor, astfel încât acestea să poată fi scufundate. El l-a lăsat pe secretarul Trezoreriei, evreul Morgenthau, să confişte activele germane din această țară. În cele din urmă, el a ordonat Marinei noastre să tragă asupra navelor germane la vedere. Hitler, însă, a refuzat să fie provocat. În cele din urmă, Roosevelt a trebuit să ne bage în război pe ușa din spate, pregătindu-ne pentru atacul japonez "surpriză" de la Pearl Harbor.

Și tot timpul o cabală de "consilieri" evrei – Morgenthau, Baruch, Frankfurter, Rosenman, Cohen – îi spunea exact ce să facă și când să o facă. Și, la rândul lor, vorbeau la telefon în fiecare zi cu evreii șefi din New York, Londra și Moscova. Hoover avea ascultări la jumătate din telefoanele din Washington și știa tot ce se întâmplă.

"După ce germanii au atacat Uniunea Sovietică în iunie 1941, evreii din fiecare din instituțiile noastre de apărare au început să scoată documente secrete și să le dea sovieticilor. Hoover s-a plâns lui Roosevelt despre asta, dar FDR nu l-a lăsat să-i aresteze. Tot ce putea face Hoover era să-i avertizeze în liniște pe unii dintre militarii de vârf și pe marii industriași care făceau muncă de apărare, astfel încât să poată muta subordonații evrei în poziții mai puțin sensibile și să înăsprească securitatea. După Pearl Harbor, desigur, Uniunea Sovietică a fost oficial "aliatul" nostru. Dar, chiar dacă Roosevelt a continuat să-i protejeze pe evrei, Hoover a ținut Biroul la curent cu tot ceea ce se întâmpla, adunând dovezi și așteptându-și timpul.

Apoi, când FDR a murit la începutul anului 1945, Hoover a coborât brațul pe kikes. Biroul a arestat sute dintre ei care erau implicați în activități de spionaj pentru sovietici. Atunci tatăl meu a văzut cum sunt organizați evreii, cum lucrează împreună și cum se susțin reciproc. O presiune teribilă a fost exercitată asupra lui Hoover pentru a opri arestarea evreilor pentru spionaj. Ar fi cedat dacă nu ar fi petrecut ani de zile adunând mijloacele pentru a se proteja. Avea dosare confidentiale despre majoritatea politicianilor de top. Unul dintre ei ar fi primit un telefon furios de la Morgenthau sau de la unul dintre ceilalți lideri evrei, cerând să se facă ceva pentru a liniști FBI-ul. La rândul său, politicianul îl suna pe Hoover, iar Hoover îl invita să treacă pe la Birou pentru o discuție amicală. Apoi Hoover îi arăta câteva elemente alese din dosarul său personal. Politicianul ar uita imediat totul despre încercarea de a-l presa pe Hoover să oprească ancheta spionilor evrei.

În cele din urmă, însă, Hoover a fost forțat să facă compromisuri cu evreii. Câțeva zeci dintre ei care au fost prinși în flagrant delict – în special familia Rosenberg și complicii lor – au fost judecați și condamnați. Dosarele de investigație ale altor sute de persoane au fost închise în liniște. Și din acel moment, evreii au fost hotărâți să captureze Biroul pentru ei înșiși. Cu toate acestea, atâta timp cât Hoover a fost în viață, nu au putut face prea multe. Și a construit o mulțime de obstacole interne în birocrăția FBI pentru a le încetini chiar și după ce a murit în 1972.

"Dar ei sunt ticăloși persistenti și sunt pe cale să finalizeze preluarea Biroului. Nu va conta prea mult cine va fi numit director după aceea; ei vor controla funcționarea internă a Biroului – ce a mai rămas din el – și vor face tot ce vor. M-am luptat cu ei în măsura în care am putut. Dar am o familie și nu sunt genul martir. Tot ce am făcut a stat în calea luptelor birocratice. M-am dus după carte.

Din fericire însă, există un Dumnezeu providențial în ceruri și El te-a dat în mâinile mele. Vei face unele dintre lucrurile pe care am vrut să le fac, dar nu am putut." Ryan se uită din nou la ceas. "Acum începe să iei notițe, Yeager. Nu am toată noaptea."

Slujba cu Kaplan nu a fost dificilă. Înarmat cu o cunoaștere detaliată a obiceiurilor bărbatului și a programului săptămânal, o descriere a automobilului său și o mulțime de alte date personale, Oscar și-a stabilit rapid planurile.

Kaplan era dependent de pornografie, îi spusese Ryan. Ținea un teanc de fotografii perverse în biroul său și le arăta în mod regulat în jurul biroului celorlalți agenți, în ciuda faptului că majoritatea dintre ei nu îi împărtășeau obsesia și se uitau la fotografii din când în când doar dintr-o curiozitate morbidă de a vedea ce perversiuni ciudate și noi, saliva agentul evreu în acel moment. Kaplan era atât de agățat de aceste chestii, spusese Ryan pe un ton de dezgust evident, încât se oprea la un magazin porno la doar patru străzi de clădirea Hoover în fiecare miercuri seara, în drum spre casă; magazinul primea în mod normal livrările de stocuri noi miercurea.

Ideea de a folosi viciul lui Kaplan ca mijloc de a-i provoca căderea i-a atras atenția lui Oscar. Cu toate acestea, magazinul porno în sine nu părea de bun augur ca site. Era o tarabă îngustă în mijlocul unui bloc extraordinar de aglomerat, fără nicio parcare evidentă. În plus, calendarul vizitelor de după muncă ale lui Kaplan la magazin ar face necesar ca Oscar să-și facă treaba la lumina zilei. Cu toate acestea, el a decis să fie prezent la ora așteptată a următoarei apariții a lui Kaplan acolo.

Îmbrăcat în aceeași perucă, ochelari falși și alte accesorii pe care le folosisese la Shoreham și cu un pistol silențios nou-nouț – o copie a celui pe care îl folosisese pe Jones și Jacobs, cu același amortizor înșurubat pe bot – într-un toc de umăr sub haină, Oscar s-a plimbat în Hyman's Novelty Book and Photo Shop pentru o privire rapidă în jur. Cu o jumătate de oră înainte ca Kaplan să părăsească biroul. A trebuit să parcheze la mai mult de șase străzi distanță. Nu putea înțelege de ce Kaplan favoriza acest magazin porno. Mai erau încă trei în același bloc, toate mai mari, mai bine luminate și cu mai multe stocuri. Poate că atracția acestui loc a fost că părea să aibă relativ puține afaceri și, astfel, un client îngrijorat de a nu fi văzut într-o astfel de unitate s-ar putea simți mai sigur sau poate că purta o linie de murdărie pe care ceilalți nu o aveau. Răsfoind rafturile, a văzut o mostră din aproape orice fel de perversiune pe care cineva și-o putea imagina: sadism, robie, homosexualitate, bestialitate, sex interracial și diverse alte practici care i se păreau atât de bizare încât era greu de imaginat că cineva ar obține plăcere sexuală din ele. Tot ceea ce părea să lipsească era materialul care se ocupa de sexul heterosexual între bărbați și femei de aceeași rasă.

Omul din spatele tejghelei, un specimen supraponderal, întunecat, gras, cu un trabuc în gură, îl privea îndeaproape pe Oscar. Oscar s-a uitat la ceas, s-a plimbat afară și s-a lipit de un stâlp la două uși mai jos, unde putea părea absorbit de un studiu al titlurilor cărților într-o vitrină aglomerată, dar totuși să stea cu ochii pe intrarea în locuința lui Hyman.

L-a zărit pe Kaplan la aproape un bloc distanță, când acesta din urmă a ieșit din mașina sa, pe care tocmai o parcase ilegal în fața unui hidrant de incendiu. Dacă Oscar l-ar lovi pe bărbat când s-ar întoarce la mașină, ar fi zeci de martori.

A luat o decizie rapidă. Urmărise traficul redus care intra și ieșea pe ușa lui Hyman și știa că nu erau clienți în magazin în acest moment și nici nu era probabil ca altcineva să intre în minutul următor. Așa că Oscar însuși a reintrat rapid în magazin, cu aproximativ 15 secunde înaintea lui Kaplan.

Chiar când a intrat pe ușă, avea pistolul în mână și a tras două focuri în fruntea proprietarului la o distanță de aproximativ patru metri, fără să-și rupă pasul. Acesta din urmă s-a răsturnat lateral de pe scaun în spațiul întunecat și îngust din spatele tejghelei. Zgomotul corpului care se prăbușea pe podea era mai puternic decât cel al focurilor de pistol silențioase, dar Oscar era sigur că nimeni de pe trotuarul aglomerat și zgomotos nu va observa niciunul dintre sunete.

A continuat o duzină de metri pe singurul culoar îngust al magazinului, apoi și-a întors călcâiul chiar dincolo de un raft de sârmă cu cărți broșate, care au fost suficiente pentru a-și ascunde mâna cu arma. Capul lui Oscar era aplecat peste raft ca și cum ar fi examinat o carte, dar se uita peste vârful ochelarilor la Kaplan când omul a intrat în magazin.

Kaplan aruncă o privire curioasă spre tejgheaua nesupravegheată și se opri pentru o clipă înainte de a merge ezitant mai departe în magazin, spre Oscar. Când era la opt metri distanță, Oscar a ridicat mâna și l-a împușcat pe bărbat de șase ori în piept și cap, trăgând rapid. Kaplan a căzut cu fața în jos, iar Oscar s-a aplecat asupra corpului și a tras încă două focuri în ceafă.

Oscar a scos încărcătorul gol din pistol și a strecurat unul încărcat, apoi s-a aplecat peste tejghea și a tras încă patru focuri în partea laterală a capului proprietarului înainte de a returna arma în toc. În cele

din urmă, a luat două pachete mici de plastic cu pulbere albă din buzunarul hainei, a îngenuncheat lângă cadavrul lui Kaplan și a apăsat degetele moarte ale bărbatului pe ele de mai multe ori înainte de a strecura pachetele într-un buzunar al hainei de costum a lui Kaplan. Ca un gând ulterior, a luat portofelul lui Kaplan.

Cocaina – atât ideea, cât și pachetele reale – proveneau de la Ryan, care s-a gândit că ar fi mai bine să tulbure puțin apa, lăsând un indiciu că uciderea lui Kaplan ar fi putut fi legată de traficul ocazional de droguri în loc de linia sa obișnuită de muncă. Există o medie de două crime legate de droguri pe zi în Washington, așa că aluzia ar trebui să întâmpine puțină rezistență.

Oscar și-a încheiat nasturii hainei și a ieșit pe trotuar. Când a întors colțul de la capătul blocului, a aruncat o privire scurtă înapoi. Nu era nimeni aproape de intrarea în magazinul lui Hyman. Întors la mașină, a observat că trecuse mai puțin de o oră de când plecase de acasă. Mai avea o sarcină de făcut înainte de a o întâlni pe Adelaide și ar fi trebuit să o poată termina fără să rateze termenul limită de 7:30 pe care îi promisese că va încerca să-l respecte.

Următoarea sa oprire a fost Biblioteca Congresului, unde a avut norocul uimitor de a găsi un loc de parcare la doar două străzi distanță. Încercase să obțină câteva dintre cărțile pe care le dorea de la bibliotecile suburbane, dar, după cum indicase Ryan, acestea nu se găseau acolo. Aici se aștepta ca căutarea sa să fie mai productivă.

Își petrecuse primele patru zile după întâlnirea cu Ryan încercând doar să se obișnuiască cu situația sa schimbată, întorcându-și în minte diferitele posibilități care i se deschideau acum. Era ceva cu care trebuia să ne obișnuim. Excursia la schi cu Adelaide l-a ajutat să se orienteze. Mai petrecuse câteva ore vorbind cu ea despre rasă și calitatea umană, rasă și istorie, condițiile rasiale din America, perspectivele rasiale pentru viitor și propria sa nevoie de a acționa împotriva răului evident al genocidului pe care îl vedea că are loc, toate fără a intra în detaliile specifice a ceea ce făcuse.

În același timp, el era nedumerit de un nou element din imagine: evreii. După ce a auzit ce a spus Ryan despre evrei, prima sa înclinație a fost să respingă remarcile omului ca antisemitism irascibil, la fel cum respinsese opiniile lui Keller despre evrei mai devreme. El văzuse destul din acest fel de bigotism fără minte și nu avea răbdare cu el. Ryan, cu conservatorismul său de modă veche, irlandezocatolic, probabil că și-a absorbit antipatia față de evrei de la un profesor iezuit paleolitic din școala parohială care încă preda că evreii erau "ucigași ai lui Hristos", sfidând noua linie de partid de la Vatican. Iar Keller era legat de acel grup neo-nazist, care explica propriile sale teorii despre evrei.

Un lucru care i-a făcut greu să-și scoată problema din minte a fost că nici Ryan, nici Keller nu se potriveau cu imaginea sa mentală a unui bigot religios. Ambii bărbați erau, evident, destul de inteligenți și bine informați. Keller era un savant instruit și chiar și Ryan ar putea fi considerat unul; cu siguranță, oficialul FBI nu a arătat nimic din îngustimea religioasă și superstiția pe care Oscar le-a întâlnit printre creștinii mai primitivi, protestanți și catolici. Iar Keller nici măcar nu mărturisea creștinismul. Keller în special, cu maniera lui relaxată, relaxată, pur și simplu nu era "haterul" nevrotic și nevrotic la care Oscar se aștepta să fie un antisemit.

Dincolo de aceste considerații, exista o anumită plauzibilitate în ceea ce spusese amândoi, iar acest lucru l-a deranjat cu adevărat. Era sigur că există undeva o "capcană" – că sentimentul aparent că declarațiile lor se vor destrăma la o examinare mai atentă. Cu toate acestea, până acum, trecând peste argumentele lor în mintea sa și referindu-se la cărțile din propria bibliotecă, nu a reușit să găsească defectul. Avea o listă cu aproximativ o duzină de cărți de referință pe care dorea să le consulte la Biblioteca Congresului pentru a rezolva problema.

În timpul drumului lung spre casa de schi, luni seara, când Adelaide a adormit cu capul în poala lui, el a putut să reflecteze pentru prima dată asupra motivelor pentru care antisemitismul lui Keller și Ryan l-a tulburat. Mai mult decât stereotipul negativ al urâtorilor de evrei pe care l-a acceptat fără critică din mass-media, a existat conflictul cu propriile sale idei despre rasă și istorie, care nu i-au venit ușor și nu au fost ușor de abandonat.

El și-a dat seama că în trecut a avut tendința de a fi unidimensional în gândirea sa asupra subiectului. Dimensiunea era inteligența. În schema lui Oscar, rasele umane erau ordonate într-o ierarhie simplă a

intelenței. Indivizii difereau, desigur, dar, în medie, se putea judeca cu o acuratețe rezonabilă intelența raselor notând realizările lor istorice – sau observând performanța unui eșantion suficient de mare de indivizi în prezent. După oricare dintre standarde, negrii erau o rasă inferioară, iar încrucișarea dintre albi și negri nu putea decât să-i tragă în jos pe primii. Evreii, pe de altă parte, erau în mod clar la fel de intelenți ca oricare alți albi – poate chiar mai mult, dacă cineva i-ar judeca după performanțele actuale, mai degrabă decât după realizările istorice, care, a trebuit să recunoască, au fost destul de puține, în ciuda propriei lor lăudăroșenii vanitoase de a fi inventatorii monoteismului și o lumină morală pentru națiunile de-a lungul veacurilor.

Cu cât își examina mai mult schema rasială, cu atât mai mult îi vedea inadvertențele. Chiar a fost prea simplu. Au fost prea multe fapte pe care nu le-a luat în considerare. Orientalii, de exemplu, erau în mod clar diferiți de albi, atât fizic, cât și psihic, dar era corect să spunem că erau inferiori? Cu siguranță nu pe baza intelenței, măsurată prin teste IQ standard. Atunci, cum să-i încadrăm în ierarhia sa rasială?

În mod clar, realitatea diferenței rasiale era multidimensională. Intelența medie era doar una dintre multele caracteristici care difereau de la rasă la rasă. De fapt, ceea ce el numea "intelență" era, fără îndoială, o caracteristică compozită, care trebuia rezolvată într-un număr de componente; Unele rase păreau mai inteligente într-un fel, altele în alt fel.

Negrii, de exemplu, aveau o capacitate de mimetism verbal și comportamental care ascundea adesea o inadecvare reală a intelenței cognitive. El văzuse prin această coloratură protectoare în școală, unde observase un număr de negri cu abilități sociale remarcabil de bine dezvoltate, care erau capabili să se miște confortabil în cercurile albe și dădeau impresia că sunt alerti și capabili. Vorbeau ca albi și se îmbrăcau ca albi; ei se separaseră de cea mai mare parte a rasei lor și păreau mai degrabă albi decât negri, dacă cineva ignora diferențele fizice evidente.

Cu toate acestea, atunci când a fost pus la încercare, niciunul dintre ei nu s-a putut măsura cu standardele intelectuale albe. Cei mai mulți dintre ei păreau să fie ei înșiși conștienți de acest fapt, așa că s-au ferit de situațiile în care ar fi fost puși la încercare. Ei au evitat disciplinele riguroase, ca pe ciumă, concentrându-se în programa „pabulum”, iar foarte pușinii care au urmat cursuri de matematică, inginerie sau științe erau de cu o mediocritate uniformă.

Deci, dacă cineva ar evalua rasele pe baza tipului de intelență necesar pentru a fi un bun actor sau interpret public, negrii ar avea un rating relativ mult mai mare decât dacă ar fi judecați pe baza capacității lor de a face față conceptelor abstracte și de a rezolva probleme. Trebuia să fim foarte atenți când vorbeam despre "inferioritate" și "superioritate". Termenii aveau sens numai atunci când se refereau la o specificație, bine definită caracteristică. O rasă considerată inferioară pe baza unei caracteristici ar putea fi superioară pe baza alteia.

Totul a fost bine. Avea nevoie să-și rafineze substanțial opiniile. Fusesse prea simplist în trecut. În loc să analizeze lucrurile cu atenție și fără pasiune, el a reacționat fierbinte la fraudă evidentă comisă de mass-media de știri și divertisment, care a încercat să convingă pe toată lumea că negrii erau "egali" cu albi în intelență, creativitate, originalitate și întreprindere: că sentimentele, tendințele și procesele lor de gândire erau exact ca cele ale albilor - sau erau exact ca acei albi dacă circumstanțele lor ar fi aceleași cu cele ale negrilor. Și reacționând, el s-a concentrat pe elementul cel mai ușor de respins din fraudă: și anume, că negrii aveau aceeași intelență cognitivă, în medie, ca și albi.

Deci, care au fost implicațiile unei viziuni mai realiste, multidimensionale a diferențelor rasiale? Cum ar trebui să afecteze acest lucru rolul evreilor în schema sa de lucruri? Atât Keller, cât și Ryan nu au fost de acord cu presupunerea lui că evreii erau albi din punct de vedere rasial. Câteva dintre cărțile pe care le căuta se ocupau de istoria rasială a evreilor. El a vrut să absoarbă mai întâi faptele și apoi să se gândească la implicații.

Și dacă originile evreilor din Orientul Mijlociu și istoria lor ulterioară le-au dat o moștenire genetică semnificativ diferită de cea a albilor de origine europeană? Keller și Ryan au sugerat că evreii posedau un tip special de răutate înnăscută, o ură genetică față de lume, care s-a exprimat într-o campanie atotcuprinzătoare, deși inteligent ascunsă, împotriva vecinilor lor albi. Pentru Oscar asta i s-a părut fantastic.

Mai exact, Keller și Ryan au făcut unele afirmații despre controlul evreiesc asupra mass-mediei de știri și divertisment și despre modul în care a fost folosit acest control. Dacă ar fi adevărate, aceste acuzații ar contribui mult la susținerea întregului lor caz împotriva evreilor. Dacă este fals, Oscar ar putea destul de ușor să respingă cazul. Mai multe dintre cărțile pe care le căuta la Biblioteca Congresului se refereau la oamenii care conduceau mass-media.

Ceea ce Oscar se aștepta să fie un proiect de cercetare scurt și simplu – verificarea câtorva zeci de fapte, poate citirea unei cărți sau două – s-a dovedit a nu fi nici scurt, nici simplu. În ultimele zece zile, petrecuse în medie șase ore pe zi studiind cele peste 300 de pagini de fotocopii pe care le făcuse miercuri în săptămâna precedentă la Biblioteca Congresului și peste două duzini bune de cărți la care îl condusesse acest material, acestea din urmă obținute prin împrumut interbibliotecar prin intermediul bibliotecii din Arlington. Acum era sâmbătă după-amiază și era îngrijorat. Nu numai că nu reușise să respingă teza lui Ryan și Keller despre evrei, dar se convinsese că aveau dreptate cel puțin parțial.

Adică, el a verificat mai multe dintre afirmațiile lor despre ceea ce făceau evreii acum și făcuseră în trecut; el era încă departe de a fi gata să accepte afirmația lor că evreii ca întreg conspirau în mod regulat împreună și acționau concertat sau că motivația lor colectivă era de a distruge rasa albă. De fapt, el a prezentat câteva cazuri în care evreii păreau în mod clar împărțiți în grupuri în contradicție unul cu celălalt. Și au existat perioade lungi de istorie în care au fost destul de puternici într-o țară sau alta, dar se pare că nu au făcut niciun efort pentru a-și distruge gazdele acolo.

Un subiect pe care s-a concentrat a fost rolul evreilor în mass-media, atât pentru că era o chestiune de importanță crucială, cât și pentru că dovezile erau destul de ușor de adunat. Acum și-a dat seama că evreii nu controlau doar Hollywood-ul, ci practic întreaga industrie de divertisment. În fiecare mediu de divertisment pe care l-a examinat – filme, emisiuni radio și de televiziune, reviste de circulație în masă, cărți broșate de pe piața de masă – prezența evreiască era copleșitoare și consta din mult mai mulți directori evrei la vârf. Cel mai mare producător de programe de divertisment de televiziune, de exemplu, a fost MCA, Inc. și practic fiecare director și ofițer al corporației gigantice era evreu.

Același lucru era valabil și pentru industria știrilor: fiecare mediu, și practic fiecare organ din fiecare mediu, era sub control evreiesc direct sau indirect.

Ceea ce l-a uimit cu adevărat pe Oscar a fost amploarea și profunzimea influenței evreiești în mass-media. În știri, de exemplu, primele trei ziare din țară, în ceea ce privește influența – New York Times (inversat-Semit), Washington Post și Wall Street Journal – erau toate deținute direct de evrei. Au existat multe ziare mici, independente, deținute de non-evrei, și câteva mari, dar chiar și în acestea a găsit un procent surprinzător de mare de evrei în poziții editoriale cheie.

În plus, i s-a adus la cunoștință faptul că nu nichelurile și banii de la abonați erau cei care plăteau salariile editorilor și realizau profiturile editorilor, ci veniturile provenite de la agenții de publicitate. Cei mai mari agenți de publicitate din fiecare ziar din marile orașe examinate de Oscar erau lanțurile de magazine și magazinele universale, iar prezența evreiască în acestea era suficient de mare încât dacă oamenii de afaceri evrei din orice oraș erau nemulțumiți de politicile editoriale ale ziarului local și își ascundeau publicitatea de la acesta, acesta nu putea supraviețui.

Totul nu a fost imediat evident, desigur. El a trebuit să facă destul de multe săpături pentru a veni cu toate faptele, verificând în mod repetat listele de directori cu lucrări biografice de referință pentru a determina etnia cazurilor îndoielnice. De exemplu, verificând industria cinematografică de la Hollywood, el a crezut la început că a găsit un regizor non-evreu în studiourile Walt Disney. Investigațiile ulterioare au arătat că, deși fondatorul companiei, Walt Disney, era dintre neamuri, la câțiva ani după moartea bărbatului, moștenitorii săi au fost cumpărați de evrei, iar studiourile Walt Disney erau în prezent la fel de evreiești ca restul Hollywood-ului. La fel și cu unele dintre celelalte entități din lumea mass-mediei: numele neamurilor ar fi asociate în mod proeminent cu ele, dar când cineva se uită mai atent, constată că erau filiale ale altor ținute, cu evrei la cârmă.

Ce a însemnat totul? Devenise clar pentru Oscar că evreii, doar prin controlul lor asupra mass-mediei, aveau potențialul de a fi adversarii răi ai rasei albe pe care Ryan și Keller pretindeau că sunt. Și nu

acționau ei de fapt ca adversari? Nu au fost mass-media cea mai distructivă forță rasială care lucrează astăzi în lume?

Încă din Vietnam, el i-a recunoscut pe ziariști și televiziuni ca pe o haită de ticăloși deosebit de trădători, care și-au propus în mod deliberat să împiedice o victorie americană și au reușit. La acea vreme, el a pus acest lucru pe seama unei prejudecăți pro-comuniste. Dar nu ar fi putut la fel de bine să fie faptul că ceea ce doreau să împiedice era o victorie a albilor și că părtinirea lor era mai mult anti-albă decât pro-comunistă?

Problema cu asta era că majoritatea oamenilor de rând de la știri nu erau evrei; erau albi, și totuși el și-i amintea ca pe o bandă perversă, mincinoasă și zâmbitoare de ticăloși, care cu greu își puteau ascunde bucuria la fiecare revers american și care au denaturat grosolan tot ceea ce au raportat. S-au comportat așa pentru că șefii lor evrei le-au spus să o facă? Oscar nu a crezut. El era suficient de familiarizat cu natura umană pentru a recunoaște toate micile semne care îi spuneau că comportamentul lor era voluntar.

Același lucru se poate spune despre multe dintre aspectele dezintegrării societății albe după războiul din Vietnam. Mass-media a promovat cu entuziasm orice formă de degenerare și boală, dar populația albă cu siguranță nu a opus nici o rezistență. Ar putea cineva să învinovățească pe bună dreptate amestecarea rasială, permisivitatea și declinul standardelor de comportament și performanță, feminismul, liberalismul, explozia homosexualității, anti-arta modernă, înlocuirea muzicii tradiționale albe cu rock și alte forme non-albe, răspândirea drogurilor și o mie de alte rele în mass-media, doar pentru că mass-media a oferit o atmosferă tolerantă pentru aceste lucruri? Nu se putea ca toată lumea, publicul larg, precum și oamenii din mass-media, inclusiv evreii, să meargă la aceeași plimbare? Dacă acesta ar fi cazul, atunci cel mai mult evreii ar putea fi învinovați pentru eșecul de a folosi puterea mass-mediei lor de știri și divertisment pentru a combate tendințele degenerative ale populației: cu alte cuvinte, un păcat de omisiune, mai degrabă decât unul de comitere.

Chiar avea nevoie să vorbească cu cineva, așa că l-a sunat pe Harry Keller și a aranjat să se întâlnească cu el duminică după-amiază.

Apoi a sunat-o pe Adelaide să-i spună că și-a terminat treaba pentru ziua respectivă și să facă aranjamente pentru cină. "Știi că este doar ora patru, iubito, dar de ce nu vii acum? Mi-am bătut creierul cu un program de studii intensiv, iar acum am mare nevoie de prezența ta.

"Uh-huh! Ceea ce vrei să spui este că ai nevoie de corpul meu."

"Ei bine, și asta."

"Oscar, promiți de mai bine de o săptămână să mă ajuți să-mi găsec o nouă pereche de schiuri. De ce nu se poate

Facem asta acum?"

În vocea ei era o notă ușor plângătoare. Și era adevărat: schiurile ei actuale erau puțin prea uzate și nepotrivite și avea probleme în a le ține sub control. În plus, legăturile nu erau satisfăcătoare. Au fost primele ei schiuri și chiar nu știa ce face când le-a cumpărat. După aproximativ a douăzecea cădere în timpul călătoriei lor la schi în urmă cu două săptămâni, el i-a spus că îi va cumpăra schiuri și legături noi de îndată ce se vor întoarce acasă. O amânase deja de două ori de atunci, mai întâi pentru că se pregătea pentru slujba lui Kaplan și apoi pentru că era absorbit de proiectul său de cercetare.

"Bine, dragă, o vom face. Putem face dragoste după cină. Adu-ți cizmele și noi ne ocupăm de asta. Cred că magazinul este deschis până la șase."

Apoi a sunat Ryan. Nu s-a identificat, dar vocea era inconfundabilă: "Întâlniți-mă la intrarea în stația de metrou Clarendon în 20 de minute".

"Este cu adevărat necesar? Am o altă întâlnire acum. Putem să ne întâlnim mâine dimineață?"

"Da, ar fi bine să fii la stația de metrou în 20 de minute." Apoi Ryan a închis.

Rahat! Chiar trebuia să-și dea seama cum să-l scoată pe Ryan din afacere în curând. Era o situație lipicioasă. Din punctul de vedere al lui Ryan, dacă Oscar ar fi fost vreodată prins de altcineva – poliția locală, să zicem – cum ar putea Ryan să fie sigur că Oscar nu l-ar implica pentru a obține un avantaj? Chiar și acum, Oscar ar putea spune probabil o poveste destul de convingătoare despre motivul pentru care l-a ucis pe Kaplan, cum știa atât de multe detalii personale despre victima sa și așa mai departe.

Nu, în mod clar Ryan nu și-a putut permite să-i dea mai multe sarcini. Și din același motiv, Ryan nu și-a putut permite să-l aresteze el însuși. De fapt, dacă agentul FBI ar fi vrut să doarmă liniștit noaptea, nici măcar nu și-ar fi putut permite să-l lase pe Oscar să continue să trăiască mult mai mult. Foarte curând, Oscar avea să aibă de-a face cu Ryan, înainte ca Ryan să se ocupe de el. Chiar și întâlnirea pe care Ryan o cerea pentru această după-amiază ar putea fi destinată acestui din urmă scop.

Oscar nu credea, totuși. Ryan fusese prea rece și peremptoriu la telefon. Dacă intenția bărbatului ar fi fost să-l atragă pe Oscar la propria execuție, el ar fi fost puțin mai prietenos și mai expansiv, pentru a înlătura suspiciunile lui Oscar. El a sperat că intuiția lui a fost corectă, deoarece, cu inima grea, a sunat-o din nou pe Adelaide pentru a amâna data cumpărăturilor pentru a treia oară.

Chiar la intrarea în stația de metrou l-a zărit pe Ryan. Și-a strâns brațul stâng pe duritatea liniștitoare a armei din tocul umărului, în timp ce celălalt bărbat i-a făcut semn să-l urmeze și a început să coboare scările spre peronul trenului. Ei s-au așezat la umbra unei coloane aproape de capătul îndepărtat al peronului, cu spatele la zidul gării, unde puteau vorbi fără să fie auziți și fără să fie vizibili.

"Felicitări, nerăbdătorule. Ai făcut o treabă de primă clasă cu Kaplan – nu numai că i-ai pus Coca-Cola în buzunar, așa cum i-am sugerat, dar l-ai lovit în interiorul aceluia joint porno murdar. Detaliile sunt bîrfite peste tot în Birou. Am avut grijă de asta. Yizii care au împins acel mic turd pervertit ca dar al lui Yahweh pentru Birou păstrează destul de multă tăcere acum. Ryan rânji, cu adevărat mulțumit.

"Acum, ascultați cu atenție. Următoarea țintă este un bărbat pe nume Daniel Feldman. Are 33 de ani, părul negru și ochii căprui închis. Părul lui este în inele strânse aproape de craniu, aproape ca lâna nigger. Ten mediu, poate ușor pe partea "măslinie". Înălțime cinci picioare, zece inci. Construcție medie, aproximativ „160 de lire sterline”. Nasul lui nu este mare, dar este cu siguranță evreiesc, dacă știți ce vreau să spun." Ryan se opri, uitându-se la fața lui Oscar.

Oscar nu a spus nimic, iar Ryan a scos o fotografie din buzunar și a ținut-o acolo unde Oscar o putea vedea: "Studiați fața. Nu puteți avea această fotografie, așa că amintiți-vă detaliile. Observați rânjetul lui îngâmfat. Bastardul rânjește mereu. Este marca lui. La început am crezut că este pentru că este nervos, nesigur. Un alt lucru care ar putea face o persoană să creadă acest lucru este că este puțin sacadat în mișcările sale și vorbește întotdeauna repede, ca și cum ar fi prea strâns.

"Acum cred că rânjetul este calculat; este modul lui Feldman de a-i ține pe oameni cu garda jos. Și permiteți-mi să vă avertizez, Yeager, este mult mai periculos decât orice șarpe cu clopoței pe care îl vei vedea vreodată, așa că ai grijă. Este un ucigaș cu sânge rece și, dacă faci o mișcare greșită, nu vei avea șansa de a face o altă mișcare. Nu joacă după nici o regulă. Dacă el chiar crede că s-ar putea să fii după el, fără nicio dovadă, îți va sufla creierii în fața a 50 de martori și se va îngrijora să se justifice mai târziu.

"Pentru cine lucrează? The Mafia?"

"Nu, este unul dintre noi, crezi sau nu", a răspuns Ryan cu o urmă de neîncredere în voce, de parcă nu-i venea să creadă. "Este unul dintre specialiștii noștri în trucuri murdare. Biroul face o mulțime de lucruri pe care nu ar trebui să le facă, lucruri care nu sunt strict legale – de fapt, unele lucruri care sunt ilegale ca naiba.

Feldman și-a învățat trucurile în Forțele de Apărare Israeliene. Are dublă cetățenie. Mai mult de jumătate din trucurile noastre murdare sunt evreiești.

"Permiteți-mi să vă spun doar unul dintre lucrurile pe care le-a făcut pentru noi. Când i-am adunat pe toți acei membri ai Klanului anul trecut și i-am pus deoparte pentru acuzații de conspirație, nu a fost o operațiune atât de curată pe cât ați putea crede. Mai întâi am apucat câțiva dintre ei, i-am presat să țipe pe trei sau patru dintre prietenii lor, i-am presat pe unii dintre ei la rândul lor să țipe pe alții și așa mai departe până când i-am avut pe toți.

"Majoritatea acestor ticăloși Klan sunt ușor de presat; În general, cei care vorbesc cel mai dur și au cel mai mare arsenal de arme acasă sunt cei mai ușori. Doar spune-le cu câți ani se confruntă și apoi lipește-i într-o celulă de detenție cu aproximativ 30 de negri pentru noapte. Până dimineața sunt gata să depună mărturie împotriva propriilor mame.

"Dar unii dintre ticăloși sunt încăpățânați și trebuie să folosim mai multă presiune. Unul dintre cei slabi ne-a spus că un amic avea o cutie de grenade de mână, dar când l-am apucat pe amic nu ne-a spus unde avea grenadele ascunse. Eram acolo în casa acestui tip cu alți trei agenți și cu Feldman. I-am încătușat și soția, în calitate de complice. Aceasta este procedura standard. În general, trebuie să lășăm femeile să plece mai târziu, dar ne oferă mai multă pârgie în a convinge un bărbat să vorbească dacă i-am arestat femeia.

"Cei doi copii ai băiatului erau și ei acolo: un băiat de șapte ani și o fată de 14 ani, un lucru mic și arătos. Deci, când tipul refuză să vorbească, Feldman începe să se joace cu fata, vorbind murdar cu ea, ciupindu-i țâțele, punându-și mâna pe fundul ei. Destul de curând o face să plângă și speriată, sprijinită de un perete. Eu și un alt agent îl țineam pe tip, iar un al treilea agent își ținea soția. Tipul făcea o mare agitație, strigând și blestemându-ne, dar nu se oferea să ne spună unde erau grenadele sale.

Fără niciun avertisment, Feldman își scoate brusc ciocănițoarea, o apucă pe fată de păr, începe să țipe la ea și o forțează să îngenuncheze. Apoi, în fața băiatului, a soției și a băiețelului său, își pune arma la capul ei și o face pe fată să-i dea o muie. Tipul își iese direct din minte. Înainte ca Feldman să-și bage ciugulitorul în gură, ne spune unde a îngropat grenadele. Dar Feldman merge mai departe și o face pe fată să termine. Chiar m-a îmbolnăvit."

"Și tu ai fost acolo, Ryan. Ceea ce s-a întâmplat este și responsabilitatea ta."

"Da, de aceea Feldman trebuie să plece. Avem altele la fel de rele, dar Feldman este singurul pe care îl vreau mort acum, am lucrat direct cu. El este singurul care poate spune dacă am încălcat vreodată regulile. El este singura amenințare pe care o pot folosi împotriva mea dacă fac o mișcare deschisă împotriva evreilor din Birou."

"Ce naiba face o agenție de poliție ca FBI cu maniaci ca Feldman care lucrează pentru ea în primul rând?"

"Iisuse, Yeager, ești un ticălos prost! Feldman nu este un maniac. Este doar un evreu. Nu-și pierde niciodată cu adevărat calmul. Ceea ce i-a făcut acelei fete – tot ceea ce face – este o răutate calculată, cu sânge rece. De ce crezi că nu a violat-o sau bătut-o? Pentru că atunci ar exista dovezi fizice. Apoi ar putea merge la un doctor, iar el și-ar susține povestea. S-ar putea chiar să ajungă în ziare și am fi într-o mizerie. Așa cum era, nu a lăsat nicio urmă asupra ei. El a folosit teroarea pentru a o face să facă ceea ce voia el, iar asta nu arată modul în care ar face-o o bătaie. Cine ar crede fata, tipul sau soția lui? Sunt rasiști albi roșcați, cei mai de jos dintre cei mai slabi în ochii mass-media. Oamenii de la știri doar râd de ei când se plâng de unele dintre metodele noastre.

"Desigur, nu sunt de acord cu tacticile lui Feldman. Merge prea departe. În cele mai multe cazuri, am putea obține aceleași rezultate fără a fi atât de brutali. Cu toate acestea, fiecare agenție de poliție are nevoie de oameni care sunt dispuși să fie duri și să încalce regulile, altfel ne-am pierde controlul asupra situației. Trebuie să fim mai duri și mai răi decât băieții cu care ne confruntăm, altfel nu vom putea să-i controlăm. Problema astăzi este că oamenii noștri, cei care ar dori ca aceasta să fie o țară decentă, sunt prea moi. Albii pe care îi recrutăm în Birou de la universități acum sunt în mare parte wimps. Au crescut crezând în flower power și drepturi egale pentru criminali. Sunt wimps cu arme și insigne, dar totuși wimps.

"Așa că avem o mulțime de evrei cu dublă cetățenie din IDF în Birou pentru a face treaba murdară. Ei chiar știu cum să fie vicioși. Toți au exersat pe palestinieni înainte să-i angajăm. Hristoase, ar trebui să auzi câteva dintre poveștile pe care Feldman le spune despre modul în care interoghează palestinienii din Israel. Ei folosesc același principiu pe care l-a folosit pentru tipul Klan – adică îl fac pe bietul ticălos să privească în timp ce îi bat soția și copiii – doar că mult mai rău. Acolo nu trebuie să-și facă griji cu privire la dovezile fizice. Ei pot folosi forța brută, precum și teroarea. Violarea soțiilor și fiicelor palestinienilor este unul dintre cele mai blânde lucruri pe care le fac. Mi-a povestit cum au castrat un copil palestinian de unsprezece ani pentru a forța o mărturisire a unui presupus terorist – i-au tăiat bilele băiețelului cu o foarfecă în timp ce tatăl său se uita.

"După cum am spus, eu însumi nu aprob astfel de lucruri. Dacă veți continua să faceți o treabă bună pentru mine, așa cum ați făcut cu Kaplan, vom putea să-i scoatem pe toți kikes ca Feldman din Birou.

"Trebuie să spun, Ryan, ceea ce mi-ai spus despre Feldman ar face ca această misiune specială să fie o adevărată plăcere. Dar cât timp credeți că mai poate continua acest mic parteneriat al nostru? Chiar nu crezi că mă vei face să ucid fiecare agent evreu din FBI, nu-i așa?"

"Parteneriatul va dura atâta timp cât vreau să dureze, Yeager - dacă nu dezvolți tendințe suicidare înainte de a termina cu tine", a fost răspunsul înghețat.

"Ryan, vorbești destul de dur, dar, crezi sau nu, nu te voi lăsa să mă folosești pentru scopurile tale la nesfârșit." Vocea lui Oscar era calmă, dar foarte fermă. "Crezi că m-ai prins de mingi. Dar sunt sigur că înțelegi că te-am luat și pe tine de mingi acum. Începi să strângi, și eu voi începe să strâng.

"Sau poate te gândești că mă poți termina în siguranță când termini cu mine sau când încep să-ți dau probleme - ucis în timp ce mă opun arestării, nu-i așa? S-ar putea să luați în considerare faptul că nu găsec o astfel de perspectivă plăcută și nu sunt genul care să stea și să aștepte să se întâmple. S-ar putea să decid să te termin mai întâi și să-mi risc șansele cu privire la ceea ce se va întâmpla după aceea.

"Așa că ascultă asta, Ryan. În ultimele 17 zile am fost partener junior în întreprinderea noastră, dar acum am decis să-mi ofer o promovare ca partener cu drepturi depline. Fie îmi explici care sunt planurile tale și apoi amândoi decidem că va fi reciproc avantajos pentru noi să continuăm să lucrăm împreună, fie dizolvăm parteneriatul aici și acum - cu sau fără vărsare de sânge. Ce părere ai despre asta, partener?"

"Yeager, ești o durere în fund. Nu-ți datorez un lucru blestemat. Îmi datorezi totul. Ți-am salvat fundul." Ryan trecuse de la un ton amenințător la unul de exasperare. "Nu este momentul sau locul să vorbim despre planuri pe termen lung. Dacă trebuie neapărat să știți motivele din spatele sarcinilor pe care vi le dau, vă voi spune mai târziu, când vom avea mai mult timp să vorbim. Acum, cel mai bun loc pentru a-l prinde pe Feldman..."

Oscar l-a întrerupt nerăbdător: "Cred că nu ai înțeles ce tocmai ți-am spus, Ryan. La revedere." Oscar a început să plece. Mâna dreaptă a lui Ryan a țâșnit spre brațul stâng al lui Oscar. Oscar a interceptat mâna celui alt bărbat cu mâna stângă și au blocat mâinile. În același timp, Oscar s-a îndepărtat de Ryan pe călcâiul stâng, ținându-și mâna dreaptă la îndemână în timp ce se îndrepta spre pistolul său, pe care îl ținea ascuns sub haină în timp ce ținea spre pieptul lui Ryan.

"Fiul unei cățe!" De data aceasta a existat o furie abia controlată în vocea lui Ryan.

"Ușor, băiete!" Oscar s-a întors. "Am ținta pe tine acum. Amintiți-vă, am spus că ar putea fi fie cu sau fără vărsare de sânge. Împinge-mă puțin mai mult și te voi ucide chiar aici."

Timp de aproape un minut, cei doi bărbați au rămas nemișcați și tensionați pentru acțiune. Apoi, furia s-a scurs încet din ochii lui Ryan și și-a relaxat strânsoarea pe mâna lui Oscar. "Bine, Yeager", a oftat el, "vom vorbi".

"Bine. Vă voi dezlega mâna acum, astfel încât nimeni altcineva de pe platformă să nu aibă o idee greșită despre noi, dar vă voi ține acoperit. Nu simți nevoia să te scarpini în haină."

Ryan și-a curățat gâtul. "Situția este următoarea: șeful meu - adică Vic Rizzo, șeful Secției Antiterorism - a primit un ultimatum. Biroul se află sub o presiune teribilă pentru a te opri, iar acum directorul a stabilit o limită de timp pentru Vic. Evreii din Birou ne-au atacat pe mine și pe Vic de mult timp, subminând treptat pozițiile noastre, în special pe cele ale lui Vic, cu scopul de a-l sări pe Kaplan peste mine la șef de secție de îndată ce ar putea scăpa de Vic. Când ai început să adulmeci cuplurile interrasiale în ianuarie, au aprins cu adevărat căldura asupra lui - au început să scurgă indicii către presă că motivul pentru care nu ai fost prins este că este incompetent.

"Acum, desigur, și-au pierdut candidatul. Și dacă nu faci ceva cu adevărat stupid, te pot împiedica să fii prins. Cu alte cuvinte, în aproximativ o lună voi fi șeful Secției Antiterorism.

"Acest lucru nu ar fi atât de important dacă Vic ar lua poziție împotriva evreilor, dar nu o va face. Am discutat situația de o sută de ori. Îi este frică de ei. Știe că au încercat să-l scoată afară de ani de zile, dar nu va riposta. O voi face - foarte discret, desigur.

"În ultimii zece ani, Secția Antiterorism a devenit unul dintre cele mai importante departamente ale Biroului. În viitor va fi cel mai important, judecând după modul în care merge societatea americană. De aceea evreii erau atât de înfierbântați să-l aibă pe Kaplan ca șef. Problema este că, cu excepția Secției

de Contraspionaj, tot ceea ce face Biroul este preocupat de activități criminale obișnuite: jafuri bancare, droguri, răpiri, fraude bancare și restul. Secția Anti-Terrorism, pe de altă parte, este preocupată de actele politice – genul de lucruri pe care le-ați făcut, genul de lucruri despre care vorbeau tâmpiții ăștia din Klan, genul de lucruri pe care naționaliștii portoricani le-au făcut din când în când timp de 50 de ani. FBI a evoluat spre o forță națională de poliție politică a cărei sarcină principală nu este de a rezolva crimele, ci de a proteja sistemul de cei care doresc să-l răstoarne sau să-l schimbe prin mijloace neconstituționale. Devenim o versiune americană a KGB-ului.

"Țara se destramă, iar treaba noastră este să o ținem unită – sau, cel puțin, să încetăm procesul. Cu aproape două milioane de imigranți non-albi care intră în țară în fiecare an – hispanici, haitieni, asiatici – cu orașele noastre centrale preluate în mare parte de bande de droguri, cu haite de lupi negri scăpați de sub control, cu copii albi învățând despre viața în școli în stil junglă unde sunt pradă de non-albi, cu corupția politică din Washington și din fiecare casă de stat și primărie crescând cu salturi și limite, și cu toate celelalte prostii care se întâmplă acum, majoritatea albă care obișnuia să fie coloana vertebrală a țării se destramă, pierzându-și controlul. Ne-am pierdut simțul comunității, al solidarității. Oamenilor nu le mai pasă de țară; Sunt ocupați doar să aibă grijă de ei înșiși și de familiile lor. Țara a devenit atomizată într-un milion de facțiuni diferite, toate strigând pentru ceea ce vor și la naiba cu toți ceilalți.

"Unii oameni încearcă să obțină ceea ce doresc folosindu-și banii și influența politică. E în regulă. Alții încearcă să folosească violența sau amenințarea cu violența. Nu este în regulă. Acesta este terorismul. Asta suntem plătiți să prevenim.

"În trecut, cea mai mare parte a terorismului venea de la stânga: protestatari de război care bombardau bănci și incendiau clădirile ROTC în anii 1960. După războiul din Vietnam a început să vină din ce în ce mai mult de la dreapta: albi împotriva autobuzelor școlare, bombardamentele clinicilor de avort, protestatarii fiscali. Atunci evreii au decis că trebuie oprit. De asemenea, deveneau din ce în ce mai îngrijorați că arabii vor duce lupta palestiniană în această țară.

"Oricum, aproape că a sosit timpul când guvernul nu poate supraviețui fără o forță antiteroristă eficientă. Au existat zvonuri în cadrul Biroului de ceva timp că Secția Antiterorism va fi în cele din urmă separată de restul Biroului și va deveni baza pentru o nouă agenție federală. Vom fi noii pretorienii. Și voi avea ceva de spus despre felul în care sunt folosiți acei pretorienii. Mă voi asigura că oamenii potriviți sunt în pozițiile cheie peste tot în secțiunea mea, astfel încât să nu existe nicio șansă ca evreii să o preia. Feldman trebuie să plece, din motivul pe care l-am menționat deja. Apoi mai sunt poate trei cu care va trebui să ne ocupăm pentru ca eu să am mână liberă. Așa că nu vă faceți griji că trebuie să ucideți fiecare Hebe din Birou."

"Ei bine, Ryan, mai sunt câteva lucruri despre planurile tale de carieră care mă fac puțin neliniștit", a răspuns Oscar. "În primul rând, vă bazați totul pe presupunerea că există într-adevăr o conspirație evreiască pentru a prelua FBI-ul și a-l folosi în detrimentul rasei noastre. De când ne-am întâlnit ultima dată, am verificat câteva lucruri despre evreii și cu siguranță au degetele în suficiente plăcinte pentru a face un om rezonabil să se îngrijoreze, dar încă nu sunt convins că există vreo conspirație sau chiar vreo răutate în spatele activităților lor. Mai mult, nu-mi pot imagina că FBI-ul este mai ostil rasei noastre sub control evreiesc decât este acum. Așa că îmi este greu să înțeleg cum eliminarea altor patru agenți evrei pentru tine va duce mai departe propria mea cauză – în măsura în care am o cauză.

"Și în al doilea rând, mi se pare că, dacă aș fi în locul tău, primul lucru pe care aș vrea să-l fac după ce am devenit honcho șef în secțiunea antiterorism este să-l scot pe Oscar Yeager din acțiune și să-mi asum meritul pentru asta. Nu-mi puteam permite ca el să continue să crească iadul și să fiu învinovățit că nu l-am prins. Mi-ar fi frică să nu sfârșesc ca Rizzo. Și nu mi-aș permite să risc ca altcineva să-l prindă primul și să afle ce știe. Așa că l-aș captura singur, apoi ar trebui să-l împuşc când ar încerca să scape. Asta ar rezolva câteva probleme pentru mine și, în același timp, ar dovedi superiorilor mei că au făcut mișcarea corectă atunci când mi-au dat slujba lui Rizzo. Ce spui la asta, partener?"

"Isuse, Yeager, dacă nu-ți poți imagina că FBI-ul este mai mult o amenințare pentru supraviețuirea rasei noastre decât este acum, nu ai prea multă imaginație. În acest moment, tot ceea ce face Biroul este să aplice legile privind drepturile civile care se întâmplă să nu vă placă. Dacă evreii preiau puterea, ei

vor folosi Biroul pentru a-i conduce pe toți cei pe care îi consideră o amenințare la adresa propriilor planuri chiar în pământ – și mă refer la toată lumea, la cei care se supun legilor, precum și la cei care nu o fac. Va fi la fel cum a fost în Uniunea Sovietică în anii 1920 și '30, când comisarii poliției secrete evreiești, cum ar fi Jagoda și Ejoy, au ordonat uciderea tuturor celor care aveau o carte ostilă evreilor în biblioteca personală, despre care s-a raportat că au făcut o remarcă antisemită, care păreau chiar prea patrioți sau prea mândri de familia lor sau prea onorabili în comportamentul lor.

"Vreau să spun, Hristoase, scăpăm cu destule lucruri dubioase acum, dar există limite; Trebuie să fim atenți să nu ajungem de partea greșită a mass-mediei. Dacă evreii ar conduce Biroul, nu ar exista limite, pentru că nu ar trebui să-și facă griji pentru că mass-media îi va avertiza. Creeps ca Feldman nu ar mai fi limitat la Kluxers redneck; Ar putea face orice ar vrea fiicei oricui."

"Ține-o o secundă, Ryan. Nu-mi place să întrerup, dar tocmai v-ați referit la Jagoda – Genrikh Jagoda, cred că numele lui era – notoriul comisar al poliției secrete sovietice. După cum am menționat, am verificat câteva lucruri. Am dat peste un pliant antisemit care spunea, de asemenea, că este evreu, dar nu a oferit informații suplimentare pentru a susține această afirmație. De asemenea, a susținut că majoritatea celorlalți comisari sovietici erau evrei. Chiar știi dacă Jagoda era evreu?"

"Sigur. Numele real al bărbatului era Herschel Yehuda. Și aproximativ jumătate dintre comisari erau evrei în anii 1930: într-o țară în care evreii reprezentau aproximativ unu la sută din populație. Dar stai departe de broșurile antisemite atunci când încerci să verifici lucruri de genul acesta. Majoritatea acestor tractate sunt gunoi. Oamenii care le scriu sunt notoriu nepăsători cu faptele lor. Du-te direct la gura calului. Publicațiile evreiești din acea perioadă obișnuiau să se laude cu modul în care frații lor din Rusia conduceau spectacolul. De fiecare dată când unul dintre ei a primit o promovare mare, a fost raportate în ziarele și anuarele evreiești. Avem toate aceste lucruri pe microfilm în biblioteca Biroului, din zilele în care o parte din munca noastră era să fim cu ochii pe Reds. O puteți găsi și în Biblioteca Congresului, dacă știți cum să o căutați.

"Oricum, Yeager, asta ar trebui să faci dacă încă mai crezi că este doar o coincidență faptul că evreii au reușit întotdeauna să fie chiar în mijlocul oricărei răutăți anti-albe și anti-occidentale din zilele Imperiului Roman până la controlul lor asupra mass-mediei de știri și divertisment de astăzi. Nu pot spune nimic aici în această după-amiază care să vă convingă că este planificat și este rău intenționat. Va trebui să te convingi uitându-te la dovezi, bucată cu bucată, până când vei vedea atât de mult din ele încât preponderența te va copleși.

Ryan s-a oprit o secundă, apoi a continuat: "În ceea ce privește a doua ta preocupare, privește-o în acest fel. Nu veți continua să ridicăți iadul ca o armată teroristă după ce voi fi șeful Secției Antiterorism. Ai dreptate: nu mi-am putut permite. Și ești prea deștept ca să-ți irosești talentele în acest fel.

"Până acum ai lovit orbește. Desigur, Horowitz a fost un jucător cheie și chiar și un bun strateg ar fi putut decide să-l scoată. Dar toți ceilalți pe care i-ai lovit – cu excepția lui Kaplan – au fost ținte ale oportunităților. Tocmai ai reacționat. Nu ai planificat. Ai făcut ceea ce a fost cel mai ușor, eliminând pe cineva care te-a iritat în acel moment, în loc să faci ceea ce avea cel mai mult sens în contextul unui obiectiv valoros.

"Acum putem planifica împreună. Am acces instantaneu la informații pe care nu le-ai putea obține niciodată singur: informațiile de care avem nevoie pentru o planificare eficientă. Avem totul despre toată lumea în computerele Biroului. Nu numai că putem alege împreună țintele potrivite, dar vă pot îmbunătăți substanțial șansele de a vă face treaba și de a scăpa în siguranță. Ai un mic magazin drăguț în subsolul tău, dar când vine vorba de arme speciale și dispozitive conexe, îți pot furniza lucruri pe care nu ai putea visa să le faci pentru tine.

"Nu încerca să mă patronezi, Ryan. Este puțin probabil să mă convingeți că, atunci când veți fi șeful Gărzii Pretoriene a Sistemului, mă veți ajuta să planific cel mai bun mod de a destabiliza Sistemul și apoi îmi veți oferi sprijinul logistic pentru a face treaba cât mai eficient.

"Nu înțelegi, Yeager? Nu încerc să te păcălesc. Când voi conduce Secția Antiterorism, voi avea nevoie de tine mai mult ca niciodată. De fapt, voi avea nevoie de tine la fel de mult cum vei avea tu

nevoie de mine. Așa cum v-am spus acum un minut, nicio forță modernă de poliție secretă nu poate lupta împotriva terorismului cu succes fără a folosi un pic de terorism propriu.

"Vă amintiți când armata argentiniană lupta împotriva teroriștilor comuniști acolo jos acum câțiva ani? Nu i-ar fi putut bate niciodată dacă ar fi refuzat să-și scoată mânușile și să lupte murdar. Același lucru este valabil și astăzi aici, motiv pentru care Biroul folosește oameni precum Feldman. În viitor, va trebui să pot recurge la măsuri pe care nici măcar Feldman nu le-ar putea scăpa. Dacă încerc să o fac cu oamenii din Birou, voi risca prea mult. Evreii vor putea să strige "fault" ori de câte ori vor. Mass-media se poate întoarce împotriva mea și voi fi judecat la fel cum au fost generalii argentinieni.

"De aceea am nevoie de tine – cineva cu care nu am nicio legătură. Cineva care poate face lucruri pentru care nu pot fi învinuit. Obțineți imaginea?"

Oscar nu a răspuns. A văzut ce avea Ryan în minte, dar s-a întrebat dacă celălalt bărbat chiar credea că se va lăsa folosit ca specialist în trucuri murdare împotriva unor slobozi săraci și proști ca acei Klansmen, sau împotriva oamenilor din întreaga țară care imitau propriile sale atacuri asupra cuplurilor mixte rasial. Era clar că cei doi bărbați se puteau ajuta reciproc, dar nu era deloc clar că aveau același obiectiv final. El a decis să nu ridice această problemă acum.

Ryan a reluat: "Chiar nu trebuie să te prind pentru a rămâne în grațiile regizorului. Nimeni altcineva nu este cu adevărat sigur că un singur tip este responsabil pentru toate lucrurile pe care le-ai făcut, oricum. Ai tras.

În afara unor lucruri spectaculoase, dar în ceea ce privește tot ceea ce se întâmplă în țară reprezintă doar o mică parte din totalul incidentelor de terorism. Pot obține toată gloria de care am nevoie doar continuând să rotunjesc prăjitura mică. În plus, veți elimina acele lucruri de profil înalt acum. Voi găsi pe altcineva pe care să-l învinovățim pentru aruncarea în aer a Comitetului Popular împotriva urii, cineva care nu are un alibi bun pentru acea seară. Asta va face mass-media fericită.

"Acum, să mă întorc la Danny Feldman..."

"Harry, am absorbit fapte despre evrei pentru cea mai mare parte a celor două săptămâni: rolul lor în fondarea și promovarea mișcării comuniste în secolul trecut, eforturile lor de a aduce Statele Unite în Primul Război Mondial, controlul lor asupra mass-mediei de știri și divertisment. Cu cât învăț mai mult, cu atât îmi dau seama că nu știu. Dar învăț. Un lucru care îmi scapă, totuși, este ceea ce înseamnă totul. Sunt deja convins că evreii sunt activi și influenți în afacerile naționale și mondiale cu mult peste numărul lor. Dar este acest lucru ceva de care trebuie să fim cu adevărat îngrijorați? Chiar îi pune asta într-o poziție mult mai rea decât dacă un alt grup – bapțiștii, să zicem – ar avea puterea lor?"

Oscar și-a păstrat întâlnirea cu Harry Keller. De asemenea, și-a respectat angajamentul de a-i cumpăra Adelaidei o nouă pereche de schiuri. După întâlnirea cu Ryan din după-amiaza precedentă, el s-a grăbit direct la apartamentul ei și a dus-o pe fata surprinsă la magazinul de schi cu o jumătate de oră înainte ca acesta să se închidă. Apoi a dus-o la un restaurant frumos pentru cină.

El a vrut să compenseze faptul că a neglijat-o în ultima săptămână, dar a fost, de asemenea, hotărât să petreacă fiecare minut disponibil în efortul său continuu de a învăța despre evrei. Pentru acest ultim scop, el s-a dat jos din pat la ora șase dimineața fără să o trezească, și-a fixat o cană de cafea și a studiat materialele bibliotecii sale mai mult de trei ore, până când ea s-a ridicat și a pregătit micul dejun pentru ei. El chiar mai înghesuia încă o oră și jumătate de studiu după micul dejun, în timp ce ea, atentă să nu-l deranjeze, făcuse o curățenie atât de necesară în camerele lui.

Acum stătea cu el într-o cabină de colț a unui magazin de înghețată, vizavi de Harry și Colleen Keller. Locul era puternic luminat și aglomerat. Nu părea potrivit pentru o discuție confidențială, dar erau adolescenți în alte câteva cabine, iar pălăvrăgeala de fundal oferea un grad rezonabil de intimitate pentru petrecerea lui Oscar.

"La naiba, Oscar, aș fi îngrijorat dacă bapțiștii ar conduce țara – și sunt sigur că și tu ai face-o." "Ei bine, cred că nu a fost un exemplu bun. Probabil că ar exista mandate de arestare pentru noi toți nefiind în biserică în această dimineață." Oscar rânji.

"Ideea este că orice om cu inteligența lui trebuie să-și facă griji atunci când orice alt grup în afară de al său mânuiește puterea care îi afectează viața", a răspuns Harry. "Fiecare grup care caută puterea are o agendă. Acest lucru este adevărat indiferent dacă sunt bapțiști sau observatori de păsări sau marțieni – sau evrei. Și din moment ce agenda fiecărui grup rațional este formată în acord cu interesele specifice ale grupului, cel care are puterea de a-și implementa agenda are un avantaj considerabil față de cei care nu o fac. Acesta este modul în care funcționează lumea, modul în care a funcționat întotdeauna.

"Desigur, auzim multe vorbe despre «democrația pluralistă». Ni se spune că în această țară avem un sistem conceput pentru a împiedica orice grup să preia puterea pentru sine. Cu alte cuvinte, nu există o agendă – și dacă cineva se uită la modul în care funcționează guvernul nostru, este ușor să creadă asta. A zâmbit ironic. Dar adevărul este că Natura detestă vidul în domeniul afacerilor umane la fel de mult ca și în domeniul fizic. O societate fără agendă este incompletă. În cele din urmă, un grup își va impune propria agendă asupra societății, deși poate alege să ascundă acest fapt persoanelor din afara grupului. Ar putea chiar să-și modifice agenda pentru a evita conflictul cu anumite alte grupuri din societate: "Nu contestați regula noastră și vă vom arunca cele mai alese firimituri".

În orice caz, întrebarea care agendă a grupului va avea prioritate este una vitală pentru fiecare persoană din societate. Tendința naturală este ca fiecare grup să se străduiască să-și promoveze propria agendă. Vrem ca grupul nostru – adică grupul de persoane cu aceleași interese, aceeași agendă, ca a noastră – să prevaleze. Nu vrem ca un alt grup să prevaleze. Acest lucru este destul de simplu, dar ai fi surprins de cât de mulți oameni fie nu și-au dat seama, fie nu vor fi de acord cu asta. Printre acestea din urmă se numără Creștinii, care cred că este mai bine să fii batjocorit decât să faci rahat, și pluraliștii nebuni-marginali, care se opun oricărui grup care predomină, în special propriului lor grup.

"Pentru a răspunde mai departe la întrebarea dvs., trebuie să facem câteva presupuneri cu privire la agendele anumitor grupuri. Presupun că veți fi de acord că, în general, dacă grupul nostru nu este în vârf, contează pentru noi care este grupul. Cu alte cuvinte, ar trebui să fim preocupați de intențiile oricui în raport cu noi, cu alt grup care exercită orice putere sau influență asupra vieților noastre. Corect?"

"De acord", a răspuns Oscar. "Dar cred că ar trebui să fim atenți să nu exagerăm puterea exercitată de nici un grup. Chiar mă îndoiesc că ar fi corect să spunem că evreii conduc țara, indiferent cât de multă influență ar avea asupra anumitor lucruri, cum ar fi mass-media.

"Într-un fel, sunt de acord, Oscar. Cu siguranță, nici un singur grup nu exercită o putere totală, directă asupra fiecărei instituții din America. Pentru ca acest lucru să fie adevărat, toți membrii Congresului, toți judecătorii din curțile federale, oamenii de la Casa Albă, șefii de stat major, stăpânii mass-media, marii bancheri și toți ceilalți ale căror decizii fac o diferență substanțială pentru țară ar trebui să aparțină aceluiași grup și să tragă în aceeași direcție.

În schimb, există o mulțime de grupuri diferite care trag în direcții diferite: idealul pluralist. Am putea petrece restul anului discutând despre complexitatea puterii în America: cine are putere asupra a ceea ce și cât. Dar, în ciuda complexității, este totuși adevărat că unele grupuri reușesc să obțină ceea ce doresc de cele mai multe ori în problemele care ne preocupă cel mai mult. Cred că o modalitate rezonabilă de a aborda problema este să ne uităm în mod specific la puterea exercitată de evrei ca grup și să vedem ce efecte are. Putem, de asemenea, să ne uităm la problema motivației. Din moment ce ați studiat recent subiectul, poate că aveți deja câteva idei despre puterea evreiască.

"Ceea ce am este un amestec de fapte, mai degrabă decât orice idei", a răspuns Oscar. "Am sperat că discuția noastră m-ar putea conduce la câteva idei care să-mi permită să organizez faptele și să trag unele concluzii din ele. Știu, de exemplu, că evreii au o mare influență în mass-media, iar mass-media, la rândul său, au un rol decisiv în determinarea opiniilor și atitudinilor majorității oamenilor cu privire la problemele politice și sociale. Dar evreii din mass-media acționează concertat și împing în mod deliberat opinia publică în anumite direcții, în conformitate cu propria lor agendă de grup, sau acționează independent și doar adulmecă starea de spirit a publicului și deriva generală a evenimentelor și apoi, ca buni oameni de afaceri care sunt, hrănesc publicul cu ceea ce se va vinde cel mai bine? Și dacă este acesta din urmă, de ce ar trebui să credem că orice alt grup de oameni de afaceri abili ar acționa mai responsabil?"

"Bine, Oscar. Acesta este un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a începe. Cred că ar trebui să începem prin a vorbi despre agenda evreilor. Acest lucru vă va permite să înțelegeți măsura în care lucrează ca grup, de ce sunt atât de concentrați în mass-media și ce intenționează să facă cu controlul mass-media. Vreau să vă arăt câteva lucruri pe care le-au scris în această privință. De ce tu și Adelaide nu veniți acasă cu noi?"

"Sigur, dacă nu este o problemă pentru tine." Oscar se uită la Colleen.

"Deloc."

"Hei, nu apuc să-mi termin înghețata?" protestă Adelaide.

"Nu te grăbi", a răspuns Harry. "Băietele, o să mă bucur de asta", chicoti el, frecându-și mâinile împreună. "Se pare că de fiecare dată când am încercat să vorbesc despre evrei cu cineva, fie a fost o persoană care îi urăște instinctiv și este dispusă să creadă orice rău despre ei fără întrebări, fie a fost unul dintre acei ticăloși fără suflet, fără centru, unul dintre aceștia. Acelea", a murmurat el pentru o secundă, încercând să se gândească la cuvintele potrivite. "Știți, unul dintre acei tipologi ca Mr. Everyman, care nu a citit niciodată o carte, care nu a fost pe lista New York Times, a celor mai bine vândute și nu a avut niciodată o opinie care să nu fie aprobată de toate cele trei rețele de televiziune. Sunt sigur că ați întâlnit o mulțime de ei, există o sută de milioane de ei acolo. Ei știu că oamenii cărora nu le plac evreii sunt încruntați către toate gazdele lor preferate de talk-show-uri, așa că sunt absolut hotărâți să nu creadă nimic rău despre evrei. Nu contează cât de multe dovezi le arăți. Sunt la fel de insensibili la rațiune ca orice femeie. Uh, nici o ofensă intenționată, fetelor.

"Dar tu, Oscar, dacă sunt un judecător de caracter, ești un om care este constrâns de rațiune. Indiferent cât de mult vrei să te agăți de o idee, o pot smulge de la tine doar arătându-ți fapte care o contrazic. Și indiferent cât de mult vă este frică de o idee, indiferent cât de puternic vă opuneți ei, vă pot forța să o acceptați, pur și simplu raționând cu voi. Va fi distractiv. Vei fi primul meu convertit adevărat." Harry chicoti din nou.

"Vom vedea despre asta", a râs Oscar. "S-ar putea să fiu susceptibil la rațiune, dar îmi ia ceva timp să mă obișnuiesc cu o idee nouă înainte de a o putea accepta, rațiune sau nu. Dacă nu mă simt confortabil cu o explicație pentru ceva, dacă intuiția mea nu-mi spune că este corect, atunci rațiunea s-ar putea să nu fie suficientă.

"Hmm, sună ca o mentalitate feminină pentru mine", a spus Colleen, care a fost uimită de insinuarea soțului ei că femeile nu sunt creaturi ale rațiunii.

"Nimic nu contează ca intuiția, dragă, fie că este masculină sau feminină", a încercat Harry să o împace. "Nu am obiectat niciodată la intuiția feminină – sau la orice altceva despre femei, de altfel. Îmi plac așa cum sunt. Dar trebuie să recunoști că femeile nu se confruntă cu realitatea în același mod în care o fac bărbații. Aceasta nu este o discreditare a femeilor. Dar este nepotrivit pentru un bărbat să nu gândească așa cum ar trebui să gândească un bărbat, ceea ce înseamnă să creadă dovezile din fața ochilor săi, în loc de ceea ce crede că ar trebui să creadă. Trăim într-o epocă a conformismului ideologic rigid, în care oamenii acceptă cu supunere ideea "aprobată" în loc să aibă curajul să gândească pentru ei înșiși. Supunerea nu devine om."

Oscar nu a spus nimic, dar s-a minunat că cuvintele lui Harry au ajuns atât de aproape de a-și oglindi propriile gânduri asupra subiectului – gânduri care nu erau deloc obișnuite în zilele noastre. La simpatia sa imediată pentru acest bărbat se adăuga un sentiment tot mai mare că poate în el va găsi un aliat demn.

În sufrageria lui Harry și Colleen, Harry a deschis o carte legată în negru, pe care o adusese din biroul său. Un număr de bucăți de hârtie au fost inserate între pagini. "Vreau să vă citesc câteva paragrafe care ar trebui să arunce puțină lumină asupra motivației evreiești în tratarea non-evreilor. Autorul este un evreu foarte apreciat de comunitatea evreiască mondială. Aș putea chiar să-l numesc o autoritate în problemele evreiești. Și credeți-mă, într-un subiect atât de controversat ca acesta, este mult mai bine să mergeți la evreii înșiși pentru informarea voastră, decât la dușmanii lor – a căror obiectivitate, regret să spun, nu poate fi întotdeauna fiabilă.

"Exact despre ce m-a avertizat recent altcineva", a răspuns Oscar.

Harry și-a ridicat cartea și a spus: "Aici autoritatea noastră evreiască se adresează fraților săi din Ierusalim".

Și a început să citească: "Străinii îți vor zidi zidurile și împărații lor îți vor sluji... De aceea, porțile Tale vor fi deschise neîncetat... pentru ca oamenii să-ți aducă bogăția neamurilor și pentru ca împărații lor să fie aduși. Căci neamul și împărăția care nu-ți vor sluji vor pieri; da, acele națiuni vor fi complet pustiite... Și fiii celor ce te-au mârșit se vor apleca înaintea ta, și toți cei ce te-au disprețuit se vor pleca la tălpile picioarelor tale. Să sugi și laptele neamurilor. Și străinii vor sta și vor paște turmele voastre, și străinii vor fi plugarii voștri și viticultorii voștri. Veți mânca bogățiile Neamurilor, și în slava lor vă veți lăuda."

Harry a închis cartea și a remarcat: "Am sărit puțin, dar toate acestea sunt din doar două pagini din capitolele 60 și 61 din Isaia. Ați auzit vreodată ceva mai sugestiv pentru parazitism, pentru o atitudine fundamental parazită față de restul lumii?"

Replica încăpățânată a lui Oscar a fost: "Harry, Vechiul Testament este o carte mare. Puteți găsi aproape orice dorești în ea. Desigur, ceea ce tocmai ați citit sugerează o atitudine parazită din partea evreilor. Dar nu văd de ce acele pasaje sunt mai fundamentale sau mai semnificative pentru înțelegerea motivației evreiești decât o mie de alte pasaje, care nu sugerează o atitudine parazită, pe care le-ai fi citit în schimb."

Ah, dar parazitismul este fundamental pentru iudaism. Religia, dacă se cuvine să fie numită așa, se bazează pe parazitism, pe exploatarea neamurilor de către evrei. De-a lungul scripturilor evreiești se găsește atitudinea că lumea le datorează evreilor un trai, împreună cu un resentiment clocotitor că lumea nu a făcut suficient pentru ei. Spune-mi, care este cea mai fundamentală credință religioasă a evreilor? Ce consideră ei distinctiv la ei înșiși?"

Oscar s-a gândit câteva secunde, apoi a început ezitant: "Ei bine, nu sunt expert în religia comparată, dar aș spune că este credința lor în "alegerea" lor."

"Dă-i omului un trabuc!" Harry a explodat. "Este absolut corect. Evreii sunt, desigur, un popor notoriu tribal, mai etnocentric decât orice alt grup rasial sau național, inclusiv japonezii. Acest lucru este probabil de înțeles, având în vedere marea vechime a religiei lor. Își are rădăcinile în existența lor ca o coală de bande de nomazi prădători din deșert, probabil toți legați prin legături de sânge. În ultimele milenii, ei au dat divinității lor Yahweh, sau Iehova, așa cum îl numesc creștinii, un aspect universal. Dar inițial el a fost un zeu strict tribal, un zeu specific evreiesc, spiritul animist al unui vulcan din deșertul Sinai, un spirit care se presupune că s-a manifestat lui Moise ca un tufiș aprins pe pantele vulcanului în timpul unei erupții. Acum, dacă ai fost vreodată la Școala duminicală în copilăria ta, poate îți poți spune ce s-a întâmplat după ce rugul aprins i-a vorbit lui Moise."

"Ei bine, cred că atunci au făcut un fel de aranjament cu Yahweh care a dus la "alegerea" lor", a răspuns Oscar.

"Din nou! Băiete, ești un teolog adevărat, Oscar. Puteți elabora acest "aranjament" pe care l-ați menționat?"

"Îmi pare rău, nu-mi amintesc detaliile. Ei se referă la el ca la «legământ», cred."

"Da, legământul. De fapt, cuvântul a fost folosit adesea în Biblie în sensul său general de înțelegere sau contract între diferite părți. Dar legământul, cel care a fost gravat în piatră și purtat într-o cutie specială, sau "chivot", este târgul presupus a fi încheiat între Moise, în numele întregului trib, și Yahweh în Sinai. Este indiscutabil baza iudaismului. Acesta este motivul pentru care evreii se gândesc la ei înșiși ca la "poporul ales". Evreii devotați își amintesc de târgul lor cu zeul lor în mai multe moduri. O modalitate este prin fixarea unei cutii mici de stâlpii ușilor caselor lor, cu o bucată de pergament în interior inscripționată cu câteva detalii ale târgului, așa cum este stabilit în Deuteronomul lui Moise. Ei numesc acest dispozitiv mezuză. Alte cutii mici cu resturi similare de pergament sunt legate de cap și brațe în timpul sărbătorilor religioase. Ei le numesc tefiline."

"Am auzit de ele", a comentat Oscar.

"Oricum, cred că veți fi de acord cu mine că acest târg, acest legământ, este fundamental. Ar trebui să fie capabil să spună ceva despre mentalitatea unui popor care și-a prețuit memoria timp de 3.000 de ani, uitându-se la proviziile sale, la detaliile sale. Nu crezi?"

"Ei bine, rasele, în general, își creează religiile după propriile imagini", a început Oscar cu prudență. "În cazul unei religii care este cu adevărat nativă – care a venit din sufletul unui popor în loc să fie

impusă de un cuceritor – aş crede că un studiu al religiei ar oferi cel puțin câteva perspective asupra caracterului poporului."

"La fel gândesc și eu. Acum ascultați detaliile târgului bătrânului Yahweh cu poporul Său ales. De fapt, va trebui să sar din nou, pentru că legământul este întins puțin, intercalat cu alte pasaje și sfârșituri și repetat în cuvinte oarecum diferite în mai multe capitole din Deuteronom.

Harry a deschis cartea în față și a început să citească din nou: "Aceste cuvinte pe care ți le poruncesc astăzi vor fi în inima ta și îi vei învăța cu sârguință pe copiii tăi și vei vorbi despre ele când vei șede în casa ta și când vei merge pe drum, când te vei culca și când te vei scula. Și le vei lega ca semn pe mâna ta, și vor fi ca niște fronturi între ochii tăi, și le vei scrie pe ușorii casei tale și pe porțile tale."

S-a uitat în sus și a spus: "Acestea sunt ordinele de a folosi tephillin și mezuzoth. Acum ascultați ce primesc evreii de la Yahweh dacă își țin partea lor de târg." El și-a reluat lectura: "Și va fi, când Domnul, Dumnezeul tău, te va fi adus în țara pe care a jurat-o părinților tăi, lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca să-ți dea cetăți mari și bune, pe care nu le-ai zidit, și case pline de toate lucrurile bune, pe care nu le-ai umplut și fântâni săpate, pe care nu le-ai săpat, vii și măslini, pe care nu le-ai sădit..."

Și-a întrerupt din nou lectura în timp ce întorcea câteva pagini. Sunt diferite lucruri pe care evreii trebuie să le facă pentru a intra în posesia acestei pământuri de la neamuri. După secțiunea pe care tocmai am citit-o, condițiile sunt ca ei să se teamă de Yahweh, să jure pe numele Lui, să-L slujească și să nu aibă nimic de-a face cu dumnezeii altor popoare — "căci Domnul, Dumnezeul tău, este un Dumnezeu gelos".

"Ah, iată-ne. Acesta este capitolul II. O mare parte din aceeași prostie pe care am citit-o din capitolul șase se repetă aici, inclusiv porunca de a folosi tefilin și așa mai departe. Apoi vine răsplata."

El și-a reluat lectura: "Căci, dacă veți păzi cu sârguință această poruncă pe care v-o poruncesc să o faceți, să-L iubiți pe Domnul, Dumnezeul vostru, să umblați în toate căile Lui și să vă lipiți de El, atunci Domnul va izgoni toate aceste neamuri dinaintea voastră și veți stăpâni națiuni mai mari și mai puternice decât voi. Orice loc pe care va călca talpa piciorului tău va fi al tău. Nu va exista nimeni să poată sta în fața voastră; Domnul Dumnezeul tău va pune frica de tine și groaza de tine peste toată țara pe care vei călca, așa cum ți-a vorbit."

"Te superi dacă citesc eu asta?" Întrebă Oscar.

"Deloc. Există mult surplus de verbiaj acolo, dar pasajele pe care le citesc – cele care merg la inima legământului iudeilor cu Yahweh – sunt marcate pe margine. Pe măsură ce vă reajustați, comparați ceea ce evreii au vrut de la Dumnezeul lor cu ceea ce strămoșii noștri păgâni ar fi putut dori într-o situație similară. Am fi putut cere curaj pe câmpul de luptă, poate chiar victorie asupra dușmanilor noștri sau o recoltă îmbelșugată – dar vă puteți imagina implorând în mod specific să ni se dea rodul muncii altor popoare, fără a fi nevoie să muncim noi înșine pentru asta?" Harry i-a înmânat Biblia lui Oscar.

Oscar a citit în tăcere timp de câteva minute, în timp ce Adelaide a vorbit cu Colleen, iar Harry a intrat în bucătărie pentru o oală de cafea și câteva cești.

"Observ", a comentat Oscar în cele din urmă, "că printre alte lucruri pe care evreilor li se poruncește să le facă pentru ca acele "orașe mari și bune" să le fie gata făcute este cerința ca ei să se angajeze în genocid. În capitolul șapte se spune: «Și vei nimici toate popoarele pe care Domnul, Dumnezeul tău, ți le va da; ochiul tău să nu-i compătimizească». Apoi, câteva capitole mai târziu, porunca este repetată: "Din cetățile acestor popoare, pe care Domnul, Dumnezeul tău, ți le dă ca moștenire, să nu mântuiești de viu nimic din ce respiră, ci să le nimicești cu desăvârșire". Apoi sunt numite un număr de triburi care vor fi exterminate până la ultima femeie și ultimul copil, aparent pentru că au ghinionul de a fi locuitorii orașelor râvnite de poporul ales al lui Yahweh. Și mă întreb dacă găsesc aceste îndemnuri la genocid jenante astăzi, având în vedere eterna lor văicăreală despre ceea ce le-au făcut germanii în timpul celui de-al doilea război mondial. Desigur, aceste lucruri se presupune că au fost scrise cu mai mult de 3.000 de ani în urmă. Eu presupun că încă nu o iau în serios și ar fi nedrept să o ținem împotriva lor."

Harry a terminat de turnat o ceașcă de cafea pentru Oscar și apoi a răspuns: "De fapt, o iau foarte în serios. Evreii sunt cei mai conservatori din punct de vedere religios dintre toate popoarele. Ei sunt la fel de hotărâți să ne nimicească astăzi cum erau atunci să-i nimicească pe iebusiți, amoriți și canaaniți.

Amintiți-vă, ceea ce citiți acolo face parte din legământul dintre evrei și Dumnezeu lor. El le-a promis lumea, iar noi suntem în calea lor. Este adevărat, desigur, că mai mult de jumătate din toți evreii de astăzi se consideră non-religioși. Dar dacă ai sugera public că părți din legământul lor cu Iehova sunt odioase pentru toți bărbații și femeile cinstite și ar trebui să fie anulate, i-ai avea pe evreii atei care țipă la fel de tare după sângele tău ca și credincioșii care merg la sinagogă.

"Dacă te gândești un minut la asta, Oscar, știi deja că este adevărat. Acesta este genul de reacție pe care o aștepti de la evrei. Dacă îi arunci unuia dintre ei o privire strâmbă, toți se vaită și țipă despre "antisemitism". În ceea ce privește propriile interese, ei sunt complet incapabili de obiectivitate. Deci, ei nu numai că nu văd nimic incongruent în a cere simultan răzbnare împotriva germanilor și în a-și prețui propriul legământ genocidar, dar au avut tupeul să ceară creștinilor să schimbe doctrina Noului Testament oriunde exprimă ostilitate față de evrei.

Harry a luat Biblia înapoi de la Oscar și a răsfoit rapid paginile. "Iată-l, în Matei, capitolul 27. Pilat, guvernatorul roman al Iudeii, încearcă să se ocupe de o mulțime de evrei care doresc ca Iisus să fie ucis pentru încălcarea legii evreiești. Pilat vrea să-L dezlege pe Iisus, dar gloata, care este implorată de rabinii și preoții evrei, cere moartea lui. «Pilat le-a zis: «Ce să-I fac lui Iisus, care se cheamă Hristos?» Toți spun: Să fie răstignit. Iar el a zis: "De ce, ce rău a făcut?" Dar ei strigau nespuse de tare, zicând: "Să fie răstignit!" Deci, când Pilat a văzut că nu a biruit nimic, ci mai degrabă că se isca un tumult, a luat apă și s-a spălat pe mâini înaintea mulțimii, zicând: "Sunt nevinovat de sângele acestui om neprihănit: uitați-vă la el. Drept răspuns, tot poporul a zis: "Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!"

"Acesta este un limbaj destul de clar, dar acum câțiva ani evreii au început să se plângă de asta, pentru că o mică minoritate a populației gazdă din această țară și din Europa încă lua creștinismul în serios – și au luat la valoarea nominală acceptarea de către evrei a responsabilității colective pentru moartea lui Iisus. A dus la antisemitism, au spus evreii. Așa că au cerut bisericilor creștine să-și schimbe învățătura cu privire la acest subiect. Și bisericile au făcut-o! Acum toți spun că Matei a greșit, că întreaga rasă umană a fost responsabilă pentru moartea lui Iisus, nu doar evreii săraci, fără vină și iubitori. Dar imaginați-vă țipetele de durere pe care le-ați auzi dacă vreun teolog creștin ar spune că este timpul ca evreii să renunțe la unele dintre cele mai intolerante și mai sângeroase declarații ale bătrânului Yahweh!"

Oscar a râs: "Sunt sigur că ai dreptate. Acesta este un lucru pe care l-am observat la ei: au întotdeauna ceva de care să se plângă. Ori de câte ori există un conflict, este întotdeauna vina ta, niciodată a lor. Indiferent cât de mult dai înapoi, te apleci pentru ei, nu este niciodată suficient. Ei vor întotdeauna mai mult și se comportă ca și cum le-ai datora asta. Cred că atitudinea lor de "gimme", acea eternă insistență, este ceea ce i-a făcut pe cei mai mulți oameni să nu-i placă.

"Dar doar pentru că sunt ușor de urât nu înseamnă că sunt paraziți. Sunt muncitori, inteligenți și creativi și mi se pare că contribuie cel puțin suficient la civilizația noastră pentru a compensa daunele pe care le fac cu mass-media.

"Oscar, gândește-te la ceea ce spui. Aveți o imagine mentală îngustă a unui parazit ca un Nigger gras înconjurat de un roi de picaninnes nelegitime, toate pe bunăstare. Dar acesta este aproape un tip benign de parazit, asemănător probabil cu o tenie. În natură există și alte tipuri de paraziți, nu atât de benigni: tipuri care ar putea fi comparate în mod rezonabil cu liliacul vampir purtător de rabie. Paraziții nu trebuie să fie lipsiți de minte și pasivi, ca o tenie sau o mamă bună. Ei pot fi, de asemenea, destul de inteligenți și agresivi, poate suficient pentru a exista prin propriile eforturi. Dar dacă înclinația lor înăscută este să "sugă laptele neamurilor" – dacă ei chiar sfințesc această ambiție și o susțin ca bază a existenței lor spirituale, a legământului lor cu divinitatea lor tribală – și dacă au un istoric de mii de ani, timp în care s-au infiltrat și au distrus o societate după alta, trăind ca o minoritate privilegiată printre potențialele lor victime, Apoi, este corect să-i descriem ca paraziți.

"Nimeni dintre cei care îi cunosc nu va nega că evreii vor munci din greu atunci când există perspectiva unui câștig – mai greu, de fapt, decât mulți dintre neamurile care se plâng de ei – sau că sunt inteligenți. Dacă faceți un bilanț al contribuțiilor și jafurilor lor, totuși, și o faceți cu atenție, cred

că vă veți răzgândi cu privire la faptul că sunt un bun pentru civilizația noastră. Unul dintre lucrurile care fac această sarcină dificilă este că ei controlează atât de multe dintre datele care intră în bilanț - și nu sunt rușinați să-și sufle în propriile coarne.

"Lăudăroșenia lor, de fapt, este cu adevărat scandaloaasă. Ei nu obolesc niciodată să ne reamintească faptul că ei sunt creatorii religiei Occidentului și ai unei părți foarte disproporționate din literatura, arta, muzica și știința sa. Ei au repetat atât de des afirmația lor că cei mai mari patru gânditori și inovatori din ultimii 2.000 de ani au fost Iisus, Marx, Freud și Einstein – toți evrei – încât au majoritatea neamurilor, chiar și pe cei care ar trebui să știe mai bine, crezându-i. Sunt sigur că ați auzit că se laudă de sute de ori. Ai acceptat-o pur și simplu la valoarea nominală sau ai pus-o la îndoială?"

Oscar s-a înroșit și s-a bâlbâit: "Ei bine, ca să spun adevărul, eu..."

Harry l-a întrerupt și a continuat monologul: "Este la fel cu aproape toată lumea. Faptul că evreii au reușit să scape cu o astfel de tâmpenie absurdă, practic necontestată, este un tribut adus capacității lor colosale de a înșela. Gândiți-vă doar la asta. Nu există nici o îndoială că Iisus a fost un reformator religios cu abilități și carisme excepționale, dacă îl judecăm după presupusa înregistrare a vieții și învățăturilor sale din Noul Testament, dar religia fondată de adepții săi cu siguranță nu a fost o religie occidentală. A câștigat un punct de sprijin printre sclavi și alte elemente străine ale demimondei în Imperiul Roman în descompunere, iar apoi a fost impus strămoșilor noștri saxoni prin foc și sabie. Ce este în timpul celor o mie de ani care au trecut de atunci a fost cu siguranță colorată de propriul nostru caracter rasial, făcându-l uneori în trecut destul de diferit de crezul subversiv folosit de Saul din Tars și succesorii săi pentru a submina puterea Romei.

Cu toate acestea, în ultimii 50 de ani, tendințele sale subversive, anti-occidentale au ieșit din nou în prim-plan, iar astăzi se situează chiar acolo sus, alături de mass-media și guvernul federal, ca unul dintre principalii agenți ai distrugerii rasiale. Este o religie a egalității, a slăbiciunii, a regresului și decăderii, a capitulării și supunerii, a uitării. Dacă rasa noastră supraviețuiește în secolul următor, va fi doar pentru că am luat maimuța creștinismului de pe spatele nostru și ne-am găsit din nou calea spre o spiritualitate cu adevărat occidentală. Evreii pot pretinde că Iisus este unul de-al lor, dacă doresc, dar pe termen lung cu greu cred că ne vom considera datori din cauza asta.

"În ceea ce-l privește pe Marx, includerea lui în faimosul lor patruped este într-adevăr un pic de obrăznicie din partea lor. Nu există absolut nicio îndoială cu privire la evreicitatea sa; Provenea dintr-o familie de rabinii. Și nu există nicio îndoială că el a avut un efect asupra lumii occidentale: adepții săi au ucis mai mulți oameni decât oricine altcineva din istorie – 30 de milioane numai în Rusia. Mai rău, ei au fost de obicei selectivi în uciderea lor, ucigând în mod deliberat cele mai bune elemente ale rasei noastre, pentru că acestea au fost elementele cele mai rezistente la teoriile nebunești ale lui Marx. Ar trebui să fim recunoscători evreilor pentru asta?"

"Doctrina lui Marx este la fel de anti-occidentală ca Iisus." Și ea a fost concepută pentru a face apel la drojdia societății occidentale, la cele mai rele elemente dintre noi, și pentru a-i trage în jos pe cei mai buni și mai puternici la nivelul lor. Pentru evrei el poate fi un om mare, dar ca un constructor de sistem, un teoretician politic, el a fost un zero. Comunismul a fost distrugător oriunde a fost încercat printre albi. Pur și simplu nu este funcțional și își arată designerul ca o fraudă vântoasă.

Freud, din fericire, nu a avut șansa să ne facă atât de mult rău ca Iisus și Marx, dar asta nu din lipsă de încercare. Unele dintre noțiunile bizare ale motivației umane pe care le-a introdus în lumea neamurilor sunt încă promovate de discipolii săi. Imaginați-vă câte milioane de dolari au plătit femeile nevrotice șarlatanilor freudieni care se dădeau drept medici sau terapeuți!

Puteteți vedea elementul comun în efectul pe care toți cei trei evrei l-au avut asupra rasei noastre? Erau **constructori de iluzii**. În fiecare caz, evreul implicat a născocit o iluzie, iar apoi confrății săi evrei au comercializat iluzia poporului nostru. În fiecare caz a urmat dezastrul. A fost mult mai mult talent implicat în marketing decât în oricare dintre iluziile în sine. Iluziile ar fi dispărut pur și simplu dacă o echipă de hucksteri talentați nu i-ar fi luat la conducere și nu i-ar fi comercializat cu succes.

"În cazul creștinismului, cârcotașul era Saul din Tars, alias Pavel; el a fost cel care a infectat lumea interlopă romană cu ea. În cazul marxismului, Bronstein, alias Troțki, a venit la New York și a recrutat o bandă de confrăți evrei pentru a se întoarce în Rusia cu el și a ajuta la răspândirea virusului. Ei au fost

destul de norocoși să aibă ajutorul lui Lenin, un adevărat evreu cu adevărat talentat, care a fost un organizator și strateg, precum și un nenorocit.

Și nu trebuie să vă spun că marea majoritate a oamenilor care au comercializat hokum-ul lui Freud, la fel ca majoritatea celor care încă îl comercializează astăzi, erau evrei. În fiecare caz, iudeii au văzut o slăbiciune în lumea neamurilor pe care o puteau exploata; în fiecare caz, ei au luat o iluzie născocită de un evreu și au folosit-o ca o rangă pentru a-și smulge o deschizătură în punctul de slăbiciune.

Oscar l-a întrerupt: "Și cum rămâne cu Einstein? A fost și el doar un nenorocit?" O urmă de sarcasm ar fi putut fi detectată în vocea lui.

"Nu, dar mulți dintre cei care i-au promovat imaginea ca cel mai mare geniu al tuturor timpurilor au fost. Einstein a fost un om de știință talentat. Chiar dacă numele său ar fi fost Smith sau Jones, el ar fi foarte respectat de alți oameni de știință de astăzi, deși numele său nu ar fi un cuvânt de uz casnic. Dar pentru că era evreu, când a început să-și lase amprenta în lumea științifică, concetățenii săi evrei și-au pus în funcțiune mașinăria de promovare. Și acesta este singurul motiv pentru care are un anumit sens să-l grupăm pe Einstein cu ceilalți trei: ceea ce aveau toți în comun era o echipă de negustori evrei care convingeau lumea neamurilor că omul lor era mai mult decât se vedea.

"Nu sunt fizician, dar unul dintre membrii Ligii noastre mi-a spus că lui Einstein, deși merită mult credit, i s-au dat multe lucruri care aparțin de drept altora. De exemplu, mass-media – chiar și manualele universitare de liceu și facultate – îl creditează ca fiind singurul creator al teoriei relativității, ca fiind omul care a învățat lumea că $E = mc^2$ și astfel ne-a condus la energia nucleară. Și asta pur și simplu nu este adevărat. Alți fizicieni și matematicieni au lucrat cu concepte relativiste înainte de Einstein. Ecuațiile de bază ale relativității au fost derivate de un olandez, Lorenz, și un englez, Fitzgerald, înainte ca Einstein să intre în acțiune. Chiar și $E = mc^2$ nu este ecuația lui Einstein; un german, Hasenoehrl, a publicat acest rezultat în 1904 în legătură cu calculele sale teoretice privind echivalența energiei și a masei.

"Einstein a luat munca acestor oameni și a altora ca bază și a completat-o. El a oferit noi explicații. Pentru asta merita credit. Este de înțeles că evreii ar vrea să se laude puțin cu el, dar au mers mult mai departe. Negustorii evrei au văzut oportunitatea lor de a construi o altă figură de cult pe care să o poată comercializa neamurilor și au făcut-o. Au exagerat. Au distorsionat. Au promovat. Și au creat întreaga iluzie atât de inteligent încât chiar și oamenii de știință – oameni care știau mai bine – s-au lăsat purtați de farsă. Oamenii familiarizați cu lucrările lui Lorenz, Fitzgerald, Hasenoehrl și alți pionieri ai teoriei relativității se pare că au crezut că ar fi lipsit de maniere din partea lor să vorbească împotriva exagerării rolului lui Einstein.

În afară de Einstein, desigur, au existat și alți evrei care au adus contribuții reale – deși trebuie să fim precauți în acceptarea afirmațiilor făcute pentru mulți dintre ei, la fel ca în cazul lui Einstein. Dar trebuie să încercăm să echilibrăm împotriva acestor cifre pozitive un număr îngrozitor de mare de evrei distrugători ai culturii și distrugători ai civilizației. Uitați-vă doar la pustietatea care a devenit arta, muzica și literatura noastră de când evreii și-au croit drum în ea. De fapt, se laudă cu realizările lor și în aceste domenii! Ei spun: "Uitați-vă câte premii și premii au câștigat scriitorii noștri evrei". Ați citit vreuna dintre prostiile pe care le-au făcut acești laureați evrei ai Premiului Nobel și câștigători ai premiului Pulitzer?"

"Hmm, mi-am croit drum prin *The Fixer* al lui Malamud în facultate. O scriere competentă, presupun, dar mi s-a părut o carte destul de uitabilă. Cred că aș putea spune cam același lucru despre *Doctor Zhivago* al lui Pasternak. Nu mi-am putut da seama niciodată ce au văzut alți oameni în cei doi. De asemenea, m-am scufundat în câteva romane ale lui Norman Mailer și am ajuns cam la jumătatea drumului prin *Plângerea lui Portnov* de Roth. Erau mult mai rele decât Malamud și Pasternak – gunoi adevărat. Erau mai rele decât gunoiul, de fapt; Erau bolnavi. Ele au fost scrise de oameni bolnavi, cu o viziune bolnavă asupra lumii.

"În momentul în care citeam aceste lucruri, nu le-am ales pentru că autorii lor erau evrei; Le-am ales pentru că erau laudate de mass-media – și de profesorii mei și de unii dintre colegii mei – și desemnate

ca scrieri semnificative. După cel de-al cincilea sau al șaselea roman evreiesc, m-am trezit obligat să cred că există doar o aromă a scrisului evreiesc care nu era de acord cu mine.

"Chestia a fost că", Oscar s-a aplecat înainte și a vorbit cu mai multă intensitate, gândurile sale fiind evident stimulate de subiect," nu s-a putut identifica cu niciunul dintre personaje. Au existat episoade în romanele evreiești care au fost ușor amuzante sau chiar interesante. Adesea, stilul a fost bun, deși în niciun caz întotdeauna. Dar nimic din niciuna dintre ele nu m-a mișcat cu adevărat. Și întotdeauna le-am lăsat pe cele pe care am reușit să le termin cu un sentiment de depresie ușoară.

"Și nu este vorba că sunt analfabet sau că nu răspund la literatura bună. Nu mi-e rușine să spun că am plâns când l-am citit pe Shakespeare. Și ceea ce am citit despre el acum 20 de ani este încă viu în mintea mea. Pot cita din memorie marile piese ale lui Iulius Cezar și o jumătate de duzină de alte piese ale lui Shakespeare. La naiba, același lucru este valabil și pentru Iliada." Oscar a râs. "Cred că nu este corect să ne așteptăm ca alți scriitori să vină la standardele stabilite de Homer și Shakespeare. Dar există o mulțime de autori mai puțin iluștri care m-au emoționat și pe mine."

"Ai citit vreodată vreo poezie evreiască?"

"Din păcate, da, puțin. Am spus doar că Mailer și Roth erau bolnavi? Doamne, nu știu ce cuvânt pot folosi pentru a-i descrie pe poeții evrei pe care i-am eșantionat. Am nevoie de ceva mai puternic decât "bolnav". Când eram student, Allen Ginsberg era o lectură obligatorie. Nu știu cum a putut profesorul să spună cu o față dreaptă că gunoiul scris de Ginsberg era poezie. Mai erau câțiva ale căror nume nu mi le amintesc: unele versete despre Holocaust, unele lucruri cu adevărat nebunești, toate banale. Având în vedere câți romancieri evrei am întâlnit, sunt surprins că nu au existat mai mulți poeți evrei."

"Poezia nu plătește foarte bine."

"Dacă încerci să subliniezi că scrisul evreiesc este cel mai străin și lipsit de importanță în parte, voi fi de acord cu tine. Dar există, de asemenea, o mulțime de gunoi scris de neamuri, unele cu adevărat îngrozitoare, care sunt lăudate de recenzorii de carte din New York Times chiar împreună cu drivel-ul evreiesc. Așa că nu pot fi de acord cu tine dacă vrei să dai vina pe evrei pentru declinul literaturii engleze."

"Dar exact asta intenționez să fac. Uită-te la model, Oscar. Nu este doar literatură; Este întreaga noastră cultură. În secolul al 19-lea, oamenii noștri au creat unele dintre cele mai mari muzici compuse vreodată: Beethoven și Wagner și Ceikovski și Schubert, Brahms și Chopin și Dvorak și Bizet și Liszt și Schumann și zeci de alții. Secolul al 19-lea a fost, de asemenea, un secol minunat pentru literatură și poezie – și pentru pictură. De ce s-a oprit totul în secolul 20?"

"A făcut-o? Mi se pare că s-a scris muzică bună încă din 1900. Dar Sibelius? Și au existat și câțiva scriitori foarte buni. Steinbeck este unul. Shaw este altul. Sunt sigur că m-aș putea gândi la o jumătate de duzină de alți scriitori serioși ai acestui secol care au făcut o treabă excelentă dacă m-aș concentra un minut sau cam așa ceva."

"Ar fi trebuit să-l menționezi pe Richard Strauss", a intervenit Adelaide. "Este un pic prea modern pentru mine în general, dar o parte din muzica lui este destul de bună."

"Bine, bine. Așa că am exagerat puțin", a reluat Harry. În ciuda faptului că Sibelius și Shaw și Steinbeck și Strauss au scăzut, că a existat o scădere drastică a nivelului creativității artistice în acest secol. Chiar contești asta?"

"Cred că voi fi de acord cu tine în ceea ce privește poezia", a revenit Oscar, încercând să fie conciliant. "Unele dintre poeziile lui Eliot sunt în regulă, și unul sau două lucruri pe care Pound le-a scris, dar am observat că nu e prea multă poezie cu cel mai mic apel pentru mine a fost publicată în ultimii 60 de ani sau cam așa ceva, și acesta este un contrast enorm cu poezia engleză a secolului al 19-lea, de care sunt destul de pasionat. S-ar putea să fiu de acord cu tine și în ceea ce privește arta. Au existat câțiva sculptori fini în Germania înainte de război – Breker, în special – dar cea mai mare parte a picturii și sculpturii realizate în zilele noastre sunt prostii pure. Desigur, acest lucru este strict subiectiv. Și ar trebui să mă gândesc o vreme la proză, literatură și muzică înainte de a putea spune dacă sunt sau nu de acord cu tine în privința acestora."

"Pentru numele lui Hristos, Oscar, nu ar trebui să te gândești la asta. Muzica secolului 19 este reprezentată de Beethoven și Wagner, de giganți. Poate că Sibelius și Strauss au fost compozitori buni,

dar nu au fost giganți. În plus, ele nu reprezintă muzica secolului 20; ele sunt excepțiile rare, nu norma secolului 20; Sunt rămășițe din secolul trecut. Literatura secolului al 19-lea este reprezentată de Dostoievski și Dickens. Cine din acest secol se apropie de ei?"

"Când mă gândesc la asta, mi se pare că nu este atât de mult faptul că nu au existat romancieri buni ai secolului 20", a răspuns Oscar. "Mai mi-au venit câteva nume în timp ce vorbeai. Creșterea solului a lui Hamsun a fost la standardul secolului al 19-lea. Despre robia umană a lui Maugham a fost prima iar unele dintre povestirile lui Conrad nu erau chiar rele, deși nu le-am numi "grozave". O carte scrisă după cel de-al Doilea Război Mondial care a avut un efect puternic asupra mea a fost 1984 a lui Orwell. Și sunt sigur că au mai fost și altele. Nu, cred că problema nu este atât lipsa unei scrieri bune, cât faptul că lucrurile bune sunt înecate într-un astfel de potop de gunoi."

"Ești un caz greu, Oscar. Nu neg că unele cărți bune au fost scrise după Primul Război Mondial – probabil chiar câteva după cel de-al Doilea Război Mondial – dar standardele pentru literatură sunt mult mai jos, la fel cum sunt pentru muzică, pictură și alte arte. Nu este vorba doar de faptul că există un potop de gunoi; Este faptul că gunoiul este ceea ce este considerat standard. Gunoiul este cel care câștigă premiile; Este gunoiul pe care tinerii scriitori încearcă să-l imite. Vrei să recunoști asta?"

"Ei bine, bine. Aș putea să mă îndoiesc de detalii, dar cred că, într-un sens larg, aveți dreptate: standardele sunt jos."

"Corect. Și de ce sunt jos?"

"Dacă ar trebui să numesc un singur motiv, aș spune că este nivelul tot mai mare al democrației economice. În secolul al 19-lea standardele au fost stabilite de o elită. Nu existau radiouri, toamete, fonografe sau casetofoane. Compozitorii au scris muzică pentru a fi cântată în sălile de concert. Joe Sixpack și soția sa nu au mers la concerte. Oamenii care au mers au fost mai discriminatorii decât cei care cumpără acum discuri de fonograf și casete."

"Cărțile au fost cumpărate de aceeași elită. Comentatorii și criticii au scris pentru această elită, nu pentru mase. Astăzi, nivelul de trai pentru Joe Sixpack este în creștere. Săptămâna lui de lucru este mult mai scurtă. Are timp pentru mai multă recreere. El cumpără ziare. Ascultă radioul. Poate chiar să citească o carte din când în când. Copiii lui au casetofoane. Puterea sa de cumpărare, ca clasă, este mult mai mare decât cea a elitei purtătoare de cultură. Deci, muzica și cărțile sunt îndreptate spre el mai mult decât spre elită. Cum e asta pentru o explicație?"

"Ai parțial dreptate", a răspuns Harry. Adică, chiar dacă nu ar exista niciun alt motiv pentru căderea standardelor, probabil că acestea ar fi scăzute din cauza cantității mai mari de bani și a timpului liber la dispoziția elementelor cel mai puțin discriminatorii ale societății. Dar supraestimezi efectul democrației economice și există și alte motive pentru ceea ce s-a întâmplat."

"Chiar credeți că arta expusă astăzi în muzee este atât de urâtă doar pentru că Joe Sixpack este un slobod? Este soția lui Joe de vină pentru lucrurile ciudate care câștigă premii pentru poezie în zilele noastre? Sunt sigur că dacă ați face un sondaj ați descoperi că Joe Sixpack și soția sa ar favoriza sculptura lui Breker față de cea a lui Picasso sau Henry Moore. Și nici Joe, nici soția lui nu cumpără suficiente romane evreiești pentru a face o diferență pentru editori."

"Nu, standardele nu au alunecat doar odată cu nivelul intelectual mediu al consumatorilor de cultură; au fost trase în jos în mod deliberat."

"Harry are dreptate, într-un fel", a intrat din nou Adelaide în conversație. Astăzi, elita – cei care se gândesc la ei înșiși ca atare – ar fi mai probabil să favorizeze gunoiul decât masele. Dar ei cred că mențin standardele sus făcând acest lucru. Este mișcarea spre modernism, în care toate vechile valori au fost inversate. Cel puțin așa se întâmplă în literatură, pictură și sculptură. În muzică, Oscar este probabil mai aproape de dreptate. Gustul maselor nu este pentru muzica structurată, este pentru ritm. Muzica primitivă, muzica neagră, a avut o mare influență în determinarea a ceea ce se difuzează la radio, deoarece publicul radio este mai primitiv în gusturile sale decât publicul de concert."

Harry și Oscar s-au uitat amândoi la ea. "Bine. Există o altă explicație parțială", a spus Harry. "Este adevărat că oamenii care cumpără opere de artă și patronază muzeele astăzi, împreună cu cei care aleargă să cumpere edițiile hard-cover ale fiecărei noi prostii de Roth sau Mailer imediat ce este

publicată, sunt creiere dependente la modă care au fost educate mult peste capacitatea lor intelectuală. Ei sunt noua elită culturală. Și urmează cu slugărnicie linia modernistă stabilită de critici și recenzori. Un artist care a primit ștampila de aprobare a criticilor poate dezvălui o farfurie aburindă plină cu baligi proaspete de vacă la o expoziție, criticii o vor lăuda până la cer ca pe o nouă operă de artă majoră, iar membrii noii elite vor fi cu toții "oohing" și "ahing" și vor da din cap cu înțelepciune și vor vorbi între ei despre cât de multă "sensibilitate" din partea artistului este dezvăluită de modul în care baligile se scurg peste marginea farfuriei.

"Joe Sixpack ar râde. Nu are standarde culturale de susținut, așa că nu acordă nicio atenție criticilor. Dar noua elită nu a decis singură că gunoiul produs astăzi în numele artei este artă. Oamenii care consideră toată arta reprezentativă ca fiind "fascistă" nu și-au dezvoltat singuri această opinie. Ei nu venerază urâtenia doar pentru că sunt bolnavi mintal. Ei o venerază pentru că puterea lor de discriminare nu este cu mult mai bună decât cea a lui Joe – și pentru că criticii i-au convins că este inteligent să o venerezi, că este la modă, că arată cât de inteligenți sunt ei față de Joe și soția sa.

"Mișcarea modernistă a fost creată de critici – adică de mass-media. Și acesta este doar un alt mod de a spune că a fost creat de evrei.

"Acum, stai puțin", a fost răspunsul lui Oscar. "Nu evreii au inventat mișcarea modernistă. Tendința a existat chiar și în secolul trecut. Unii dintre cei implicați erau în mod evident bolnavi sau grav tulburați, iar arta lor reflecta boala lor. Alții păreau mai degrabă incompetenți, care nu aveau talentul sau autodisciplina de a produce artă autentică, așa că au ignorat toate regulile și au produs orice era ușor pentru ei. Dar, în cea mai mare parte, practicanții modernismului nu erau evrei. Picasso nu era evreu. Henry Moore nu era evreu. Majoritatea oamenilor de astăzi care toarnă un pap confuz și lipsit de sens și îl numesc "poezie" sau murdăresc câteva pete de vopsea ici și colo pe o pânză și o numesc "artă" sunt neamuri.

"Hei, nu am spus că practicanții modernismului erau toți evrei – deși sunt mult mai mulți dintre ei implicați în el decât ar justifica procentul lor din populația generală. Sigur, tendința a fost întotdeauna prezentă. Întotdeauna a existat un anumit număr de oameni leneși și incompetenți – și oameni tulburați emoțional – în fiecare profesie. În trecut, oamenii cu bun gust pur și simplu îi ignorau. Ceea ce s-a întâmplat în acest secol este că evreii au câștigat controlul asupra mass-mediei noastre. Acest lucru s-a întâmplat concomitent cu creșterea importanței mass-media ca urmare a democrației economice. Înainte de acest secol nu existau critici sau recenzori evrei despre care să se vorbească. Acum, majoritatea dintre ei sunt evrei. Cei care nu urmează linia evreiască, nu sunt angajați de evrei.

Nu numai atât, piața culturală este controlată de evrei în alte moduri. Puteți scrie orice fel de roman sau orice fel de poezie doriți în aceste zile. Puteți chiar să-l publicați - dacă sunteți dispus să plătiți singur cheltuielile de publicare. Dar dacă doriți ca altcineva să o publice pentru dvs. - o editură importantă, cu acces la lanțurile de librării - atunci ar fi bine să vă adaptați creativitatea literară pentru a se potrivi cu ceea ce doresc editorii. Același lucru este valabil și pentru artele grafice și plastice. Dacă proprietarilor galeriei nu le place, nimeni nu-ți va vedea munca și vei muri de foame.

"Evreii au selectat elementele bolnave și nedisciplinate din lumea artei gentile, elemente ținute întotdeauna sub control de forțele naturale înainte, și le-au promovat și încurajat. Ei și-au adăugat proprii practicanți la aceste elemente. Ei au oprit elementele sănătoase de la contactul cu publicul în măsura în care au putut. Și au făcut o treabă destul de bună în a convinge o clasă superficial educată de consumatori de artă și literatură că toate vechile standarde culturale ar trebui să stea pe capul lor: că urâtenia ar trebui lăudată și frumusețea luată în râs, că haosul este admirabil și ordinea demnă de dispreț, că arta care reflectă adevărata viață interioară a poporului lor este "rasistă" și nu este demnă de respectul arătat fiecărei bucăți străine gunoi produs de negri, gooks sau wogs."

"Dar de ce, la naiba? Ce avantaje au evreii? De ce ar încerca să înăbușe cultura oamenilor printre care trăiesc și să promoveze degenerarea și haosul în locul lor? Nu are sens. Doar crează probleme. Le-ar fi mai bine promovând cele mai bune elemente din cultura noastră în loc de cele mai rele." Nerăbdarea lui Oscar se auzea în vocea lui.

"De ce? Vă voi spune de ce." Harry a întins din nou mâna după Biblie, a deschis-o la una dintre foile de hârtie și a început să citească: "Îi voi pune pe egipteni împotriva egiptenilor și ei vor lupta, toți împotriva fratelui său și toți împotriva vecinului său, oraș împotriva orașului și regat împotriva împărăției. Și duhul Egiptului va pieri în mijlocul lui, și voi nimici sfatul lui, și ei vor căuta la idoli și la fermecători și la cei ce au duhuri cunoscute și la vrăjitori."

Harry și-a ridicat privirea și a întrebat: "Îți amintește asta de ceva ce se întâmplă astăzi? Aceasta a fost formula lui Isaia pentru distrugerea națiunii acum 2.700 de ani, dar mi se pare că ar putea fi aplicată la fel de bine la ceea ce au făcut în această țară în ultimii 50 de ani. De fapt, dacă te uiți la imaginea de ansamblu, formula lui Isaia ar putea descrie foarte bine modul în care evreii au tratat lumea albă – cu noi și cu Europa, inclusiv Rusia – pentru mai mult de un secol.

"Ei bine, este cu siguranță adevărat că oamenii care conduc mass-media au făcut o treabă destul de minuțioasă de a distruge spiritul poporului american", a răspuns Oscar, "dar nu pot accepta ceea ce tocmai ați citit ca dovadă că a fost deliberat și nu văd ce are de-a face cu părtinirea lor față de modernism".

Harry s-a întors: "Cuvintele lui Isaia sunt un pic ciudate, dar există mai mult o potrivire la situația actuală decât distrugerea capacității noastre de a raționa și de a ne da seama cum să ne salvăm ca popor. " Toată lumea împotriva fratelui său și toată lumea împotriva aproapelui său": nu este acesta un mod bun de a descrie atomizarea socială care a avut loc în societatea albă, prăbușirea sentimentului nostru de solidaritate rasială și comunitară? Și a existat vreodată o asemenea proliferare a fermecătorilor și vrăjitorilor care își vindeau diferitele mărci de ulei spiritual de șarpe ca în America de astăzi?

Cât despre modernism, ce altceva este decât repudierea culturii noastre, cultura pe care am împărtășit-o cu toți ceilalți albi de-a lungul istoriei noastre? Ceea ce au scris grecii și ceea ce grecii au sculptat acum 2.500 de ani ne atrage astăzi din aceleași motive pentru care i-a atras pe greci atunci. Răspundem frumuseții și ordinii în același mod. Sentimentele exprimate de Homer și Sofocle sunt sentimentele noastre. Ceea ce a scris Dostoievski a vorbit atât englezilor, cât și germanilor, precum și rușilor, la fel cum Dickens a vorbit rușilor și germanilor, iar Goethe a vorbit rușilor și englezilor. O pictură de Rembrandt, Turner sau Friedrich spunea același lucru tuturor europenilor, la fel ca o simfonie de Beethoven. Nu răspundem în același mod muzicii chinezești sau sculpturii negre – sau romanelor evreiești. Cultura noastră ne-a legat, ne-a făcut conștienți de moștenirea noastră comună – și de diferențele noastre față de cei care nu împărtășeau această moștenire. Iar evreul, eternul străin care încerca să-și croiască drumul, nu putea tolera așa ceva. A trebuit să ne despartă, să ne distrugă solidaritatea, să ne facă să credem că nu avem mai multe în comun unii cu alții decât cu negrii, chinezii sau evreii. **Modernismul este strategia esențială a parazitului.**"

Oscar a sărit în picioare și i-a trântit un pumn în cealaltă mână, vizibil agitat. "Încă nu ați dovedit nimic. Continuați să citiți pasaje sugestive din Biblie, pasaje care indică ostilitate și o atitudine parazită din partea evreilor. Dar dovezile bazate pe Biblie sunt doar pentru nebuni. Poți "dovedi" orice vrei cu Biblia. Singurul lucru pe care această discuție l-a făcut pentru mine a fost să mă facă să realizez că trebuie să reexaminez, să regândesc, să reexplorez multe lucruri pe care anterior le acceptasem ca fiind adevărate. În unele cazuri, bănuiesc că îmi voi da seama că m-am lăsat înșelat de evrei, de mass-media aflată sub controlul sau influența lor. Dar cu siguranță nu mă voi lăsa convins să accept o teorie a conspirației globale și a parazitismului evreilor pe baza câtorva lucruri pe care le-au scris cu mii de ani în urmă.

"Bravo, Oscar! Dacă discursul nostru vă va face într-adevăr să regândiți câteva lucruri, atunci voi avea un succes complet. Și cred că o va face, pentru că este evident că priviți problemele pe care le-am discutat cu gravitatea pe care o merită. Luați aceste lucruri în serios. Chiar și cea mai mică suspiciune că aș putea avea dreptate vă tulbură profund. Așa ar trebui să fie. De prea multe ori mi-am pierdut timpul certându-mă cu oameni care priveau dezbateră noastră ca pe nimic altceva decât un exercițiu intelectual, o diversiune provocatoare. De multe ori erau oameni inteligenți, dar nu aveau suflet, nici simț al responsabilității. Dacă am avut sau nu dreptate cu privire la evrei sau la alte probleme pe care le-am dezbătut nu a fost cu adevărat important pentru ei; Nu era real. Singurul lucru care era real pentru

ei era propriul confort, propria lor siguranță, propria lor bunăstare. Ei nu simțeau nici o responsabilitate față de lumea din jurul lor, nici măcar față de propria lor rasă. Ei erau doar **observatori ai vieții – spectatori – nu participanți**. Dar tu, cred, ești un participant. În cele din urmă, convingerea celorlalți tovarăși de adevăr nu a făcut nici o diferență, pentru că ei nu au rămas decât spectatori. Dar când în sfârșit te-am ajutat să te convingi de adevăr, va face diferența. Vei face ceva în legătură cu asta."

Oscar s-a relaxat ușor și a forțat un zâmbet. "Apreciez exprimarea încrederii tale în mine. Într-adevăr, am învățat unele lucruri astăzi și m-ați făcut să mă gândesc la alte lucruri la care intenționez să mă gândesc în continuare. Chiar și lucrurile pe care mi le-ai arătat în Biblie ne dau de gândit. Ele au fost întotdeauna în fața nasului meu, dar nu m-am uitat niciodată la ele – sau cel puțin nu le-am văzut niciodată în lumina pe care mi-ați aruncat-o asupra lor. Cum ai învățat atât de multe despre Moise și Isaia? Mă impresionezi ca tip de student al Bibliei."

Harry râse. "Ei bine, mulțumesc pentru asta. De fapt, unul dintre membrii Ligii noastre, Saul Rogers, a studiat Biblia și m-a convins că această carte este o mină de aur de informații despre evrei, indiferent cu cât timp în urmă a fost scrisă și dacă majoritatea dintre ei încă o mai cred. Dacă tu și Adelaide puteți veni din nou duminica viitoare, vi-l voi prezenta pe Saul."

Dar vă rog să nu plecați astăzi de aici cu ideea că îmi bazez convingerile despre rolul evreilor în afacerile mondiale pe Biblie. După cum ați spus, este doar sugestiv. Nu dovedește nimic. Dar ceea ce aveai nevoie erau câteva sugestii, m-am gândit. Dovada este mai greu de găsit. Nu există un singur lucru care să dovedească cu adevărat ce sunt evreii și ce pun la cale. Protocoalele înțelepților Sionului este genul de lucru pe care cineva și-ar dori să-l aibă ca dovadă compactă, de sine stătătoare și atotcuprinzătoare. Din păcate, acel element special probabil că nu este ceea ce pretinde a fi. Este prea îngrijit pentru a fi autentic. Adevărul nu este, în general, atât de ordonat. Cred că într-un subiect atât de complex și dificil ca cel al evreilor, adevărul poate prinde contur doar treptat, în mintea cuiva, pe măsură ce acumulează din ce în ce mai multe dovezi, din mai multe surse. Vechiul Testament este una dintre aceste surse. Poate că sunteți gata pentru încă câteva acum."

"Să vedem: ați studiat rolul lor în mass-media de știri și divertisment, ceea ce este cu siguranță esențial. Ce zici de puțină istorie recentă – să zicem, cel de-al Doilea Război Mondial?"

"Da, asta mă interesează și intenționez să o analizez în curând."

"Bun. Am câteva cărți pe care ar trebui să le iei cu tine pentru a începe. Vino aici." Harry a deschis calea în studioiul său. A scos o carte de pe un raft și i-a dat-o lui Oscar. "Dacă apreciați arta lui Breker, aceasta vă va face sângele să fiarbă. Descrie câteva dintre lucrurile pe care guvernul nostru le-a făcut pentru a-i "reeduca" pe germani după război. Unul dintre aceste lucruri a fost să trimită echipe de GI cu ciocane pentru a sparge sculpturile lui Breker. Lucrări grafice, picturi, să fie arse fie confiscate. Jumătate din picturile din muzeele germane și din alte clădiri publice au fost jefuite de echipe speciale de "reeducare" și închise în seifuri guvernamentale. "Artă nazistă", au numit-o ei. Și nu vorbesc despre chestii cu svastici pe ea. Au acaparat sau distrus toată arta secolului 20 care nu se potrivea cu tema lor modernistă, tot ce era sănătos și natural, tot ce reflecta viziunea germană asupra vieții. Întregul program a fost condus de evrei. Numele lor sunt toate aici." Harry a selectat alte patru cărți și i le-a dat lui Oscar. "Acestea vor fi o introducere bună. Puteți petrece șase luni doar explorând originile războiului, factorii politici care influențează comportamentul său și urmările sale, care nu sunt niciodată tratate în cărțile care ajung în secțiunea de recenzii a New York Times."

Oscar și Adelaide nu i-au mai vizitat pe Harry și Colleen duminica următoare. De fapt, au trecut aproape trei săptămâni până când și-au revăzut noii prieteni. Între timp, Oscar s-a ținut ocupat.

În primul rând a fost proiectul său de studiu. El și-a continuat eforturile de a-i înțelege pe evrei, citind cărțile pe care Harry i le-a împrumutat și obținând altele din biblioteca la care l-au condus referințele din Harry. În același timp, totuși, el a început să-și lărgescă domeniul de studiu, încercând să răspundă pentru sine la întrebarea mai de bază a ceea ce a mers prost în lumea occidentală în ultima sută de ani sau cam așa ceva, pentru a-i aduce rasa la starea ei actuală jalnică. A fost un defect intrinsec al civilizației occidentale, a fost evreii sau a fost o combinație de lucruri?

Intuiția lui Oscar i-a spus că, indiferent de ceea ce a decis în cele din urmă că este rolul evreilor, trebuie să existe erori fundamentale în modul în care propriul său popor a făcut lucrurile. El trebuia să

fixeze aceste lucruri și să dezvolte câteva idei cu privire la schimbările care trebuiau făcute pentru a readuce cursa pe drumul cel bun. Nu era vorba că ar fi crezut că ar fi ceva ce ar putea realiza singur, dar trebuia să aibă cel puțin o direcție pentru activitățile sale. Trebuia să știe că ceea ce făcea avea sens în cadrul unui plan mai mare. Ryan, la urma urmei, avusese dreptate. Reacționase, făcea lucruri ușoare, lovea orice țintă la îndemână care îi atrăgea atenția. Nu și-a putut permite să țină pasul cu asta, din mai multe motive. Una a fost Adelaide. Un altul a fost Ryan. Cea mai importantă era nevoia lui de a ști că atunci când își risca viața o făcea pentru motivul corect, nu doar pentru a-și ușura frustrarea lovind orbește într-un inamic pe care nici măcar nu-l identificase clar. Așa că a studiat și s-a gândit.

Și l-a ucis pe Danny Feldman pentru Ryan. El hotărâse mai mult sau mai puțin că va îndeplini cel puțin acea însărcinare și se gândea să o facă în câteva săptămâni, după ce elaborase un scenariu detaliat. Apoi, în miercuria de după vizita sa cu familia Keller, Ryan a sunat din nou. Din nou s-au întâlnit în stația de metrou.

"Trebuie să-l scoți imediat pe Feldman."

"Plănuiam să fac asta destul de curând. Dar cândva spre sfârșitul săptămânii viitoare?"

"Nu. Trebuie să-l scoatem din circulație în următoarele 48 de ore. Nu mai poate fi în viață după ora 4:00 PM vineri."

"La naiba, Ryan, trebuie să-mi dau seama mai întâi de detaliile slujbei. Care-i graba?"

"Graba este că lucrurile se mișcă mai repede în Birou decât am crezut. Rizzo va fi conservat săptămâna viitoare, cel târziu până miercuri, iar noul șef al secției va fi numit. Directorul intenționează să facă acest lucru înainte ca Subcomisia Senatului pentru Securitate și Terorism să înceapă audierile joia viitoare. Acesta ar putea fi un preludiv la ceea ce v-am spus săptămâna trecută: o nouă agenție antiterorism. Știu că directorul a discutat această posibilitate cu senatorul Herman, președintele Comisiei juridice.

"Problema este că vestea a fost scursă către grupul Hebe din Birou – fără îndoială de către consilierul șef al comitetului, care este evreu. Acum se grăbesc să încerce să-mi împiedice să obțin poziția lui Rizzo. Știu că toți, inclusiv Feldman, țin un pow-wow în acest weekend într-un motel din Alexandria. Vom asculta ce se spune la acea întâlnire, dar este încă esențial să-l reducem la tăcere pe Feldman înainte de acel moment. Dacă este la acea întâlnire, știu exact ce va spune. Le va da toate detaliile despre operațiunea Klan de anul trecut și apoi se vor gândi cum să folosească asta împotriva mea. Este singurul mod în care mă pot bloca acum."

"În loc să tragi cu urechea, de ce nu arunci în aer motelul și nu rezolvi definitiv problema evreiască din Birou?"

"Ești nebun? Noi nu facem astfel de lucruri. Și nici nu mi-am permis să te fac să o faci. Iisuse, îți poți imagina putoarea pe care ar face-o – mai ales după Kaplan? Sunt deja suspicioși ca naiba despre ceea ce i s-a întâmplat. Dacă toți ceilalți Hebe din Birou ar fi brusc eliminați, fiecare evreu din Congres, fiecare organizație evreiască din această țară și fiecare evreu din mass-media și-ar strica plămâni. Nu-mi mai pot permite amânarea când pleacă Feldman – și nu ar trebui să fie, dacă faci treaba bine."

"Așa că am 48 de ore să-mi dau seama de asta și apoi să o execut. Te aștepti la multe, Ryan."

"Am încredere în tine, Yeager. Acum, chestia cu această slujbă Feldman este că nu trebuie să arate ca un hit.

Înțelege? Trebuie să pară că i s-a întâmplat altceva. Vă pot ajuta cu asta pentru a vă economisi ceva timp. Când pleci de aici, ia servieta acolo, de pe podea, lângă mine. În ea veți găsi unul dintre gadgeturile noastre speciale. Este un pistol de săgeți, care este eficient până la o distanță de aproximativ 50 de metri, deși este mai bine să vă apropiați dacă puteți. Există două săgeți cu el. Sunt încărcate cu un medicament foarte special: un stimulent puternic al inimii care îi va face inima să se sfâșie literalmente. O autopsie va arăta cauza morții ca fiind un atac de cord. Medicamentul în sine este hidrolizat până la punctul în care nu poate fi detectat în sângele victimei după 12 ore. Tot ce trebuie să-ți amintești să faci este să scoți săgeata din el după ce cade."

"Mi se pare că mai am o mică problemă. Cum să-l împiedic să mă împuște înainte ca drogul să-și facă treaba?"

"Medicamentul este foarte rapid. Inima lui va fi convulsionată în 15 secunde de la momentul în care săgeata îl lovește. Va avea dureri atât de mari, încât nu va mai putea face altceva decât să se rostogolească pe pământ. Inima lui se va deteriora iremediabil în 30 de secunde și va fi inconștient până atunci. Sunt sigur că vei putea sta departe de pericol în primele zece sau 15 secunde."

"Pentru ce folosește FBI-ul gadgeturi precum pistolul tău de săgeți? Chiar efectuați asasinat, așa cum pretind de ani de zile unii dintre paranoicii stângiști?"

"Nu. L-am primit pe aceasta de la israelieni. Îl folosesc împotriva liderilor demonstrațiilor palestinienilor din Teritoriile Ocupate; atacă chiar pe stradă fără să atragă atenția sau să provoace agitație. Probabil că îl folosesc și pentru asasinat în alte țări. Se zvonește că au doborât foști membri ai Partidului Nazist din întreaga lume cu arme similare.

"Fascinant. Adevărul este că trebuie să-l lovesc pe Feldman fie în această seară, fie mâine seară. Cu greu pot să intru în sediul tău și să-l împuşc în biroul său în timp ce este la serviciu."

"Sau mâine dimineață, înainte de a ajunge la muncă – chiar și vineri dimineață, dar nu amânați mai târziu de atât. Mult noroc, Yeager. Și amintiți-vă, fiți atenți! Nenorocitul este periculos." Ryan a zâmbit, apoi s-a întors pe călcâie și s-a îndreptat spre ușa unui tren de metrou care tocmai oprise la peron. Oscar ridică servieta.

După ce s-a întors acasă, și-a studiat puținele notițe despre Feldman. Bărbatul avea 40 de ani, era căsătorit – cu o femeie israeliană – și avea patru copii. Locuia cu familia sa în suburbia Silver Spring din Maryland. El era un băutor moderat și avea obiceiuri regulate, fără ciudățeni evidente, ca în cazul lui Kaplan. Singura lui slăbiciune cunoscută era jocurile de noroc. De obicei, juca poker cu alți patru evrei în serile de joi, schimbând locația dintr-o casă în alta, iar el și soția sa făceau cel puțin patru drumuri pe an la cazinourile din Atlantic City sau Las Vegas.

Oscar își frecă capul. Pentru a-l prinde pe bărbat afară, se părea că va trebui să găsească o locație potrivită în apropierea casei bărbatului și să-l aștepte să plece la muncă dimineața sau să vină acasă seara. Acest lucru ar putea fi rezonabil dacă și-ar folosi pușca; Ar putea spera să găsească un loc discret pentru a parca și a-l ținti pe bărbat de la distanță, fără ca măcar să-și părăsească mașina. Dar asta i-ar cauza probleme serioase lui Ryan. Cum naiba avea să ajungă la 50 de metri de un trăgător înarmat, fericit cu trăgaciul, un ucigaș ca Feldman, astfel încât să-și poată folosi pistolul cu săgeți, dacă nu s-ar putea ascunde într-un tufiș lângă ușa din față a omului? El a oftat. Primul lucru a fost să merg la Silver Spring și să mă uit peste lucruri.

Reședința Feldman era o casă mare, cu aspect nou, situată la mai mult de o sută de metri înapoi de stradă, în spatele unei jumătăți de acru de gazon bine îngrijit. Alea pietruită se curba în jurul casei, unde Oscar putea distinge o ușă de garaj în peretele din capăt în timp ce trecea cu mașina și apoi ceea ce părea a fi un teren de tenis dincolo de asta. În mod evident, Biroul și-a plătit bine slujitorii. O duzină de copaci mari de umbră punctau gazonul, dar nu existau arbuști utili nici lângă ușa din față, nici lângă ușa garajului – doar plante ornamentale foarte joase. În plus, era aproape sigur că ușa garajului avea un deschizător controlat prin radio și că Feldman intra și ieșea din mașină numai în garaj și folosea o ușă interioară între garaj și restul casei. La naiba!

Apoi, Oscar a zărit cu coada ochiului ceva care a produs o scânteie instantanee de inspirație: bicicleta unui copil se sprijinea de unul dintre stâlpii care susțineau plasa de tenis. Acesta era modul de a face acest lucru! A căutat un loc de parcare bun la vreo trei străzi distanță și și-a oprit mașina acolo pentru a se uita din nou la notițele sale. Jocurile de poker de joi seara, conform informațiilor lui Ryan, începeau la ora opt și durau până la miezul nopții. Asta însemna că Feldman va pleca de acasă între orele 7:30 și 7:45 mâine seară – mult după lăsarea întunericului – cu excepția cazului în care meciul va avea loc la el acasă în această săptămână. A existat o șansă din cinci dintre acestea din urmă.

El s-a întrebat dacă Ryan ar putea ști despre asta, dar a decis aproape imediat să nu încerce să-l contacteze; Nu are rost să-l supărăm în acest stadiu. Jocul de poker avea să fie singura lui șansă de a-l prinde pe Feldman după lăsarea întunericului, și nu era nimic de pierdut încercându-l. Dacă Feldman nu ieșea mâine seară, atunci Oscar ar fi trebuit să încerce din nou vineri dimineață, când bărbatul pleca la muncă – o întreprindere mult mai riscantă. A trecut încă o dată pe lângă casă pentru a studia copacul

pe care îl alesese provizoriu la prima trecere: unul mare, cam la jumătatea drumului și cam la 30 de metri în dreapta lui. Acum mai avea un singur lucru de făcut până mâine seară: să fure bicicleta unui copil.

A găsit una în drum spre casă: puțin dărăpănată și ruginită, cu aripi roșii și anvelope de cauciuc, cam de două treimi din dimensiunea unei biciclete pentru adulți. A văzut-o sprijinindu-se de un zid de cenușă la capătul unui mic mall și și-a tras mașina lângă ea. Într-o jumătate de minut o avea în portbagaj și era din nou pe drum. Și-a petrecut restul după-amiezii studiind, până când Adelaide a sosit la cină la șase.

Când a parcat în locul său preselectat în noaptea următoare, era exact ora șapte. A luat bicicleta din portbagaj și a rostogolit-o de-a lungul trotuarului spre casa lui Feldman. Pe măsură ce se apropia de destinație, a devenit dureros de conștient de faptul că trotuarele din zonă erau destul de puternic iluminate de iluminatul stradal și și-a reproșat că nu s-a întors după întuneric în noaptea precedentă pentru a supraveghea iluminatul zonei și pentru a detecta orice potențiale probleme. De fapt, el intenționase să facă acest lucru, dar Adelaide fusese chiar mai afectuoasă decât de obicei și, după o serie neobișnuit de energică și plăcută de aventuri cu ea, el adormise și nu s-a trezit până când ea nu a scos capacele de pe el la 6:30 dimineața.

Trotuarul se termina cu câteva sute de metri înainte de a ajunge la aleea lui Feldman și, odată ajuns acolo, a observat că, deși partea din față și părțile laterale ale casei în sine erau bine luminate de proiectoare, cel mai apropiat iluminat stradal era la mai mult de 200 de metri distanță, iar zona din jurul copacului pe care îl culesese era într-o umbră profundă. "Domnul are grijă de păcătoși", a mormăit el în sinea lui cu ușurare.

Abia se așezase în spatele copacului când a auzit sunetul deschiderii ușii garajului; Feldman trebuie să plece mai devreme decât estimase. A așezat în grabă bicicleta în centrul drumului, la aproximativ zece metri mai aproape de stradă decât copacul său, apoi a sărit înapoi în umbra ei. Așa cum se aștepta, mașina lui Feldman a frânat brusc și s-a oprit chiar vizavi de copacul său. A auzit ușa deschizându-se, Feldman înjurând, apoi pași pe pietriș. Când de după copac, Feldman, reflectat de propriile faruri, se apleca să ridice bicicleta.

Când bărbatul s-a îndreptat, o săgeată l-a lovit între omoplați. A înjurat tare în ebraică și s-a învârtit, ținând încă bicicleta, dar a fost orbit de strălucirea farurilor și nu a putut vedea nimic în direcția lui Oscar. A aruncat bicicleta, a scos un pistol și a fugit înapoi spre mașină, încă înjurând. Oscar s-a retras în spatele copacului și a așteptat. În câteva secunde, blestemul a încetat, iar Oscar a auzit un țipăt strangulat, urmat de zgomote neinteligibile, asemănătoare animalelor.

Feldman era mototolit pe iarba de lângă ușa deschisă a șoferului, cu fața purpurie contorsionată. Oscar a localizat rapid pistolul muribundului pe pământ și i-a ridicat corpul suficient pentru a i-l strecura înapoi în toc. A smuls săgeata folosită din spatele hainei bărbatului, a luat bicicleta și a rostogolit-o înapoi spre propria mașină, fluierând încet în timp ce mergea. Ar trebui să recunoască în sinea lui, s-a gândit: îi plăcea foarte mult acest gen de lucruri; Mai mult, nu era deloc rău la asta.

În drum spre casă, s-a oprit la mall-ul unde găsisese bicicleta și a sprijinit-o din nou cu grijă de perete, așa cum fusese cu o zi înainte.

Oscar a fost obligat să-și petreacă o parte din timp în următoarele câteva zile pregătind un raport intermediar privind studiul său de proiectare a antenelor pentru Forțele Aeriene. Proiectul fusese de fapt finalizat cu luni înainte, dar sarcina imediată a fost extragerea unei părți din lucrare din calculele sale și aranjarea lor într-un raport de cercetare. Sarcina a fost complicată de necesitatea de a ascunde suficient metodele utilizate, astfel încât munca de proiectare să pară mai dificilă decât a fost în realitate. El intenționa să prelungească acest contract cât de mult putea, cu depășiri de costuri corespunzătoare, desigur. Din fericire, Forțele Aeriene erau foarte acomodante în astfel de chestiuni.

Restul timpului său a fost ocupat de proiectul său principal de studiu. Ajunsese într-un stadiu în care îl ajuta să-și clarifice ideile discutându-le cu Adelaide, care îl asista în fiecare seară la pregătirea raportului antenei. El a privit discuțiile lor ca pe o modalitate de a-și ridica conștiința rasială.

"Iubito, cu siguranță este greu să ajungi la adevărul acestei chestiuni evreiești", a spus el, lăsând jos cartea pe care o citise și uitându-se la ea. Ea termina capsarea celor cinci copii terminate ale raportului.

"Sunt la a patra carte despre Revoluția Bolșevică din Rusia. Este destul de clar că evreii au jucat un rol dominant în ea. De fapt, revoluția nu ar fi putut niciodată să înceapă fără participarea lor. Principalii săi teoreticieni, începând cu Karl Marx, erau evrei; a fost finanțată de capitaliștii evrei; Și majoritatea ofițerilor și activiștilor săi aparțineau, de asemenea, tribului. Fără ele, Lenin ar fi fost falit și practic singur. El nu ar fi avut fonduri de funcționare și nici locotenenți pentru a-și îndeplini schemele. Ceea ce nu este pe deplin clar este motivația lor. Harry Keller ar spune că revoluția a fost pur și simplu o stratagemă evreiască pentru a câștiga puterea pentru evreii din Rusia.

Pe de altă parte, tot ceea ce evreii înșiși au scris despre asta susține că atracția comunismului pentru ei s-a bazat pe dorința lor de a promova justiția socială. Inimile lor sufereau pentru muncitorii asupriți și simțeau un sentiment de indignare morală față de corupția și abuzurile de putere din guvernul țarist. Unii scriitori evrei merg atât de departe încât spun că religia evreiască i-a obligat să ia partea clasei muncitoare și să promoveze egalitatea. Cu alte cuvinte, motivația lor a fost altruismul pur.

Aceste pretenții evreiești de altruism sunt contrazise, totuși, de acțiunile lor. De îndată ce bolșevicii au câștigat puterea, au pornit într-o furie de crimă și sălbăticie, mai rău decât oricare din invaziile mongole cu 700 de ani mai devreme. Au ucis nu numai angajatorii, ofițerii militari și cadeții, funcționarii publici, aristocrații și alții care ar fi putut fi considerați de departe "opresori", ci și milioane de țărani și muncitori obișnuiți. Și cu greu pot recurge la scuza că revoluția a scăpat de ei, că alte elemente au smuls controlul de la altruștii evrei și apoi au trădat motivele nobile ale bolșevicilor originali prin instituirea unei domnii a terorii, deoarece raportul arată destul de clar că evreii au rămas în primul rând printre teroriști și ucigași în masă după revoluție. Ia fel cum au fost cei dintâi în instigarea ei. Sistemul lagărelor de muncă forțată din gulag era organizat de un evreu, iar mulți dintre cei mai sadici și criminali comisari ai lagărelor erau evrei. Același lucru era valabil și pentru poliția secretă. Până în 1941, la două duzini de ani după revoluție, 41% dintre membrii Sovietului Suprem erau evrei. Această statistică se află în acest raport al guvernului american pregătit de personalul de cercetare al Bibliotecii Congresului", a spus el oarecum înfierbântat, în timp ce flutura o carte cu o copertă verzuie. "Vă puteți imagina asta? Aproape jumătate din Sovietul Suprem și reprezintă doar unu la sută din populație".

Adelaide l-a privit cu atenție, dar nu a vorbit, știind că nu terminase încă. El a continuat: "Până la sfârșitul anilor 1920, Stalin era omul de vârf din Uniunea Sovietică, dar guvernul sovietic era foarte puternic evreiesc. Cum se pot sustrage de la responsabilitatea pentru crimele regimului sovietic din anii 1920 și 1930? Lucrul amuzant este că nici măcar nu încearcă. Pentru a citi ce au scris despre perioada de dinainte de 1950, totul a fost roz. Numai după ce Stalin s-a întors împotriva lor și a început să-i elimine din birocrație, au avut ceva rău de spus despre Uniunea Sovietică. În zilele noastre, ei se plâng continuu despre modul în care sunt "persecutați" acolo, dar când cineva se uită la fapte, este clar că sunt încă mai bine decât majoritatea celorlalți cetățeni sovietici. Acestea dețin încă o parte disproporționată din locurile de muncă ușoare. Ceea ce înțeleg ei prin "persecuție" este că nu obțin tot ce vor în aceste zile. Ei spun că li se refuză dreptul de a emigra, dar, la naiba, mult mai mulți dintre ei au voie să emigreze în fiecare an decât orice alt grup etnic.

"Tot ceea ce s-a scris despre Uniunea Sovietică în ultimii 20 de ani de către un evreu se plânge doar de două lucruri: marea epurare a Partidului Comunist de la sfârșitul anilor 1930, când mii de birocrati evrei au fost smulși din birourile lor de partid de pluș și trimiși în lagărele de muncă de către Stalin și rezultatul așa-numitului "complot al doctorilor" din 1953. când se presupune că Stalin se pregătea să trimită un lot și mai mare în Gulag înainte de a muri brusc. Dar despre milioanele de ucraineni uciși în 1931, miile de baltici torturați până la moarte în 1940 și sutele de mii, de toate naționalitățile, care au fost lichidați în 1945, nu există niciun cuvânt!

"Nu pot decide dacă încearcă în mod deliberat să-și înșele cititorii pretinzând că aceste lucruri nu s-au întâmplat sau dacă presupun pur și simplu că aceste atrocități enorme nu merită menționate cu adevărat, deoarece victimele nu erau evrei – și, în plus, cu cât se spune mai puțin despre ele, cu atât mai bine, deoarece evreii purtau o mare parte din responsabilitate pentru ele. În primul caz, ei trebuie să fie cei mai mari mincinoși din istorie, iar în al doilea caz trebuie să fie atât de aroganți egocentrici încât își

ia respirația să te gândești la asta. Este ca și cum, dacă comit o ofensă împotriva ta, este în regulă, pentru că nu ești unul dintre aleșii lui Dumnezeu, dar dacă te gândești chiar să comiți o ofensă împotriva lor, este genocid și blasfemie. Dar aceștia nu sunt fanatici religioși evrei care scriu aceste cărți; sunt academicienii evrei, majoritatea ateii.

"Când am început să studiez acest subiect, am fost hotărât să nu accept teza pe care Harry Keller și un alt coleg pe care îl cunosc au încercat să mi-o vândă: și anume, că întreaga mișcare comunistă a fost pur și simplu o acaparare a puterii evreiești de la început. Am crezut că văd prea multe inconsecvențe și contradicții. A existat mișcarea sionistă, pentru un singur lucru. Dacă toți evreii promovau comunismul ca o modalitate de a obține bogățiile neamurilor în mâinile lor, pentru a folosi cuvintele lui Isaia, atunci de ce atât de mulți dintre ei din Rusia au fost implicați în Zionism? De ce nu au lucrat toți împreună pentru a împinge comunismul?

"Unul dintre cele mai interesante documente pe care le-am primit de la Biblioteca Congresului este o copie a unui articol pe care Winston Churchill l-a scris despre evrei pentru London Illustrated Sunday Herald în 1920. Churchill, care cu siguranță era în măsură să cunoască faptele, a etichetat în mod clar comunismul ca o mișcare evreiască pentru dominația mondială.

Oscar a luat o hârtie de pe masa de lângă scaun. "Aici, ascultați ce a spus. Aceasta este problema din 8 februarie 1920, la puțin peste doi ani după ce au preluat Rusia. A căutat locul pe care și-l dorea și apoi a început să citească: "Această mișcare printre evrei nu este nouă. Din zilele lui Spartacus-Weishaupt la cele ale lui Karl Marx și până la Troțki în Rusia, Bela Kun în Ungaria, Rosa Luxembourg în Germania și Emma Goldman în Statele Unite, această conspirație mondială pentru răsturnarea civilizației și pentru reconstituirea societății pe baza dezvoltării oprite, a răuvoinei invidioase și a egalității imposibile a crescut constant. Nu este nevoie să exagerăm rolul jucat în crearea bolșevismului și în înfăptuirea efectivă a Revoluției Ruse de către acești evrei internaționali și în cea mai mare parte ateii. Este cu siguranță una foarte mare; Probabil că le depășește pe toate celelalte. Cu excepția notabilă a lui Lenin (parțial evreu,n,t), majoritatea figurilor de frunte sunt evrei. Mai mult decât atât, principala inspirație și putere motrice vine de la liderii evrei.

Apoi continuă să vorbească despre sionism ca un fel de antidot la comunism. Evreii buni, spune el, sunt sioniști, iar cei răi sunt comuniști. Mă întreb dacă ar fi spus asta dacă ar fi știut cum evreii sioniști îi vor trata pe palestinieni după ce vor pune mâna pe Palestina. Israelienii de astăzi, de fapt, se comportă față de palestinieni cam la fel cum bolșevicii evrei s-au comportat față de ucraineni și ruși după Revoluția Rusă.

Oricum, deși Churchill a recunoscut comunismul ca o mișcare evreiască, el a avut grijă să spună că doar o parte din evreii din lume au fost implicați în el. Ei bine, este rezonabil; Nu te-ai aștepta ca toți membrii oricărei rase sau grupuri etnice să aibă aceleași idei politice și sociale. Dar lucrul enigmatic este că am dat peste o mulțime de indicii că evreii sioniști și evreii comuniști nu erau cu adevărat ostili unii față de ceilalți. De exemplu, când comuniștii au preluat Rusia, au distrus mii de biserici creștine, dar nu au făcut rău sinagogilor. Churchill menționează și acest fapt. Și apoi au existat capitaliști evrei în această țară care au dat milioane de dolari atât comuniștilor evrei cât și sioniștilor. Totul ne face să bănuim că evreii foloseau pur și simplu o strategie mixtă, unii dintre ei mergând spre putere pe calea sionistă, iar alții pe calea comunistă.

"Poate că mă înșel în această privință. Dar cea mai incriminatoare dovadă dintre toate este modul în care mass-media și scriitorii evrei au tratat comunismul. După cum am spus, înainte de 1950, nu doar gentili ca Churchill recunoșteau evreicitatea comunismului. Evreii înșiși se laudau cu asta – dar pretindeau că totul era altruism: o pauză mai bună pentru clasa muncitoare și așa mai departe. Nici un cuvânt despre atrocitățile monstruoase pe care le-au comis comuniștii. Apoi, când a început așa-numitul "război rece" și comunismul nu mai era la modă în Occident, nu au mai fost publicate cărți în care evreii și-au recunoscut rolul în comunism; În schimb, au început să se plângă că sunt victime ale comunismului – principalele victime, de fapt, dacă ar fi să le credem. Cred că este doar o întâmplare că Războiul Rece a început cam în momentul în care Stalin a rupt puterea facțiunii evreiești din guvernul sovietic, iar rușii începeau să-și recâștige puterea în propria lor țară.

El a reflectat pentru o clipă la ceea ce tocmai spusese, apoi a continuat: "La a doua gândire, poate că nu este deloc o întâmplare. Poate că schimbarea atitudinii față de Uniunea Sovietică în Occident a fost pusă la cale de mass-media de aici ca răspuns la schimbarea sorții evreilor din Uniunea Sovietică. Va trebui să citesc mai mult pe această linie. Oricum, doar în ultimii ani ororile regimului sovietic au fost difuzate din plin în Occident. S-ar putea găsi întotdeauna faptele despre exterminarea culacilor din Ucraina sau măcelul corpului ofițeresc polonez din pădurea Katyn în biblioteci, în lucrări științifice și rapoarte guvernamentale, dar niciodată în nimic care ar putea afecta opinia publică. Acum, acest lucru este deschis – dar niciunul dintre materialele de circulație în masă despre aceste lucruri publicate astăzi nu menționează responsabilitatea evreilor pentru ele. Singura excepție, probabil, este modul în care Soljenițin a tratat sistemul gulagului, dar nu sunt sigur câți oameni au citit cu adevărat acest lucru. Și chiar și acolo trebuie să citești printre rânduri pentru a primi mesajul.

"Vedeți, dacă ar arăta chiar și o aparență superficială de franchețe și căință, atunci nu aș fi atât de suspicios. Dacă ar veni direct și ar spune: "Ei bine, am crezut că comunismul ar fi bun pentru lume. Am crezut că va ajuta oamenii oprimați. Așa că am pregătit și am declanșat Revoluția Rusă. Dar apoi am făcut niște lucruri groaznice și ne pare foarte rău pentru asta. Nu ar fi trebuit niciodată să ne păcălim cu comunismul". Dacă ar spune așa ceva, atunci aș putea fi mult mai înțelegător față de ei. Dar niciunul dintre ei nu are. În schimb, tot ce au scris pe această temă a fost strâmb: totul. Mai întâi și-au recunoscut rolul în comunism, dar au negat atrocitățile. Acum recunosc atrocitățile, dar își neagă rolul.

"Cu privire la acest subiect sunt complet convins. În sfârșit am dezgropat suficiente dovezi. Și acum sunt suspicios cu privire la linia standard care este dată cu privire la orice altceva care îi implică: cel de-al Doilea Război Mondial și așa-numitul "Holocaust", de exemplu. Dar încep să disper că știu vreodată adevărul complet despre aceste lucruri. Mi-a luat săptămâni de studiu doar pentru a ajunge la câteva concluzii solide despre rolul evreiesc în comunism. Pentru a face asta, a trebuit să sap strat după strat de confuzie, direcție greșită și contradicție. Încă mai am zeci de întrebări majore în minte despre comunism, sionism și relațiile dintre ele, iar indicatoarele indică în șase direcții diferite. Este foarte frustrant. Este ca și cum problemele ar fi fost în mod deliberat murdare, astfel încât oamenilor ca mine le-ar fi greu să ajungă la adevăr."

"Hei, asta îmi amintește de ceva ce am auzit în Iowa", și-a întrerupt Adelaide monologul. "Unul dintre asistenții absolvenți care mi-au predat secțiunea de înfițiere în matematica bobocilor a fost un evreu, David Schwarz. Era căsătorit, dar tot încerca să mă facă să mă întâlnesc cu el. De fapt, el era un adevărat dăunător. Ori de câte ori mă vedea în centrul de activități studentești, venea și începea să vorbească cu mine. Cumva mi-a aflat numărul de telefon și obișnuia să mă sune și în apartament. Era un vorbitor compulsiv. Îi plăcea în special să vorbească despre politică și economie – lucruri destul de ezoterice, în general, cum ar fi cum prețul aurului creștea ori de câte ori părea să existe o șansă bună ca democrația să câștige alegerile.

"A fost o situație puțin ciudată. Mi-a fost frică să-l jignesc, așa că m-am gândit că, atâta timp cât îl pot ține la distanță de un braț, este în regulă să-l las să vorbească. Chiar i-am pus întrebări uneori. Odată l-am pus o întrebare despre datoria națională. Mi-a dat această explicație de 20 de minute care m-a lăsat total confuză. O parte din ceea ce spunea părea să contrazică alte părți. I-am spus: «Vai, sunt confuză. De ce trebuie să fie atât de complicat?»

"S-a uitat la mine un minut și apoi mi-a spus foarte serios, ca și cum m-ar fi lăsat să intru într-un fel de secret: «Trebuie să fie complicat, altfel prea mulți oameni și-ar da seama ce se întâmplă cu economia». S-a aplecat aproape de mine și mi-a șoptit: **"Păstrarea oamenilor confuzi poate fi cea mai bună apărare.** Ori de câte ori doriți să atingeți un obiectiv, trebuie să vă împărțiți forțele și să faceți ca unele dintre ele să meargă spre opusul a ceea ce doriți, astfel încât nimeni să nu vă poată fixa și să vă pună o etichetă și veți putea preveni orice opoziție cu adevărat eficientă în același timp. Și după ce ți-ai atins obiectivul, explică ce ai făcut cu atât de multe contradicții încât nimeni nu va fi sigur ce urmăreai cu adevărat în primul rând.

"Nu știu ce legătură a avut acea mică înțelepciune cu datoria națională. Cred că încerca doar să mă impresioneze cu rafinamentul său – știți, machiavelic și toate astea – iar mărturisirea mea că eram

confuză a declanșat o asociere în mintea lui cu un alt subiect, probabil politic. În ciuda cuvintelor sale, David nu era atât de inteligent pe cât voia el ca oamenii să creadă. Dar era ciudat; El credea că explicația pentru tot ceea ce s-a întâmplat a fost o conspirație din partea unui grup de interese speciale și că lucrurile nu au fost niciodată ceea ce păreau a fi. Trebuie să fi preluat acea mică maximă despre valoarea confuziei undeva. Nu l-am întrebat despre asta la momentul respectiv, dar mi-a rămas în minte și ceea ce tocmai ai spus mi-am amintit.

Probabil că va ninge în timpul zilei, a ghicit Oscar în timp ce recupera ziarul de pe veranda din față. Temperatura era de aproximativ minus 30 de grade, iar cerul era puternic acoperit de nori. S-a întins, a căscat și a adulmecat aerul în întunericul dimineții. Tocmai ajunsese acasă după ce petrecuse din nou noaptea în apartamentul lui Adelaide. Simțea că mai are nevoie de cel puțin încă o oră de somn. De ce a trebuit să plece la muncă atât de devreme?

Abia după ce a scos banda de cauciuc de pe hârtie și a scăpat-o pe masa din sufragerie, titlul i-a atras atenția. Apoi somnolența lui s-a evaporat instantaneu. Vestea cea mare de pe prima pagină a Washington Post a fost adoptarea Legii Horowitz. Și-a turnat o ceașcă de cafea și s-a așezat să citească detaliile.

La pagina patru era un articol mult mai mic care anunța adoptarea legislației care prevede înființarea unei noi agenții guvernamentale pentru combaterea terorismului. Cât de potrivit este ca cele două acte legislative să vină în același timp, s-a gândit Oscar. Articolele din Post le-au tratat ca evoluții complete independente, dar el bănuia că cei care trăgeau sârmele legislative erau foarte conștienți de legătură. El a făcut o notă mentală pentru a-l întreba pe Ryan despre asta data viitoare când îl va vedea.

Washington Post a indicat că, probabil, vor trece două luni sau mai mult înainte ca prevederile Legii Horowitz să poată fi puse în aplicare pe deplin. Președintele, care a semnat-o imediat, numise deja un grup de lideri religioși proeminenți și reprezentanți ai grupurilor minoritare pentru a supraveghea înființarea aparatului birocratic pentru examinarea publicațiilor și desemnarea celor considerate ofensatoare drept "materiale de ură".

A existat un interviu cu directorul Uniunii Americane pentru Libertăți Civile, care a remarcat că grupul său are "rezerve" cu privire la noua lege. Cu siguranță era nevoie de ceva pentru a-i reduce pe hatemongeri, a spus el, dar speră că Congresul nu a mers prea departe și că legea va fi administrată într-un mod care să nu încalce libertatea de exprimare sau libertatea presei. Oscar pufni în derâdere când a citit asta. "Un gardian al libertăților noastre!" mormăi el.

Articolul despre noua agenție anti-terorism a fost de mai mare interes pentru el, în special paragraful final, care spunea: "Omul ales să conducă noua agenție este William Ryan de la FBI, care a fost promovată săptămâna trecută în funcția de șef al Secției Antiterorism a Biroului, după ce a servit timp de nouă ani ca șef adjunct al acestuia. Domnul Ryan are un palmares excelent cu Biroul. Cea mai notabilă realizare a sa a venit la începutul anului trecut, când a condus un grup de lucru care a adunat aproape 200 de membri ai Ku Klux Klan și ai altor grupuri de supremație albă care au fost implicați într-o conspirație pentru a încălca drepturile civile ale non-albilor. Numirea sa este de așteptat să fie confirmată de Comisia Juridică a Senatului în cursul săptămânii.

Oscar s-a mutat din bucătărie în sufragerie, unde s-a așezat în scaunul său ușor, s-a aplecat pe spate și a închis ochii. Așa că lucrurile au mers exact așa cum se așteptase Ryan, s-a gândit el. Nu s-a putut abține să nu simtă puțină mândrie când s-a gândit cât de esențiale fuseseră eforturile sale pentru a obține un rezultat atât de prevestitor, dar mândria lui a fost umbrită de presimțiri. Încă nu rezolvase problema relației sale cu Ryan, iar acum această problemă căpătase o nouă urgență și importanță.

Programul său de studiu continua, dar în ultima săptămână se gândise la întrebări chiar mai mari decât cele asociate iudeilor. El era deja destul de convins că controlul evreilor asupra mass-mediei de știri și divertisment trebuia să fie rupt, indiferent dacă în cele din urmă a ajuns să fie pe deplin de acord cu evaluarea lui Ryan și Keller a rolului lor general în societatea albă sau nu.

Dar cum? Care a fost cursul corect al acțiunii? Avea nevoie de o strategie acum și era hotărât să găsească una înainte de a întreprinde alte acțiuni, fie din proprie inițiativă, fie la cererea lui Ryan.

Un lucru care a fost destul de clar a fost că acțiunile sale solo nu puteau realiza prea multe de o importanță durabilă prin ele însele. Ei nu puteau să-i deposedeze pe evrei de controlul mass-mediei; nu au putut opri decăderea societății albe sau a civilizației occidentale; Nici măcar nu au putut opri miscegenarea. Dacă cineva trebuia să aibă mai mult decât acțiuni solo, atunci avea nevoie de o organizație. Grupul lui Keller, Liga Națională, era singurul de care era conștient și care părea să abordeze serios relele sociale și rasiale care îl preocupau. Dar era strict o organizație educațională; Keller i-a subliniat la ultima lor întâlnire că a evitat orice activitate ilegală și s-a concentrat în schimb pe publicarea și distribuirea de cărți, broșuri, reviste, casete video și alte materiale educaționale. Lui Oscar i s-a părut că Legea Horowitz va scoate foarte curând Liga Națională din afaceri, cu excepția cazului în care își schimbă politica și începe să sfideze legea trecând la publicarea subterană.

De altfel, orice organizație care reprezenta o amenințare serioasă pentru oamenii de la putere suferea de aceeași vulnerabilitate: putea fi pur și simplu scoasă în afara legii. Pentru a evita acest lucru, trebuia să fii dispus de la început să încalci legea și trebuia să fii capabil să faci acest lucru cu un anumit grad de impunitate. Era nevoie, cu alte cuvinte, atât de o activitate organizată, cât și de tipul de capacitate pe care Oscar o dezvoltase. Relația unică pe care a avut-o cu Ryan ar putea fi cu siguranță utilă în această direcție, a reflectat el.

El și-a construit un scenariu în minte: organizația lui Keller publica materiale precum articolul din ziar din 1920 despre evrei al lui Churchill pe care îl găsisese atât de edificator, folosindu-și canalele de distribuție pentru a-și aduce materialele publicului și aparatul său organizațional pentru a recruta noi scriitori, tipografi și activiști dintre acele persoane trezite de eforturile sale de publicare – în timp ce el se ocupa de problemele ridicate de Legea Horowitz, transmiterea avertismentelor cu privire la posibile acțiuni ale poliției din partea lui Ryan, lichidarea informatorilor și efectuarea altor treburi extraordinare necesare viabilității unei organizații educaționale ilegale, subterane.

Dar era nevoie de mai mult – mult mai mult. Nici o putere atât de solid înrădăcinată ca cea care a condus America nu ar putea fi deznădăcinată de vreo mulțime de străini care-i urlă la poartă. Pentru a avea vreo speranță de a face schimbări reale de o magnitudine suficientă pentru a inversa valul decăderii, trebuia să ai și oameni din interior, oameni cu mâinile pe cel puțin unele dintre pârghiile puterii.

S-a ridicat și a început să pășească pe podea, cu mâinile strânse în spatele lui. Care erau pârghiile puterii care puteau fi accesibile? A existat guvernul însuși, desigur. Orice organizație care ar putea aduce unul sau mai mulți dintre membrii săi în Congres ar avea atât un for național, cât și un mijloc de a se proteja, chiar dacă nu ar putea exercita o influență semnificativă asupra procesului legislativ. Apoi a fost ramura executivă, unde noua agenție a lui Ryan ar putea deține posibilități – cel puțin ca un post de ascultare, poate chiar ca bază pentru lansarea unei lovituri de stat într-o zi, dacă predicțiile lui Ryan că în cele din urmă va deveni o adevărată Gardă Pretoriană s-ar dovedi corecte. Acesta a fost cu siguranță un factor de luat în considerare pentru a decide termenii în care va colabora cu Ryan în viitor.

Existau și alte pârghii: marile sindicate, bisericile înființate, unele dintre cele mai mari bănci și alte instituții bazate pe capital. Dar nu era nimic, în guvern sau în altă parte, care să rivalizeze cu puterea mass-media. El nu vedea cum vreun grup ar putea spera să câștige și să dețină o parte semnificativă a puterii dacă s-ar opune viguros și solid mass-mediei. Pe de altă parte, dacă o organizație sau un individ ar avea sprijinul chiar și al unei fracțiuni din mass-media, ar avea un avantaj enorm în căutarea puterii. Trebuia să existe o modalitate de a pătrunde în mass-media, dar Oscar nu avea nici cea mai vagă idee despre ce ar putea fi. Keller i-a spus că Liga Națională își dezvoltă propria mass-media, care în cele din urmă va rivaliza cu cele controlate de evrei, dar aceasta i s-a părut lui Oscar o prognoză nerealist de optimistă. Cât ar dura o astfel de dezvoltare? Treizeci de ani, poate? Ar mai rămâne ceva de salvat atunci?

Gândurile lui Oscar au fost întrerupte de telefon. Se întreba cine va suna atât de devreme. Chiar și când a ridicat receptorul, totuși, o străfulgerare de intuiție i-a spus cine era apelantul. Sunetul vocii i-a confirmat intuiția: "Bună dimineața. Trebuie să vorbim din nou. Am sunat devreme ca să fiu sigur că te prind și ca să poți planifica să petreci aproximativ o oră cu mine, între zece și 11 diseară. Stația de

metrou nu mai este un loc satisfăcător, având în vedere noua mea proeminență; Un om de știri ne-ar putea observa. Întâlniți-mă în parcare sudică a Pentagonului. Voi fi parcat într-un sedan Ford negru în colțul sud-vestic extrem al lotului."

Oscar a tras în parcare sudică cu o oră înainte de ora stabilită și a ales un loc de parcare la o sută de metri de colțul de sud-vest, unde putea aștepta discret într-un rând de alte mașini, dar avea totuși o vedere clară atât asupra colțului desemnat, cât și asupra celui mai probabil bulevard de abordare a acestuia. Fiind cel mai departe de Pentagon, colțul și zona din jurul său erau goale în acest moment al nopții, cu excepția gunoiului care se adunase și mai dens acolo decât pe restul vastei întinderi de asfalt crăpat și presărat cu gunoi. Începuse o burniță ușoară și a trebuit să-și țină geamul lateral jos pentru a preveni aburirea interiorului parbrizului.

El a văzut mașina lui Ryan conducând pe banda exterioară a lotului cu zece minute înainte de zece. A luat binoclul care fusese lângă el pe scaun și s-a concentrat asupra vehiculului în mișcare în timp ce trecea între el și proiectorul montat pe stâlp la marginea asfaltului. Mașina avea un singur ocupant. Ryan a trecut de colț și a făcut încet un circuit complet al lotului. Evident, nu a reușit să vadă mașina lui Oscar, pentru că s-a întors în colțul de sud-vest, și-a stins luminile și a așteptat. Și el era precaut, se părea.

Oscar nu avea de unde să știe ce era în mintea lui Ryan în seara asta, dar tonul neobișnuit de prietenos al apelului telefonic al bărbatului din această dimineață îl pusese în gardă. A așteptat încă cinci minute, și-a verificat pistolul pentru a se asigura că este liber în toc, apoi și-a părăsit în tăcere mașina și s-a îndreptat spre Ryan, rămânând ascuns de alte mașini parcate cât mai mult posibil. Ryan l-a văzut venind când era la 50 de metri distanță și s-a aplecat pentru a deschide ușa pasagerului. Înainte ca Oscar să intre în mașină, a aruncat o privire rapidă în spațiul din spatele scaunului din față pentru a se asigura că nimeni nu se ascunde acolo.

Ochiul antrenat al lui Ryan a prins mișcarea. "Ce crezi, Yeager, că te-am invitat aici să te duc la o plimbare într-un singur sens?" El chicoti. "De fapt, sunt destul de mulțumit de tine. Dacă nu ar fi fost munca dumneavoastră foarte profesionistă, persoana numită de președinte pentru a conduce Comitetul pentru Securitate Publică ar fi, fără îndoială, cineva de convingere ebraică, în loc să fie cu adevărat al dumneavoastră.

"A fost doar o scăpare inconștientă din partea ta, Ryan, când ai folosit cuvântul "comitet" chiar acum în loc de "agenție"?"

"Iisus! Am spus asta? Chiar va trebui să mă supraveghez. Știți, nu am avut nimic de-a face cu alegerea numelui și am fost uimit când au ales ceva atât de sugestiv pentru Comitetul sovietic pentru securitatea statului, mai bine cunoscut după inițialele sale rusești, KGB. A fost în mintea mea toată ziua."

Încruntarea trecătoare a lui Ryan a dispărut, iar entuziasmul abia stăpânit a revenit. "Similitudinea numelor este potrivită, credeți-mă. Am participat la conferințe cu cei mai importanți membri ai Congresului, cu directorul Biroului și cu personalul președintelui toată săptămâna. Această nouă agenție va fi o doozy, iar băieții mari au planificat-o de mult timp. Știați că voi avea ceea ce echivalează cu un rang în cabinet? Acest lucru nu va fi anunțat pentru încă câteva luni, dar voi fi prezent în continuare la toate ședințele cabinetului de acum înainte și voi raporta direct președintelui însuși. Cu alte cuvinte, în ciuda a ceea ce au spus ziarele astăzi, agenția mea va fi scoasă cu totul de sub jurisdicția Departamentului de Justiție".

"Deci chiar vei fi comandantul Gărzii Pretoriene?"

"Se pare că la asta se rezumă, deși nimeni nu va ieși să spună asta. Există, a fost presiune din mai multe direcții pentru a se mișca în acest fel. Când palestinienii au început să culeagă Hebes proeminenți și să arunce în aer birourile sioniste din Statele Unite anul trecut, evreii au vrut ca Biroul să renunțe la orice altceva și să-i prindă pe palestinieni. Am luat câțiva dintre ei, dar nu a fost suficient pentru evrei, iar ei se plâneau la cele mai înalte niveluri că Biroul era prea greoi și ineficient pentru a face față eficient terorismului arab din această țară. Au vrut să aducă Mossad-ul și dea frâu liber aici. Toată lumea s-a opus acestui lucru, dar doar printr-o coincidență, unii dintre oamenii președintelui lucraseră deja cu un grup din Congres – figura principală fiind senatorul Herman – pentru a forma o nouă agenție care să se ocupe de dezordinea civilă atunci când economia va ajunge la fund în zilele viitoare.

"În ultimii doi ani au ținut șomajul sub opt la sută cu fum și oglinzi. Toată amestecarea hârtiei din lume nu-i va lăsa să scape mult mai mult. Ei se gândesc la o perioadă extinsă de creștere a șomajului, începând din această vară. Poate dura cinci ani sau mai mult – timp în care rata poate atinge 15%, poate chiar mai mare. Aceasta este consecința eșecului de a ne controla granițele și de a lăsa Jap-ii să ne ia jumătate din industria de bază.

"Au tot felul de scheme pe termen lung elaborate pentru stabilizarea lucrurilor la un nivel mediu de trai mai scăzut pentru americani, dar se tem de dezordine civilă înainte ca tot praful să se așeze".

"Vrei să spui revolte alimentare, ca în Argentina și Brazilia?"

"Mai rău decât atât, de fapt. Ei pot controla revoltele alimentare trimițând Garda Națională și folosind gaze lacrimogene sau împușcarea câtorva protestatari. Lucrul de care se tem cu adevărat este revoluția: nu doar revolte spontane, ci tulburări planificate de oameni care vor să răstoarne guvernul. Ei doresc o singură agenție guvernamentală care să poată servi atât ca forță de poliție secretă pentru a ține evidența activității subversive, cât și ca forță de lovire contrarevoluționară. Nu au vrut să dea această funcție Biroului pentru că, în primul rând, nu au fost foarte mulțumiți de performanța Biroului în ultima vreme. Ei nu sunt îngrijorați dacă lăsăm câțiva spărgători de bănci sau falsificatori să ne scape printre degete, dar sunt speriați de moarte de violența politică – care îi va viza. Activitatea dumneavoastră și strigătul pentru acțiune guvernamentală pe care l-a stârnit în rândul forțelor pro-minoritare au accelerat întregul proces de planificare și le-au convins că acesta era momentul să anunțe o nouă agenție, când puteau conta pe sprijinul mass-media pentru această mișcare.

"Oricum, s-au gândit că este mai ușor să înființeze o nouă agenție decât să reorganizeze Biroul. În plus, voi avea o libertate extraordinară de acțiune, iar ei nu vor să dea atât de multă libertate Biroului, cu jurisdicția sa asupra chestiunilor penale obișnuite. Ceea ce îi îngrijorează în legătură cu asta, cred, este că Biroul ar începe să le asculte telefoanele, să le intercepteze birourile și să le deschidă corespondența, iar apoi jumătate din guvern ar ajunge la închisoare pentru că au tot luat. Ryan chicotii din nou. "Deci, agenția mea va avea libertatea de a asculta telefoanele fără ordine judecătorești și de a folosi șuruburi pentru suspecți, dar misiunea noastră nu va fi să prindem escrocii cu guler alb din Congres sau din birocrăția federală; Va fi doar pentru a împiedica răsturnarea guvernului".

"Ești mulțumit de misiunea ta?" Întrebă Oscar.

"Da, Yeager, sunt. Ceea ce are nevoie această țară este puțină ordine și disciplină și voi fi încântat să dau o mână de ajutor în furnizarea acestor lucruri. Rolul agenției mele va deveni destul de mare în timpul recesiunii din următorii câțiva ani și va deveni și mai mare după aceea. Țara se va schimba permanent. La naiba, s-a schimbat deja definitiv. Guvernul nu va putea exista fără Agenția pentru Securitate Publică care să-l susțină. Acțiunea revoluționară va fi o caracteristică permanentă a vieții americane de acum înainte: de la arabi, de la stânga, de la dreapta, de la negri, de la asiatici, de la albi. Țara și-a pierdut toată coeziunea. Doar salariul gras al tuturor ține lucrurile împreună acum. Când se va întâmpla asta, rahatul va lovi ventilatorul și lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. Președintele și senatorul Herman nu-și dau seama de asta – cel puțin, nu pe deplin – dar eu realizez.

"Există, din păcate, un evreu în unguent, s-ar putea spune, și acesta este principalul lucru pe care vreau să-l discut cu tine. Hebii au mutat cerul și pământul pentru a încerca să mă împiedice să obțin numirea la noua agenție. Senatorul Herman m-a chemat deoparte după o întâlnire în această după-amiază și mi-a spus: "Care este originea ta etnică, fiule?" Ryan a imitat vocea răgușită și ciudată a legiuitorului în vârstă.

"I-am spus catolic irlandez, iar el a spus: "Ei bine, așa credeam. Dar știți, am avut toți evreii din Senat – o duzină bună dintre ei – plus aproximativ șaisprezece delegații de rabini și oameni de afaceri evrei care au venit la mine și mi-au spus că nu ești omul potrivit pentru această slujbă. Trebuie să fi crezut că trecutul tău era nazist german. Când i-am întrebat ce au împotriva ta, nimeni nu a avut nimic clar de spus, dar toți au avut un candidat al lor". Apoi, bătrânul s-a aplecat și mi-a șoptit la ureche: "Vreau doar să știi", a spus el, "că dacă evreii sunt atât de puternic împotriva ta, atunci sunt pentru tine și intenționez să văd că nominalizarea ta este aprobată. Și președintele simte la fel".

"Mâine va vota comisia și apoi o va trimite imediat întregului Senat, înainte ca evreii să poată acumula mai mult abur în efortul lor de a mă bloca. Omul pe care și-l doresc, acum că nu-l pot avea pe Kaplan, este Sherman Davidson, procurorul general adjunct care conduce Biroul de Investigații Speciale, echipa Camerei Stelare care a fost înființată pentru a menține în viață prostia "Holocaustului" prin vânarea presupușilor "criminali de război" rămași din cel de-al Doilea Război Mondial. Iisuse, asta a fost acum cincizeci de ani! Poți să-i crezi pe acei Hebe?"

"Deci, te gândești să aranjezi un atac de cord fatal pentru Davidson?"

"Nu, nu cred că va fi necesar. Cred că totul va merge bine mâine și apoi nu va trebui să-mi fac griji pentru el. Dar vom avea o problemă continuă cu evreii. Cred că sunt singurii din guvernul nostru, în afară de mine, care înțeleg semnificația noii agenții și își dau seama cât de multă putere va exercita în viitor.

"Îți spun toate aceste lucruri în rolul tău de partener al meu, Yeager, ca să poți înțelege imaginea de ansamblu. Nu știu când voi avea nevoie de tine pentru o altă operație specială, dar sunt sigur că va fi destul de curând. Un lucru despre kikes este că nu renunță niciodată. Ceea ce bănuiesc că următoarea noastră operațiune majoră va fi o mișcare împotriva Mossad-ului. Agenții lor sunt împrăștiați prin guvernul nostru. Biroul i-a reperat pe cei mai mulți dintre ei, dar nu ni s-a permis niciodată să acționăm împotriva lor. Sunt protejați la cele mai înalte niveluri. Nici mie nu mi se va permite să-i scot – cel puțin, nu direct, așa cum stau lucrurile acum. Chiar și senatorul Herman s-ar întoarce împotriva mea dacă aș începe lichidarea agenților Mossad, pentru că Yizii și-ar mobiliza marionetele creștine fundamentaliste, care alcătuiesc jumătate din circumscripția sa, pentru a începe să se plângă de "micul Israel sărac, lipsit de apărare", iar mass-media controlată ar țipa după demisia mea. Dar Mossad-ul este o organizație teroristă și nu intenționez să o las să opereze pe teritoriul meu.

În plus, din moment ce evreii nu au reușit să facă ce vor cu Kaplan sau Davidson, probabil că vor încerca să folosească Mossad-ul pentru a-mi face probleme și pentru a mă discredita. În orice caz, va trebui în cele din urmă să scap de agenții Mossad-ului din această țară – de toți. Sunt înclinat să o fac mai devreme decât mai târziu, înainte ca ei să aibă timp să facă prima mișcare împotriva mea. Și va trebui să mă ajuți. Cred că o veți găsi o provocare interesantă."

Ryan se întoarce și întinde mâna după un pachet voluminos pe bancheta din spate. "Am asamblat un pachet de informații pentru tine. Unele dintre lucrurile de aici – descrieri generale ale unui număr de operațiuni clandestine ale Israelului – au fost declassificate, dar cea mai mare parte este strict secretă. Are totul, de la dosarele Biroului despre Mossad, inclusiv nume, adrese, fotografiile și alte informații despre toți agenții din această țară despre care știm. Va fi fundul meu dacă ești prins cu chestiile astea, așa că păstrează-l într-un loc sigur. Dar studiază-l, în special informațiile despre personal. Memorații numele, adresele și fețele.

"Singurul motiv pentru care vă dau acest material acum este că va trebui să fim mult mai atenți în viitor. Nu ne mai permitem alte întâlniri. Nu aș fi surprins dacă Mossad-ul ar încerca să-mi pună o coadă permanentă, dar nu cred că au avut încă timp să se pregătească pentru asta. Știu că vor încerca să-mi intercepteze toate apelurile telefonice, așa că acesta este primul lucru de care m-am ocupat. Am configurat un telefon absolut sigur în casa mea. Compania de telefonie nu are nici cea mai vagă idee că există. Linia merge de la biroul meu prin tunelul de canalizare până la... Ei bine, detaliile nu sunt importante.

Iată numărul." I-a înmănat lui Oscar o foaie mică de hârtie. "Nu mă sunați decât dacă este foarte important și încercați să vă păstrați apelurile între 5:30 și 6:00 AM sau 11:00 și 11:30 PM. Când voi avea alte materiale documentare sau gadgeturi speciale pentru voi, le voi lăsa la o picătură sigură și vă voi suna să le ridicați.

"Și, Yeager - gata cu lucrurile tale Lone Ranger, înțelegi? Nu trebuie să existe absolut nicio operațiune independentă pe care să nu o fi autorizat: fără a lichida cupluri mixte, fără a împușca reporteri plictisitori, fără a asasina lideri ai Congresului, fără a arunca în aer biserici. Ai înțeles?"

Oscar a fost iritat de tonul lui Ryan și a simțit o dorință puternică de a-i spune celuilalt bărbat să-și vadă de treaba lui. Cu toate acestea, o fracțiune de secundă de reflecție l-a îndepărtat de o alegere atât

de nepotrivită a cuvintelor și, în schimb, a spus: "Mă gândeam oricum să-mi schimb activitatea, la ceva mai mult de-a lungul liniei educaționale".

"Ce vrei să spui cu asta?" Întrebă Ryan, cu suspiciunea grea în voce.

"Am studiat mult de când m-ai făcut să mă gândesc la evrei. Nu am acceptat toate afirmațiile dvs., dar am găsit unele dovezi cu adevărat surprinzătoare ale mai multor lucruri, cum ar fi rolul evreiesc în lansarea și răspândirea comunismului în prima jumătate a acestui secol și influența evreiască foarte puternică în mass-media de știri și divertisment. Unele obiecte pe care le-am primit de la Biblioteca Congresului ar putea fi ușor transformate în broșuri sau chiar pliante pentru distribuirea în masă. Cred că vor deschide cu adevărat ochii și vor ajuta la contracararea controlului mass-mediei evreiești".

S-a făcut tăcere pentru câteva secunde, în timp ce Ryan se uita neîncrezător la Oscar. Apoi bătrânul a izbucnit în râs. Când și-a recăpătat controlul, a clătinat din cap și a spus, încă chicotind: "Da, pentru un tip care este atât de bun în a-și da seama cum să-i prizeze pe băieții răi, sigur ești un eșec în a-ți da seama cum să educi oamenii".

Oscar s-a înroșit profund, confuz și înfuriat de eșecul lui Ryan de a-și înțelege intențiile. "Ei bine, nu am vrut să spun că materialele pe care le aveam în minte vor educa complet publicul despre originile comunismului sau despre motivele părtinirii mass-media. Mai am multe de învățat despre aceste lucruri. Dar cu siguranță îi vor pune pe oameni pe gânduri. Unul dintre lucrurile pe care le-am găsit este un articol din 1920 într-un ziar britanic important scris de Winston Churchill.

El a fost întrerupt de o altă izbucnire din partea lui Ryan: "Să faceți oamenii să gândească! Vorbești serios, omule? Chiar crezi că acei oameni de acolo sunt capabili să gândească? Credeți că le pasă cine este responsabil pentru uciderea tuturor acelor ticăloși săraci din Rusia? Crezi sincer că ar schimba ceva, dacă ai putea cumva să le bagi în cap adevărul despre ceea ce evreii le-au făcut în această țară?"

"Ei bine, eu... Nu sunt sigur de ce încerci să spui, Ryan." Oscar a simțit cum furia lui crește din nou. "Cu siguranță am avut ochii deschiși de dovezile pe care le-am găsit. Știu că publicul adesea nu pare foarte strălucit, dar trebuie să existe o mulțime de alții ca mine care vor fi provocați să afle mai multe atunci când li se vor prezenta fapte precum cele din articolul Churchill. Și intenționez să le ușurez munca, cu referințe la cărți de unde pot afla mai multe. Tot ce trebuie să facă este să meargă la bibliotecă..."

Oscar a fost întrerupt pentru a treia oară de râsul lui Ryan, care a venit în bubuituri de data aceasta și l-a lăsat pe Ryan gâfâind după aer, cu lacrimi curgându-i pe obraji. "Du-te la bibliotecă! Câți dintre alegătorii din această țară credeți că au văzut vreodată interiorul unei biblioteci de când au părăsit școala? Este mai puțin de trei la sută, potrivit Asociației Bibliotecilor Americane, și aproape toți folosesc biblioteca doar ca sursă de romane ieftine. Americanii pur și simplu nu citesc cărți serioase.

"Dar asta nu este nici măcar cel mai rău lucru. Ascultați, ați putea ocoli problema bibliotecii lăsând referințele și doar împachetând faptele într-o broșură. Câteva zeci de pagini ar trebui să fie suficiente pentru a prezenta faptele despre controlul mass-media. Ai putea sta la un colț de stradă cu un teanc de astfel de broșuri și un buzunar plin de bani, oferind tuturor colțuroșilor 20 de dolari pentru a sta jos și a citi o broșură chiar acolo, la fața locului. Ai primi o mulțime de beneficiari, dar nu ar face nici o iotă de diferență. E ca și cum tocmai v-am spus: nu le pasă. Nu dau doi bani. Nu sunt interesați de idei. Nu sunt interesați de adevăr. Nu puteau recunoaște un fapt dacă îi alerga cineva și îi mușcă de fund. Mai mult, nici măcar nu ar absorbi informațiile și nu le-ar transmite altcuiva într-o conversație obișnuită, pentru că au fost programați să nu absoarbă astfel de lucruri.

"Ai spus că trebuie să fie mulți alții ca tine acolo, dar nu sunt. Ești unic. Nu-ți place amestecul de rase care se întâmplă în această țară, așa că ai făcut ceva în legătură cu asta. Ai început să arunci în aer cuplurile mixte. L-ați strangulat pe cel mai mare promotor al amestecului rasial din Congres. Ai aruncat în aer un comitet de celebrități care amestecă rasele. Există milioane de alți oameni cărora nu le place nici amestecarea raselor. Ultimul sondaj Gallup pe care l-am văzut a spus că 27% dintre americanii albi dezaprobă căsătoriile dintre albi și negri și personal cred că procentul real este un pic mai mare decât atât. Dar ce a făcut vreunul dintre acești oameni în legătură cu asta? Nimic. Nu este un lucru blestemat. Nici măcar cei care se zburlesc cu adevărat când văd o femeie albă cu un nigger. Nu au mingi(coaie). Nu au imaginație. Din punct de vedere constituțional, sunt incapabili să facă ceva original.

"Chiar credeți că această țară ar fi în mizeria în care se află astăzi dacă cetățenii săi ar putea gândi? Adică să gândești cu adevărat și apoi să acționezi în consecință, ca indivizi raționali. Nici măcar nu ar trebui să aibă bile; Tot ce ar trebui să facă este să acționeze rațional în intimitatea cabinei de vot. Ceea ce nu înțelegi, Yeager, este că nu sunt indivizi raționali; sunt o adunătură de animale nenorocite, și vorbesc despre doctoranzi și directorii de corporații, precum și șoferii de taxi și gospodinele. Ei nu gândesc; Ei simt și reacționează doar în conformitate cu un lot de reflexe condiționate.

Ryan s-a oprit pentru a-și trage respirația, iar apoi cuvintele sale au venit mai calm: "Sigur, toată lumea știe că există o mulțime de oameni inteligenți, oameni care își pot da seama cum să fie pus sau cât impozit pe venit datorează sau cum să facă un computer să facă ceea ce vor. Rezolvarea problemelor. Dar nu indivizi raționali. Vă voi da un exemplu: acel articol din Illustrated Sunday Herald despre evrei scris de Churchill de care ați menționat că a fost atât de impresionat. Nu vă dați seama că cei de dreapta au retipărit și distribuit acel articol timp de peste 70 de ani, fără a face nici cea mai mică lovitură în soarta evreilor? Tatăl meu mi-a dat pentru prima dată o copie a acesteia pentru a o citi acum aproape 40 de ani, când eram adolescent. Dacă oamenii ar fi fost raționali, ar fi făcut ceva în legătură cu faptele din acel articol. Cel puțin i-ar fi pus în carantină pe evrei, i-ar fi pus înapoi în ghetouri cu limitări stricte ale activităților lor, așa cum au făcut europenii în Evul Mediu. Acest lucru a fost rațional, deși este trecut ca superstiție și prejudecată de către mass-media controlată în aceste zile. S-a bazat pe recunoașterea pericolului prezentat de evrei și pe hotărârea de a proteja poporul de acel pericol. Papii și împărații care i-au făcut pe evrei să rămână în ghetourile lor au fost oameni raționali, care au recunoscut faptele și au acționat conform lor.

"Vă voi da un alt exemplu. Pentru voi, controlul evreiesc asupra mass-media este o mare, nouă descoperire. Dar nu este nimic nou pentru nimeni din guvern. Este unul dintre cele mai recunoscute fapte ale vieții din Washington. Toată lumea știe asta, dar nimeni nu face nimic în legătură cu asta. Și unora dintre acești oameni chiar le pasă ce se întâmplă cu țara, credeți sau nu. Nu este rațional. Oamenii se comportă exact ca și cum ar fi programați. Cu foarte puține excepții, chiar și cei capabili să recunoască un adevăr sunt incapabili să acționeze asupra lui dacă acțiunea ar necesita ieșirea dintr-o rutină a comportamentului condiționat și a face ceva nou sau diferit.

Sau, pentru a muta pentru o clipă responsabilitatea iraționalității de la dreapta la stânga, luați în considerare cazurile Africii de Sud și Israelului. Palestinenii din Israel și din Teritoriile Ocupate sunt tratați infinit mai rău decât negrii din Africa de Sud. Dar ați auzit vreodată vreunul dintre clericii cu inima sângerândă sau vedetele de cinema care demonstrează împotriva Africii de Sud rostind un cuvânt încrucișat împotriva Israelului? Nu este faptul că faptele nu sunt cunoscute și, în cele mai multe cazuri, nici măcar nu este ipocrizie. Mulți dintre acești iubitori de nigger ar plânge la fel de repede pentru arabi ca și pentru Bantu, dar ar trebui să-și depășească mai întâi condiționarea.

"Încerci să-mi spui", a răspuns Oscar cu neîncredere și sfidare în voce, "că nu are rost să încerci să educi oamenii, că nu face deloc bine să le arăți greșelile și să le dai fapte?"

"Încerc să vă spun că nu îi puteți educa – adică nu le puteți schimba comportamentul – cu pamflete. Singura modalitate de a convinge populația acestei țări că trebuie să-și schimbe căile este să le dai o cizmă bună și tare în fund – de aproximativ 600 de ori. Ele trebuie reprogramați, iar acest lucru necesită ordine și disciplină, nu cărți sau pliante."

"Ryan, ai o viziune destul de slabă asupra naturii umane."

"Prostii, nerăbdătorule! Punctul meu de vedere este realist. Știu cum funcționează oamenii, atât ca indivizi, cât și în masă. A-i face pe oameni să facă ceea ce vreau eu să facă, fie că sunt criminali violenți sau într-o situație de ostatic sau proprii mei subordonați din Birou, a fost treaba mea aproape de când sunteți în viață, iar motivul pentru care am avut succes este pentru că am fost realist cu privire la natura umană. Sunt chiar un pic optimist, motiv pentru care sunt entuziasmat de noul meu loc de muncă. Cred că aș putea să fac ceva bun."

"Lovind oamenii în fund?" Sarcasmul din vocea lui Oscar era greu.

Ryan s-a uitat la Oscar pentru o clipă, a oftat, a clătinat din cap și a spus: "Sunt cu adevărat uimit că tu ai făcut o treabă atât de bună cu Kaplan și Feldman. Dacă nu aș ști că tu ești cel care i-ai eliminat, nu te-aș crede capabil de asta. Vorbești ca un intelectual blestemat, cel mai rău tip de intelectual, genul

care nu poate înfrunta viața așa cum este ea în realitate. V-am spus doar câteva fapte de viață. În loc să-mi fii recunoscător, ai resentimente."

A făcut o pauză, apoi a continuat: "Permite-mi să-ți vă dau o adevărată pepită de înțelepciune: Orice este necesar este bun. Orice a proiectat bunul Dumnezeu în lumea noastră este bun. Încercați să schimbați lucrurile care sunt schimbătoare, dacă credeți că trebuie schimbate. Dar nu vă supărați pe lucrurile care, prin însăși natura lor, sunt neschimbătoare.

"Crezi că este groaznic că oamenii nu sunt raționali, că se comportă ca animalele și trebuie manipulați ca animalele. Vrei ca toată lumea să fie ca tine. Dar asta e copilăresc, egocentric. Dacă toată lumea ar fi ca tine, nu ar putea exista nici societate, nici civilizație. Totul s-ar destrăma. Dacă ar fi doar o mie de oameni ca tine în această țară, ar fi imposibil de guvernat. A fost doar o întâmplare că te-am prins, după ce jumătate din Birou și-a smuls părul luni de zile din cauza dvs. Dacă ați fi 50 la muncă în Washington, 50 în Chicago, 100 în New York... Am fi complet incapabili să facem față situației. Ai dărâma guvernul.

"Dacă îți place să citești cărți, atunci ar trebui să fii recunoscător că majoritatea bărbaților nu sunt raționali, pentru că este nevoie de o turmă destul de mare de animale iraționale pentru a furniza infrastructura pentru o singură tiparniță. Pentru a ne putea permite un filosof, avem nevoie de un milion de drone care operează cu reflexele lor condiționate. Așa că fii fericit că oamenii trebuie manipulați în loc să fie educați. Acesta este modul în care Domnul a proiectat lucrurile. Guvernul acceptă acest lucru și acționează în consecință – cel puțin această parte a guvernului o face", a spus el, bătându-și pieptul cu degetul mare. La fel și evreii.

"Dacă vă ofensează sensibilitățile umaniste să reformați comportamentul poporului american cu foamea și vârful unei cizme și amenințarea unui glonț, atunci există metode mai blânde, metode mai "educaționale". Dacă ai avea rețelele de televiziune sub controlul tău, ai putea hrăni publicul cu un nou tip de pablum și să realizezi în 20 sau 30 de ani o parte din ceea ce trebuie făcut. Adică, ai putea schimba conținutul "ideilor" pe care le repetă papagalicește unul altuia. Ai putea să-i faci să-și strângă mâinile pentru ceea ce se întâmplă cu palestinienii și să ceară boicotarea Israelului, în loc să demonstreze împotriva Africii de Sud. Ai putea să-i urmărești pe ciudați și pe ceilalți ciudați înapoi în dulap. Ai putea reduce amestecarea raselor la aproape nimic.

"Ai putea face toate acestea – ai putea reprograma parțial turma – schimbând intrigile telenovelelor și prejudecățile gazdelor talk-show-urilor, refăcând dialogul și fiind atent la tenul personajelor din desenele animate pentru copii, spunându-le prezentatorilor tăi când să râdă și când nu în timp ce citesc știrile de seară. Desigur, tot ar trebui să dai majorității oamenilor un șut bun în fund pentru a-i face să renunțe la o mulțime de obiceiuri proaste pe care le-au luat. Ryan și-a pus mâna pe brațul lui Oscar și a adoptat un ton patern. "Oricum, din moment ce nu controlezi rețelele de televiziune, va trebui să facem lucrurile în felul meu. Bucură-te că ai șansa de a ajuta. Nu se întâmplă adesea în istorie ca doi oameni raționali să poată lucra împreună la un proiect atât de valoros. Și, pentru numele lui Hristos, uită de pamflete."

Oscar s-a simțit uimit. Nu voia să accepte ceea ce tocmai îi spusese Ryan. El a luptat împotriva ei. Dar știa că va ajunge să accepte cel puțin o parte substanțială din ea. Ar fi putut să se convingă singur că lucrurile nu erau chiar atât de dure pe cât le pictase Ryan, dar cea mai mare parte a mesajului lui Ryan avea înconfundabilul inel al adevărului. Era un adevăr care se ascunsese deja în mintea lui, iar cuvintele brutale ale lui Ryan îi smulseseră pur și simplu acoperirea. A fost rândul lui Oscar să ofteze. În ceea ce privește strategia sa personală, aceasta a revenit din nou la masa de desen.

Ryan se uită la ceas, apoi zâmbi și mângâie brațul lui Oscar. "Voi fi foarte ocupat pentru câteva săptămâni. Tu îți faci temele, iar eu te sun când voi avea nevoie de tine."

Oscar nu era gata să renunțe imediat la ambiția sa de pamfletar, în ciuda apei reci pe care Ryan o turnase. Dacă educația ar fi fost atât de inefficientă pe cât a indicat Ryan, atunci organizația lui Harry, Liga Națională, ar fi trebuit să descopere acest fapt. A doua zi după întâlnirea cu Ryan, el l-a sunat pe Harry și a primit invitația de a participa la o întâlnire a membrilor locali care avea loc la ora opt în seara următoare, într-o vineri.

Să o convingă pe Adelaide să meargă cu el nu a fost dificil, deși ea l-a făcut să-i promită că o va scoate la cină după aceea. Întâlnirea a avut loc în casa unui membru a cărui adresă i-o dăduse Harry. Era o casă mult mai mare decât cea a lui Harry și era situată într-un cartier împădurit din Arlington, cu loturi mari și case scumpe. Doar o duzină de alte persoane - nouă bărbați și trei femei, inclusiv Harry și Colleen - au fost prezenți când el și Adelaide au sosit.

Reuniunea propriu-zisă a durat doar puțin peste o oră și a constat în principal în rapoarte informale de progres ale activităților lor de către membri, urmate în fiecare caz de o scurtă discuție, cu întrebări sau sugestii din partea celorlalți. Un bărbat a raportat despre succesul său în obținerea unei liste de corespondență cu aproape 50.000 de cumpărători de cărți istorice dintr-o sursă comercială care inițial refuzase să închirieze lista Ligii din motive politice. Un altul a raportat despre pregătirile făcute pentru a trimite prin poștă cataloage de cărți ale Ligii și alte materiale promoționale pe listă.

O femeie membru, care era artist comercial, a arătat un poster de artă pe care tocmai îl finalizase și schițe pentru mai multe posibile postere noi. Posterul completat i s-a părut foarte izbitor lui Oscar. Sub sloganul "Salvați speciile pe cale de dispariție", a portretizat diverse animale pe cale de dispariție: pe de o parte, o balenă la suprafață a fost atacată cu harpoane de pe o navă de vânătoare de balene. Pe de altă parte, în prim-plan, un leopard într-un decor de junglă era împușcat de un braconier negru, în timp ce în fundal era un magazin de blănuri din New York, cu o haină din piele de leopard în fereastră și un proprietar gras în ușa numărând o mână de bani. Iar în centru, mai mare decât restul, era o familie albă – un bărbat, o femeie cu un copil în brațe și un copil mic, toți cu trăsături și culori nordice frumoase. Albii stăteau înghesuiți împreună pe un bolovan, suferința și frica evidente pe fețele lor, în timp ce în jurul lor apăsa o masă amenințătoare și împachetată de non-albi, ca un val în creștere gata să-i înghită, cu brațe maro, negre și galbene întinzându-se pentru a le apuca picioarele. S-a exprimat opinia că toate marile organizații de mediu s-ar teme să atingă afișul, dar că s-ar putea vinde bine studenților, dintre care mulți l-ar cumpăra din cauza temei sale controversate.

Alți trei membri lucrau la o dramă video. Unul, care scrisese scenariul și urma să facă regia, a fost implicat în casting și a apelat la ceilalți prezenți pentru a-i oferi un actor pentru un rol încă neocupat. O alta, soția lui, făcea garderoba. Un al treilea construia seturi în garajul său.

Când afacerea întâlnirii a fost încheiată, Harry i-a prezentat pe Oscar și Adelaide celorlalți prezenți, inclusiv lui Kevin Linden, un inginer de emisie, care era coordonatorul grupului local. Harry și-a cerut scuze pentru faptul că Saul Rogers, pe care dorea în mod special ca Oscar să-l întâlnească, nu a fost prezent. "Saul este profesor și este adesea împovărat cu îndatoriri extrașcolare. În seara asta l-au pus să caute droguri și arme la un meci de baschet școlar", a explicat Harry.

Oscar a comentat gradul ridicat de profesionalism în rândul membrilor pe care i-a întâlnit. "Nu este exact ceea ce mă așteptam să fie o bandă de revoluționari neonaziști cu ochi sălbatici", a glumit el.

"Oamenii de care suntem interesați acum – de fapt, singurul tip de oameni pe care îi putem folosi – sunt cei care sunt dispuși și capabili să facă lucruri", i-a spus Kevin. "Și din moment ce principalul lucru pe care îl facem este să propagăm fapte și idei, oamenii noștri tind să fie cei care au abilități specifice care sunt utile pentru acea muncă. De fapt, aceasta acoperă o gamă destul de largă, de la scriitori și artiști la ingineri și oameni de afaceri, dar este adevărat că în această fază a programului nostru avem un procent destul de ridicat de profesioniști și relativ puțini luptători de stradă și aruncători de bombe, în ciuda imaginii noastre pictate de mass-media controlată. De fapt, Harry este singurul aruncător de bombe adevărat aici în seara asta", a încheiat el cu un zâmbet și apoi s-a scuzat.

Oscar s-a întors spre Harry și l-a întrebat: "Ce crezi că va face Legea Horowitz pentru capacitatea ta de a continua să produci și să distribuie materialele tale?"

"Unele operațiuni vor trebui să intre în subteran, dar cea mai mare parte din ceea ce facem probabil că nu va fi afectată imediat", a răspuns Harry. "Am avut întotdeauna o abordare destul de pozitivă, cu accent pe creșterea conștiinței rasiale a propriului nostru popor, în loc să subliniem deficiențele altora. Lista cărților pe care le distribuim începe cu Eneida și Beowulf și include multe dintre celelalte clasice ale istoriei și legendei occidentale. O mare parte din el este genul de lucru cu care fiecare absolvent al universităților noastre mai bune obișnuia să fie familiarizat, înainte ca democrația să vină la academie

și standardele să fie coborâte, astfel încât Hottentots și wetbacks să poată obține și ei diplome. Apoi, desigur, a existat o eliminare deliberată de către egalitari a cărților care au fost considerate a fi scrise din punctul de vedere al bărbatului alb – rasist și sexist, știți", a adăugat Harry primul, cu un ton afectat de auto-neprihănire. Apoi a trecut la sarcasm: "Cu excepția cazului în care o carte a fost scrisă de o lesbiană militantă, de un indian american revanșard sau de un Negroid cu SIDA care s-a convertit la iudaism, era suspect. Excepția a fost orice despre "Holocaust", pentru care autorii evrei de sex masculin, chiar și cei de convingere heterosexuală, au fost acceptabili.

"Acum, unele dintre clasicele sunt greu de găsit, chiar și în universități, așa că efectuăm un serviciu util făcându-le disponibile dintr-o singură sursă. Nu cred că guvernul este încă pregătit să înceapă să închidă oamenii pentru care citesc Iliada. Există câteva cărți pe care le purtăm despre evrei pe care ar putea încerca să le interzică, dacă asta ar fi tot ce purtăm. Avem, de asemenea, cărți care oferă versiuni mai exacte din punct de vedere istoric ale subiectelor istorice "sensibile" – cel de-al Doilea Război Mondial, de exemplu – decât cărțile aprobate oficial și le-ar plăcea foarte mult să le arunce în flăcări. Cu toate acestea, mă îndoiesc că vor merge după vreuna dintre cărțile noastre acum. Cred că se vor teme că, dacă ne vor ataca pentru orice titlu pe care îl purtăm, asta va atrage atenția asupra restului cărților noastre și va ridica unele probleme pe care ar prefera să le evite pentru moment.

"Ceea ce vor face mai întâi este să atace grupurile Klan care au supraviețuit și editorii de materiale rasiale sau antievreiești: lucruri precum Protocoalele Înțelepților Sionului sau unele dintre materialele brute anti-negre care mustesc în jur. Tipurile pseudo-intelectuale libertariene nu se vor zbate să interzică acest lucru și vor permite arzătorilor de cărți să stabilească precedente legale utile. Apoi, în trei sau patru ani, vor veni după noi, dar ne vom face griji pentru asta pe măsură ce se apropie timpul. Pentru moment, stabilim canale alternative de distribuție pentru materialele noastre cele mai vulnerabile – în principal casetele noastre video originale. Avem câteva producții dramatice pe bandă care sunt destul de puternice, iar evreii sunt nerăbdători să le țină departe de circulație. Din moment ce le producem noi înșine și nu depindem de furnizori externi, avem multă libertate în schimbarea modului în care facem lucrurile, pentru a face mult mai greu pentru guvern să ne oprească.

Harry se opri o clipă și chicoti. "De fapt, este ironic. Materialele pe care guvernul le va interzice prin Legea Horowitz pentru următorii câțiva ani vor fi lucruri de care evreii nu se tem, în cea mai mare parte; ei nu sunt îngrijorați în mod special de Protocoale sau de broșurile religioase care pretind să dovedească faptul că sunt de fapt descendenții lui Satan. Ceea ce îi sperie cu adevărat pe ticăloși este Eneida – și celelalte cărți ale noastre care îi ajută pe albi să înțeleagă cine sunt. Ei știu că dacă destui dintre noi vor dezvolta vreodată un simț istoric și un interes pentru rădăcinile noastre rasiale, iar aceste lucruri vor crește într-un sentiment de identitate rasială și responsabilitate rasială, vom ieși din vraja frăției și egalității pe care au făcut-o atât de mult țesute cu grijă în jurul nostru, iar apoi găscă lor va fi gătită. De aceea au dus o astfel de campanie împotriva clasicilor occidentali în universități."

"Ești un optimist, Harry. Este bine să educăm oamenii, să-i trezim, să le ridicăm conștiința. M-am gândit eu însumi în această direcție: să fac disponibile pe scară mai largă unele dintre materialele interesante pe care le-am întâlnit în proiectul meu de studiu despre evrei, poate lucrând împreună cu Liga, deoarece oamenii voștri par să aibă ceva experiență în publicare – deși recent am avut unele îndoieli cu privire la eficacitatea unor astfel de eforturi. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai mult mi se pare că nu mai mult de o fracțiune de procent din albi din această țară pot fi îndepărtați de televizoarele lor suficient de mult timp pentru a citi chiar și un pamflet, cu atât mai puțin Eneida. Dar chiar dacă i-am educa pe toți cei educabili, ce ar putea face atâta timp cât rămân dezorganizați? De îndată ce începi să încerci să organizezi oamenii, guvernul va folosi Legea Horowitz pentru a te scoate din afaceri.

"Trebuie să vă referiți la prevederea care interzice toate organizațiile cu calificări rasiale pentru a deveni membri", a răspuns Harry. "Acest lucru nu ne deranjează, deoarece nu suntem o organizație de membri".

"Ce vrei să spui, nu sunteți o organizație de membri? Ce sunt ceilalți oameni care sunt aici în seara asta? Și ultima dată când am fost împreună mi-ai spus despre cel puțin alte două persoane pe care le-ai descris ca membri ai acestei unități", a răspuns Oscar oarecum indignat.

"Asta a fost ultima dată", chicoti Harry. "M-ați auzit folosind cuvântul "membru" referindu-mă la cineva în seara asta?"

Oscar era nerăbdător: "Haide, ce fel de joc de cuvinte încerci să joci cu mine?"

"Este jocul supraviețuirii", a răspuns Harry, tonul său fiind acum serios. "Acești oameni de aici sunt pur și simplu prieteni de-ai mei.

Ne întâlnim din când în când pentru a discuta chestiuni de interes comun. Dacă ai fi agent de poliție guvernamentală, nu ai putea găsi niciodată o dovadă care să dovedească contrariul."

"Sigur, aș putea", a răspuns Oscar beligerant. "Aș aplica doar pentru aderare. Apoi, după ce primeam cardul de membru, mergeam în fața unui mare juriu federal. Ofițerii Ligii urmau să fie citați și interogați. Dacă ar nega că ar fi o organizație discriminatorie din punct de vedere rasial, li s-ar ordona să prezinte numele tuturor membrilor negri, evrei și asiatici. Când nu vor putea numi pe nimeni, acela va fi sfârșitul Ligii".

"Greșit", a explicat Harry cu răbdare. "În primul rând, nu ai primi un card de membru. În al doilea rând, ofițerii, dacă ar fi citați, ar refuza să răspundă la toate întrebările, citând al cincilea amendament. Ei ar putea, dacă ar fi atât de înclinați, să explice marelui juriu că Liga este pur și simplu o corporație non-profit fără membri, și toate înregistrările oficiale ar dovedi acest lucru. Dar, ca o chestiune de principiu, refuzăm să răspundem la întrebările marilor jurii. Guvernul ar putea continua să urmărească problema și dacă ar alege să facă acest lucru, dar nu ar găsi nimic care ar putea duce la o urmărire penală reușită.

"Dar cum rămâne cu plata cotizațiilor membrilor? Tot ce ar trebui să facă este să vă verifice înregistrările bancare. Și cum rămâne cu un coleg înregistrat pe care niciun alt membru nu le-a întâlnit vreodată? Cum poate să se alăture fără să trimită un formular de cerere sau ceva de genul acesta pentru a indica faptul că dorește să devină membru?" Oscar a persistat cu încăpățănare.

"Nu există plăți de cotizații, pentru că nu există membri", și-a continuat Harry explicația. "Desigur, le cerem prietenilor noștri să sprijine activitatea Ligii prin trimiterea de donații în mod regulat. Corporația acceptă toate donațiile și folosește banii pentru a plăti tipărirea, taxele poștale și alte cheltuieli, inclusiv salariile personalului. Dacă un prieten ar fi neglijent în donațiile sale, un alt prieten i-ar vorbi despre asta.

"În ceea ce-l privește pe colegul din boonies care vrea să aplice pentru aderare ... Ah, scuzați-mă, cine vrea să participe la munca noastră, am pune pe cineva să corespundeze cu el pentru a face o evaluare preliminară. Dacă părea probabil că s-ar putea încadra într-unul dintre micile noastre cercuri locale de prieteni sau chiar participam pe cont propriu, aranjam un interviu. Dar nu ar exista niciun formular de completat – și nici înregistrări, sau cel puțin niciunul pe care guvernul ar putea pune vreodată mâna. Crede-mă, Oscar, consilierii noștri juridici au fost ocupați cu asta, chiar înainte ca Legea Horowitz să devină lege. Au analizat aproape orice posibilitate și au găsit modalități prin care să ne adaptăm la noile condiții fără a perturba niciunul dintre programele noastre."

Oscar clătină din cap. "Poate că vei putea să stai departe de închisoare, dar ce rost are? Nu vei putea niciodată să construiești o organizație semnificativă din punct de vedere politic sub astfel de constrângeri."

"Semnificativ din punct de vedere politic? Ce v-a făcut să credeți că încercăm să facem ceva semnificativ din punct de vedere politic?" Harry a făcut o pauză, a zâmbit, apoi a continuat. "Ei bine, desigur, suntem, pe termen lung. Dar dacă vă gândiți la demonstrații publice și marșuri cu mulți oameni, la campanii electorale și așa mai departe, asta va necesita o altă organizație. O vom construi când va veni momentul. Dar acum încercăm să facem ceva diferit."

El a făcut o pauză din nou: "Acum câteva minute ați estimat că mai puțin de unu la sută dintre albi din această țară sunt suficient de interesați de ceea ce se întâmplă în lumea din jurul lor pentru a citi un pamflet. Acest lucru nu este departe de marcă. Majoritatea concetățenilor noștri nu au absolut niciun

simț al responsabilității civice sau rasiale. Este ca și cum ar crede că lumea din afara pielii lor este doar un spectacol secundar pentru amuzamentul lor personal. Cum numiți asta – solipsism?

"Oricum, aproape toți cei care se implică politic nu fac decât să se conformeze presiunilor sociale asupra segmentului lor particular de societate; Ei strigă aceleași sloganuri pe care le strigă oamenii din jurul lor, și la fel de fără minte. Aproape nimeni nu este implicat într-o cauză pentru că a analizat cu atenție situația, a decis că trebuie făcut ceva și și-a asumat responsabilitatea de a o face, fie independent, fie ca parte a unui grup. Pentru mine asta este ceea ce definește o ființă umană: **acceptarea responsabilității**. După acest standard, majoritatea oamenilor sunt pur și simplu animale – animale gânditoare, dar totuși animale, fără esența umanității.

Oscar a simțit firele de păr ridicându-se pe ceafă, în timp ce cuvintele lui Harry îi aminteau de cele pe care le auzise atât de recent de la Ryan. Era straniu, credea el, ca doi oameni atât de diferiți ca William Ryan și Harry Keller – unul un apărător jurat al regimului, dornic să folosească cele mai extreme măsuri împotriva dușmanilor săi, iar celălalt dedicat răsturnării aceluia regim din cauza politicilor sale distructive rasial – să exprime aceeași viziune, șocant de neortodoxă asupra marii majorități a semenilor lor. Și că ar fi trebuit să trăiască 40 de ani fără să vadă o astfel de privilegiște, apoi brusc cineva să i-o înfigă în față de două ori în decurs de câteva zile!

În timp ce Oscar se minuna în sinea lui de această coincidență, Harry a continuat să vorbească: "Sarcina noastră acum este să educăm și să recrutăm ființe umane – numai ființe umane. Nu avem nevoie de o mișcare de masă pentru asta. De fapt, nu putem construi sau controla o mișcare de masă până când nu avem o organizație mult mai puternică de oameni responsabili. Ah, scuzați-mă din nou, până când vom avea mulți prieteni mai responsabili care să lucreze împreună. Deci, este acea fracțiune de procent pe care o urmărim acum, puținii care sunt puțin mai aproape de prag decât restul."

"Prag?" Întrebă Oscar.

"În sensul nietzschean", a răspuns Harry. "Pragul dintre animal și om – sau între om și om superior, dacă preferați. În orice caz, între inconștient și iresponsabil, pe de o parte, și cei care pregătesc conștient și responsabil calea pentru Supraom, pe de altă parte.

"Înțeleg", dădu Oscar din cap. Dar presupun că termenul nietzschean care mi se pare mai potrivit este "abisul" – Abgrundul pe care omul trebuie să-l traverseze între animal și Supraom. Impresia mea este că tranziția nu este atât de ascuțită pe cât implică "pragul", ci mai degrabă că este mai înșirată, ca "frânghia peste abis" a lui Zarathustra. În mine, de exemplu, recunosc un amestec de inconștient și conștient. Uneori, când caut adevărul, mă simt ca și cum aș băjbâi printr-o densă ceață. Nu este totul complet întunecat; Sunt conștient de unele lucruri. Dar alte lucruri sunt atât de vagi încât cu greu le pot desluși; Nu prea le pot cuprinde în conștiința mea. Bănuiesc că există o mulțime de alți oameni la care ar fi inexact să ne referim ca "animale", pentru că au cel puțin cele mai goale licăriri de conștiință, cele mai goale începuturi ale unui sentiment de responsabilitate – unii mai mult și alții mai puțin.

În timp ce Oscar vorbea, un zâmbet larg i-a luminat fața lui Harry. "Deci! Un tovarăș nietzschean!" Îl apucă de braț pe Oscar, cu adevărat mulțumit.

Un zâmbet de moment a zburat pe fața lui Oscar ca răspuns la reacția lui Harry, dar a cedat imediat unei încruntări și a spus: "Cred, de asemenea, că prefer să mă gândesc la membrii mai ireponsabili ai rasei noastre ca la copiii decât ca la animale. Spuneți că posedarea unui simț al responsabilității este ceea ce distinge ființa umană de animal, dar se poate face aceeași distincție între adulți și copii.

"Dacă vrei", flutură Harry din mână. "Dar, în mod normal, un copil crește până la maturitate. Cei mai mulți membri ai generației care trăiește astăzi vor merge în mormintele lor fără mai mult simț al responsabilității decât atunci când s-au născut.

"Poate, poate", a recunoscut Oscar. Apoi s-a întors la fosta sa preocupare: "Faptul rămâne, există alții ca mine – cel puțin în măsura în care sunt educabili, că băjbâie după adevăr și sunt capabili să devină adulți responsabili – și bănuiesc că nu i-ați localizat încă pe cei mai mulți dintre ei. Nu din cauza vreunuiia dintre eforturile tale de recrutare am aflat despre tine; dacă Carl nu ne-ar fi prezentat, nu aș fi fost aici în seara asta. Acum, cu Legea Horowitz, recrutarea ta cu siguranță nu va merge mai bine."

"Dimpotrivă", l-a întrerupt Harry. "Legea Horowitz ar trebui să ajute foarte mult. Mulți oameni sunt conștienți de noi și de obiectivele noastre, dar au amânat orice acțiune. Legea Horowitz îi va face să realizeze cât de târziu este. Deja primim mai multe întrebări de la oameni care au decis că a venit în sfârșit timpul să acționăm".

"Suficienți pentru a reuși?" Întrebă Oscar.

Harry a ridicat din umeri și, când a vorbit, îngrijorarea se auzea în vocea lui: "Nimeni nu ne poate garanta succesul. Dar ceea ce încercăm este necesar și, pentru că este necesar, trebuie să credem că este posibil și să facem tot posibilul pentru a reuși. Dacă este imposibil, vom muri încercând."

"La fel va fi și cu rasa", a adăugat Oscar sumbru.

"Despre ce vă certați atât de serios?" a întrebat Adelaide, care tocmai trecuse și și-a strecurat brațul în jurul taliei lui Oscar. De-a lungul conversației sale cu Harry, el a privit-o cu o anxietate pe care spera să nu o arate, în timp ce ea vorbea veselă în cealaltă parte a camerei cu un cerc de cinci bărbați care se adunaseră în jurul ei ca moliile atrase de o flăcără. Era clar că alte două femei de la întâlnire erau iritate, iar Adelaide observase în cele din urmă acest lucru și se rupsese de cercul ei de admiratori.

"Încerc doar să-l conving pe Harry că organizația sa trebuie să cumpere rețeaua de televiziune CBS de la acea bandă de evrei care o dețin pentru a ajunge la mai mulți oameni cu mesajul său", a răspuns Oscar ușor.

"Asta aș face-o", a fost de acord Harry. "Visăm la astfel de lucruri. Unii dintre membrii noștri rasiali ... prietenii au propus confiscarea unui studio de difuzare al uneia dintre rețele în timpul unei transmisiuni în direct a unui eveniment sportiv major și trimiterea unui mesaj înregistrat până la satelit și în 40 de milioane de camere de zi. Și-au dat seama că am putea să-i ținem pe polițiști o jumătate de oră în timp ce caseta noastră era difuzată. Și credeți-mă, am încerca dacă am crede că va avea un efect major. Dar o singură difuzare, oricât de bine ar fi făcută, nu va face prea multă impresie asupra publicului. Singura modalitate de a aduce o idee nouă în capul oamenilor sau de a schimba ideile vechi este prin repetarea nesfârșită. Prima dată nici măcar nu-și dau seama ce ai spus. După a mia oară încep să înțeleagă ideea. Și după a zecea mie oară sunt convinși."

"Ei bine, acum, în sfârșit, mi-ai spus că ai câțiva membri care au gândit în aceeași direcție ca mine", a răspuns Oscar cu un zâmbet. "Cum mă înscriu?"

"Vorbești serios?" a întrebat Kevin Linden, care tocmai se alăturase cercului lor.

"Da", a răspuns Oscar. "Uneori sunt puțin nerăbdător cu prelegerile lui Harry, dar rareori se întâmplă asta .

Întâlnesc un om care este capabil să-mi stimuleze gândirea la fel de mult ca el. Trebuie să vorbesc cu el mai regulat, așa că ar fi corect să-mi plătesc cotizațiile pentru acest privilegiu. În plus, chiar m-am gândit serios să-mi schimb activitățile mai mult spre genul de lucruri pe care le face Liga."

"Și ce ai făcut până acum?" Întrebă Kevin.

"Ah, ei bine, în mare parte a fost ceea ce s-ar putea numi persuasiune unu-la-unu, transmiterea mesajului rasial indivizilor sau cuplurilor – deși într-un caz cred că am influențat gândirea unui grup mai mare. Dar chiar mi se pare că această metodă este prea lentă și aș dori să explorez modalități prin care mass-media ar putea fi folosită pentru a ajunge la mai mulți oameni", a răspuns Oscar oarecum șchiopătând.

"Vom fi bucuroși să te numărăm printre cercurile noastre de prieteni din această zonă", a spus Kevin, întinzându-i mâna lui Oscar. "Harry va primi niște date personale de la tine. De asemenea, vă va anunța despre întâlniri și va discuta cu dvs. un program adecvat de donații.

"Hei, și eu", a intervenit Adelaide.

Oscar și-a luat foarte în serios noul angajament față de Liga Națională, în ciuda îndoielilor sale crescânde cu privire la valoarea muncii educaționale într-un moment atât de disperat în lupta cursei sale pentru supraviețuire. Ceea ce i-a alimentat feroarea pentru munca organizației a fost incapacitatea sa de a se gândi la ceva mai eficient pe care l-ar putea face. El era înclinat să creadă afirmația lui Ryan că o mie de oameni ca el ar putea răsturna guvernul, dar problema era să-i găsească și să-i recruteze; Apoi, poate, ar fi momentul să se întoarcă la activitățile sale anterioare. Până atunci, Liga părea cel mai bun mediu disponibil pentru a găsi ceilalți 999 de oameni necesari pentru ca acest tip de muncă să fie concludentă în efectele sale.

Obsesia lui era să găsească o modalitate de a folosi mass-media pentru mesajul Ligii. El a înțeles argumentul lui Harry despre necesitatea de a ajunge și de a recruta un număr suficient de oameni superiori înainte de a încerca să miște masele, dar a fost nerăbdător de lentoarea rezultatelor pe care Liga le obținea și se temea de pericolele implicate într-o strategie atât de îngustă. Avocații Ligii ar putea avea perfectă dreptate, într-un sens de manual, cu privire la incapacitatea guvernului de a urmări organizația în conformitate cu Legea Horowitz, dar ei presupuneau că guvernul va fi obligat să respecte propriile reguli. Ei nu și-au dat seama, așa cum a făcut-o el, că în viitor guvernul se va baza din ce în ce mai mult pe oameni ca Ryan pentru a se proteja: oameni care nu jucau după reguli. Singurul mod în care o organizație se putea proteja de un guvern servit de astfel de oameni era să mobilizeze mase mari de oameni - mase care puteau fi trimise urlând în stradă atunci când era necesar. Așa că, în loc de mai multe cărți de istorie, a început să aducă acasă cărți despre comunicațiile în masă de la bibliotecă. Și a început să urmărească mai mult decât programele de știri de la televizor; el a petrecut zeci de ore cu Adelaide urmărind chiar și cele mai amețitoare programe insipide, de la spectacolele de jocuri, cu gongurile, zumzetele, râsetele lor zgomotoase și concurenții care rânjeau imbecil, până la declamațiile și cântecele evangheliștilor vindecători prin credință, și apoi analizând împreună cu ea factorii care le-au dat atracția unei audiențe de masă. El nu-și pierduse interesul de a investiga rolul iudeilor în treburile rasei sale, din timpurile biblice până în prezent, dar știa deja că trebuia făcut ceva în privința lor, indiferent de ceea ce studiile sale istorice continue i-ar fi putut dezvălui despre uneltirile și motivele lor. Numai controlul lor asupra mass-mediei de știri și divertisment necesitau deja acțiuni imediate.

Adelaide a fost, de asemenea, un membru entuziast al Ligii. Nu numai că apartenența ei la organizație părea o activitate valoroasă în sine, dar a fost de două ori mulțumită de efectele sale asupra lui Oscar. Orice ar fi fost ceea ce a meditat în trecut părea să-l deranjeze mai puțin acum. Au fost mai puține seri în care el a găsit scuze pentru a nu putea fi cu ea și au fost împreună mai mult. El chiar începea să vorbească cu ea într-un mod clar despre căsătorie. Ei decisese deja că ea va renunța la apartamentul ei și se va muta cu el în iunie, când avea programată o vacanță.

La trei săptămâni după ce s-au alăturat Ligii și la o săptămână după a doua întâlnire a Ligii, Harry i-a invitat pe Oscar și Adelaide să se întâlnească cu colegii Saul și Emily Rogers. Când au ajuns la casa familiei Keller, Colleen i-a condus în camera de recreere de la subsol. La poalele scârilor, Oscar a fost surprins de apariția omului care l-a confruntat din cealaltă parte a camerei mari: era un adevărat uriaș, al cărui cap uriaș, cu trăsături ciudate, bărbos aproape că peria tavanul și ai cărui ochi albaștri pătrunzători păreau să aibă o calitate luminoasă în timp ce îl transfixau pe Oscar în ușă. Niciodată nu mai văzuse o figură atât de impunătoare.

Până când au fost făcute prezentările și toată lumea s-a așezat, Oscar și-a revenit din uimire și a început să-l măsoare pe Saul. Bărbatul avea probabil între 40 și 45 de ani, deși barba lui îl făcea să pară mai în vârstă; Cel puțin, sublinia un aer de severitate și autoritate despre el, care de obicei era asociat cu o vârstă mai mare. Vocea lui era profundă și puternică și avea o calitate ciudată, arestantă. Era greu de imaginat un astfel de om ca profesor, deși cu siguranță ar fi făcut-o. Au un avantaj în a face față unora dintre punk-urile indisciplinate din clasă ce infestau școlile publice în aceste zile, s-a gândit Oscar.

Soția lui Saul, Emily, era înaltă și slabă, în jur de treizeci de ani, blondă și destul de drăguță. Ea era, de asemenea, profesoară. Cuplul nu avea copii.

După plăcerile inițiale, Oscar a adoptat o poziție agresivă în conversația cu noul său asociat: "Ce au avut părinții tăi împotriva ta când ți-au dat numele "Saul"?", a întrebat el cu un zâmbet răutăcios.

Saul s-a aplecat cât de mult a putut pe spate în scaunul său și și-a întins picioarele drept în afară, în timp ce contempla tavanul pentru o clipă. "Ei bine, Oscar, ei erau ceea ce ai numi "thumpers": fundamentalisti foarte devotați. Toți copiii din familie au rămas cu nume din Vechiul Testament. Să nu-ți pară rău pentru mine; Plânge pentru fratele meu Abinadab. De fapt, numele evreiești erau cea mai mică dintre poverile noastre; lecturile nesfârșite din Biblie aproape că ne-au ucis pe toți. Nu doar duminica, ci în fiecare zi blestemată. Nu aveam cum să scap de ele."

Deodată, Saul a sărit în picioare ca și cum ar fi fost electrizat, cu trupul său imens erect și rigid, făcându-l să pară chiar mai înalt decât cei șase picioare și jumătate ai săi. Cu brațele ridicate deasupra capului și ochii aprinși, cu capul înclinat pe spate și barba împinsă într-un unghi de piept, el era chiar reprezentarea tuturor acelor imagini din clasa de școală duminicală a unui profet din Vechiul Testament într-o stare de frenezie incipientă, gata să se dezlănțuie cu o revelație de sus. El și-a îndreptat brațul drept spre Oscar, arătătorul arătător arătând acuzator, și a urlat: "Iată, îl voi lovi pe cel necredincios și îl voi risipi; Îl voi nimici cu desăvârșire și voi pustii casa lui; Voi șterge amintirea seminței lui de sub cer. Voi face din Numele Lui o urâciune în toate semințiile lui Israel, căci El a părăsit pe Cel Sfânt."

Tunetul primelor sale cuvinte părea ascultătorilor săi că încă se rostogolește și se prăbușește prin cameră, când și-a coborât vocea și a terminat pe un ton ceva mai blând, dar care nu avea mai puțină autoritate: "Așa vorbește Domnul".

Spuma i-a zgâriat buzele lui Saul. Focul din ochii lui a murit în timp ce se relaxa încet și își aducea brațele în lateral. Camera a rămas tăcută.

Oscar a fost primul care și-a găsit vocea: "Iisuse, Emily, ce bea?" Deși întrebarea lui Oscar a fost menită ca o glumă, uimirea din vocea lui a fost inconfundabilă.

Emily a forțat un răs nervos. "Este rece, sobru. Dar fii recunoscător. Uneori, după ce a băut câteva pahare, ține focul și pucioasa timp de o jumătate de oră. Este uimitor ce iese din gura bărbatului."

"Într-adevăr?" Oscar era interesat acum. "Hei, Saul, mai fă-ne o demonstrație."

"Oscar, te rog să nu-l faci să înceapă!" I-a implorat Emily.

"Dar este foarte bun! N-am mai văzut așa ceva. Unde ai învățat să faci asta, Saul?"

Saul a răs pentru a-și ascunde reacția la lingușirea lui Oscar. "De fapt, când eram copil, acesta era modul meu de a face față dozelor forțate de citire a Bibliei pe care a trebuit să le ascultăm de la tatăl meu. Ieșeam în garaj când nu era nimeni prin preajmă și îl imitam Isaia. Sau pe Iisus. Sau pe Dumnezeu. Improvizam și scoteam tot ce fusese pompat în mine, dar cu câteva noi răsuciri ale mele. A devenit un fel de joc, în care inventam cele mai bizare lucruri de spus în timp ce pretindeam că sunt o figură biblică care cheamă fulgerul asupra idolatriilor. Dar cred că a fost într-adevăr un fel de terapie și pentru mine. Oricum, am ajuns să fiu destul de bun la asta. Întotdeauna am fost un actor frustrat, să știi."

"Te-ar deranja să cânti puțin mai mult acum? Aș vrea să văd ce poți face când îți propui. Mi-ai dat o idee."

"Să vă dau versiunea mea a Predicii de pe Munte?" întrebă Saul, nefiind convins că cererea lui Oscar era serioasă.

"Orice. Mai aruncă puțin și flutură puțin din brațe."

Saul s-a ridicat din nou, încet de data aceasta, și a ezitat. Apoi, cu o privire senină și distantă pe față, el și-a ridicat brațul într-un gest de binecuvântare și a început, cu glasul calm și liniștit, dar puternic: "Adevărat, copiii Mei, Vă spun vouă, acela care suferă pentru Mine va fi un măgar de cal, căci Eu nu sunt Calea, Adevărul sau Viața. Cine flămânzește după neprihănire va flămânzi, căci tatăl Meu care este în ceruri are..."

În timp ce Saul vorbea, faptul că bolborosea prostii părea aproape să nu conteze. Tonurile bogate și rezonante ale vocii sale și expresivitatea feței sale, gesturile și poziția sa purtau o convingere atât de totală, încât Oscar și ceilalți și-l puteau imagina cu ușurință purtând o robă albă curgătoare în loc de un costum de afaceri, stând pe o stâncă în deșert în fața unei mulțimi de israeliți mușcați de purici, în loc să stea pe covorul din camera de recreere a familiei Keller. Nu a fost nevoie de mult mai multă imaginație pentru a vedea un halou auriu de lumină la aproximativ șase centimetri deasupra capului său. Vocea lui Saul a continuat la nesfârșit, la fel de melodioasă și liniștitoare acum cum fusese aspră și poruncitoare înainte. El nu a fost niciodată lipsit de cuvinte și toate cuvintele sale sunau ca ceva ce ascultătorii săi credeau că își pot aminti vag dacă au citit în Biblia King James în copilărie, deși Saul inventa cea mai mare parte din ea pe măsură ce mergea. Era o intensitate copleșitoare în jurul bărbatului în timp ce vorbea, împreună cu un puternic sentiment de prezență.

Oscar a rupt în cele din urmă vraja ridicându-se. "Saul", a spus el, cu greu capabil să-și înăbușe entuziasmul pe care îl simțea, "avem o slujbă pentru tine!"

"Îl veți pune să stea pe trotuarul din fața Capitoliului și să predice o cruciadă împotriva reprobărilor din interior", a râs Emily.

"El va predica o cruciadă, bine, dar va fi mai mult decât pentru turiștii din afara Capitoliului. Cred că avem răspunsul pentru Billy Gresham, Jerry Caldwell, Jimmy Braggart, Pat Robinson, Moral Richards și restul acelei echipe de închinători evrei. Saul, știi ceva despre doctrina identității creștine?"

"Oh, da, puțin. Am citit un articol în Sunday New York Times acum câteva săptămâni despre oamenii care urmează această linie. Și auzisem despre ei de câteva ori înainte de asta. Au luat doctrina fundamentalistă de bază și au întors-o. Ei învață că noi suntem poporul "ales", iar evreii sunt impostori. Oamenii din Vechiul Testament erau cu adevărat arieni în loc de semiți. Iar Dumnezeuul evreilor – ei îl numesc "Yahweh" – a făcut legământul său special cu strămoșii noștri, nu cu evreii, sau ceva de genul acesta. Cei de la New York Times chiar își urăsc curajul – numiți-i neonaziști și orice altceva."

"Bine, bine. Am citit același articol pe care l-ai făcut și tu, dar am făcut o mică cercetare de atunci. Am citit tot ce am putut găsi despre ei în bibliotecă, ceea ce nu era mult, și chiar am scris unele dintre bisericile lor și am luat o parte din literatura lor. Lucrul cu adevărat important despre ei este că au un succes destul de bun în recrutarea creștinilor convenționali. Acestea sunt cele mai puternice în zonele rurale. Mulți fermieri din Midwest și-au cumpărat linia. Au crescut foarte mult în ultimii ani, în ciuda faptului că nu au un mediu de masă pentru mesajul lor. Sunt convinși că singurul lucru care îi reține este că toți liderii și purtătorii lor de cuvânt sunt oameni din clasa muncitoare care nu sunt suficient de sofisticăți pentru a concura cu marii creștini precum Caldwell. Pe o bază unu-la-unu, totuși, ei par să se descurce bine și sunt sigur că acest lucru se datorează faptului că doctrina lor are o atracție puternică pentru fundamentalisti.

"Motivul pentru care nu pot recruta pe nimeni în afară de hicks needucați este că doctrina lor este nebună", a intervenit Harry. "Chiar m-am întâlnit și am vorbit cu unul dintre ei. Conducea un camion pentru compania cu care eram înainte de a merge la Pentagon. Ei au această versiune complet nebunească a istoriei, pe care cineva care a acordat atenție la ora de istorie din liceu nu o poate crede."

"Mai nebunească decât doctrina Transsubstanțierii sau a Neprihănitei Concepții?" Oscar s-a întors repede. "Credeți că oamenii care cred că Iisus a umblat pe apă și a înviat din morți nu pot accepta o versiune nebună a istoriei? Nu toți acești oameni sunt hicks needucați, deși a fi needucat trebuie să ajute. Ideea este că există undeva în jur de o sută de milioane de oameni albi în această țară care cred deja lucruri nu mai bizare decât doctrina identității. Cu Saul ca purtător de cuvânt și televiziunea de rețea ca mediu, mișcarea Identității ar putea să-l învingă pe Caldwell și pe restul.

"Nu va funcționa", a răspuns Harry. "Un lucru despre care știu ceva este televiziunea de rețea. Singurul motiv pentru care Caldwell și ceilalți sunt capabili să-l folosească atât de eficient este că lucrează mână în mână cu evreii. Dacă unul dintre acei evangheliști TV ar avea chiar și cea mai vagă urmă de suspiciune despre el, nu i s-ar permite niciodată să se apropie de o cameră TV.

"Hei, nu sunt un om simplu", a răspuns Oscar, o urmă de exasperare arătându-se în vocea lui. "Am petrecut mult timp gândindu-mă la faptul că evangheliștii TV au patruzeci de milioane de americani convinși că orice vor evreii ar trebui să aibă – că este cel mai rău tip de răutate să te opui celei mai mici dorințe a evreilor. Acești patruzeci de milioane de cretini fundamentalisti, chiar mai mulți decât evreii înșiși, sunt responsabili pentru politica sinucigașă a Americii în Orientul Mijlociu, de exemplu. Ei sunt dispuși să aducă un holocaust nuclear pe capul nostru pentru a asigura expansiunea teritorială continuă a Israelului; De fapt, ei chiar speră la un holocaust nuclear. Ei au fost convinși că aceasta va fi împlinirea profeției biblice. Ei cred, de asemenea, că vor scăpa personal de holocaust dacă vor fi duși cu blândețe până la porțile de perle în ultimul moment: "Răpirea", o numesc ei.

Acum, știu că nu se poate începe pur și simplu să predici împotriva evreilor la televizor. Și nu am vrut să sugerez că Saul ar trebui să predice doctrina Identității, acum sau oricând. Dar există un fenomen acolo pe care cred că îl putem folosi. Patruzeci de milioane de oameni cred literalmente orice le spun Caldwell și ceilalți evangheliști; O cred atât de puternic încât nu numai că dau sume enorme de bani hucksterilor, dar votează în acord cu convingerile lor și sunt dispuși să comită crime în masă pentru a-i promova.

"Sigur, dacă nenorociții încep să-și conducă turma într-o direcție care nu le place evreilor, li se va opri apa în grabă. Dar există modalități de a evita acest lucru. Problema pe care nu am văzut-o a fost aceea de a concura eficient cu cârcotașii pentru atenția oilor. Asta înseamnă că Caldwell și ceilalți nu sunt manechine; Ei își cunosc afacerea și sunt al naibii de buni la asta. Am petrecut ore întregi urmărindu-i. Dar acum, prin Dumnezeu, avem pe cineva care este mai bun!"

Colleen ascultase în liniște, dar acum a vorbit: "Oscar, nu este atât de ușor. Mi-am petrecut toată viața de adult în emisiuni de televiziune. Evreii controlează fiecare aspect al acesteia și îi acordă o atenție deosebită. Ei sunt pe deplin conștienți de puterea pe care le-o dă televiziunea și sunt, de asemenea, conștienți de pericolul pe care l-ar putea fi pentru ei dacă un dușman ar putea să o folosească împotriva lor. Ei sunt mereu în căutare. Nimeni, dar nimeni, nu primește o audiență de rețea înainte ca evreii să-l verifice temeinic și să fie complet convinși că este înblânzit. Am văzut asta întâmplându-se din nou și din nou. Ei au o rețea uriașă de poliție secretă, B'nai B'rith, care păstrează fișiere computerizate ale fiecărui incident "antisemit" din țară. Dacă Joe Blow spune o glumă evreiască la o întâlnire a Clubului Rotary și un membru evreu aude despre asta, Liga Anti-Defăimare a B'nai B'rith va avea în curând un dosar despre Joe Blow. Dacă Joe încearcă vreodată să devină gazda unui talk-show, primul lucru pe care îl va face un proprietar de stație evreiască este să-l verifice la ADL. Și nu va primi slujba. Dacă proprietarul stației este un gentil și îl angajează pe Joe, rețeaua la care este afiliată stația sa va verifica la ADL. Și cuvântul se va întoarce la proprietar: scapă de Joe - sau altfel..."

În plus, chiar dacă Joe Blow este complet curat, pătrunderea în televiziune nu va fi o chestiune ușoară pentru el. Există bani mulți în televiziune și o mulțime de oameni în afară de Joe ar dori să pună mâna pe asta. Nu intri pe baza talentului, deși, fără îndoială, asta ajută puțin. Este cine știi; Este cine îți va face o favoare. Un străin chiar nu are nicio șansă."

"Colleen, apreciez preocuparea ta. Sunt sigur că știți afacerea. Vom avea nevoie de multe sfaturi de la tine. Dar am câteva trucuri în mânecă și sunt convins că avem o șansă bună să-l aducem pe Saul în direct. Sunt, de asemenea, convins că Saul este atât de al naibii de bun încât, odată pornit, evreilor le va fi greu să-l dea jos, pentru că va primi un permis adevărat de oaie în grabă. Va trebui să fim foarte atenți, desigur, și să ne jucăm cărțile corect. Dar sunt sigur că trebuie să încercăm asta. Un dar ca Saul nu ne-a căzut degeaba în poală."

Harry pufni: "La naiba, Oscar, începi să suni ca una dintre oi. Ce vrei să spui când spui că Saul este un "dar"? Un dar de la Yahweh, poate?"

Oscar se înroși, apoi se uită la ceas. "Știi că se face târziu, oameni buni, dar trebuie să verific câteva lucruri cu Colleen înainte de a renunța pentru diseară. S-ar putea să nu fiți convinși încă, dar acest proiect va fi un lucru mare pentru noi și intenționez să încep acum."

Entuziasmul lui Oscar a continuat să crească în următoarele zile. Deși consultarea inițială cu Colleen a dezvăluit mai multe obstacole neprevăzute decât oportunități, el a fost totuși capabil să formuleze un plan provizoriu de acțiune pe care atât Harry, cât și Colleen au recunoscut cu ranchiună că ar putea reuși să-l aducă pe Saul în direct. Întâlnirile și discuțiile sale ulterioare cu Saul i-au întărit impresia inițială despre talentul unic al acestuia din urmă.

Planul lui Oscar, în schița de bază, a fost să-l atașeze pe Saul la haina unui evanghelist de televiziune consacrat, lăsându-l pe unul dintre ei să vadă suficient din capacitatea de predicare a lui Saul pentru a fi convins că Saul ar fi util, dar nu suficient pentru ca el să-și dea seama că Saul l-ar putea umbri. După ce ar fi lansat în conștiința publică cu facilitățile evanghelistului, Saul s-ar desprinde din haină și i s-ar permite să-și dezvolte proprii adepți. Atunci – și numai atunci – va începe să-și conducă turma pe o nouă cale.

Cea mai mare problemă inițială a fost să-l convingă pe Saul. Nu era atât de mult faptul că se îndoia de propria capacitate, cât acela că a merge împreună cu planul lui Oscar ar însemna să traverseze un Rubicon personal pentru care nu se pregătise. Cu greu se putea baza pe faptul că se va mai întoarce vreodată să predea, după ce ar fi fost în centrul atenției publice și a provocat genul de furie pe care Oscar o avea în minte. Emily a fost tulburată când Saul a început să se gândească serios la propunerea lui Oscar. Ea l-a amenințat că-l părăsește dacă va continua cu asta. Dar pentru Saul planul avea o

anumită fascinație fatală, pentru că depindea într-un mod crucial de talentul său deosebit și făcea apel în același timp la impulsul său îndelung suprimat de a „cânta” în fața unui public.

Pauza a survenit atunci când Jerry Caldwell, omul numărul doi printre evangheliștii de televiziune, a fost de acord să-i dea lui Saul o audiție. Harry a instigat această ofertă. Compania pentru care a lucrat vindea, printre altele, echipamente de iluminat pentru studiouri de televiziune, iar Caldwell era client. El a trecut pe la studioul lui Caldwell în timpul unei sesiuni de înregistrare a emisiunii sale "New Time Gospel Hour", care se lăuda cu o audiență săptămânală de televiziune de opt milioane, aparent pentru a vedea cum funcționează echipamentul companiei sale. Formatul obișnuit al programului lui Caldwell necesita participarea mai multor predicatori auxiliari – uneori până la cinci – în afară de el însuși, și a existat o schimbare destul de rapidă printre acești auxiliari.

După ce sesiunea s-a terminat, Harry i-a spus lui Caldwell despre Saul, spunând că l-a văzut pe acesta din urmă predicând la un post local dintr-un alt stat și a fost foarte impresionat de abilitatea lui. Saul căuta acum o audiență mai mare, a spus Harry, și cu siguranță ar profita de șansa de a lucra cu un adevărat profesionist ca Caldwell. Lingușirea a funcționat, iar Caldwell i-a spus lui Harry să-l trimită pe Saul să-l vadă.

După ce Saul a fost angajat ca auxiliar de către Caldwell, el a trebuit să calce o linie subțire. Avea nevoie să facă un spectacol suficient de bun pentru a-l menține pe Caldwell convins de valoarea sa, dar nu a îndrăznit să-și lase lumina să strălucească nici pe departe la strălucirea ei deplină. A face acest lucru ar concentra atenția publicului de televiziune asupra lui însuși în loc de Caldwell, iar apoi ar fi conservat într-o clipă. De obicei, nu exista nici ocazia de a-l prinde pe Caldwell cu garda jos, pentru că predicile erau aproape întotdeauna înregistrate în avans. Nu era deloc neobișnuit ca Caldwell să ceară o editare extinsă sau chiar o reluare completă, dacă nu era mulțumit când vedea caseta.

Chiar și cu Saul înfrânându-se cu grijă și menținând un pic de umilință, mersul a fost un pic lipicios uneori. Era cu nouă centimetri mai înalt decât Caldwell și avea o înfățișare mult mai impunătoare. Din acest motiv, el și Caldwell nu puteau apărea pe ecran în același timp, cu excepția folosirii trucurilor camerei de un fel sau altul, astfel încât diferența de înălțime să nu fie evidentă pentru spectatori.

Lui Saul îi era clar că angajatorul său avea sentimente amestecate față de el. Pe de o parte, Caldwell a recunoscut atracția audienței asistentului său – Saul atrăsese deja remarci favorabile din partea mai multor comentatori fundamentalisti – și nu a fost unul care să rateze orice ocazie de a-și crește cota de audiență a televiziunii fundamentaliste. Dar era un om atent și calculat, iar ultimul lucru pe care voia să-l facă era să ajute un rival – sau un potențial rival. Saul se întreba cât va dura relația.

El și-a împărtășit îngrijorarea cu Oscar și au decis că cea mai bună șansă de succes în lansarea lui Saul într-o carieră independentă era să acționeze cât mai curând posibil - ceea ce însemna data viitoare când Caldwell a dat o transmisie live. De fapt, acestea aveau loc de patru sau cinci ori pe an, în general la ocazii speciale, cum ar fi Paștele sau Crăciunul sau un eveniment politic, iar Saul participase deja la unul, la doar trei săptămâni după ce a început să lucreze pentru Caldwell. O slujbă de Paște urma să aibă loc în puțin mai mult de o lună.

"Ei bine, ce să fac pentru a atrage atenția rubeselor?" Saul a vrut să știe. "Serviciul va fi în aer liber. Poate că pot chema un fulger din cer pe capul lui Jerry și apoi să-l preiau "Mă tem că departamentul nostru de efecte speciale nu poate oferi fulgere la cerere", a răspuns Oscar, "dar există câteva lucruri pe care le putem face. Ce zici de un halou pentru tine în timpul părții de serviciu? Asta o să-i uimească?"

"Chiar poți face asta?"

"Poate. M-am gândit la asta, dar mai trebuie să încerc câteva lucruri. Voi ști într-o zi sau două. Într-un timp, te poți gândi cum te vei descurca cu mini-predica."

Era mijlocul săptămânii următoare înainte ca Oscar să fie gata să-și încerce aureola artificială pe Saul. Era de fapt doar un bec mic, de mare intensitate, într-o fitting special pe care Oscar îl făcuse în atelierul său. A fost conceput pentru a profita de complementul unic de păr al lui Saul. Deși subțire, pe capul lui Saul era încă suficient păr pentru a constitui un mop destul de luxuriant, deși complet dezordonat, cu smocuri rare, gri-fier, împinse în toate direcțiile. Lumina era alimentată de o curea a bateriei, similară

cu cele folosite de cameramanii de știri, conectată printr-un fir subțire care mergea de la scalpul lui Saul în jos în interiorul gulerului său.

Oscar a poziționat cu grijă fittingul aproape de centrul scalpului lui Saul, l-a ancorat cu un pic de ceară lipicioasă și apoi i-a pieptănat părul la loc peste el. Ea nu putea fi văzută decât dacă cineva privea direct capul lui Saul de sus, și chiar și atunci era puțin probabil să fie observată de un observator ocazional. Oscar s-a poziționat la aproximativ 15 metri în fața lui Saul, cam unde ar fi fost camera de televiziune când se afla în spatele amvonului, și apoi l-a pus pe Saul să închidă un întrerupător de pe centura bateriei, activând un circuit electronic care a mărit ușor puterea becului la valoarea maximă.

"Erika!" Oscar s-a plâns. "Părul tău arată ca și cum ar fi în flăcări. Difuzează lumina suficient pentru a da impresia unui nimbus. Desigur, este prea luminos în centru și nu există lumină în lateral, dar putem repara asta."

Deodată, părul lui Saul a luat foc și un fir subțire de fum acru s-a încolăcit în sus din centrul capului său, chiar dacă Saul deschisese deja întrerupătorul. Din fericire, pagubele au fost limitate la câteva zeci de fire de păr imediat deasupra bulbului fierbinte, iar scalpul lui Saul nu a fost ars.

"Va trebui să reparăm asta", a fost reacția lui Oscar. "Becul scoate 150 de wați când este pornit. Va trebui să reducem cel mai dramatic pasaj al predicii la aproximativ cinci secunde, inclusiv aproximativ o secundă pentru secvențele de pornire și oprire. Și va trebui să folosim un rigidizator de păr cu mai rigid, astfel încât căldura să nu provoace ofilirea părului și contactul cu becul fierbinte.

"S-ar putea, de asemenea, să puneți un pic mai multă izolație între fitting și scalpul meu", a sugerat Saul. "S-a încălzit inconfortabil. Și în timp ce căutați un spray de păr mai rigid, de ce nu găsiți ceva ignifug? În caz contrar, aș putea ajunge să fac o imitație improvizată a rugului aprins al lui Moise."

Oscar a petrecut cea mai mare parte a următoarelor două săptămâni perfecționându-și gadgetul, iar Saul a trecut prin alte patru teste cu el înainte ca Oscar să fie complet mulțumit. Versiunea finală consta din trei bulbi separați și au fost necesare două ore de efort minuțios pentru a-i poziționa și aranja părul lui Saul după ce erau ei așezați. Comutatorul a fost mutat de la centura bateriei în jos la articulația genunchiului lui Saul, în interiorul pantalonilor săi. Putea să-l pornească și să-l oprească discret apăsându-și genunchii împreună. Secvența de pornire a fost scurtată la o jumătate de secundă, în timp ce secvența de oprire a fost extinsă la aproape două secunde pentru a da efectul potrivit.

"Când va veni ziua cea mare, va trebui să începem să lucrăm la tine cu cel puțin trei ore înainte de a merge în fața camerei și apoi va trebui să te ferești de machiorul obișnuit al lui Jerry. Ar putea apărea o mulțime de probleme doar pentru a vă lumina părul pentru câteva secunde, dar ar putea face o mare diferență în modul în care publicul de televiziune vă percepe", a comentat Oscar, în timp ce lua notițe pentru a servi drept memento-uri în timpul instalării finale a luminilor.

"Ar fi bine să merite să te ridici pentru asta", a mormăit Adelaide iritată, în timp ce Oscar ajusta culoarea și luminozitatea ecranului televizorului din camera lor de motel. S-a sprijinit în pat și și-a tras husele până la bărbie. Oscar tocmai se întorsese din camera lui Saul cu câteva minute mai devreme. Era ora 5:00 dimineața și slujba de Paște a lui Caldwell era pe cale să înceapă. Sâmbătă, Adelaide și Oscar au condus de la Washington până în micul oraș din Maryland, unde se aflau biserica și studioul de televiziune al lui Caldwell.

"Nu te mai plânge", a îndemnat-o Oscar în timp ce și-a aruncat ultimele haine pe un scaun și s-a strecurat în patul de lângă ea. "Am stat treaz toată noaptea."

"Nu știi!" exclamă Adelaide, menținându-și prefăcătoria de furie. "Mă convingi să plec cu tine într-un weekend romantic într-un motel și apoi mă lași singur în motel toată noaptea. Ceva romantism!"

"Îți spun ceva, dragă. Vă voi oferi cât mai mult romantism pe care îl puteți gestiona în doar un minut - dacă această pelerină se desprinde fără probleme. Altfel mă împușc."

Pentru prima dată de când o cunoștea, nu mai simțea trupul gol al Adelaidei lângă al lui. În ciuda căldurii ei și a apropierei ei îmbătătoare, el era rece și tensionat. Avea un nod strâns în stomac. El a avut intuiția bolnăvicioasă că toată această cascatorie cu Saul a fost o greșală teribilă și prostească. Erau prea multe lucruri care puteau merge prost. Cum a putut fi atât de naiv, atât de copilăros, încât să creadă că poate face o înșelăciune ca aceasta cu milioane de oameni privind! Aproape sigur că unii dintre oamenii lui Caldwell din jurul lui Saul ar observa imediat înșelăciunea și ar expune-o. A început să

transpire și gândul disperat i-a străfulgerat în minte că poate mai exista vreo cale prin care să-i spună lui Saul să nu meargă până la capăt.

Dar, nu, era prea târziu! Pe ecran, un alt asistent al lui Caldwell, care tocmai terminase de cântat un imn, îl prezenta deja pe Saul. Oscar era atât de îngrijorat încât cu greu putea suporta să privească cum Saul se avânta în mini-predica sa. A furat o privire rapidă faței Adelaidei. Era absorbită de ceea ce se întâmpla pe ecran. Oscar nu-i spusese despre gadgeturile cu care îl echipase pe Saul. Știa doar că Saul urma să încerce să fure spectacolul de la Caldwell în această dimineață, îndepărtându-se de scenariul său și turnând histrionica. S-a întors la ecranul televizorului.

"Și, dragii mei frați și dragile mele surori, Domnul nostru Iisus ne-a poruncit tuturor să ne iubim unii pe alții ca frați și surori, indiferent de poziția noastră în viață, indiferent de culoarea sau rasa noastră, indiferent de naționalitatea noastră; Da, a făcut-o: acesta a fost mesajul Său pentru noi." Saul încă își rostea replicile cu un fel de zâmbet beatific gol. Era aproape timpul ca el să termine și să-i predea amvonul lui Caldwell.

Deodată, vocea lui Saul s-a oprit strangulată în mijlocul banalității, ca și cum ar fi încercat să înghită un os mare de pui și acesta i-ar fi rămas în gât. Corpul i-a înghețat într-o poziție ciudată, răsucită, iar zâmbetul de pe fața lui a fost instantaneu înlocuit de o expresie intensă care părea un amestec de venerație și frică, ca a unui om care se uită cu fascinație irezistibilă în gura alb-fierbinte a unui vulcan în erupție despre care știa că urma să-l incinereze.

Apoi Saul a vorbit din nou, dar de data aceasta într-o șoaptă răgușită: "Dumnezeu meu, putere, puterea!" Părea complet copleșit de ceva ce numai el putea vedea. Dar această fază a durat doar câteva secunde. Apoi, rigiditatea și stângăcia i-au trecut din corp la fel de repede cum veniseră și s-a întins la înălțimea sa impunătoare. Era ca și cum ar fi devenit brusc mai mare din punct de vedere fizic. Expresia de pe fața lui era acum complet schimbată. În locul fricii era seninătate; În locul venerației era măreție. Și-a întors ochii pătrunzători, strălucind acum cu focul pe care Saul știa să-l cheme din adâncurile sale, direct la audiența sa de televiziune. Ridică încet brațele. Și Oscar a tresărit când a văzut luminile aprinzându-se în părul lui Saul.

Vocea lui Saul – dar cu totul diferită de cea în care își ținuse predica – a răsunat: "Iată! Eu am venit iarăși la voi pentru ca voi să trăiți. Prin această rob al Meu, îți voi vorbi." Saul și-a îndreptat brațul drept spre piept. "Ascultați-Mă și ascultați."

Cu aceste ultime cuvinte, care s-au rostogolit peste adunarea în aer liber ca un tunet răsunând și răsunând din munții îndepărtați, luminile din părul lui s-au stins. Expresia de pe fața lui s-a schimbat din nou, de la măreție înapoi la venerație, dar de data aceasta amestecată cu uimire în loc de frică. Și părea în același timp să se micșoreze cu un centimetru sau cam așa ceva în statură. A rămas mut și aparent confuz pentru încă o clipă, apoi s-a întors și s-a împiedicat de la amvon, în timp ce Jerry Caldwell cu fața lovită s-a grăbit să-i ia locul.

"Dumnezeu meu!" a exclamat Adelaide. "A fost cu adevărat Saul?" Era vizibil zguduită.

"Da", a răspuns Oscar, simțindu-se mult mai bine decât cu doar un minut mai devreme, "asta a fost Saul."

"Dar din capul lui curgea lumină! Arăta ca un zeu!"

Oscar se întoarse să se uite din nou la Adelaide. Părea aproape la fel de lovită ca și Caldwell. Pentru ochiul critic al lui Oscar, efectul de halo părea dureros de mic, abia trecător. El nu văzuse nimic curgând din capul lui Saul, doar niște lumini care se aprindeau în părul lui, ceea ce îl făcea să pară puțin luminos. Dar Adelaide, neștiind trucul implicat, a crezut că a văzut mai multe. Se pare că puterea sugestiei lucrase cu ea. El a sperat că a lucrat și cu restul telespectatorilor.

Adelaide, încă uitându-se la ecranul televizorului, unde Caldwell încerca stânjenit și lemnos să recucerească publicul, a început să spună altceva, dar Oscar i-a pus repede o mână peste gură. Ușor, dar ferm, a împins-o înapoi în perne. Apoi a tras pătura în jos, expunând glorioasa umflătură a sânilor ei. Gura lui căuta flămândă unul dintre sfârcurile ei, în timp ce mâna lui liberă se întindea sub pătură în jurul șoldurilor ei și o mângâia tandru și o cerceta. În câteva secunde s-a relaxat și apoi a început să răspundă cu nerăbdare la mângâierile lui.

"Ei bine, Saul, cum plănuiești să atingi performanța de duminica trecută?" a vrut Harry să știe, când Oscar, Saul, Colleen și el s-au întâlnit în casa lui Oscar trei zile mai târziu. "Vei levita un munte pentru a impresiona rubedeniile data viitoare când vei fi în aer?"

"O să lase cu ușurință miracolele pentru o vreme", a răspuns Oscar. "Principalul lucru pe care trebuie să-l facem este să-l stabilim cu propriul program și să-i construim publicul. Nu vreau să risc să arunc totul în aer cu trucuri mai ieftine acum. Caldwell este furios și amenință că îl va denunța pe Saul ca fiind un escroc dacă intră în competiție cu el.

"Oh, și-a dat seama Jerry cum ți-ai făcut trucul cu haloul?" Harry se întoarse spre Saul. "Crede el că ai fost cu adevărat un medium pentru Iisus în timpul predicii tale?"

"Micul turd cinic nu crede nimic, cu excepția faptului că a fost depășit", a rânit Saul. "Chiar dacă urmărea partea mea de serviciu pe monitorul său din culise, nu și-a dat seama ce s-a întâmplat. A trebuit să ia amvonul după mine, iar eu m-am îndreptat direct spre toaletă și mi-am scos gadgetul lui Oscar din păr. Apoi m-am prefăcut că nu mă simt bine și am plecat acasă. După slujbă, Caldwell era apt să fie legat. Principalul lucru de care se teme este că voi începe propriul meu program și voi epuiza o parte din donațiile sale. telefoanele de la el au sunat non-stop încă de duminică dimineață, credincioșii sunând pentru a-și exprima recunoștința față de Jerry pentru că i-a lăsat să-L audă pe Iisus vorbind prin mine. El știe ce efect am avut asupra lor, dar nu știe ce să facă în legătură cu asta. Tot ce mi-a putut spune a fost: "Dumnezeu să te blesteme, Rogers, Dumnezeu să-ți blesteme fundul, voi ajunge chiar și ca tine dacă încerci să profiți de chestia asta, Dumnezeu să te blesteme!" Este încă atât de supărat încât este incoerent. Am primit rapoarte regulate de la una dintre secretarele sale, care este convinsă acum că eu sunt adevăratul purtător de cuvânt al lui Iisus.

"Ei bine, nu o dezabuza de această convingere", a râs Oscar. "Ea poate fi utilă. Acum, Colleen, spune-ne ce ai aflat despre aducerea lui Saul în direct."

"Washingtonul a fost singurul meu mare succes", a răspuns ea. "Există un slot gol duminică seara la WZY-TV și sunt dispuși să-i vândă timpul lui Saul. Dar, pe lângă asta, am vorbit cu Carl Hollis, care este managerul de vânzări pentru Gospel Time Network. Cred că putem închiria transponderul lor prin satelit pentru o oră de maximă audiență pe săptămână, deși Hollis nu mi-a dat încă un răspuns ferm. El spune că directorii rețelei vor să aibă mai întâi un interviu cu Saul, dar este singura rețea creștină din țară care este de fapt condusă de creștini și cred că Saul va putea să se descurce cu ei – mai ales că rețeaua are probleme financiare reale acum și au nevoie de bani. Dacă va merge, asta ne va duce pe aproximativ 370 de posturi de televiziune locale din toată țara, dar aproape toate sunt posturi foarte mici, cu audiențe rurale și orașe mici. De asemenea, au acces la aproape 100 de sisteme locale de cablu, prin aranjamentul lor cu Acme Cablevision și o jumătate de duzină de rețele de cablu mai mici.

"Problema este să-l aducem pe Saul pe posturile independente puternice din marile zone metropolitane – locuri precum Chicago, Los Angeles, Nashville, Atlanta, unde se află cea mai mare audiență fundamentalistă. Există un interes real pentru Saul în întreaga țară acum, dar stațiile din majoritatea zonelor mari metropolitane sunt foarte precaute. Toți știu că există un fel de hokum implicat în Saul. Nu este vorba că se opun hokum. Ei îl poartă pe Moral Richards, iar el pretinde că vindecă infirmi, redă vederea și face alte "miracole" în spectacolul său. Doar că Saul este un factor necunoscut. Evreii știu că Richards este sub control. Este unul dintre cei mai mari susținători ai Israelului. El are un interes legitim în menținerea liniei sale pro-Israel. Dar ei nu știu despre Saul și nu-l vor lăsa în direct până când nu vor fi siguri că nu este periculos pentru ei. Lumina verde de la WZY a fost doar o întâmplare. Am avut de-a face cu șeful de acolo ani de zile și am garantat pentru Saul. Asta nu va funcționa cu celelalte stații mari. Este ca și cum ți-ar fi spus; abia la început."

"Bine, deci va trebui să-i convingem. Dar nu văd de ce ar trebui să fie atât de greu. La urma urmei, Saul a predicat cu Caldwell, care telefonează la Ambasada Israelului pentru permisiunea de a merge la baie.

"A fost cu Caldwell mai puțin de trei luni", a intervenit Colleen. "El nu are un interes legitim să continue să urmeze linia lui Caldwell. Ceea ce vor evreii sunt oameni care au aceleași interese pe care le au și ei. Acesta este singurul mod în care vor avea încredere în cineva."

"Bine, îl vom pune pe Saul să facă o casetă în care se târăște pe burtă pentru evrei, așa cum fac Caldwell, Richards, Braggart și toți ceilalți. Vom pregăti o predică pentru el în care își va expune propria poziție teologică și va fi o poziție chiar mai subordonată evreilor decât cea a restului grupului de evangheliști. Puteți trimite banda la stațiile la care dorim să ne înscriem. Îl vom face pe Saul atât de pro-evreu, încât gândul că se va întoarce împotriva lor va fi de neconceput."

"Nu ești în pericol să-l pui pe Saul într-un colț dacă faci asta?" Întrebă Harry. "Vreau să spun, dacă Saul vine într-adevăr puternic cu linia standard iudeo-creștină, și-ar pierde credibilitatea dacă s-ar schimba brusc și ar începe să vorbească din cealaltă parte a gurii."

"Saul nu va pune un comutator pe evrei", a replicat Oscar. "Iisus este. În plus, nu vorbești cu adevărat despre fundamentalistii creștini atunci când îți faci griji să fii consecvent ideologic. Sunt perfect capabili să absoarbă cele mai sălbatice inconsecvențe pe care le poți visa, fără să bată o geană."

Saul își mângâie barba gânditor. "Cred că văd un scenariu rezonabil pentru ceea ce aveți în minte. Dar mi se pare că sincronizarea va fi cel mai important factor pentru noi. Trebuie să intrăm în direct acum, în timp ce sunt încă fierbinte. Dar atunci va trebui, de asemenea, să-L aducem pe Iisus înapoi în acțiune foarte curând. Dacă voi continua să mănânc papanicolaua standard Caldwell pentru foarte mult timp, nu voi rămâne fierbinte. Nu putem continua să plătim pentru timpul de emisie la nesfârșit, decât dacă păstrăm rubedeniile pe marginea scaunelor lor. Vom da faliment."

"Nu-ți acorzi suficient credit. Caldwell și restul mențin atenția rubedeniilor cu același pap vechi și câștigă sute de milioane de dolari."

"Miliarde", l-a corectat Harry pe Oscar. "Evanghelizarea televiziunii este o industrie de șase miliarde de dolari."

"Acum, să presupunem că avem propria noastră rachetă aranjată așa cum o are Caldwell pe a lui, iar publicul este dispus să continue să plătească pentru papanicolau", a continuat Saul. "Nu știm nimic despre sfârșitul activității Caldwell. Nu s-a stabilit peste noapte. A petrecut ani de zile construindu-și organizația și învățând trucurile meseriei sale. S-ar putea să pot predica cercurile din jurul lui, dar este mult mai mult decât atât. Facilitățile studioului nostru sunt bune pentru ceea ce facem, dar nu se ridică la standardul lui Caldwell; Nu sunt deloc adaptate pentru difuzarea comercială. Pentru a face caseta pe care doriți să o trimiteți proprietarilor de stații evreiești – care ar trebui să fie cât mai elegantă posibil – ar trebui să folosim un studio comercial și o echipă. De unde vin banii pentru asta?"

"Nu știi încă toate răspunsurile", a răspuns Oscar. "Țineți linia deschisă secretarului lui Caldwell. Ar trebui să ne poată da câteva sfaturi. Nu văd de ce nu putem angaja un studio comercial pentru prima casetă, apoi să obținem echipamentul suplimentar de care avem nevoie pentru a folosi propriul studio pentru casetele de difuzare. În cele din urmă, oricum vom avea nevoie de propria noastră echipă de studio, dacă vrem să încercăm mai multe efecte speciale. În ceea ce privește o primă doză de bani pentru a începe lucrurile, există câțiva oameni pe care îi pot suna. De fapt, nu existau; Nu avea idei clare pentru strângerea de bani, dar era dispus să facă orice ar fi fost necesar."

Conferința a durat încă trei ore. S-a încheiat cu o atribuire detaliată a responsabilităților. Oscar urma să strângă cel puțin 200.000 de dolari pentru cheltuielile de producție și cumpărarea timpului de emisie. Colleen urma să continue negocierile cu oamenii din rețeaua religioasă și cu proprietarii de stații independente. Harry trebuia să facă aranjamentele pentru facilitățile studioului și să înceapă să adune echipamentul de care Saul avea nevoie pentru propriul lor studio. Saul trebuia să lucreze la o serie de predici.

Oscar era hotărât să depună eforturi cât mai mari pentru a câștiga o mare parte din audiența creștină evanghelică de televiziune pentru Saul în următoarele două sau trei luni. El a simțit că o parte importantă a strategiei lor era să-i îndepărteze pe ascultători de ceilalți evangheliști, să le schimbe loialitatea, înainte de a încerca să-și schimbe ideile despre evrei și alte chestiuni. Dacă Saul ar deveni prea puternic prea devreme, o mulțime de oameni ar putea fi influențați momentan de el, dar Caldwell și ceilalți evangheliști ar avea urechi și ar putea să-i convingă pe mulți dintre ei că Saul a fost un profet fals. Oscar a vrut să slăbească opoziția cât mai mult posibil înainte ca împușcăturile reale să înceapă, astfel încât Caldwell și ceilalți să predice în băncile goale.

În plus, de îndată ce Saul începea să-i lovească pe evrei, lucrurile ar fi început se întâmpla repede, lucruri care îl țineau pe Oscar foarte ocupat. El a vrut să se ocupe mai întâi de alte lucruri, în afară de strângerea banilor de emisie pentru Saul. Unul dintre aceste lucruri a fost o însărcinare pe care Ryan i-a dat-o într-un apel telefonic cu două zile înainte de Paște.

Agenția pentru Securitate Publică – "Agenția", așa cum Ryan a numit-o întotdeauna acum, la fel cum s-a referit întotdeauna la FBI ca "Biroul" înainte – a făcut pași rapizi de la crearea sa și numirea lui Ryan cu puțin peste patru luni în urmă. El a luat aproximativ 800 de agenți speciali și aproape 1.000 de agenți și alți membri ai personalului de sprijin de la FBI – practic întreaga Secție Anti-Terrorism – ca nucleu al noii sale organizații, oferindu-i capacitatea operațională instantanee.

Și se folosisse extraordinar de abil de mass-media, ținând conferințe de presă săptămânale la care dădea relatări dramatice ale activității sale. Acestea au fost puse în scenă aproape ca informările Statului Major General al Armatei din timpul războiului, Ryan oferind cel mai recent rezumat pe câmpul de luptă al războiului Agenției împotriva terorismului în ultima săptămână, apoi chemându-și comandanții grupurilor de luptă pentru a da rapoarte sectoriale. Ryan însuși a evitat cu grijă orice aparență de grandoare; El a menținut un comportament sobru, aproape sumbru și a apărut pe ecranul televizorului ca un comandant militar auto-efemer, dar extrem de capabil și energic, care duce un război hotărât de anihilare împotriva forțelor sinistre ale terorii care amenințau națiunea. Era clar pentru Oscar că scopul imediat al lui Ryan era să se facă pe sine și Agenția să pară indispensabili și, în același timp, să convingă pe toată lumea că nu reprezentau o amenințare pentru cetățenii care gândesc corect și respectă legea sau pentru structura de putere stabilită.

Oscar s-a minunat de cât de bine reușise deja Ryan în acest scop. În doar câteva luni, el a reușit să amplifice spectrul terorismului în mintea publică într-o asemenea măsură încât majoritatea oamenilor au acceptat necesitatea unui organism guvernamental special pentru a-l combate în același mod în care au acceptat necesitatea unui departament de pompieri pentru a stinge incendiile. Pentru a realiza acest lucru, el a folosit cât mai bine posibil atât puținele oportunități reale de suprimare a terorismului care existau, cât și remarcabila libertate față de constrângerile sub care funcționa Agenția pentru a crea oportunități suplimentare. Și a exercitat finețea diplomatică în alegerea țintelor sale, echilibrând interesele și prejudecățile diferitelor grupuri.

El a organizat un raid spectaculos într-un club de noapte care servea drept sediu al unei bande de crimă organizată din New York, ai cărei membri erau toți emigranți evrei israelieni sau sovietici și care până atunci a operat cu impunitate, depinzând de protecția oficialilor corupți din New York și Washington. FBI-ul, mereu precaut să nu ofenseze evreii, s-a abținut să ia măsuri împotriva bandei, chiar dacă devenise notorie pentru magnitudinea unora dintre acțiunile sale și brutalitatea nemiloasă pe care a afișat-o în uciderea martorilor și a potențialilor informatori. Dar pentru că s-a angajat în unele activități pe care Ryan le-a interpretat ca fiind "teroriste" și, prin urmare, în sfera sa de competență, oamenii săi au intrat cu puști și puști de asalt, ucigând 14 dintre membrii bandei și luând mai mult de 30 de prizonieri, în timp ce echipele de televiziune au înregistrat totul pentru știrile de seară.

Două zile mai târziu, chiar când plângerile privind "forța excesivă" și "brutalitatea poliției" au luat amploare, agenții săi au arestat nouă membri ai unui grup palestinian din Detroit, aproape ucigând doi în acest proces, iar Ryan a apărut la televizor în acea seară arătând un mic arsenal de arme capturate și susținând că palestinienii se pregăteau să asasineze liderii evrei din Statele Unite. Ca prin magie, văicărelile despre presupusele încălcări ale drepturilor civile ale Agenției în raidul din New York au încetat.

Apoi a avut loc un schimb de focuri în Chicago cu un adept al supremației albilor puternic înarmat, care era căutat pentru interogatoriu cu privire la un atac asupra unui cuplu mixt. El s-a baricadat în casa lui și atât el, cât și soția sa au fost uciși în schimbul de focuri care a urmat cu oamenii lui Ryan. În conferința de presă care a urmat, Ryan a spus că Agenția are dovezi că bărbatul a călătorit la Washington de mai multe ori în ultimele luni. Se crede că se afla la Washington atât în momentul asasinării lui Horowitz, cât și în momentul bombardării Comitetului Popular împotriva Urii și, prin urmare, era

principalul suspect în ambele acte teroriste. Oscar a observat cât de frumos a înfășurat Ryan acele capete libere. Oamenii morți devin astfel de țapi ispășitori convenabili – și nu spun povești.

Au existat câțiva critici persistenți ai mass-mediei la adresa lui Ryan și a Agenției – comentatori care încă puneau la îndoială înțelepciunea de a pune o astfel de putere polițienească neîngrădită în mâinile guvernului federal – dar omul de pe stradă nu avea astfel de muștrări. Nici violența operațiunilor lui Ryan, nici libertatea sa față de restricțiile sub care operau alte agenții de poliție nu păreau să deranjeze cetățeanul obișnuit; de fapt, John Q. Public a iubit-o. De prea mult timp, i se părea, băieții răi scăpaseră nepedepsiți pentru crimă; Acum venise timpul să ne scoatem mânușile și să facem tot ce trebuia făcut pentru a restabili legea și ordinea. Propriile sentimente ale lui Ryan în această privință păreau o reflectare exactă a publicului.

Ryan, desigur, avea mult mai multe în minte pentru viitor decât simpla reprimare a teroriștilor. Una dintre principalele sale îngrijorări acum era că ar putea rămâne fără teroriști – și justificarea pentru construirea continuă a Agenției. Soluția lui la această problemă a fost ca Oscar să înceapă să lovească ținte Mossad și să lase indicii care ar implica grupuri palestiniene. Când Mossad-ul i-ar fi atacat pe palestinieni, așa cum ar fi făcut-o în mod inevitabil, Ryan ar fi avut un pretext pentru o mișcare masivă împotriva organizației israeliene. Între timp, o campanie teroristă între israelieni și palestinieni purtată pe străzile orașelor americane cu siguranță nu i-ar putea afecta planurile.

În convorbirea telefonică, Ryan îi spusese lui Oscar să aleagă aproximativ o jumătate de duzină de agenți și birouri Mossad și să-i scoată afară într-o manieră de profil înalt, care să garanteze o acoperire mediatică suficientă. Ultimele cuvinte ale lui Ryan către el au fost: "Poți întinde chestia asta peste câteva luni, dacă trebuie. Îmi va lua cel puțin atât de mult timp să-mi consolidez poziția suficient pentru a putea înfrunța Mossad-ul. Dar începeți imediat. Și, nerăbdătorule! Aveți grijă, dar faceți-o cât mai dezordonată posibil: o mulțime de daune materiale, spectatori nevinovați și așa mai departe. Vreau cât mai multă indignare publică. Și nu fi prea șmecher; fă-le să pară de amator, dacă poți. Acesta este modul în care arabii ăia proști fac lucrurile."

Oscar nu a fost fericit să aibă această misiune. El a luat în considerare posibilitatea de a-și rezilia parteneriatul cu Ryan. Din păcate, acest lucru ar fi mult mai dificil de făcut în siguranță acum decât ar fi fost înainte ca Ryan să devină șeful agenției. Ryan putea să-l omoare destul de ușor, dar nu mai era atât de ușor pentru Oscar să ajungă la Ryan. În plus, Ryan se îndrepta în mod clar în sus, iar conexiunea ar putea fi foarte valoroasă în viitor.

S-a gândit la asta timp de o săptămână înainte de a se hotărî în această privință. Decizia lui a fost să meargă cu proiectul Mossad și să-l termine cât mai curând posibil, înainte ca Adelaide să se mute cu el – și înainte ca proiectul de televiziune cu Saul să înceapă să-i ocupe și mai mult timp. El a decis, de asemenea, că este timpul ca partenerul să înceapă să-i ofere ajutor cu propriile sale planuri. El l-a sunat pe Ryan înapoi vineri devreme și i-a spus că este gata să continue, dar că va avea nevoie de fonduri operaționale.

"Nici o problemă", a răspuns Ryan. "Poți avea 50.000 de dolari."

"Nu este suficient", a răspuns Oscar. "Voi avea nevoie de 250.000 de dolari." El adăugase ceea ce avea nevoie pentru Saul la ceea ce părea o sumă rezonabilă pentru a avea de-a face cu Mossad-ul.

A fost tăcere la celălalt capăt pentru câteva secunde, apoi Ryan a răspuns terifiant: "Am înțeles".

Într-un alt apel din acea seară, Oscar a fost direcționat către un punct de preluare unde a găsit un pachet mare care conținea nu numai 25 de pachete cu benzi cu 100 de bancnote folosite de 100 de dolari în fiecare, ci și trei dispozitive detonante controlate prin radio, o duzină de detonatoare cu întârziere, un kit de instrumente antifurt de înaltă tehnologie, un set mare de chei principale pentru vehicule de diferite mărci și chei vintage și alte câteva documentații cu scopuri utile ale gadgeturilor. În cele din urmă, în pachet se aflau un pix cu bilă cu o amprentă în arabă pe el, trei monede siriene și o ediție de buzunar zdrențuită a Coranului în arabă: obiecte care trebuiau lăsate discret la locul uneia sau mai multor acțiuni. Oscar a fost impresionat de meticulozitatea lui Ryan și de rapiditatea cu care a livrat banii solicitați.

În weekend, el a analizat cu atenție dosarul pe care Ryan i-l dăduse mai devreme și a ales ca primă țintă un magazin de articole de birou din centrul Washingtonului, care servea drept punct de raportare pentru numeroșii spioni non-israelieni ai Mossad-ului din zonă, în principal evrei cu cetățenie americană care lucrau pentru guvernul federal sau pentru contractori guvernamentali și copiaseră sau furaseră documente sau alte informații de interes pentru israelieni. Pentru a evita un trafic jenant de intens în ambasada israeliană, ei își duceau informațiile la un complex de birouri din spatele George's Stationery de pe strada K, unde o duzină de agenți Mossad lucrau cu normă întreagă pentru a-i informa și a împărți noi misiuni de spionaj.

Era un magazin mare, modern, cu o mulțime de plăci de sticlă, a remarcat Oscar în timpul unei vizite de recunoaștere luni. Ar fi destul de ușor să lași pe ascuns o servietă plină de explozibili într-unul din culoare, dar aspectul era de așa natură încât probabil nu s-ar fi făcut prea multe daune birourilor din spate. O abordare mai îndrăzneată ar fi fost să ducă o bombă într-unul din birourile Mossad-ului, dar nu i-au plăcut riscurile implicate. Erau câteva personaje cu ochi ageri lângă spatele magazinului, aparent rearanjând stocul de pe rafturi, dar de fapt examinându-i pe toți cei care se apropiau de ușa care ducea în holul din spate. În timpul celor trei sau patru minute în care Oscar s-a prefăcut că examinează un dispozitiv automat de răspuns la telefon expus, a văzut cinci bărbați și trei femei intrând în acel hol, majoritatea cu aspect distinct evreiesc. Toți veniseră de pe stradă, iar patru cărau cutii de atașaji. Doi dintre ei au fost opriți de pseudo-angajați. Unuia i s-a permis să continue aproape imediat, dar celălalt a fost reținut până când unul dintre supraveghetorii ușii a intrat în spate și s-a întors, aparent cu un permis pentru vizitator.

Oscar a fost uimit de dimensiunea operației. Aroganța israelienilor, care își desfășurau activitățile de spionaj la o asemenea scară chiar sub nasul binefăcătorului lor goyi și presupusului "aliat", era uluitoare. Ei trebuie să fie destul de siguri că au rezolvat problema și nu vor fi trași la răspundere. El a simțit că hotărârea lui se întărește: ar fi satisfăcător să-i învețe pe acești străini plini de milă puțină umilință.

A ieșit afară și a mers după colț și pe aleea îngustă care mergea în spatele magazinelor de pe bloc. Plimbându-se printre coșuri de gunoi uriașe, metalice, și camioane de livrare cu motoarele la ralanti, a găsit intrarea de livrare a lui George într-o nișă suficient de mare pentru a găzdui un camion de dimensiuni medii. Ușa era învelită în oțel și încuiată, cu un buton lângă ea pentru a chema un angajat. În stânga ușii era o fereastră mică, murdară, protejată de bare de oțel. Începând cu aproximativ 25 de metri în dreapta nișei de parcare erau opt ferestre mult mai mari, de asemenea barate, toate cu jaluzele venețiene bine închise. Aruncă o privire rapidă în fereastra mică. Putea vedea rafturile unei magazii a magazinului, cu o ușă dublă batantă care ducea spre podeaua de expunere. În dreapta putea vedea un perete al magaziei, cam de unde începeau ferestrele mai mari. Așa că ar trebuit să se deschidă în birourile folosite de Mossad; Era singurul lucru care avea sens. I-au mai trebuit doar câteva secunde pentru a termina de dimensionat lucrarea și a lua decizia: Ryan dorea o operațiune de profil înalt și oricât de importantă va putea fi.

A doua zi, Oscar s-a ocupat cu pregătirile atât pentru slujba de la magazinul de papetărie, cât și pentru programul lui Saul. În primul rând, cu un ochi spre viitor, când își va împărți casa cu Adelaide, a condus la Manassas, în zona rurală din Virginia, la aproximativ 25 de mile vest de Washington, unde a închiriat un garaj dublu frumos și robust.

Apoi și-a cumpărat un pick-up Chevrolet folosit. Cu camioneta a condus la un magazin mare de furaje și îngrășăminte de la marginea orașului și a cumpărat 15 saci de azotat de amoniu pentru îngrășăminte. Ar fi cumpărat mai mult, dar 1.500 de kilograme era cam cât estima că se poate descurca într-o singură încărcătură fără a-și deteriora camionul. După ce l-a descărcat în garaj, s-a oprit la un magazin de hardware și aprovizionare agricolă și a cumpărat două cutii de cartușe Tovex de 50 de kilograme și o cutie de detonatoare electrice. Tovex era o dinamită aluminizată apă-gel utilizată în mod obișnuit de fermieri și contractori pentru sablarea buturugilor și bolovanilor.

Știa că va trebui să arate un permis de conducere și să-și înregistreze numele, adresa și numărul de securitate socială de când a făcut ultima achiziție, așa că a folosit permisul pe care îl luase din portofelul lui David Kaplan cu trei luni mai devreme. De asemenea, purtase peruca brunetă pe care o cumpărase

pentru slujba lui Horowitz, dar fotografia lui Kaplan de pe licență încă semăna foarte puțin cu Oscar. Totuși, această discrepanță nu i-a dat grefierului nici o bănuială.

După ce a făcut aceste preliminarii, i-a dat lui Harry un telefon pentru a programa o întâlnire și s-a îndreptat înapoi spre Washington. Ar avea nevoie de cea mai bună parte a zilei pentru a-și pregăti bomba și ar trebui să fure un camion adecvat pentru a o împacheta mai întâi. Poate că s-ar putea ocupa de aceste lucruri mâine, dacă ar începe devreme. Între timp, era nerăbdător să continue cariera de televiziune a lui Saul.

Când Harry s-a uitat în punga de hârtie pe care i-a dat-o Oscar și a văzut că era plină de bancnote de 100 de dolari, a rămas fără cuvinte pentru câteva secunde. A aruncat banii pe măsuta de cafea, a estimat rapid suma și a fluierat. "Cum ai crescut 200 de grand atât de repede?" a întrebat el, vocea lui transmițând sentimente amestecate de venerație, euforie și suspiciune întunecată.

"Un prieten mi-o datora pentru o muncă contractuală pe care o fac pentru el și, în cele din urmă, m-a plătit noaptea trecută", a răspuns Oscar neconvingător.

"Te plătește întotdeauna în numerar?"

"De fapt, cu cât se spune mai puțin despre asta, cu atât mai bine. Credeți-mă pe cuvânt: banii sunt reali. Cum ai făcut pregătirile pentru caseta introductivă a lui Saul?"

"Putem face acest lucru într-o zi sau două – de îndată ce Saul și cu mine putem pune deoparte două sau trei ore seara pentru înregistrare. Poate mâine. Saul și-a repetat materialul și este gata să plece. Am vorbit cu Capitol Productions și ne pot programa aproape oricând. Ei fac o muncă de cea mai bună calitate și îi cunosc pe oamenii de acolo de ani de zile. Sunt scumpe, dar se pare că le putem schimba taxa acum." Harry rânji. Se pare că a decis să nu-și facă griji cu privire la modul în care Oscar și-a obținut banii. "Finanțarea este într-adevăr tot ceea ce așteptam."

Au discutat chestiuni conexe timp de aproape o oră, iar Oscar a fost mulțumit de progresele înregistrate. Harry a estimat că, cu o parte din banii aduși de Oscar, ar putea avea studioul de înregistrări video al Ligii la standardele de difuzare în termen de zece zile. Era atât de încrezător în asta, încât o va pune pe Colleen să programeze prima emisiune a lui Saul la WZY-TV din Washington pentru două duminici de acum înainte.

Una dintre cele mai importante evoluții, a aflat Oscar, a fost că reporterii tabloidelor au încercat să-l contacteze pe Saul. Secretara lui Caldwell primise mai mult de o duzină de telefoane de la National Enquirer și trei sau patru de la celelalte ziare de la casele de marcat care s-au specializat în bizar și senzațional. Până acum, Saul nu le răspunsese apeluri.

Oscar l-a sunat pe Saul din casa lui Harry. "Hei, aceasta este o mare oportunitate pentru noi. Te-ai gândit ce ar trebui să le spui reporterilor?"

"Chiar crezi că ar trebui să vorbesc cu acei ticăloși? Nu credeți că ne va scădea credibilitatea dacă vom obține un articol mare în ziarele cretine?"

"Ascultă, Saul. Oamenii care cred poveștile din National Enquirer sunt exact cei care vor crede că Iisus s-a întors pentru a curăța națiunea. Dacă joci corect, ar trebui să poți obține publicitate pe prima pagină unde va face cel mai bine și să păstrezi încă o anumită cantitate din demnitatea ta. Și cu siguranță nu va strica campania noastră de a vă aduce pe cât mai multe posturi posibil."

"Deci crezi că ar trebui să mă comport ca un suflet simplu, sobru, care este încă zguduit de experiența lui în dimineața de Paște și nu știe de ce Iisus l-a ales ca medium?"

"Exact! Poți chiar să le oferi o descriere detaliată a ceea ce ai simțit când Iisus a preluat corpul tău la microfon. Doar acționați puțin timid și jenat de toată treaba, dar totuși hotărât să continuați să răspândiți cuvântul la public - și chiar să-L lăsați pe Iisus să vorbească din nou prin voi dacă vrea. Știți: un fel de combinație între "De ce eu, o, Doamne?" și "Facă-se voia Ta".

"Bine. Îi voi suna înapoi în seara asta. Le voi spune că n-am putut suna mai devreme pentru că posteam și meditam. Cum e asta?"

"Chiar bine!"

Mai târziu în acea seară cu Adelaide, el a urmărit știrile televiziunii naționale. Cel mai recent șomaj.

Cifrele tocmai fuseseră publicate și provocau agitație: luna trecută a existat o creștere de șapte zecimi de procent, până la 7,9%. Unii membri ai Congresului acuzau că rata reală a șomajului era chiar mai

mare și că administrația Hedges jongla cu cifrele pentru a împiedica publicul să știe cât de rele erau lucrurile. Analiztii economici au prezis că până la zece la sută din forța de muncă va fi șomeră până la mijlocul verii și că nu se întrevede nicio îmbunătățire. În plus, deficitul comercial și inflația au crescut brusc, ceea ce face o imagine de ansamblu extrem de sumbră.

Ryan a fost din nou la știri. El a anunțat arestarea a 42 de membri ai unui grup militant anti-avort, Pro-Life Commando, suspectat de bombardarea mai multor clinici de avort și a unui birou Planned Parenthood. În altă parte pe frontul terorismului, un cuplu interracial a fost împușcat de un lunetist necunoscut în Chicago, iar negrii se revoltau într-o suburbie din Miami, după ce au prins într-o ambuscadă și au ucis doi polițiști albi.

Ar fi interesant de văzut cum s-ar descurca Ryan cu această ultimă situație. Până atunci, el urmărise indivizi și grupuri organizate; El nu fusese încă nevoit să contracareze violența neplanificată a mulțimii. Oscar era încrezător, totuși, că foarte curând negrii revoltați din Miami se vor întreba ce i-a lovit. Ryan era în mod clar un polițist care însemna afaceri și știa cum să obțină rezultate. A fost uimitor pentru Oscar ce previziune a avut omul. Oamenii au făcut previziuni economice sumbre de ani de zile, dar nu cu certitudinea pe care a avut-o Ryan când i-a spus lui Oscar la sfârșitul lunii noiembrie a anului trecut că economia va scăpa de sub control până în această vară. Acum părea că va fi exact la țintă. Dar să-l fi întrebat în ce acțiuni ar trebui să investească, Oscar s-a gândit că e nepoliticos.

Oscar a pierdut patru ore a doua zi căutând fără succes o camionetă de livrare sau un camion ușor pe care l-ar putea fura pentru bomba sa, dar a reușit să adune toate celelalte provizii de care avea nevoie. De asemenea, și-a studiat din nou snopul de dosare Mossad și a început să se gândească la ținte ulterioare.

A luat cina în apartamentul Adelaidei, apoi a plecat la ora zece și și-a reluat căutarea unui camion. În cele din urmă, în jurul miezului nopții, a văzut o dubă potrivită în parcare a unui centru comercial cu un supermarket deschis 24 de ore din 24. Lăsându-și propria mașină la câteva rânduri distanță și folosind setul de chei principale pe care i le oferise Ryan, a intrat rapid în dubă și a plecat. Spațiul din spate era adecvat pentru nevoile sale, dar inscripția roșie de pe partea laterală a camionului galben strălucitor – "Dino's Specialty Wall Coverings" – îl făcea să se simtă conștient de sine. El a decis să conducă imediat la Manassas, mai degrabă decât să-și asume riscul implicat în lăsarea unui astfel de vehicul vizibil parcat în aer liber peste noapte.

În garajul său închiriat, el a îndepărtat mai multe cutii de cinci galoane de adeziv pentru tapet și zeci de role de tapet din spatele camionetei, le-a înlocuit cu patru butoaie de gunoi din plastic de 40 de galoane pe care le cumpărase mai devreme în acea zi și a petrecut următoarele trei ore golind saci de azotat de amoniu în butoaie și amestecând un sensibilizator de păcură în peletele albe. Butoaiele erau strâns grupate în jurul uneia dintre cutiile sale de 50 de kilograme de Tovex. Era după ora patru dimineața când în sfârșit era gata să plaseze un detonator cu întârziere în Tovex.

S-a întins cât de bine a putut pe scaunul din față al dubei și a dormit bine până la 8:30 AM. Apoi a ieșit din garaj și s-a alăturat capătului de coadă al fluxului de trafic de ore de vârf care se îndrepta spre Washington. La 9:50 AM s-a întors pe aleea care mergea în spatele Papetăriei lui George. A tras cât de aproape a putut de cărămizi, chiar în fața a două dintre ferestrele cu perdele strânse din peretele din spate al lui George. S-a aplecat înapoi în zona de încărcare suficient de mult timp pentru a seta detonatorul timp de cinci minute și a-i începe numărătoarea inversă. Apoi a ieșit pe alee, a încuiat ușa dubei și s-a întors pe trotuarul aglomerat. A întors colțul și s-a îndreptat înapoi spre intrarea din față a lui George, oprindu-se la două uși distanță pentru a privi traficul trecând.

Explozia a avut loc la ora 9:57, potrivit ceasului său. Șocul a fost mai puternic decât se așteptase și s-a clătinat, aproape căzând înainte de a-și recupera echilibrul. Geamurile lui George fuseseră transformate într-o grindină mortală de cioburi strălucitoare, care tăiaseră patru pietoni pe trotuarul din fața magazinului. Fumul dens se revărsa din interiorul clădirii. Nimeni nu putea supraviețui înăuntru, și-a dat seama cu inima scufundată; Dacă explozia nu i-ar fi ucis deja, fumul ar fi făcut-o în curând. Câți erau? Dacă ziua de luni ar fi fost tipică, ar fi fost aproximativ o duzină de clienți și funcționari în magazin.

Fumul și praful erau încă grele în aer pe alee și, chiar și cu o batistă peste nas și gură, tușea și gâfâia în timp ce se întorcea la locul exploziei pentru a supraveghea daunele. Unde fusese duba era un crater gol de o duzină de metri în diametru. Se pare că sub magazin exista un fel de subsol care se extinsese sub alee. Aproximativ 40 de metri din peretele din spate al magazinului dispăruseră, iar majoritatea pereților interiori ai birourilor Mossad dispăruseră și ei. El a numărat rămășițele a șase, poate șapte persoane aflate sub dărâmăturile birourilor. Fără îndoială, alții au fost îngropați sub dărâmături.

Hârtiile pluteau din cer și fluturau pe alee. A luat una și a observat că era scris cu caractere ebraice. Cu poliția metropolitană, precum și FBI și Agenția implicate în investigarea atentatului, ar fi greu să se ascundă natura afacerii care a fost condusă în birourile din spate ale lui George. O altă mică jenă pentru cei care cred că "poporul ales" nu poate face nici un rău.

O a doua explozie l-a zguduit pe Oscar și a simțit un fulger de căldură pe spate. Rezervorul de combustibil al unui camion în flăcări, aflat la aproximativ 30 de metri distanță, explodase. Încă tușind, s-a împiedicat înapoi pe trotuar și s-a îndepărtat rapid de zona devastată. A chemat un taxi. În timpul călătoriei înapoi la mall-ul din Virginia, unde își lăsase mașina, s-a trezit îngrozit de ceea ce făcuse. El nu a regretat bombardarea Comitetului Poporului, dar aici, în schimb, multe dintre victime au fost spectatori nevinovați. Știa că în fiecare război majoritatea victimelor erau necombatanți, dar tot nu-i plăcea. Ryan, pe de altă parte, probabil că ar fi foarte mulțumit.

Se întreba el, ce simțiseră echipajele bombardierelor care bombardaseră orașele germane în timpul celui de-al Doilea Război Mondial? Au fost pompați atât de plini de propagandă evreiască de ură încât au fost fericiți pentru toți civilii albi pe care i-au ucis sau, în schimb, s-au urât pe ei înșiși pentru ceea ce făceau: pentru că s-au supus ordinelor despre care știau că sunt imorale și pentru că nu au avut curajul să vorbească împotriva lor? Pe de altă parte, poate că Ryan și Keller aveau dreptate: poate că aproape toți erau pur și simplu animale și nu erau mișcați de întrebări etice; Poate că erau preocupați doar de modul în care semenii lor îi priveau și nu aveau busole morale proprii. Poate că cei mai sofisticați dintre ei tocmai au memorat unul dintre clișeele de justificare pe care evreii le-au furnizat – "Nu, nu am urât femeile și copiii germani pe care îi ucideam și îi mutilam cu bombele mele, dar a trebuit să o facem pentru a-l opri pe Hitler" – în timp ce cei mai puțin sofisticați nici măcar nu și-au făcut griji cu privire la pretextul justificării.

Acasă, Oscar a dormit până la mijlocul după-amiezii. În timpul unui prânz târziu, el s-a gândit la diferitele sale responsabilități. Deși petrecea aproximativ o duzină de ore pe săptămână la proiectul lor de televiziune, pentru moment Saul părea să fie pe mâini bune cu familia Keller. Probabil că vor mai trece încă șase sau opt săptămâni până când va trebui să se implice din nou mult mai îndeaproape în acel proiect.

Au trecut cinci săptămâni până când Adelaide s-a mutat; Era o fată bine organizată și se ocupa de cea mai mare parte a logisticii acestei sarcini destul de bine singură. Ea chiar i-a spus ce piese din mobilierul său ar trebui să meargă. Cu greu ar fi trebuit să facă ceva mai mult decât să furnizeze mușchiul atunci când a venit timpul pentru a muta lucrurile grele.

Forțele Aeriene au fost mulțumite pentru moment și nu s-ar aștepta la nimic altceva de la el până la jumătatea lunii august. Avea să înceapă să-și facă griji pentru asta în jurul datei de 10 august. Doamne, ce configurație confortabilă era să fii consultant al Departamentului Apărării, s-a gândit el. Dacă ar vrea, ar putea să muncească mult mai mult, să obțină mai multe contracte și să câștige mai mulți bani, dar atâta timp cât era mulțumit cu cei aproximativ 50.000 de dolari pe an pe care îi primea acum, avea 90% din timpul său liber pentru a-l cheltui pe alte lucruri.

Misiunea lui Ryan era încă preocuparea lui cea mai imediată. Mai mult decât atât, singura lui responsabilitate era cea care îl îngrijora. Pericolul lucrării era luat în considerare, la fel ca și problema legată de păstrarea secretului față de Adelaide, dar adevărata îngrijorare era că nu era sub controlul său și avea îndoieli serioase cu privire la motivația din spatele ei și unde îl conducea. Cu toate acestea, admirația sa pentru abilitățile lui Ryan, deja substanțială, creștea și îl simpatiza pe om într-o anumită măsură.

Uciderea agenților Mossad, de exemplu, era cu siguranță ceva ce trebuia făcut. Chiar și strategia lui Ryan de a provoca un război terorist între arabi și israelieni pe teritoriul american părea justificată: dură

cu arabii săraci, desigur, dar după ce problema israeliană a fost rezolvată, arabii trebuiau să fie dați afară oricum. Ar fi fericit să vadă toate acele tipuri unsoase, în Orientul Mijlociu.

După ce ai avut timp să te gândești la asta și să te obișnuiești cu ideea. el chiar s-a trezit cu o anumită simpatie ranchiunoasă pentru programul lui Ryan de reformă prin traumă pentru îmbunătățirea caracterului poporului american.

Aranjamentul dintre el și Ryan a avut o valoare incontestabilă pentru munca sa cu Liga - ca să nu mai vorbim de cei 200.000 de dolari în plus pe care tocmai îi primise - și ar putea deveni și mai valoros în viitor. Cu toate acestea, omul l-a neliniștit. Pentru ca Oscar să se simtă confortabil cu relația lor trebuia să aibă o idee mai clară despre direcția în care se îndrepta Ryan și dacă dorea sau nu cu adevărat să meargă împreună în acea călătorie.

Pentru moment, însă, era înclinat să continue proiectul Mossad și să-l ducă la bun sfârșit cât mai curând posibil. El l-a ales ca următoarea țintă pe Sheldon Schwartz, un consilier al Congresului, șeful de cabinet al liderului minorității din Senat. Bărbatul era un evreu născut în America, dar trăise în Israel timp de cinci ani în anii 1970. Se credea că avea gradul de colonel în Mossad.

Superiorul său nominal pe statul de plată al guvernului SUA, senatorul Howard Carter, era un WASP dintr-o familie extrem de bogată și proeminentă din New England. El a fost, de asemenea, unul dintre cei mai puternici politicieni ai țării, conducând, printre altele, Comisia pentru Relații Externe a Senatului. El s-a declarat indisponibil în calitate de candidat republican la președinție la alegerile de anul viitor, dar a fost considerat cea mai probabilă alegere peste cinci ani. Imaginea sa publică era una demnă, așa cum se potrivea puterii pe care o deținea, dar dosarul său FBI a dezvăluit că, deși căsătorit, era homosexual și pederast.

Oscar a fost șocat de această dezvăluire. Nu e de mirare că Ryan era atât de cinic!

Carter a fost foarte atent să împiedice perversiunile sale să devină cunoscute publicului, dar se pare că a fost condus direct către ei. Schwartz l-a servit nu numai ca asistent legislativ, ci și ca proxenet discret al băieților tineri. Acest rol dublu i-a oferit, fără îndoială, lui Schwartz o influență puternică asupra lui Carter și l-a pus pe agentul Mossad într-o poziție în care era la curent cu cele mai bine păzite secrete de stat ale națiunii și putea exercita o influență decisivă asupra legislației cheie de interes pentru Israel. Poate că în aceasta se află explicația pentru ratingul de 100% al lui Carter cu lobby-ul israelian.

Oscar a studiat cu atenție dosarul lui Schwarz și a luat în considerare modalitățile prin care omul ar putea fi ucis. După bombardamentul de astăzi, Mossad-ul ar fi luat măsuri de precauție extraordinare pentru a-și proteja oamenii cheie, așa că reședința lui Schwartz ar fi probabil sub observație. Poate că ar fi mai ușor să ajungă la el în timp ce era la serviciu. Cu greu putea risca să atragă atenția asupra sa punându-i pe colegii săi agenți Mossad să-l păzească în biroul său din Senat. Sau ar putea? Pentru israelieni, nici un grad de aroganță nu părea excesiv.

Oscar a menționat că era aproape ora 15:30 – cam târziu pentru a face o excursie la Capitol Hill astăzi. Pe de altă parte, ura să piardă chiar și o parte din zi. A fost nevoie de trei apeluri telefonice, dându-se drept reporter de ziar, pentru a afla că biroul lui Schwarz se afla la etajul al treilea al clădirii de birouri Hart a Senatului, că Schwarz a ieșit pentru o clipă, dar că se va întoarce în scurt timp și că era de așteptat să fie înăuntru până la ora șase.

Oscar a petrecut o jumătate de oră aranjându-și peruca și aplicându-și machiajul facial; apoi și-a pus un costum, și-a strecurat pistolul silențios în toc și s-a îndreptat spre Capitol Hill. Acolo, el a observat că majoritatea oamenilor care intrau în clădirea de birouri Hart purtau fie ecusoane de identitate din plastic, fie scotoceau în poșete sau buzunare pentru ei la uși.

Pentru a vedea mai bine aranjamentele de securitate, Oscar s-a apropiat de o ușă și i-a întrebat pe cei doi gardieni negri așezați la o masă chiar înăuntru: "Scuzați-mă, dar aceasta este clădirea de birouri Dirksen?" El a remarcat că există un detector de metale prin care toate persoanele care intră în clădire trebuie să treacă. Gardienii vorbeau între ei și păreau plictisiți și neatenți. Unul dintre ei a arătat vag spre vest și a spus nerăbdător: "Următoarea clădire de pe Bulevardul Constituției", apoi s-a întors la bătaia de joc cu colegul său.

În timp ce Oscar era la ușă, trei persoane și-au croit drum în jurul lui și au trecut prin detectorul de metale. Insignele lor au primit doar priviri sumare de la gardieni. O femeie care a intrat purta o poșetă,

pe care o ținea doar deschisă, unde gardienii se puteau uita în ea dacă se deranjau să facă acest lucru în timp ce trecea pe lângă ea.

Oscar a avut o bănuială că, dacă ar putea intra în clădire, ar fi ușor să ajungă la Schwarz fără alte interferențe. Dar cum să intri? A existat o altă intrare folosită la celălalt capăt al clădirei, dar avea, fără îndoială, aceleași aranjamente de securitate ca și aceasta. A mers cele trei străzi înapoi la mașina sa pentru a analiza problema. Pe drum, el a observat fluxul de vehicule care veneau din zona de parcare de sub clădire și erau direcționate în traficul orelor de vârf de către polițiști. Acolo trebuie să-și fi parcat toate VIP-urile mașinile și părea că nu va fi ușor să intre acolo.

Când Oscar s-a apropiat de mașina sa, parcată ilegal dincolo de ultimul spațiu contorizat înainte de o intersecție, a văzut că mașina din fața lui, de a cărei bară de protecție din spate era apăsată strâns de bara lui de protecție din față, încerca să iasă. Șoferul avea capul pe geam și se uita înapoi la mașina lui Oscar în timp ce își juca propria mașină înainte și înapoi și își înjura. Oscar s-a îndreptat spre fereastra celuiălalt șofer pentru a-i spune că a sosit ușurarea: "Hei, îmi pare rău că te-am blocat. Îmi voi muta mașina acum."

Celălalt bărbat s-a uitat la el cu o față murdară, iar Oscar a observat brusc că avea o insignă de plastic prinsă de buzunarul de la piept. Sub fotografie, legenda "U.S. Senate Staff" i-a atras atenția lui Oscar. "Lucrezi și în clădirea Hart?" întrebă Oscar într-o manieră prietenoasă. "Parcarea aici este o cățea, nu-i așa?"

"Da", a răspuns celălalt, oarecum liniștit de impresia că Oscar era un coleg din Senat. "Sunt nou aici, dar luna viitoare voi obține un loc în lotul de pe Third Street."

După ce a observat rapid că nu erau alți pietoni pe partea sa de stradă în acest moment, Oscar a luat o decizie instantanee. În timp ce deschidea ușa mașinii cu mâna stângă, și-a scos pistolul cu mâna dreaptă și, apăsând aproape de mașină, astfel încât acțiunea sa să nu poată fi văzută din stradă, l-a împușcat pe bărbat în frunte de două ori. În timp ce șoferul se prăbușea tăcut peste volan, Oscar și-a desfăcut cu abilitate ecusonul, apoi și-a împins corpul în jos pe scaun, cu capul sub torpedo, unde ar fi fost mai puțin vizibil.

Oscar și-a mutat propria mașină într-un spațiu contorizat care se deschisese la celălalt capăt al blocului. Și-a ascuns pistolul folosit sub scaun și s-a întins până la parasolar pentru un deschizător de scrisori lung, din plastic, care era tăiat acolo. De fapt, era un cuțit ascuțit făcut dintr-o rășină dură, dură, din fibre. Și-a înfipt cuțitul la centură, unde urma să fie ascuns de haină, apoi s-a îndreptat înapoi spre clădirea de birouri Hart. Pe drum s-a uitat la ecusonul de identitate pe care îl luase. Numele bărbatului ucis era Joseph Isaacson, iar accentul lui sunase newyorkez. Asta însemna că era evreu? Oscar nu știa. A trebuit să se forțeze să-l omoare pe individ și probabil că ar fi făcut-o în orice caz – dar înfățișarea și accentul său probabil că au făcut totul puțin mai ușor.

S-a uitat la ceas în timp ce trecea prin detectorul de metale. Era exact ora 4:30, iar culoarul era plin de oameni care se îndreptau spre ieșire. Nu s-a uitat direct la gardieni, dar a putut vedea cu coada ochiului că nu i-au aruncat decât o privire sumară în timp ce trecea.

În momentul în care Oscar s-a îndreptat spre etajul al treilea și s-a orientat, holurile erau aproape goale, cu excepția unui grup care aștepta următorul lift. Biroul lui Schwarz, din păcate, făcea parte dintr-o suită mare atribuită lui Carter. Ușa principală de la lift era deschisă și două femei erau la birourile din anticamera palatului. Alte trei uși duceau din anticameră la birourile interioare. Una era deschisă, dar din lift Oscar nu putea vedea în ea. Nu știa ce altceva să facă, așa că s-a aplecat și s-a prefăcut că își leagă șireturile pentru a câștiga câteva secunde să se gândească. Când s-a ridicat din nou, un bărbat de aproximativ 30 de ani, evident nu Schwartz, a ieșit din biroul deschis și a închis ușa în urma lui în timp ce își punea haina. Oscar l-a văzut dând din cap spre una dintre celelalte uși închise și l-a auzit întrebându-l pe una dintre femei: "Senatorul nu a plecat încă?"

"Nu", a răspuns ea, "el este încă în conferință cu Shelly".

"Ei bine, noapte bună. Nu-l lăsa să te facă să lucrezi prea târziu", a spus bărbatul vesel în timp ce pășea în lift.

Oscar mergea deja spre un coridor lateral care intersecta sala principală la aproximativ 50 de metri de intrarea în suită. Cu siguranță, o lovitură mare precum Carter nu trebuia să vină și să plece de la biroul său prin ușa din față, unde ar fi obligat să-și frece coatele cu hoi polloi. Trebuie să existe o ușă privată din spate.

Destul de sigur, la aproximativ o duzină de metri după colț era o ușă nemarcată în peretele coridorului lateral, care delimita suita Carter. Chiar dincolo era o ușă a liftului pe care scria "Doar pentru senatori".

A îndrăznit? Oscar a simțit transpirația înghețată în axile. S-a apropiat de ușa nemarcată și a încercat butonul. Era încuiat. Și-a strecurat deschizătorul letal de scrisori din centură și s-a lovit cu încheieturile de unul dintre panourile solide, de stejar.

Nu a existat un răspuns imediat. A văzut un recipient de gunoi la câțiva metri distanță și a luat un plic gol din el. A bătut din nou la ușă și a strecurat imediat plicul sub ea. Asta ar trebui să atragă atenția cuiva, dacă ar fi cineva în camera de dincolo de ușă. În câteva secunde, ușa s-a învârtit spre interior, iar Oscar s-a trezit uitându-se în ochii enervați și suspicioși ai unui bărbat ale cărui trăsături îi erau familiare din fotografia din dosarul pe care îl studiasse foarte recent.

Cuțitul a alunecat ușor în burta lui Sheldon Schwartz, iar Oscar a tăiat sălbatic în sus cu el, vârsând măruntaiele bărbatului pe covor. Schwartz eviscerat nu putea rosti decât un găfâit lung și șuierător, în timp ce genunchii i se îndoiu și apoi căzu înainte.

Oscar s-a întins cu mâna stângă pentru a-l pune pe muribund la podea, dar nu a fost suficient de rapid pentru a evita ca partea din față a pantalonilor să-i fie mânjită cu sânge. A pășit repede în cameră și a închis ușa în urma lui, strigând în același timp: "Dați-mi o mână de ajutor, domnule senator. Cred că Shelly este bolnav."

Ușa se afla într-un alcov ascuns de o pereche de standuri de steag plasate strategic. Oscar a dat la o parte steagurile și i-a văzut spatele lui Carter în timp ce legiuitorul se ridica de pe scaunul din spatele biroului său, la aproximativ 30 de metri distanță. Carter era un bărbat înalt, puternic construit, cu un cap mare de păr argintiu și jowl-uri lăsate. El și-a mutat dosul cu demnitate lentă, imperială. El și Oscar erau la doar o duzină de metri distanță când a văzut cuțitul din mâna lui Oscar. Zâmbetul întrebător de pe fața lui augustă s-a transformat într-o expresie de groază și a înghețat în mijlocul pasului. Ultimele sale cuvinte au fost: "Oh, rahat!"

"Da, și asta e tot ce ai scris, faggot", a fost răspunsul lui Oscar în timp ce a înfipt lama de zece inci în centrul pieptului lui Carter. L-a apucat pe omul care cădea, astfel încât corpul să nu lovească podeaua cu un accident audibil. A lăsat cuțitul în el și i-a verificat rapid pulsul pentru a fi sigur că inima i s-a oprit. La ieșire, a aruncat cu grijă pixul cu marcasele arabe în mizeria sângeroasă din alcov.

S-a oprit acasă doar atât cât să facă duș și să-și schimbe hainele, apoi a condus la apartamentul lui Adelaide pentru cină. Era după miezul nopții când a intrat din nou în garaj. De îndată ce și-a oprit contactul, a auzit telefonul din casă sunând. Era Ryan.

"Unde naiba ai fost? Încerc să ajung la tine de patru ore", a venit vocea exasperată de la celălalt capăt. "Pentru numele lui Hristos, nu face nimic altceva până nu-ți spun eu! Ce crezi că ești – o armată nenorocită de un singur om?"

"Ei bine, am crezut că vrei să..."

Oscar a fost întrerupt în mijlocul frazei de o altă izbucnire a lui Ryan: "La naiba, când am spus că am vrut să generați o indignare publică, nu am vrut să întoarceți întreaga țară cu susul în jos. Te-ai uitat la știri în seara asta?"

"Îmi pare rău, am fost prea ocupat. Primesc multă acoperire?"

"Acoperire? O iau razna. Sunt isterici. Președintele era pornit. Vicepreședintele era pornit. Președintele Camerei era pornit. O duzină de senatori au fost prezenți. Ei cer legea marțială.

Nimic asemănător cu ceea ce ați făcut astăzi – ieri – nu s-a mai întâmplat vreodată în această țară. La naiba, omule! A lovit cu adevărat gongul.

"Știi, ceea ce m-am gândit să faci este să elimini unul sau doi dintre acei Yids cu arma ta, poate să legi un băț de dinamită la un starter sau două, să arunci o încărcătură de ghiozdan în biroul cuiva. Pe asta mă bazam. O acumulare lentă a ostilităților între kikes și jocheii de cămile. Dă-mi timp să lucrez puțin cu presa și apoi să-i mă mișc greu pe amândoi.

"Dar nu, începi prin a-ți arunca blockbuster-ul asupra instalației lor numărul unu în această dimineață și a șterge o treime din cadrele Mossad din zona Washingtonului, asta folosind aproximativ o mie la sută exagerare. Apoi, înainte ca măcar să aibă timp să-și tragă răsuflarea din asta, le măcelărești agentul de top – mă refer la topul lor – din țară și îl ucizi pe politicianul lor de top, ca să nu mai vorbim de diverși angajați guvernamentali. Ai escaladat lucrurile la stadiul termonuclear înainte ca eu să intru în acțiune."

Oscar nu a răspuns și s-a făcut liniște pe linie timp de câteva secunde înainte ca Ryan să continue, ceva mai rece. "Plănuiam să las acest scenariu să se dezvolte mult mai lent, în timp ce lucram la alte lucruri, cum ar fi revoltații negri. Un lucru bun despre modul în care ați început-o, totuși, este că i-ați panicat pe israelieni. De obicei sunt destul de echilibrați, iar una dintre temerile mele era că își vor da seama că nu palestinienii erau cei care le doborâseră băieții. Dar acum îi ai atât de paranoici încât se simt forțați să ia măsuri drastice imediat, iar asta va fi distrugerea lor."

"Agenția interceptează majoritatea comunicațiilor lor și știm că au chemat deja o echipă de 20 de ucigași instruiți din Israel, care vor zbura aici duminică. Mai mult, plănuiesc să-l răpească pe Abu Kareem, șeful personalului misiunii OEP la ONU din New York. Ei intenționează să-l drogheze, să-l împacheteze într-o ladă și să-l trimită înapoi în Israel cu un zbor El Al, la fel cum au făcut cu Adolf Eichmann, astfel încât să-l poată tortura și să afle cine l-a prins pe Schwartz și a aruncat în aer centrul lor de debriefing de pe strada K. Dacă suntem norocoși, ambele operațiuni vor avea loc simultan și le putem prinde în act. Apoi, dacă sunt capabil să lucrez corect cu mass-media, putem merge după restul echipei lor. Dar nu-mi pot permite să mai am surprize până nu se termină, Yeager, așa că ia acel sfert de milion pe care mi l-ai scos și ia-ți o vacanță frumoasă și lungă. Înțelege? Nu face nimic altceva acum."

"Am înțeles, partenere. Spune, mi-au găsit Coranul? L-am lăsat în torpedo, dar mi s-a părut că nu mai rămăsese suficient din acea dubă nici pentru pune într-o cutie de chibrituri."

"Da. Am găsit motorul și cea mai mare parte din partea din față a camionetei în subsol, iar unul dintre oamenii noștri a văzut Coranul aproape imediat ce am ridicat epava înapoi pe trotuar și am început să trecem prin ea. Israelienii s-au uitat peste umărul nostru tot timpul, desigur."

Apoi Ryan a chicotit: "Probabil că cel mai bun lucru pe care l-ai făcut astăzi a fost ceva care nici măcar nu făcea parte din misiunea ta, și anume uciderea lui Carter. Mai mult decât orice altceva, asta îmi va garanta mână liberă, fără interferențe din partea liberalilor cu inima sângerândă din Congres. Nu că Carter ar fi fost deosebit de liberal, dar singurul tip de crimă pentru care acești ticăloși sunt în favoarea reprimării este crima împotriva lor înșiși. Dacă tu sau eu suntem înjunghiați de un tâlhar negru, principala lor preocupare este ca poliștii să nu încalce drepturile civile ale tâlharului. Dar dacă unul dintre ei este înjunghiat – ei bine, aceasta este o poveste diferită."

Oscar a urmat sfatul lui Ryan, mai mult sau mai puțin, pentru următoarele patru săptămâni. Totuși, în loc să-și ia o vacanță, el și-a îndreptat atenția spre proiectul său cu Saul și a început să petreacă mult mai mult timp cu el. Prima difuzare pe WZY-TV pe 10 mai a fost un succes enorm. În câteva zile, a dus la răspunsuri pozitive de la mai multe dintre marile stații din Midwestern pe care Colleen încercase să le obțină pe Saul.

Din ce în ce mai mult, mesajul lui Saul a fost adaptat de Oscar, care încerca să-și coordoneze planurile de construire a bazei publice de putere a lui Saul cu alte dezvoltări mai mult sau mai puțin dincolo de controlul său – și anume, cele care îl implicau pe Ryan. Era mult mai clar pentru Oscar acum decât fusese acum șase luni că țara se îndreaptă spre unele schimbări majore în viitorul apropiat. El dorea să-l aibă pe Saul în poziția de a face o mișcare decisivă la momentul potrivit. Totuși, pentru moment, el a avut grijă să nu lase premonițiile sale despre lucrurile care aveau să vină să-l poarte prea departe, prea repede.

Tema lui Saul era mai austeră decât cea a lui Caldwell, dar nu era cu adevărat una radical diferită. El a predicat despre pericolul ca pedeapsa lui Dumnezeu să lovească America în curând din cauza păcatelor sale. El a mustrat guvernul pentru corupția sa și incapacitatea sa de a reduce declinul continuu al țării. Alți evangheliști au trecut în mare parte peste același teren în trecut, deși în ultimii ani s-au acomodat

cu starea de spirit în general grasă și fericită a țării, mergând ușor spre pucioasă și apelând mai mult la materialismul clasei de mijloc și la îngăduința de sine. Ei nu au fost la curent cu informațiile din interior ale lui Oscar despre rapiditatea și severitatea cu care vremurile grele ar putea lovi din nou și, de asemenea, au simțit încet noul val de presimțire și îngrijorare care începea deja să se strecoare în conștiința publică.

Punctul real de plecare al lui Saul din haita de evangheliști a fost sub tonul schimbării iminente, aluzia recurentă a lucrurilor mari care aveau să vină, care au străbătut predicile sale. Câțiva dintre evangheliștii mai flakieri, aflați departe de periferie, preziseseră ocazional că Ziua Judecății era aproape sau că vreo mare catastrofă era pe cale să copleșească lumea, dar Saul purta mantia profeției în mod diferit, nu numai cu mai multă demnitate, ci și cu mai multă credibilitate. Credibilitatea sa s-a datorat în parte caracterului său nedefinit și în parte umilinței sale afectate. El nu făcea predicții specifice și nici măcar nu pretindea că știa ce avea să urmeze; în schimb, păstrându-și rolul de medium, el s-a limitat să afirme că un mare punct de cotitură în treburile oamenilor era aproape, că dovada afirmației sale era propria sa experiență din dimineața de Paști și că el, împreună cu toți ceilalți, nu va afla detaliile decât atunci când Iisus va alege să-l folosească din nou ca medium: "Nu știu ce ne va revela Domnul nostru sau ce ne va cere. Știu doar că ne va vorbi din nou în curând și că lumea nu va mai fi la fel după aceea."

Magia oratorică a lui Saul a dat o aură de mister și suspans acestei afirmații simple care a lăsat publicul său de televiziune pe marginea scaunelor. Oscar era îngrijorat că aluzia la o revelație care urma să-i facă pe mogulii mass-media evrei să-și înțepe urechile și să fie mai precauți în a-i oferi lui Saul acces la acea porțiune a undelor pe care o controlau, dar ratingurile sale inițiale de audiență, împreună cu caseta introductivă puternic pro-evreiască și pro-Israel, păreau să depășească orice îndoieli din partea lor. Colleen a reușit să cumpere atât timp de emisie cât le-ar fi permis bugetul inițial. Până pe 24 mai, cota lui Saul din totalul spectatorilor evangheliști ajunsese la puțin sub 50%. Donațiile prin poștă începeau să curgă și părea clar că aveau ceva de făcut.

Atât Oscar, cât și Adelaide s-au implicat și au ajutat la creșterea rapidă a volumului de muncă de secretariat. Emily, care fusese pe punctul de a depune actele de divorț cu câteva săptămâni mai devreme, și-a dat demisia și și-a dedicat tot timpul încercării de a gestiona torentul de corespondență al soțului ei. Adevărata ruptură a venit atunci când Saul a reușit să-și convingă secretara aliată din tabăra lui Caldwell să-și părăsească fostul angajator și să se ocupe de propriile afaceri de birou.

În acest timp, Oscar nu a uitat de Ryan sau de cealaltă fază a propriei sale activități. De altfel, puțini americani au făcut-o. Ryan și afacerile sale au fost în atenția publicului aproape continuu de la sfârșitul lunii aprilie. Una dintre cele mai puternice impresii pe care le-a făcut a fost la patru zile după cele două lovituri ale lui Oscar împotriva Mossad-ului. Vestea cea mare din acea seară de luni a fost raidul Agenției asupra unui avion El Al de pe Aeroportul Internațional Kennedy, în care o ladă care conținea corpul drogat al lui Abu Kareem ce a fost confiscată după un schimb de focuri care a lăsat opt gardieni Mossad și alți patru pasageri aerieni evrei morți. Ryan a făcut într-adevăr un spectacol din asta, camerele de televiziune înregistrând scena în timp ce cutia a fost deschisă și palestinianul inconștient și strâns legat a fost îndepărtat. Apoi, camerele au scanat seringile hipodermice și sticlele de droguri găsite asupra unuia dintre gardienii Mossad uciși. A fost genul de spectacol înfiorător care a făcut o gaură mare în mitul evreilor ca victime fără vină, care a fost atât de atent întreținut de o mare parte a mass-mediei până în acel moment, și a făcut foarte greu chiar și pentru cei mai servili susținători ai neamurilor din Israel să se plângă de modul dur în care a fost condus raidul.

Ryan a continuat în aceeași seară cu o serie de arestări coordonate ale membrilor echipei de asasini Mossad care zburaseră în ziua precedentă. La fel ca raidul El Al, arestările au fost cât se poate de violente fără să fie evident, iar cameramanii de știri au însoțit toate echipele de arest. Pentru echilibru, el și-a pus agenții să aresteze o duzină de palestinieni fără noroc. După aceea, el a avut o listă de israelieni și palestinieni care au supraviețuit arestărilor. În timp ce camera cobora și se oprea pe fiecare față, umplând ecranul cu o față bătută și dezordonată peste un panou numeric atârnat în jurul gâtului bărbatului, o listă de pseudonime și presupuse activități teroriste a fost citită de un purtător de cuvânt al agenției. Apoi, camera s-a mutat pe o masă pe care erau așezate armele confiscate de agenții Mossad. Purtătorul de

cuvânt arăta cu atenție amortizoarele de zgomot, săgețile otrăvite și alte instrumente înfiorătoare ale meseriei asasinului.

În cele din urmă, Ryan însuși a venit și a rezumat sumbru lucrurile. Pentru prea mult timp, a spus el, americanii au tolerat războiul terorist purtat în mijlocul lor de către echipele nemiloase ale puterilor străine. El a detaliat rapid mai multe bombardamente asupra birourilor arabe din Statele Unite care au avut loc în ultimii cinci ani, dintre care niciunul nu a primit prea multă acoperire de știri în momentul în care s-a întâmplat. În fiecare caz, scenele pagubelor au fost arătate pentru a sublinia gravitatea actului. Apoi a trecut fără probleme la evenimentele recente: bombardarea birourilor Mossad din spatele George's Stationery, înjunghierea senatorului Carter, răpirea lui Abu Kareem și afluxul de ucigași profesioniști din Israel. El a dat o continuitate tuturor acestor întâmplări care au lăsat privitorului impresia clară că cele mai recente crime au fost rezultatul bombardamentelor anterioare și că agenții Israelului au început într-adevăr întregul proces. El și-a încheiat rezumatul spunând că a fost însărcinat cu responsabilitatea de a pune capăt acestui război terorist și intenționa să o facă, folosind orice grad de forță era necesar.

Oscar și-ar fi putut imagina aplauze și iar aplauze care trebuie să fi urmat acestui anunț în barurile clasei muncitoare și în sufrageriile clasei de mijloc din toată America. Ryan a gestionat perfect lucrurile, scoțând cu grijă covorul de sub toți cei care altfel s-ar fi opus arestării masive a agenților Israelului pe care Agenția a efectuat-o în următoarele câteva zile.

Agenția s-a abținut să se implice în revoltele negrilor din Miami pentru mai mult de o săptămână. Guvernatorul Floridei a chemat trupele Gărzii Naționale pentru a patrula zona revoltei. Au reușit să aresteze câțiva jefuitori și să disperseze unele mulțimi, dar împușcăturile și incendierea au continuat. În cea de-a opta zi a tulburărilor, tinerii negri au oprit o mașină pe o autostradă care delimitează cartierul lovit de revolte, aruncând un bloc de ciment prin parbriz de pe un pasaj. S-au învârtit peste mașină și au bătut bărbatul alb care a condus-o aproape până la moarte, apoi a tras două adolescente albe de pe bancheta din spate și le-au purtat țipând într-un grup de locuințe din apropiere.

După ce mama fetelor a făcut o pledoarie lacrimogenă la televizor în acea seară, guvernatorul a cerut ajutorul guvernului federal.

În dimineața următoare, mai mult de 600 de bărbați de la agenție se aflau în zona de revoltă, echipați cu căști, veste antiglonț și M-16. Ryan însuși era acolo cu ei, conducând operațiunile dintr-un cartier general de teren înființat în grabă. Au măturat bloc după bloc, spulberând încuierile ușilor și împușcând pe oricine nu răspundea instantaneu la ordinele lor. Până la căderea nopții au arestat mai mult de 400 de negri, au ucis 123, au rănit grav aproximativ 200 și au înăbușit complet dezordinea. S-a dovedit mai târziu că Ryan trimisese o duzină de agenți negri sub acoperire – fiecare negru, de fapt, care veniseră la Agenție de la fosta Secție Anti-Terrorism a Biroului – de îndată ce revoltele începuseră; apoi, în timp ce aștepta momentul cel mai oportun din punct de vedere politic pentru a-și aplica mușchii, adunase toate informațiile despre comunitatea locală de culoare – în special, despre figurile cheie care mențineau revolta – necesare pentru a folosi acel mușchi în mod decisiv.

Consecințele acestei acțiuni nu au fost în niciun caz uniforme favorabile lui Ryan. Grupurile negre s-au plâns mult și tare și li s-a alăturat în mod previzibil o mare parte din clerul alb. Evreii, în mod neobișnuit, au fost divizați: multe grupuri mai mici, în special cele cu orientare de stânga, și editorialiștii și editorii evrei individuali au denunțat reprimarea revoltei de către agenție, dar establishmentul evreiesc, inclusiv șefii mass-media, fie au rămas tăcuți, fie au aplaudat reținuți restabilirea ordinii. Cu toate acestea, reacția publicului alb a fost atât de copleșitoare și entuziast favorabilă, încât vocile disidente au fost complet înecate. În ochii lor, a fost prima dată când guvernul i-a tratat pe protestatarii negri așa cum meritau să fie tratați.

Ryan devenea un erou alb popular, indiferent cât de mult încerca să evite acest rol. Era clar pentru Oscar că Ryan și-a dat seama de dezavantajul de a fi perceput ca ambițios din punct de vedere politic. Avea nevoie de cooperarea mass-mediei și dorea aprobarea publicului, dar mai presus de toate trebuia să păstreze încrederea structurii puterii. El trebuia să pară gardianul perfect al propriilor interese, nimic mai mult – cel puțin, în această etapă a jocului.

La zece zile după acțiunea sa din Miami, Ryan a făcut o altă mișcare de echilibrare prin adunarea a 35 de membri ai unei comunități de supremațiști albi dintr-o parte îndepărtată a statului Idaho. Oamenii săi s-au prăbușit în zori în fața transportoarelor blindate, în timp ce elicopterele zburau deasupra capului. Echipele de filmare și reporterii erau peste tot, în timp ce familiile adormite erau scoase din cabinile lor și încătușate. Camerele i-au urmărit pe agenții lui Ryan dezgropând un dulap de plastic plin cu arme de foc și muniție, în timp ce un fost membru devenit informator, care le-a arătat unde să sape, s-a ascuns în fundal.

Nu au fost făcute acuzații directe de terorism – sau chiar de ilegalitate – împotriva membrilor comunității arestați; Totul a fost prin insinuare. Unul dintre agenții care au deschis dulapul a luat o armă din el și a ținut-o până la cameră. "Iată o mitralieră care nu va fi folosită niciodată pentru terorism", a spus el. Ochiul experimentat al lui Oscar a recunoscut arma ca fiind o pușcă semiautomată a unui model comun, dar milioane de alți telespectatori ar crede că este o mitralieră destinată actelor teroriste. Oamenii din mass-media au fost și mai prejudiciabili în comentariile lor, referindu-se fără greș la membrii comunității ca "teroriști". Șeriful local și un reprezentant al unei organizații evreiești din Boise au fost intervievați și amândoi au lăudat Agenția pentru că a ajutat la stoparea pericolului terorismului în Idaho, din nou fără a menționa vreo infracțiune specifică pe care membrii comunității ar fi comis-o. Adevăratele lor crime, i se părea lui Oscar, erau că erau albi, erau înarmați și renunțaseră la marele experiment social multirasial la care participau toți ceilalți din țară.

La 1 iunie au fost anunțate cifrele șomajului pentru luna aprilie. Rata totală a șomajului a crescut la 9,2%, după cea mai mare creștere de o lună de la cel de-al Doilea Război Mondial.

Faptul că Adelaide locuia cu el l-a înmuiat cu siguranță pe Oscar. Nu se putea abține să nu aibă o perspectivă mai pozitivă acum că trupul ei cald și suplu era ghemuit lângă el cele șapte nopți pe săptămână în loc de două sau trei, iar râsul și grația ei erau prezente la fiecare masă.

I-a luat și o parte din nesăbuiță? se întrebă el. S-a gândit la unele dintre lucrurile sălbatice pe care le făcuse în ultimele luni și s-a mirat că fusese atât de îndrăzneț. Acum spera cu ardoare că Ryan nu-l va mai chema din nou pentru nici o activitate specială. Adelaide trebuia învinuită pentru acest exces de prudentă? Îi era prea frică să nu piardă bucuria pe care ea o adusese în viața lui?

Poate. Și poate că devenise altfel: înainte izbucnise dintr-un sentiment de neputință, de frustrare pentru că nu putea face nimic altceva în legătură cu lucrurile urâte pe care le vedea întâmplându-se peste tot în jurul lui; El trăia într-o lume care devenise atât de intolerabilă încât nu conta cu adevărat ce îi făcea. Dar acum avea un plan, sau cel puțin începutul unuia; Acum avea doar o licărire de speranță că ar putea fi capabil să facă o diferență, că ar putea fi capabil să facă o lume mai bună. Și această speranță l-a făcut precaut. Chiar și cea mai mică posibilitate ca el să fie capabil să realizeze ceva de valoare durabilă era prea prețioasă pentru a fi pusă în pericol de nesăbuiță.

Noua posibilitate pentru viitor se afla, desigur, în Saul. Prin el, Oscar a avut urechile a milioane de oameni; Prin el, acele milioane ar putea fi stărnite într-o acțiune decisivă într-un moment critic. Chiar înainte de acel moment, Saul putea fi folosit – cu grijă – ca mediu pentru idei constructive, un mediu cu un potențial mult mai mare decât orice altceva pe care el sau Liga ar putea spera în mod rezonabil să-l dezvolte cu resursele lor actuale. Săptămâni întregi s-a gândit la ideile care ar putea fi propagate prin Saul, luând în considerare nu numai fezabilitatea strategică – adică ideile care ar putea fi strecurate pe lângă evrei fără a-i alarma și a-i face să rupă legătura lui Saul cu audiența sa – ci și valoarea intrinsecă: Care erau ideile pe care era cu adevărat important să le introducă în mintea publicului, sau în acel segment al ei la care Saul avea acces?

A vorbit și cu Harry despre idei. Spre sfârșitul lunii iunie, când lucrarea lui Saul era mai mult sau mai puțin sub control, ei au avut timp pentru mai multe discuții. Una dintre acestea a avut loc în casa lui Oscar într-o duminică după-amiază, după ce ei, împreună cu Adelaide, Colleen și Saul, au previzualizat caseta cu predica lui Saul care urma să fie difuzată în acea seară. Oscar sugerase că venise timpul să înceapă să folosească predicile pentru a ridica conștiința rasială a audienței lui Saul.

Harry a fost sceptic: "Ce rost are? Adică, ce vrei să realizezi prin asta?"

Întrebarea l-a iritat pe Oscar, iar iritarea lui s-a văzut în tonul său. "Ideea este că rasa noastră decade.

Unul dintre cele mai mari motive de îngrijorare este că albi au un nivel atât de scăzut de conștiință rasială. Ar trebui să facem tot ce ne stă în putință pentru a remedia această situație."

Harry oftă de parcă ar fi fost pe punctul de a explica ceva pentru a zecea oară unui învățcel lent. "Sigur. Scopul nostru este să împiedicăm rasa să se ducă pe apa sâmbetei, dacă putem. Mai mult decât atât, înseamnă să readuci rasa pe o traiectorie ascendentă, să o readuci la treabă, pregătind calea pentru o rasă mai înaltă care va veni. Conștiința este una dintre condițiile prealabile pentru a face acest lucru. Dar conștiința trebuie să se bazeze pe cunoaștere, iar audiența lui Saul este deosebit de necunoscătoare. Nu știu dacă este fezabil să încerci să faci ceva în legătură cu asta. Adică, aceștia sunt fundamentalisti creștini. Sunt excitabili, cu siguranță – dar educabili? Cam deloc, cred. Mi se pare că ar trebui să încercăm să profităm de excitabilitatea lor și să uităm de încercarea de a-i educa."

"Cred că nu împărtășesc pesimismul tău", a răspuns Oscar. "Știu că există o mulțime de dimwits superstițioși acolo, dar cu siguranță este posibil să-i înveți ceva. La urma urmei, cei mai mulți dintre ei au învățat o anumită cantitate despre Biblie, așa că ar trebui să-i putem învăța puțin despre rasă, istoria ei și situația rasială actuală. Un lucru despre care nu îmi este clar, totuși, este distincția dintre cunoaștere și conștiință."

"Cunoașterea este o colecție de date – date organizate, probabil – în mintea cuiva, împreună cu un sistem pentru a le înțelege. Cunoașterea este ceea ce dobândești atunci când studiezi limba franceză sau înveți cum să operezi un computer – sau auzi o prelegere despre istoria rasei. Dacă cineva are capacitatea de a face acest lucru, atunci dobândește și un anumit grad de înțelegere împreună cu datele brute."

Dar conștiința este o stare superioară de dezvoltare. Conștiința este cunoaștere plus conștientizare plus motivație. Cunoașterea implică numai facultatea mentală; Conștiința implică o cuplare a facultăților mentale și spirituale. Cunoașterea se află în minte, în profunzimi; conștiința devine o parte a personalității; se află atât la suprafață, cât și în adâncuri; Ea pătrunde în ființă.

"Dacă studiez istoria rasei mele, atunci, după un timp, s-ar putea să am cunoștințe rasiale. S-ar putea să vă pot cita o mulțime de fapte, să vă spun alcătuirea etnică a armatelor opuse pe Câmpiile Catalauniene în 451 și la Tours în 732, sau să enumăr două duzini de diferențe pe baze genetice între negri și albi în afară de culoarea pielii. Dar asta nu mă face conștient din punct de vedere rasial. Există mulți oameni cu cunoștințe rasiale în facultățile universităților noastre, dar practic nu există oameni conștienți din punct de vedere rasial. Pentru a deveni conștient din punct de vedere rasial, cineva trebuie să-și ridice cunoașterea rasială într-o asemenea măsură încât să-i guverneze efectiv gândurile și comportamentul; trebuie să avem o conștientizare constantă a acesteia; Trebuie să o simți. Cineva poate dobândi cunoștințe citind cărți sau ascultând predici, dar dobândirea și menținerea conștiinței implică, în general, schimbarea modului în care trăiești."

"Uau!" Răspunse Oscar. "Trebuia să fi ținut acea mică prelegere înainte." A reflectat pentru o clipă la ceea ce spusese Harry, apoi a continuat. "Cred că sunt de acord cu distincția ta, dar încă nu văd de ce nu ar trebui să încercăm să iluminăm audiența lui Saul și să aducem treptat cel puțin o parte dintre ei la un anumit nivel de conștiință rasială. Poate că nu sunt tot ceea ce am putea spera în calea elevilor, dar cu ele trebuie să lucrăm. Predicatorii Identității au reeducat exact același tip de oameni și apoi au construit un fel de conștiință în ei. De ce nu putem introduce câteva lecții despre rasă în predicile lui Saul și apoi să-i îndemnăm pe cei din audiență să le pună la inimă suficient de mult încât să devină ceea ce ați numi "conștienți"? Nu ar trebui să spunem nimic despre evrei. Ei ar putea decide că Saul este un "rasist", dar atâta timp cât nu ar exista nici o amenințare directă la adresa lor, probabil că nu ar merge atât de departe încât să-l închidă."

"Oscar, nu le dai oamenilor conștiință atât de ușor. Evreii nu sunt atât de conștienți pe cât sunt doar din studierea istoriei factuale a poporului lor. Ceea ce îi face și îi menține conștienți este tensiunea constantă dintre ei și lumea non-evreiască. Cea mai mare parte din ceea ce sunt învățați despre istoria evreiască – de către familiile lor, rabinii lor, periodicele și cărțile lor evreiești – este calculat pentru a crește această tensiune. Este o istorie distorsionată în mod deliberat: de exemplu, faimoasele lor mituri ale "camerelor de gazare" din cel de-al Doilea Război Mondial. Ceea ce sunt învățați este că lumea vrea să-i prindă și că singura modalitate pentru ei de a supraviețui este să pună lumea pe primul loc. Tema

pe care o lovesc în copiii lor din nou și din nou este persecuția, persecuția, persecuția. Istoria pe care au născocit-o este o înregistrare a modului în care au supraviețuit persecuțiilor una după alta, obținând „binele” popoarelor gazdă printre care au trăit; Principalele lor sărbători sunt sărbătorirea supraviețuirii unei persecuții sau a alteia – și modul în care s-au răzbunat pe presupusul persecutor implicat. Tinerii evrei cresc privindu-i pe neamurile din jurul lor ca pe niște dușmani care trebuie depășiți – sau altfel. Ei sunt învățați că lumea îi urăște. Și, desigur, cu astfel de atitudini, cele mai grave suspiciuni și temeri tind să devină realitate. Asta le dă conștiința. Asta îi face atât de puternici.

Și creștinii identitari, în măsura în care au o conștiință, o înțeleg într-un mod oarecum similar. Adică, ei, ca și iudeii, se consideră pe ei înșiși ca fiind "poporul ales", moștenitorii israeliților din vechime care au făcut înțelegerea cu Yahweh. Ei cred că au fost înșelați în moștenirea lor de către evrei, care sunt slujitorii Satanei. Evreii, la rândul lor, au folosit mass-media pentru a denigra oamenii Identitari; au asmuțit guvernul asupra lor; Au încercat să-i facă paria. Acest lucru i-a pus în defensivă și i-a făcut să se simtă ca o minoritate persecutată – cel puțin într-o anumită măsură, deși cu siguranță nu la fel de mult ca evreii. Și din tensiunea rezultată a venit un grad de conștiință. A funcționat la fel pentru mormoni, cel puțin la început. Funcționează la fel pentru fiecare grup de credincioși adevărați, dacă reușesc să se facă suficient de nepopulari.

Dar este greu să faci acest lucru să funcționeze pentru majoritate – iar publicul lui Saul se simte parte a majorității. Ei pot simți că sunt înconjurați de păcătoși într-o anumită măsură, dar nu se simt persecutați, nu au conștientizarea ostilității și pericolului de care este nevoie pentru a construi conștiința de grup.

"Ei bine, ce zici de noi?" Oscar a izbucnit, frustrat. "Cum ne-am dezvoltat conștiința rasială?"

Harry râse. "Sigur, avem un anumit grad de conștiință. Îmi doresc doar să fie la fel de puternică ca cea a evreilor! Conștiința noastră, în loc să se bazeze pe un sentiment de pericol personal, de amenințare personală, depinde de capacitatea noastră de abstractizare. Noi percepem amenințarea la adresa a tot ceea ce este frumos și bun în lume. Unii dintre noi ar putea afirma acest lucru puțin diferit, poate puțin mai personal, și ar spune că percepem în impulsul absurd către un egalitarism tot mai incluziv, o democrație tot mai degradată și toate consecințele pe care aceste lucruri le implică – din ce în ce mai multă urâțenie, din ce în ce mai multă dezordine, din ce în ce mai multă degradare rasială – o amenințare la adresa sensului existenței noastre. Nu suntem amenințați personal și fizic, dar lucrul cu care ne identificăm, lucrul care dă sens și scop vieții noastre, este amenințat. Ne identificăm cu rasa noastră, cu o idealizare a rasei noastre – mai mult decât atât, cu procesul al cărui agent principal este rasa noastră, procesul organizării superioare, procesul care este principiul activ al lui Dumnezeu.

Harry s-a înroșit ușor, poate pentru că și-a dezgolit sufletul în fața ascultătorilor săi mai mult decât intenționase. Oscar l-a privit intens și apoi a spus încet: "Nu mi-am dat seama că ești un om religios, Harry".

Harry a râs din nou, de data aceasta pentru a-și acoperi jena. "Nu există atei în această luptă, pentru a parafraza ceea ce a spus altcineva". Apoi a continuat, pe un ton serios din nou: "Nu vreau să sugerez că oamenii care urmăresc emisiunile lui Saul nu sunt capabili să dezvolte un anumit grad de conștiință rasială, chiar și fără să se simtă personal amenințați. Cred doar că va fi o muncă foarte grea, iar rezultatul nu va fi suficient pentru a face o diferență decisivă. Amintiți-vă, acesta era publicul lui Caldwell. Religia lor nu se bazează pe idealism, ci pe ideea de a ajunge în rai, de a primi o parte din plăcinta din cer, încetul cu încetul. Ei au fost învățați că Iisus urăște rasiștii, că rasiștii nu merg în cer. Nu numai că ar trebui să schimbi această credință, dar ar trebui să faci idealști din oameni care sunt în esență materialști auto-indulgenți.

"Și este mai mult decât atât. Pentru a servi cauza noastră în mod eficient, oamenii au nevoie de mai mult decât cunoaștere și conștiință; De asemenea, au nevoie de disciplină. Saul nu are cum să disciplineze oamenii care au crescut fără ea. Autodisciplina, autocontrolul, provine dintr-un proces de-a lungul vieții, un proces care necesită nu numai autoantrenarea voinței, ci care, în aproape toate cazurile, necesită creșterea într-un mediu care impune un anumit grad de disciplină externă. Fără

disciplină, oamenii ar putea dori să servească o cauză, dar nu au suficient control asupra propriilor resurse pentru a putea să o facă în mod eficient.

"Ceea ce duce la toate acestea este că spectatorii lui Saul pot fi folosiți în anumite moduri în mod natural și ușor – și anume, în modurile care se potrivesc naturii lor. Ei pot fi convinși să voteze pentru un anumit candidat: candidatul pentru care Iisus vrea ca ei să voteze. Ei ar putea fi convinși să boicoteze anumite produse din magazine. Ei ar putea fi convinși să scrie un potop de scrisori către Washington, opunându-se sau sprijinind unele legislații despre care Saul le spune că Iisus are sentimente puternice. Ei ar putea fi chiar provocați să provoace un fel de dezordine civilă, dacă Iisus le-ar vorbi prin Saul în termeni puternici.

"Dar să încerci să-i schimbi și să-i faci să facă lucruri care nu sunt ușoare și naturale pentru ei – aceasta este o sarcină de o magnitudine complet diferită. Trebuie să știm ce vrem să facem cu puterea pe care o are Saul. Vrem să schimbăm alegerile? Sau vrem să construim o armată de războinici pentru rasa albă? Înainte de a încerca să o facem pe cea din urmă, să fim siguri că are sens, că se încadrează în strategia noastră generală."

S-a lăsat tăcerea mai mult de un minut. Oscar a fost uimit încă o dată de asemănarea izbitoare dintre lucrurile pe care i le-au spus doi oameni atât de diferiți ca William Ryan și Harry Keller. Cu toate acestea, reflectând asupra ei, el a avut, de asemenea, un sentiment puternic că există o diferență importantă între opiniile celor doi bărbați: o diferență pe care nu prea putea pune degetul, dar care l-a făcut mai ușor să înghită ceea ce a spus Harry decât să accepte același adevăr sau un adevăr foarte asemănător exprimat de Ryan.

"Bine", a spus Oscar în cele din urmă. "Bine. Poate că uneori mă depășesc puțin. Cred că lucrul care mă îngrijorează este că, pe termen lung, trebuie să schimbăm ideile publicului; Trebuie să construim un sentiment de conștiință rasială în cetățeanul obișnuit. În caz contrar, schimbarea alegerilor sau începerea unei revolte nu poate avea un efect de durată".

"Ai dreptate, desigur", a răspuns Harry. "Dar amintiți-vă că evreii au petrecut decenii schimbând atitudinile publice în jurul a ceea ce sunt acum și, pentru a face acest lucru, au avut o contribuție mult mai mare decât un singur program de televiziune o dată pe săptămână. Pentru a oferi publicului o nouă orientare, vom avea nevoie noi înșine de o contribuție comparabilă. Poate că dacă îl folosim pe Saul cu înțelepciune, putem câștiga o contribuție mai mare. Poate că în cele din urmă vom putea obține o contribuție suficient de mare pentru a concura eficient cu evreii pentru inimile și mințile poporului nostru. Preocuparea de a-l folosi acum pentru o contribuție mică și ineficientă poate face să ne pierdem șansa de a obține o contribuție mult mai mare și mai eficientă mai târziu.

"În afară de experiența pe care o câștigăm acum cu utilizarea mediului de difuzare a televiziunii, cum credeți că putem folosi emisiunile lui Saul pentru a obține o contribuție mai mare la public?"

"Nu știu. Mă pot gândi la mai multe posibilități, dar acum cred că trebuie să ne simțim drumul și să fim pregătiți să profităm de noile oportunități care pot apărea. Faptul că atât de mulți bani vin din emisiunile lui Saul promite să ne dea mai multă capacitate de a face lucruri noi decât am avut vreodată înainte. Am putea avea cu ușurință 100 de milioane de dolari în bancă peste un an, dacă lucrurile continuă să meargă așa cum sunt. Apoi ne-am putea gândi serios să cumpărăm câteva ziare din marile orașe. Dar este o afacere dificilă. Am putea cheltui 100 de milioane de dolari pe ziare și apoi să pierdem 50 de milioane de dolari pe an pe ele, dacă evreii ar fi înțelepți cu noi și ar lansa un boicot publicitar împotriva ziarelor noastre. Am ajunge să fim nevoiți să vindem cu o pierdere enormă. Avantajul pe care îl au este că sunt organizați în profunzime. Înainte de a prelua mass-media, au stabilit o deținere fermă a surselor celei mai mari părți a veniturilor din publicitate ale mass-media. Nu putem spera să repetăm acest lucru."

"Ceea ce, mi se pare, este motivul pentru care ar trebui să lucrăm pentru a ne face ideile publice acum", a răspuns Oscar. "Nu putem face lucrurile așa cum le-au făcut evreii. Nu o putem face doar cu bani. Dar am putea să o facem cu idei, cu inspirație. Înțeleg, desigur, că acum transmitem idei oamenilor cu cărțile și casetele noastre video. Înțeleg importanța acestui lucru; oamenii la care ajungem acum sunt mai inteligenți, mai bine educați și mai capabili să participe la eforturile noastre decât oricare dintre

oamenii din audiența lui Saul. Dar nu ne putem permite să continuăm să lăsăm publicul să se îndrepte în direcția în care evreii l-au îndreptat.

S-a oprit pentru o clipă, apoi s-a aplecat înainte, în timp ce licăririle unui plan au început să prindă contur în mintea lui. Să presupunem că începem cu ceva care este suficient de subtil încât să nu poată reprezenta nici un pericol pentru programul lui Saul, dar care începe să pună bazele unor idei mai evidente mai târziu. De exemplu, i-am putea face să se gândească la rădăcini. Am putea începe să contracarăm linia evreiască conform căreia toată lumea nu este altceva decât un individ, fără rădăcini și fără nicio responsabilitate în afară de el însuși.

Saul, care fusese doar un ascultător până acum, a vorbit brusc. "Așa?", a întrebat el, apoi a început să exclame: "Frați și surori, este un om doar un atom? Ești în derivă în această lume de unul singur? Nu, dragii mei frați și dragile mele surori, nu sunteți. Dumnezeu ne învață în Biblie că omul este ca o verigă într-un lanț. Voi sunteți legătura care unește trecutul cu viitorul. Voi sunteți legătura dintre toate generațiile care au trecut înainte și cele care vor urma. Sunteți ceea ce sunteți datorită a ceea ce au fost strămoșii voștri și a modului în care s-au comportat, a modului în care și-au ales soțiile și soții. Cum vor fi urmașii tăi va depinde de modul în care te porți acum. Cu alte cuvinte, dragi frați și surori, Dumnezeu ne-a dat responsabilitatea de a determina cum va fi lumea în viitor. Se așteaptă ca noi să luăm această responsabilitate foarte în serios. Pentru că Dumnezeu iubește lumea și vrea ca noi să avem grijă de ea pentru El. Da, da, dragi frați și surori. În Biblie, Iisus însuși ne spune: "Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu". Asta a spus Iisus. Așa că atunci când ne aducem copiii pe lume, ar fi bine să fim atenți la ceea ce facem. Ar fi bine să ne asigurăm că ei par corecți în ochii Domnului, că sunt genul de copii care Îi vor fi plăcuți lui Dumnezeu și Îl vor face să simtă că ne luăm responsabilitatea în serios.

"Exact, Saul, exact!" Oscar a răspuns emoționat. "Acest pic despre a părea "corect" poate ridica câteva certuri din partea cuplurilor mixte rasial și a fraților cu nuanțe mai întunecate, dar cred că ne putem descurca cu orice nu este mai puțin subtil decât asta.

Desigur, va trebui să fac o grămadă de pilde pentru a ilustra acest mesaj. Frații și surorile nu pot înțelege nimic dacă nu are o mulțime de pilde în el. Dar îmi place ideea de bază. Știți, am crescut în mediul fundamentalist. Acei oameni tind să fie simpli, dar nu sunt oameni răi. M-am simțit puțin inconfortabil să-i tratez pe toți ca pe o turmă de animale pe care le-am fi aruncat într-o anumită direcție când va veni momentul potrivit. Mă simt mult mai bine să-i includ în cursă împreună cu oamenii ceva mai avansați cărora le vindem cărțile noastre. Sunt sigur că, cu suficient timp și răbdare, putem repara o mare parte din răul care le-a fost făcut și să aducem din nou instinctele lor mai bune în prim plan. Este doar o rușine că trebuie să folosim o religie evreiască și scripturi evreiești pentru a face acest lucru, în loc să le scoatem cu totul din acea mocirlă.

"Ei bine, să începem cu începutul, Saul", a răspuns Oscar. Înainte de a se putea elibera de o viață de superstiții străine, trebuie să învețe să gândească în direcții noi. Trebuie să le oferim un nou cadru pentru a vedea lumea și pe ei înșiși. Trebuie să-i ajutăm să dobândească un sentiment de identitate rasială, o mai bună înțelegere a relației lor cu restul cosmosului și un sentiment de scop în viața lor.

Harry se uitase gânditor în timp ce Saul și Oscar vorbeau. Acum a vorbit din nou: "Nu văd nimic în neregulă cu ceea ce aveți în minte. Ar putea trece cinci ani, chiar mai mult, înainte de a fi gata să facem ceva interesant cu publicul lui Saul. În acest timp, am putea duce pe unii dintre ei pe un drum lung. Cu siguranță nu toți, sau chiar majoritatea. Creștinismul este o religie sclavagistă, iar acest lucru se potrivește naturii multor oameni albi, din păcate. Nu se pot înțelege fără ideea unui Mare Tătuc din cer care să-i supravegheze. Nu vor fi niciodată învățați să stea pe propriile picioare, să gândească ca aristocrații, să aibă o religie aristocratică. Dar unii dintre ei o vor face, iar aceștia pot deveni o sursă importantă de noi recruți pentru noi. Dar va trebui să fim foarte atenți la modul în care încercăm să-i învățăm, astfel încât să nu pierdem cea mai mare parte a lor sau să trezim suspiciunea evreilor.

"Evreii sunt obligați să fie suspicioși", a răspuns Oscar. Ei ar fi suspicioși chiar dacă nu am încerca să introducem un mesaj rasial în predicile lui Saul. A fi suspicios este natura lor. Dar dacă o păstrăm subliminală și dacă suntem atenți să nu atacăm niciunul dintre interesele lor mai imediate, cum ar fi Israelul, cred că putem scăpa nepedepsiți. Evaluările lui Saul sunt atât de bune acum încât îl iubesc. El

atrage spectatorii și face bani atât pentru ei, cât și pentru noi. Și amintiți-vă, intenționăm să-l dezvoltăm pe Saul într-o operațiune multi-media, la fel ca Caldwell și ceilalți, cei care răspund bine la televizorul său. Mesajul poate fi dus mai departe cu trimiterea prin poștă a materialelor tipărite. Acest lucru ne va permite să separăm treptat caprele de oi, fără a merge mai departe decât oile sunt capabile să meargă."

Trei zile mai târziu, pe 1 iulie, au fost publicate cifrele șomajului pentru luna mai. Rata totală a șomajului a crescut cu jumătate de procent din aprilie, la 9,7%, dar creșterea pentru această lună a fost mai mică de jumătate față de creșterea din luna precedentă, iar purtătorii de cuvânt ai guvernului au declarat șomajul "sub control" și au prezis cu încredere că va scădea din nou în curând.

De fapt, guvernul nu avea lucrurile sub un control atât de ferm pe cât și-ar fi dorit. Rata criminalității crescuse odată cu șomajul. Jafurile, spargerile și furturile auto au crescut brusc, lună după lună. Tulburările de muncă au fost, de asemenea, o problemă din ce în ce mai mare. În cea mai mare parte, acestea au fost localizate, dar pe patru iulie au avut loc demonstrații uriașe ale muncitorilor șomeri în New York, Washington, Detroit, San Francisco și o jumătate de duzină de alte orașe mari. Atât în Washington, cât și în San Francisco, demonstrațiile au devenit violente, cu geamuri sparte și vehicule răsturnate, arzând în zonele de demonstrație. Jefuirea magazinelor de către negrii din Washington a devenit grea. Când poliția a încercat să o oprească, negrii au trecut la incendiere. Până în seara celei de-a cincea, 20 de blocuri pătrate ale capitalei erau în flăcări, iar lunetiștii țineau pompierii la distanță.

Din nou, Ryan s-a abținut, așteptând momentul potrivit pentru a-și folosi mușchii, când putea conta atât pe aprobarea oficială, cât și pe cea publică pentru acțiunile sale. Acel moment a venit după ce vântul s-a schimbat în timpul nopții și a purtat fumul din zona de ardere peste secțiunile rezidențiale albe ale orașului spre vest. O inversiune termică, foarte rară pentru Washington, a ținut fumul aproape de pământ. Pall-ul dens și sufocant a fost deosebit de greu în Georgetown, unde mulți legislatori, diplomați și oficiali aveau apartamente sau case de oraș. O încercare panicată de exod cu automobilul a blocat rapid străzile înguste, iar șoferii care tușeau și-au abandonat vehiculele, forțând alți șoferi din spatele lor să facă același lucru. Echipele de salvare au trebuit să meargă pe jos cu măști de gaze pentru a conduce mii de alți rezidenți în siguranță. În dimineața următoare, liderii Congresului au fost furioși și au cerut acțiuni puternice imediat. Președintele l-a sunat pe Ryan la ora două.

Ryan era gata. Ca și în Miami, el a adunat informații de la agenții săi sub acoperire încă de la începutul tulburării. În "camera sa de război" de la sediul agenției, locațiile tuturor incendiilor, baricadelor stradale, adunărilor de revolte negre și lunetiștilor raportați au fost indicate pe o hartă electronică imensă a orașului, care a fost actualizată secundă cu secundă.

El a intrat chiar înainte de prânz cu o duzină de elicoptere, fiecare transportând o echipă de agenți puternic înarmați și o echipă de știri de televiziune. Clădirile din care au fost raportate focuri de lunetiști au fost lovite în mod repetat cu focuri de tun de 20 mm înainte ca agenții dotați cu puști de asalt să fie coborâți pe acoperișurile lor.

Alte elicoptere s-au năpustit asupra grupurilor de negri de pe străzi și au aruncat grupuri de grenade speciale în mijlocul lor. Această tactică a avut rezultate spectaculoase și a făcut ca vizionarea să fie deosebit de distractivă pentru cei care urmăreau acoperirea televizată în direct a asaltului Agenției asupra revoltaților. La un moment dat, teleecranul a arătat sute de negri pe strada de dedesubt, scuturând sfidător pumnii spre elicopterul de deasupra și strigând obscenități. Apoi au fost o sută de flash-uri practic instantanee împrăștiate printre mulțime și o explozie asurzitoare, staccato. Tot ce se putea vedea după aceea erau corpuri negre orizontale împrăștiate grotesc pe trotuar. În cele din urmă, aproximativ jumătate dintre „cadavre” se zbăteau în picioare și începeau să alerge în toate direcțiile la fel de repede cum le duceau picioarele. Câțiva dintre ceilalți au început să se târască sau să încerce să se îndepărteze, în timp ce restul au rămas nemișcați. Un purtător de cuvânt al agenției s-a referit la dispozitivele de lansare a grenadelor cu care elicopterele au fost echipate ca fiind "distrugătoare de revolte". Acestea au fost recent dezvoltate de agenție și se așteaptă să fie echipamente standard în viitor.

În două ore, asaltul Agenției a suprimat complet lunetiștii și a curățat practic străzile negrilor din zona revoltei, cu excepția a două loturi mari vacante, unde mai mult de o mie de prizonieri au fost înghesuiți până când au putut fi luați cu autobuzul. Toate incendiile au fost stinse până la căderea nopții.

Imaginea pe care publicul a avut-o despre suprimarea revoltei de la Washington de către Agenție a fost una de hotărâre, profesionalism și forță irezistibilă. Contrastul cu tacticile ineficiente ale poliției din Washington era inevitabil. La fel ca după revolta din Miami de acum două luni, sondajele de opinie au găsit o aprobare copleșitoare a albilor pentru agenție, clericii fiind singurii disidenți albi demni de menționat. Comentariile exprimate în scrisori către editori și la talk-show-uri radio au variat de la conservatorul "guvernul trebuie să fie ferm cu elementele nelegiuite" până la robustul "avem în sfârșit pe cineva la Washington care știe cum să se ocupe de negri". Cei 312 negri uciși de agenții lui Ryan în înăbușirea revoltei au fost o simplă statistică pe paginile interioare, necitată de cineva, cu excepția liderilor negri furioși, care au făcut comparații cu împușcarea revoltaților negri din 1960 de către poliția sud-africană la Sharpville.

La 22 iulie, Congresul a aprobat un credit suplimentar pentru agenție, permițându-i să angajeze și să instruiască încă 2.500 de agenți și 1.500 de personal de sprijin – mai mult decât dublul puterii sale de până atunci.

Pe 24 iulie, Biroul de Statistică a Muncii a anunțat o revizuire a cifrelor șomajului pentru aprilie și mai, ridicând ambele totaluri cu aproape un punct procentual. Pe 3 august au fost publicate cifrele pentru luna iunie: totalul pentru acea lună a fost de 13,6%. S-a estimat că cifra pentru luna iulie ar fi putut ajunge până la 15%.

În aceeași zi, președintele a semnat un ordin executiv care a suspendat pe termen nelimitat drepturile civile ale persoanelor suspectate de conspirație pentru a se angaja în activități care ar putea provoca o revoltă sau alte tulburări publice.

Alte știri au atras atenția publicului în luna iulie, dar primele rapoarte despre confiscări și urmăriri penale în temeiul Legii Horowitz au început să apară atunci. Așa cum prezisese Harry cu șapte luni mai devreme, Ku Klux Klan și câteva grupuri neonaziste au fost țintele inițiale ale Comisiei de examinare înființate pentru a examina și aproba sau dezaproba cărțile suspecte și alte materiale tipărite. Liberalii civili și-au ținut gura, iar impresia dată de mass-media controlată a fost una de aprobare publică aproape unanimă pentru suprimarea grupurilor de "ură" și arderea literaturii lor.

Singura disidență notabilă a avut loc în august, când Consiliul a recomandat interzicerea unei cărți recent publicate despre SIDA – Amenințarea crescândă a SIDA în America – și urmărirea penală a autorului și editorului acesteia. Cartea, scrisă într-o manieră semi-populară de Dr. Harvey Crossland, un cercetător medical proeminent de la Universitatea Johns Hopkins, a analizat modurile în care boala infecta albi heterosexuali, care până de curând rămăseseră aproape liberi de ea. El a dat vina pe bisexuali, care au acționat ca purtători ai virusului HIV de la rezervorul său din populația homosexuală la populația heterosexuală relativ neinfectată; și pe persoanele albe promiscue care s-au angajat în sex atât cu negrii, care au format un alt rezervor pentru virus, cât și cu albi. El a subliniat că singura modalitate cu adevărat eficientă de a preveni răspândirea în continuare a bolii mortale ar fi verificarea tuturor pentru virus și apoi plasarea în carantină a celor care l-au avut.

Cartea se afla deja pe lista New York Times a bestsellerurilor de non-ficțiune atunci când a fost emisă interdicția, iar o furtună imediată de proteste a asaltat Consiliul Examinatorilor. Pentru o perioadă de câteva săptămâni, furtuna a crescut în intensitate, pe măsură ce publiciști, educatori, scriitori, experți juridici, politicieni și purtători de cuvânt ai diferitelor grupuri minoritare au sărit în luptă de o parte sau de alta. Un număr de capete reci din rândul susținătorilor inițiali ai Legii Horowitz au încercat în liniște să convingă Consiliul să-și retragă interdicția, dar eforturile lor inițiale au fost zadarnice.

Cei zece examinatori ai Consiliului au fost selectați de un angajat al Casei Albe dintre membrii supraviețuitori ai Comitetului Poporului împotriva urii, cu echilibrarea obligatorie: erau un episcop catolic, un rabin, un ministru protestant, un lobbyist negru pentru drepturile civile, o feministă militantă, un indian american, un țigan, un activist homosexual de sex masculin și așa mai departe. Ultimul examinator numit a insistat ca Consiliul să acționeze împotriva cărții SIDA. El a fost înfuriat de implicația cărții că homosexualii reprezentau o amenințare la adresa sănătății restului societății și că mulți dintre ei ar trebui să fie în carantină. El a reușit să-l convingă pe membrul negru că negrii în ansamblu au fost, de asemenea, defăimați de carte. Feminista, despre care se zvonea că ar fi fost o persoană care lovea comutatorul, era un aliat natural. La fel a fost și pastorul protestant, din același

motiv. Cei patru au convins alți trei examinatori să voteze pentru interdicție, pe baza faptului că cartea a incitat la ură prin stigmatizarea sexului interracial. Agitația a fost în cele din urmă rezolvată atunci când președintele însuși a intervenit și a făcut presiuni asupra a doi dintre examinatori pentru a-și schimba voturile. Înainte de aceasta, însă, demonstrații zgomotoase ale homosexualilor aveau loc zilnic în fața birourilor din New York ale editorului cărții, Harmon House. A existat un incident deosebit de urât în timpul celei de-a doua săptămâni de demonstrații, când doi dintre homosexuali au aruncat recipiente cu sânge infectat cu SIDA peste o secretară a Casei Harmon în timp ce ea își părăsea biroul.

În dimineața următoare, pe trotuar era mult mai mult sânge infectat cu SIDA, când soțul secretarei și-a tras mașina până la bordură, la 10 metri de un grup de demonstranți, a scos țeava unei puști de calibru 12 pe fereastră și a tras șapte încărcături de gloanțe nr. 4 în ele, apoi a reîncărcat și a tras de încă șapte ori.

În mod uimitor, în timp ce soțul răzbunător băga cartușe proaspete în pușcă, cei aproximativ 30 de polițiști care fuseseră desemnați să mențină ordinea la locul demonstrației nu au intervenit. Când un începător a luat o poziție de luptă cu pistolul îndreptat spre capul bărbatului și a început să-i strige să-și arunce arma, sergentul responsabil a dat brațul tânărului polițist deoparte și i-a spus cuvinte care l-au făcut să roșească adânc și să-și întoarcă rapid pistolul în toc. Sergentul a făcut un gest furios, cu același efect, către un alt polițist care desenase o mărgea pe pușcă.

Câțiva dintre polițiști au întors armele spre demonstranții sângeroși care încercau să fugă și i-au forțat să cadă pe trotuarul unde se aflau, având grijă să evite contactul cu ei. Alți demonstranți care fugeau s-au împiedicat de aceștia și s-au întins pe jos. Acumulările rezultate au prezentat ținte ușoare când împușcăturile au fost reluate câteva secunde mai târziu.

După al doilea baraj, sergentul a oftat, s-a îndreptat spre mașină, a luat ușor pușca bărbatului de la el și l-a încătușat.

Cinci dintre sodomiți au murit liniștiți pe loc, dar alți 11 au țipat și au sângerat mai mult de o oră, în timp ce echipajele de ambulanță au refuzat să-i atingă până când nu au fost furnizate costume speciale de protecție cu mănuși și glugi. New York Times, reflectând sentimentele comunității homosexuale, a fost furios și a cerut urmărirea penală a polițiștilor, dar nu a existat niciodată o probabilitate serioasă ca acest lucru să se întâmple. Explicația oficială a fost că responsabilitatea principală a poliției a fost de a proteja publicul prin împiedicarea homosexualilor stropiți de sânge să părăsească zona imediată a împușcăturilor și, eventual, să-i infecteze pe alții cu sângele lor.

Publicul a fost de acord vehement și aproape unanim, după cum indică atât sondajele informale, cât și acțiunile. Când un purtător de cuvânt homosexual a anunțat planurile pentru un marș pentru a protesta împotriva comportamentului și atitudinilor poliției, cineva i-a bombardat biroul. Când o duzină de semeni ai săi au apărut în fața Primăriei cu pancarte, un grup de muncitori stradali i-au atacat cu țevi și lopeți, bătându-i fără milă. Aruncarea sângelui contaminat pe secretară a captat imaginația publicului într-un mod pe care homosexualii înșiși nu și l-ar fi putut imagina; Trezise o profundă groază și repulsie, care nu aveau să mai fie reprimite cu ușurință de avertismentele mass-media împotriva "intoleranței". Acest lucru a fost reflectat la un anumit nivel de o creștere bruscă în întreaga țară a numărului de atacuri asupra homosexualilor de către skinheads și alții.

Au existat, de asemenea, cereri ca Crossland și Harmon House să fie acuzați de conspirație pentru provocarea tulburărilor din fața birourilor acestuia din urmă, dar nici aceste cereri nu au venit cu nimic.

Cu toate acestea, au existat mai multe consecințe oficiale ale afacerii. În primul rând, președintele a reconstituit în liniște Consiliul de examinatori, înlocuindu-i pe toți cei care votaseră pentru interzicerea cărții Crossland cu numiți mai pragmatici.

În Congres, cei mai înverșunați susținători ai Legii Horowitz s-au mișcat în direcția opusă prin introducerea unei noi legislații pentru a oferi Consiliului o autoritate mult extinsă. În loc să acționeze doar pe baza plângerilor cu privire la anumite cărți care au fost deja publicate, se exercita o cenzură prealabilă; toți editorii ar fi obligați să prezinte textele cărților noi consiliului pentru aprobare înainte de a proceda la publicare.

Era posibil ca înainte de agitația despre cartea Dr. Crossland să fi fost adoptată o astfel de legislație, dar nu exista nicio șansă acum. Vraja fusese ruptă. Isteria orchestrată de mass-media care a permis adoptarea Legii Horowitz în primul rând s-a stins. Oamenii au îndrăznit să vorbească împotriva cenzurii dure a consiliului, chiar cu riscul de a părea că favorizează "ura". Nu a existat nicio mișcare de anulare a Legii sau de restaurare a drepturilor unor astfel de paria precum Klanii și neonaziștii, dar vraja ar trebui să fie rețesută cu grijă înainte ca guvernul să poată acționa pentru a se asigura că nu vor fi publicate cărți noi care ar putea ofensa o minoritate favorizată.

Cu toate acestea, susținătorii Legii Horowitz au obținut o victorie. Ei au reușit să transfere responsabilitatea pentru punerea sa în aplicare de la FBI la Agenție. Argumentul lor a fost că literatura "de ură" și organizațiile de "ură" au fost asociate cu terorismul și, prin urmare, ar trebui să intre sub jurisdicția agenției. Ei au citat recenta împușcare a demonstrațiilor homosexuali ca o consecință teroristă a publicării unei cărți care ar fi trebuit interzisă. Motivația lor reală a fost anticiparea unei aplicări mai viguroase de către Agenția lui Ryan decât de către FBI.

"Nu-și dau seama acești faggoți (popnari,n.t) că toată ura pe care o provoacă împotriva lor poate să fiarbă din public într-una din aceste zile și să-i ardă pe toți până la moarte? Chiar cred că pot continua să frece nasul unui tip obișnuit cu murdăria lor la nesfârșit și nu vor exista niciodată recompense?" întrebă Oscar.

El, Harry și Saul se aflau în camera de recreere a familiei Keller, având o altă sesiune de planificare duminică după-amiază pentru programul lui Saul. În ultimele zece săptămâni, Saul a ținut predici de creștere a conștiinței, proiectându-le foarte atent pentru a întruchipa un mesaj rasial, fără a menționa de fapt rasa. Telespectatorii au primit mesajul surprinzător de bine, iar ratingurile sale au continuat să crească. La două duminici după ce au fost anunțate ultimele ratinguri Nielsen, arătând că cota lui Saul din audiența fundamentalistă a crescut la 55%, Caldwell, Braggart și Richards l-au acuzat simultan pe Saul că este "rasist" și i-au denunțat predicile ca fiind "necreștine" și "dezbinătoare".

Saul, desigur, a negat vehement acuzațiile și și-a ținut predicile pe drumul cel bun. În săptămâna de după ce a fost atacat, el ținuse cea mai îndrăzneată predică de până acum, începând cu relatarea din Vechiul Testament despre măsurile luate de Ezra pentru a-i împiedica pe confrății săi iudei să se căsătorească cu vecinii lor dintre neamuri și terminând cu un îndemn adresat auditoriului său de a nu anula ceea ce făcuse Iehova cu atâta grijă: "Dumnezeu nu a petrecut o mie de generații ca să te facă ceea ce ești, doar pentru ca tu să încurci totul. El vrea să vă spun același lucru pe care l-a spus Ezra israeliților acum 1.500 de ani. El i-a făcut să scape de toate "soțiile lor ciudate" și de copiii pe care îi aveau cu acele soții. Dacă nu erau israeliți pur-sânge, trebuiau să plece. Asta a vrut Dumnezeu. Voi, tinerii, gândiți-vă cum sunt părinții și bunicii voștri. Gandeste-te la felul în care arata și se comporta și apoi îți alegi un partener care arata și se comporta și el în acest fel. Și totuși nu a existat nicio mențiune explicită a rasei. Saul ar fi putut la fel de bine să vorbească unui public negru ca unui alb. Controversa rezultată din atacul colegilor săi evangheliști a făcut ca ratingurile sale să crească și mai mult.

Comentariul lui Oscar despre homosexuali a provenit dintr-o discuție pe care o aveau despre o știre din Washington Post din acea zi. Asociația Națională pentru Educație tocmai aprobase un model de proiect de lege care ar impune școlilor din acele state în care proiectul de lege a devenit lege să aibă un curs intitulat "Orientări sexuale alternative" pentru toți elevii. Scopul presupus al proiectului de lege, care a fost elaborat de o coaliție de grupuri homosexuale care lucrează cu Liga Anti-Defăimare a B'nai B'rith, ar fi de a "combate bigotismul" și de a reduce probabilitatea unor alte "tragedii", cum ar fi recentul măcel de pe trotuarul din New York. Cursul de studiu prezentat în proiectul de lege ar "ajuta tinerii să înțeleagă că persoanele cu o orientare sexuală diferită de a lor" sunt la fel de "normale" ca oricine altcineva și că nici o "orientare" specifică nu este mai morală sau mai de dorit decât oricare alta.

"Unii dintre ei trebuie să-și dea seama", a răspuns Harry, "dar queerii nu sunt cu adevărat raționali. Seamănă foarte mult cu evreii în anumite privințe: nu știu când să se oprească din împins. De fapt, mulți dintre ei sunt evrei. Dar ești optimist dacă crezi că publicul este aproape gata să înceapă să elimine paraziții. Afacerea cu vărsarea de sânge din New York a fost jucată de mass-media și a îngrozit o mulțime de oameni, dar a fost doar o întâmplare. Tu doar privești; cu greu vor ridica la ceartă peste șase

luni sau un an, când copiii lor vor fi forțați să participe la cursuri în care li se spune că sexul partenerilor lor sexuali este irelevant și că cel mai rău lucru pe care îl pot face este să rănească sentimentele cuiva cu SIDA.

"C'mon, Harry", a răspuns Oscar cu mâhnire, "nu crezi cu adevărat că suntem singurii oameni din țară care dau naibii".

"Nu, nu. Milioane de oameni – poate chiar un sfert din populația albă – sunt foarte nemulțumiți de modul în care merg lucrurile. Nu toată lumea crede ceea ce i se spune să creadă. Mulți dintre ei s-ar bucura dacă pământul s-ar deschide și ar înghiți fiecare ciudat, fiecare evreu și fiecare negru – dar nici unul din zece mii nu are tupeul sau curajul să facă ceva pentru ca acest lucru să se întâmple. Nu vor face sacrificii și nu vor risca, așa că ceea ce cred ei nu este atât de important. Nu din lipsă de idei corecte se scufundă rasa noastră; este din **lipsă de caracter**."

"Nu voi contesta ultima ta afirmație", a răspuns Oscar, "dar nu sunt de acord cu statisticile tale. Nu cred că bărbați ca soțul secretarei cu pușca sunt atât de rari pe cât crezi. Cred că mai sunt mii ca el și că ar răspunde la fel de puternic dacă i-am putea motiva. Și apoi, după ce acele mii au dat exemplul, alte sute de mii vor ieși din somn."

"Ei bine, s-ar putea să fii puțin prea pesimist, dar tu ești mult prea optimist", a răspuns Harry. "Singura dată când veți găsi sute de mii de americani albi întorcându-se împotriva dușmanilor lor este atunci când sunt convinși că este absolut sigur să facă acest lucru. Când ar exista un evreu atârnat de fiecare stâlp de iluminat și sunt siguri că nu există niciun pericol și nu îi va costa nimic, vor ieși și vor scuipa pe cadavre, dar cam asta este tot ce poți conta pe ei."

"Știi," a spus Saul, "nu este în întregime o chestiune de câți bărbați albi mai au vreun caracter. Condițiile potrivite, la fel de mult ca și lucrurile potrivite din interiorul unui bărbat, sunt cele care îl fac să facă ceea ce trebuie. În condițiile potrivite, cel mai mizerabil laș poate deveni un erou, iar cel mai egoist egoist se poate sacrifica pentru o cauză. Nu putem face prea multe pentru a îmbunătăți caracterul american în timpul pe care îl avem la dispoziție. Aceasta este o slujbă care va dura generații – după revoluție. Dar s-ar putea să putem face ceva cu privire la condiții și mi se pare că la asta ar trebui să ne gândim".

"Dacă nu știți cumva ceva ce noi ceilalți nu știm, ne va fi la fel de greu să încercăm să schimbăm condițiile din această țară ca și caracterul", a răspuns Harry. "Ce crezi că putem face?"

"Ei bine, nu sunt sigur", a fost răspunsul lui Saul. "Dar deja am schimbat puțin climatul ideologic. Cine ar fi crezut acum trei luni că vom avea aproape nouă milioane de fundamentalisti creștini, care au fost învățați în ultimii 30 de ani că Dumnezeu vrea ca ei să se culce cu negri, începând de fapt să se simtă mândri că sunt albi și dezvoltând un interes real pentru rădăcinile lor rasiale din Europa? Ai văzut o parte din corespondența pe care am primit-o?"

"Da. Sunt surprins de cât de bine au înțeles acești thumpers mesajul tău. Cred că este și opoziție, dar nu va dura foarte mult până când își vor reveni din surprindere și vor începe să ia contramăsuri. Nu-mi place să bat succesul, dar cred că ne-am mișcat mult prea repede. Ar fi trebuit să petrecem doi ani făcând ceea ce ați făcut voi în zece săptămâni și ar fi trebuit să fim mult mai subtili în această privință. Cea mai mare parte a audienței tale poate absorbi mesajul tău fără să-și dea seama încotro te îndrepti, dar cu siguranță nu-i păcălești pe evrei. Mă tem că ne-am aruncat acoperirea acum și ne va fi mult mai greu să ne extindem resursele media. De fapt, s-ar putea să ne fie greu să ne ținem de ceea ce avem. Ascultă asta." Harry a citit apoi un decupaj pe care l-a tăiat din ultimul număr al Săptămânii evreiești. Ea critica programul lui Saul, nu numai pentru mesajul său rasial subliminal, ci și pentru ceea ce se numeau "accentele antisemite" ale predicii sale despre Ezra.

"La naiba, nu am spus nimic care să fie interpretat ca antisemit", a protestat Saul.

"Sigur că ai făcut-o", a răspuns Harry. "Ați spus, de fapt, că dacă este bine pentru evrei să evite căsătoria mixtă, atunci este bine și pentru noi. Ne ridici pe noi, goyimii, la același nivel înalt cu Poporul Ales. Ei privesc asta ca pe lese majeste, cel mai rău tip de antisemitism, și nu te vor ierta pentru asta."

Discuția a continuat încă o oră, dar Oscar a luat parte la ea mai puțin viguros decât era obiceiul său. S-a trezit că este de acord cu judecata lui Harry că s-au mișcat prea repede. Ei bine, la naiba, ar fi fost

mai precaut dacă nu ar fi simțit că Harry își târăște picioarele în ansamblul conceptului de folosire a programului lui Saul pentru îndoctrinare ideologică. Harry l-a făcut să-și ridice spatele și să-l împingă pe Saul puțin mai tare decât ar fi făcut-o altfel, pentru a-și dovedi conceptul.

Programul cu greu ar putea merge mai bine. Poșta și banii curgeau. Au trebuit să angajeze încă o duzină de femei pentru procesarea corespondenței primite, iar alți doi membri locali ai Alianței erau acum implicați cu normă întreagă în pregătirea materialului tipărit care a fost trimis ca răspuns, variind de la note de mulțumire generate de computer, care arătau ca și cum ar fi fost scrise de mână de Saul însuși, până la materiale de lectură mai serioase pentru acei membri ai audienței televizate care păreau gata să-și ridice conștiința în continuare. Una dintre cele mai supărătoare treburi ale lui Oscar a fost recent să-și dea seama ce să facă cu toți banii. El a pus cea mai mare parte a banilor în certificate de depozit de șase luni pentru moment, în timp ce a luat în considerare diverse posibilități de investiții în fonduri mutuale și acțiuni.

În spatele minții lui Oscar, totuși, era teama săcâitoare că întreaga întreprindere era în pericol. Ajunseseră într-o poziție expusă fără să aibă o noțiune clară despre ce să facă în continuare. Comentariul lui Saul despre schimbarea condițiilor din țară l-a intrigat, dar el era la fel de pierdut ca și Saul cu privire la modul în care să o facă, în afară de a continua să ridice cu prudență conștiința rasială a câtorva milioane de creștini. S-a dus acasă în acea seară ușor deprimat și îngrijorat.

Deși Oscar văzuse deja casete cu ultima predică a lui Saul de trei ori în diferite stadii ale dezvoltării sale, el a vizionat-o din nou când a fost difuzată pe WZY-TV la ora opt, sprijinit în pat lângă Adelaide. Mesajul rasial a fost ceva mai subliminal de data aceasta decât fusese cu o săptămână înainte. Saul a luat ca temă înrăutățirea situației drogurilor, dând vina pe consumul tot mai mare de droguri, în parte pe pierderea sentimentului identității de către americani – din nou, fără a menționa rasa.

Esența predicii sale a fost: "Oamenii obișnuiau să simtă că aparțineau unui grup de alți oameni care erau înrudiți cu ei într-un fel, oameni care arătau ca ei și gândeau ca ei, oameni cu care simțeau o înrudire, fie că era vorba de un sat sau de o întreagă națiune din Europa. Acesta este modul în care Dumnezeu a proiectat lumea. Și oamenii simțeau că au o obligație față de grupul din care făceau parte, anumite standarde de comportament pe care trebuiau să le respecte. Întregul grup avea cam aceleași valori, aceleași standarde. Așa a vrut Dumnezeu să fie. Dar nu mai este așa în America, din păcate. Câtorva oameni răi, dar puternici, nu le-a plăcut calea lui Dumnezeu. Ei au decis că America ar trebui să devină un "amestec de oameni" de toate tipurile diferite de popoare, cu orice fel de comportament pe care vi-l puteți imagina. Și asta a devenit, pentru că acești oameni răi au fost capabili să tragă sforile pentru ca acest lucru să se întâmple. L-au sfidat pe Dumnezeu. Iar rezultatul este că nu mai există standarde. Nimeni nu simte nicio obligație. Fiecare face doar ceea ce vrea sau ceea ce crede că poate scăpa. Și asta include consumul de droguri. Și de aceea problema drogurilor va fi cu noi atâta timp cât rămânem o "oală de amestec". Vom avea flagelul drogurilor până când ne vom întoarce pe calea lui Dumnezeu."

Acest mesaj a fost întărit de programul național de știri care l-a urmat imediat pe Saul. Au existat două povești neobișnuit de senzaționale despre droguri. Unul a fost despre un schimb de focuri în Washington în acea după-amiază între agenții antidrog și membrii negri și columbieni ai unei bande de droguri. Când sediul lor a fost percheziționat, mai mulți membri ai bandei au fugit într-un automobil, cu agenți guvernamentali în urmărire. Urmărirea a condus pe Pennsylvania Avenue pe lângă Casa Albă, unde mașina bandei, anvelopele sale au explodat, au sărit bordura și s-au prăbușit în gardul Casei Albe. Doi dintre membrii bandei au sărit din mașină, au prins un grup de turiști ca ostatici și și au forțat drumul prin gardul rupt pe terenul Casei Albe, unde au fost imediat atacați de gardienii Serviciului Secret. În schimbul de focuri care a urmat, toți captați de camerele de televiziune, membrii bandei și cinci dintre turiști au fost uciși.

Cealaltă poveste a implicat arestarea a patru dintre cei mai înalți ofițeri ai Poliției de Stat din Florida sub acuzația de a oferi protecție traficantilor de droguri în schimbul mitei. Arestările au fost punctul culminant al unei investigații sub acoperire de un an a DEA. Cei patru au ajutat la menținerea deschisă a unei rute care a adus aproximativ trei miliarde de dolari pe an în droguri în stat din Caraibe, furnizând

contrabandiștilor informații complete cu privire la toate operațiunile relevante de combatere a drogurilor, iar pentru ajutorul lor au fost plătiți cu milioane de dolari de cartelul drogurilor.

Momentul aflării veștii nu ar fi putut fi mai bun, gândi Oscar cu satisfacție.

Ultima știre a nopții a fost despre Orientul Mijlociu. Israelienii comiseseră o nouă atrocitate. După ce un grup de copii palestinieni au aruncat cu pietre într-o mașină condusă de un colonist evreu, el a cerut ajutorul altor coloniști înarmați și a efectuat un raid violent asupra unui sat palestinian din apropiere, ucigând mai mult de o duzină de locuitori. Raidul a avut loc în timpul zilei, când bărbații palestinieni erau plecați la muncă, astfel încât victimele au fost toate femei și copii. Evreii au fost la fel de îndreptățiți ca de obicei cu privire la incident, spunând că vor folosi orice grad de forță pe care îl vor considera necesar pentru a-și menține supușii palestinieni pacificați și că oricum nu era treaba restului lumii.

Comentariile cu privire la atrocitate au fost solicitate de la diverși purtători de cuvânt. Casa Albă și Departamentul de Stat au declarat că regretă orice act de violență și au refuzat să-i condamne pe israelieni. Apoi, în mod surprinzător, au fost intervievați purtătorii de cuvânt a două grupuri ostile politicilor israeliene. Unul a fost un fost senator american de origine libaneză reprezentând un grup arabo-american; el doar a repetat apelul său adesea auzit pentru întreruperea ajutorului economic și militar al SUA pentru Israel. Celălalt a fost un cleric britanic de stânga, reprezentând un grup interconfesional creștin-islamic, care a anunțat un boicot internațional al bunurilor fabricate în America, care urma să dureze atâta timp cât Statele Unite vor continua să furnizeze Israelului bani și arme. "Bărbații și femeile morale, fie ei creștini sau islamici, nu vor mai tolera afrontul adus conștiinței lor pe care îl implică sprijinul, oricât de indirect, pentru cei care îi măcelăresc și oprimă pe palestinieni. Atâta timp cât guvernul SUA finanțează acest măcel, toți oamenii de conștiință vor face eforturi pentru a evita finanțarea Statelor Unite", a spus clericul. Intervievatorul nu a părut să privească această amenințare de boicot ca pe ceva de care să se îngrijoreze: organizația din spatele lui aparent nu era nici mare, nici puternică.

Cu toate acestea, cuvintele clericului i-au rămas în minte lui Oscar și a simțit că germenul unei idei începe să încolțească, când Adelaide a aruncat cearșaful, s-a târât până la picioarele patului și s-a întins pentru a închide televizorul. Priveliștea astfel prezentată a feselor ei goale, rotunjite neted, cu doar un metru înainte de fața lui, i-a alungat imediat din minte toate gândurile, cu excepția unuia.

Germenul a rămas, totuși, și la masa de mic dejun din dimineața următoare a întreat: "Ce crezi că s-ar întâmpla, iubito, dacă zece milioane de creștini ar anunța brusc că nu își vor plăti impozitele și vor cumpăra bunuri importate în loc de bunuri fabricate în SUA ori de câte ori vor avea de ales - că nu vor depune 1040 dacă vor fi independenți? că urmau să depună cereri pentru rambursarea integrală a tot ceea ce era reținut dacă erau salariați și că aveau de gând să cumpere Honda și Datsuns în loc de Ford și Chevrolet - până când guvernul a promis că nu va mai trimite niciodată un alt cent în Israel?"

"Presupun că vorbești despre audiența lui Saul. Dar cum a ajuns până la zece milioane? Am crezut că sunt mai degrabă șapte milioane și jumătate."

Asta a fost acum o lună, înainte ca Caldwell și restul să sară pe el. Cred că sunt aproape zece milioane acum. Nouă și jumătate oricum."

După o scurtă reflecție, Adelaide a răspuns: "În vremuri normale, mă îndoiesc că ar avea un efect prea mare. Dar, cu lucrurile la fel de stricte ca acum, dacă atât de mulți oameni ar înceta să cumpere mașini fabricate în SUA, ar putea crește șomajul cu încă o fracțiune de procent. Dacă într-adevăr nu și-au plătit impozitele, acest lucru ar putea, de asemenea, să împingă puțin inflația în sus. În general, nu cred că ar afecta guvernul suficient pentru a provoca o schimbare în politica față de Israel. Dar ar putea genera agitație, mai ales când guvernul a început să bage atât de mulți oameni în închisoare pentru că nu au plătit impozite.

"Ei bine, să presupunem că ar exista un boicot internațional al produselor americane în același timp. Nu credeți că șase sau șapte milioane de americani care se alătură boicotului i-ar da un mare impuls și ar convinge mult mai mulți străini să-l susțină?"

"Poate. Probabil. Dacă ar reduce exporturile americane cu până la, să zicem, 25%, ar împinge șomajul în sus cu încă câteva puncte, iar acest lucru ar afecta cu adevărat guvernul. Dar nu te gândești serios să

faci asta, nu-i așa? Am crezut că ai depus mult efort pentru a-i convinge pe evrei că Saul era pro-Israel, astfel încât să poată intra în direct. Nu-l vor tăia imediat dacă iese împotriva Israelului?"

"Sunt sigur că ar face-o. Dar s-ar putea să-l taie oricum. Tot ce fac acum este să explorez diverse posibilități."

Oscar a renunțat la subiect și a transformat conversația în preocupări mai concrete: "Dragă, cred că ar trebui să dai Pentagonului un preaviz de două săptămâni astăzi. Am atât de multe lucruri cu care am nevoie de ajutorul tău acum, încât nu are sens să-ți păstrezi slujba."

"E în regulă cu mine. Dar dacă credeți că programul lui Saul s-ar putea să nu dureze, nu credeți că ar fi riscant pentru mine să renunț acum? Nu ar trebui să aștept până când suntem siguri că banii vor continua să vină?"

"Având în vedere vremurile și ceea ce facem, nu putem fi niciodată siguri de ceva mai mult de câteva zile de drum, iubito. Acum jucăm pentru mize mari, iar cei 30 de bani pe an pe care guvernul îi plătește pur și simplu nu contează prea mult. Am mai mult de opt milioane de dolari în donații ascunse de la emisiunile lui Saul până acum, și chiar dacă evrei ar încerca să-l întrerupă săptămâna viitoare, am primi încă patru sau cinci milioane în donații înainte ca totul să se usuce."

"Dar aceștia sunt banii Ligii. Dacă avem un copil, ar fi frumos să avem niște economii proprii." "Sigur că da, dragă. De fapt, banii aparțin American Faith Hour, Incorporated."

Aceasta este o corporație non-profit pe care am înființat-o doar pentru programul lui Saul, iar eu sunt președintele consiliului. Până acum nu am primit niciun salariu, pentru că nu am avut nevoie de el. Dar te-am putea pune pe statul de plată cu același salariu pe care îl primești de la Pentagon, și apoi ai putea pune totul în bancă. Principalul considerent este că suntem într-un moment decisiv al istoriei acum și nu ne putem permite să ne petrecem timpul cu ceva irelevant, ceva care nu face diferența. Avem o șansă acum, poate doar o mică șansă, să schimbăm modul în care merg lucrurile, să schimbăm întregul rezultat. Trebuie să-i dăm tot ce avem."

În timp ce își desfășura activitatea în timpul zilei, mintea lui Oscar era la alte chestiuni, mai previzibile și mai familiare: scrierea cecurilor, planificarea programului de înregistrare pentru următoarele câteva emisiuni, interviuarea unui potențial nou angajat. A fost nevoie de un telefon de la Colleen în mijlocul după-amiezii pentru a-l aduce înapoi la starea de urgență nesăbuită pe care o simțise mai devreme.

"Ne închid, Oscar." Era un ton de disperare și resemnare în vocea lui Colleen. "Ca naiba! Spune-mi ce știi."

Atât Colleen, cât și Harry își părăsiseră fostul loc de muncă și își petreceau tot timpul la programul Saul și lucrările conexe. Colleen era agentul de legătură cu posturile de televiziune prin care erau difuzate predicile lui Saul. Colleen i-a dat lui Oscar detaliile: "Am primit opt apeluri până acum: Los Angeles, WARJ în Chicago, Seattle și multe altele; Toți spun că își reziliază contractele cu noi. Se pare că evrei au lansat un raid coordonat, surpriză, asupra noastră. De fapt, au trimis personal oameni pentru a-i amenința pe proprietarii de stații non-evrei. Toți cedează."

"Cum rămâne cu Rețeaua Timpului Evangheliei? Sunt încă cu noi, nu-i așa?"

"Îmi pare rău, Oscar. Sunt atât de supărată încât am uitat să le menționez. Carl Hollis a fost primul care ne-a cerut asta dimineață. Era prea jenat să spună multe, dar era destul de hotărât: Rețeaua Timpului Evangheliei nu va mai purta predicile lui Saul. El a spus că iudeii amenințaseră că vor falimenta rețeaua dacă nu-l întrerupeau pe Saul."

"Ei bine, ce naiba! Nu ne pot anula unilateral contractele. Pe majoritatea le-am plătit în avans."

"Din punct de vedere tehnic, majoritatea nu pot. Sunt obligați să ne dea restul timpului specificat în contracte; Apoi pot anula. Dar mă tem că oricum vor merge mai departe și vor încerca să ne taie acum, chiar dacă îi amenințăm că îi dăm în judecată. Sunt foarte speriați."

"Bine, la naiba! Vom avea fundul lor dacă vor încerca asta. Voi vorbi imediat cu Bill."

Bill Carpenter a fost consilierul juridic al Ligii. Trecuse deja peste contractele pe care le avea Oscar cu radiodifuzorii în momentul în care au fost negociate. Oscar i-a explicat situația pe scurt prin telefon și apoi s-a îndreptat spre biroul său. Când a ajuns, Bill sunase deja la doi dintre radiodifuzorii și au vorbit cu avocații lor. "Am fost destul de dur cu ei. Le-am spus că vom folosi toate mijloacele pe care

le avem la dispoziție pentru a-i ține lipiți de contractele lor și că le vom urmări bunurile până la capătul pământului dacă ne vor înșela. WMAB din Los Angeles a fost destul de dur; un avocat evreu cu gura căscată de acolo mi-a spus în esență să mă duc dracului. Oamenii de la Timpul Evangheliei erau mai rezonabili. Avocatul lor a spus că el crede că consiliul de administrație ar fi dispus să onoreze contractul existent, care durează încă opt săptămâni. Ar trebui să mă sune înapoi înainte de cinci. În general, totuși, bănuiesc că ne va fi greu să facem stațiile să-și respecte angajamentele; cei mai mulți dintre ei ar prefera să se confrunte cu un proces din partea noastră decât cu un boicot din partea evreilor.

"Haide, Bill! Trebuie să putem face ceva care să forțeze chiar și cele mai grele cazuri să se alinieze", a replicat Oscar.

"Ei bine, am putea obține ordine judecătorești împotriva lor. Mă îndoiesc că cineva ar respinge un ordin judecătorec", a râs Bill.

"Atunci hai să o facem!"

Bill îl privi întrebător. "Vorbești serios? Vă dați seama ce implică asta?"

"Nu-mi pasă despre ce este vorba. Sunt multe în joc aici. Trebuie să facem tot ce este necesar pentru a vă asigura că Saul primește cel puțin încă o duminică în direct de la fiecare magazin la care ne-am înscris. Să folosim toate resursele pe care le avem pentru a obține acest rezultat. Nu lăsați nici o considerație legată de efort sau costuri să ne rețină."

"La naiba, omule, ai 216 contracte diferite aici. Te aștepti să-ți dau ordine judecătorești pentru toate acestea?"

"Angajați încă 215 avocați care să vă ajute dacă trebuie. Doar duceți treaba la bun sfârșit. Nu-l putem pierde pe acesta."

Bill oftă și se gândi un minut. Apoi, vorbind mai mult cu el însuși decât cu Oscar, a spus: "Desigur, am putea invoca statutul brațului lung. Dacă am face asta, ar trebui doar să mergem la tribunalul districtual federal aici și să pretindem jurisdicția asupra tuturor contractanților, pentru că toți sunt părți la contracte cu noi. De asemenea, am putea acuza o conspirație a tuturor radiodifuzorilor. Faptul că toți acționează simultan împotriva noastră dă credibilitate unei astfel de acuzații. S-ar putea să-i lovim pe toți cu o singură plângere. Va fi în continuare o treabă dificilă, dar s-ar putea să reușim să o facem."

"Care sunt șansele noastre de a obține ordinele?"

Bill și-a întors ideea în cap pentru încă un minut înainte de a răspunde: "De fapt, destul de bune.

Faptele nu sunt cu adevărat contestate aici. Radiodifuzorii doresc să rupă contractele clare și lipsite de ambiguitate pe care le au cu dvs. Puteți pretinde în mod credibil că veți suferi o vătămare ireparabilă dacă o fac. Cu greu pot face o afirmație similară. Adică, cu siguranță nu ar îndrăzni să vină în instanță și să spună că evreii s-ar răzbuna pe ei dacă ți-ar da ceea ce ți se cuvine conform contractelor lor. Și ce altceva mai au de spus? Cred că vom primi ordinele judecătorești dacă le solicităm la timp. Acum, vă dați seama că a cere ordine judecătorești împotriva acestor oameni va fi privit de ei ca acte ostile. Dacă nu sunt deja supărați pe tine, vor fi. Pe care vrei să le impui?"

"Să nu riscăm ca șovăitorii să se răzgândească în ultimul moment. Poruncește-le tuturor. Dacă putem intra în direct duminica viitoare, nu-mi pasă cât de supărați sunt pe noi după asta".

"Știi, este un lucru bun că aceasta este luni în loc de vineri", a răspuns Bill în timp ce își turna o ceașcă de cafea și se pregătea pentru o seară lungă de muncă. Dacă evreii ar fi fost mai deștepți, ar fi așteptat până joi sau vineri pentru a exercita presiuni asupra radiodifuzorilor. Atunci nu ar fi fost timp să intrăm în instanță".

Oscar a folosit telefonul lui Bill pentru a-l suna pe Saul și a stabilit o întâlnire pentru ora cinci. Înainte de a putea părăsi biroul lui Bill, Colleen l-a sunat să-i spună că alte patru stații au fost anulate.

La casa lui Saul și Emily, el a subliniat ce avea în minte pentru duminica viitoare: "Trebuie să-i lovim cu cea mai bună lovitură a noastră. Am venit puțin prea puternici înainte și ne-am băgat în blocajul prezent, dar acum trebuie să-i copleșim. S-ar putea să putem forța majoritatea stațiilor noastre să ne lase să rămânem în aer până când contractele noastre expiră și vom folosi orice timp vom obține cât de eficient putem. Dar această duminică este singurul lucru de care putem fi destul de siguri. Și pentru că s-ar putea să nu avem șansa unei urmăririi prea mari, trebuie să folosim puțin judo: trebuie să-i facem

pe alții să ne care mingea pentru noi, dacă putem. Cred că Orientul Mijlociu este problema care ne oferă cea mai bună oportunitate pentru asta".

"Deci, credeți că este timpul ca Iisus să le spună credincioșilor să nu mai trimită banii lor din impozite în Israel pentru a-i sprijini pe ucigașii lui Hristos?" a presupus Saul.

"Ceva de genul asta", a fost de acord Oscar. "Există o mulțime de oameni care sunt deja în favoarea închiderii conduitei către Israel. Evreii au reușit să le refuze o voce eficientă până acum – și să-și controleze reprezentanții la Washington. Vrem să încercăm să lovim această problemă suficient de tare pentru a inspira unele dintre milioanele de oameni intimidati să vorbească. De asemenea, ar fi bine dacă ne-am putea lega de boicotul pe care unii dintre cei mai liberali creștini din Europa îl susțin."

"Ei bine, ezit puțin să intru în complexități economice și politice cu publicul meu", a răspuns Saul. "Nu sunt sigur că i-aș putea face să înțeleagă cum cumpărarea de mașini Jap i-ar răni pe ucigașii lui Hristos fără a face multe explicații și nu cred că ar arăta bine ca Iisus să le țină o prelegere despre economie. Pe de altă parte, aș putea păstra partea lui Iisus simplă și apodictică, și apoi aș putea adăuga și eu o mică explicație. Lasă-mă să lucrez la asta. Cât timp avem?"

"Ore, omule, ore", a răspuns Oscar sumbru. "Din fericire, am fost puțin în întârziere cu caseta pe care ați înregistrat-o deja pentru duminica viitoare și nu am trimis copiile sâmbăta trecută așa cum facem de obicei. Colleen plănuia să-i ducă la oficiul poștal în această dimineață, când au început să vină anulările. Chiar ar trebui să înregistrăm diseară și să trimitem poșta dimineața, deși presupun că am putea înregistra până mâine dimineață și poșta mâine după-amiază. Amintiți-vă, ne va lua aproximativ patru ore să facem toate copiile și să le pregătim pentru expediere."

"Este puțin strâns, dar voi face tot ce pot. Am deja câteva idei."

"Sunt sigur că o poți face, Saul. Acesta este un moment în care nu va trebui să fii subtil. Puteți minimiza subliminalul, sugerează și maximizează histrionica, care este punctul tău forte. Cu cât îi lovești mai tare pe evrei, cu atât mai bine. Am dori să-i provocăm să ne ajute să menținem oala în fierbere și cu greu există o problemă în care ar trebui să ne fie mai ușor să-i facem să-și reverse fierea."

În acea seară, Oscar și Adelaide au urmărit știrile împreună. Marea poveste a fost revolta negrilor din Chicago. De fapt, a început duminică după-amiază, dar a fost ținut departe de știrile de duminică seara. Trupele lui Ryan erau deja în acțiune și țineau revolta sub control, dar negrii trăgeau mult mai mult decât în Washington. Se pare că aveau niște arme grele, pentru că au doborât unul dintre elicopterele lui Ryan. Oscar nu avea nicio îndoială că Ryan va scoate lupta din revolte destul de repede, dar situația era complicată de faptul că justițiarii albi acționau singuri. Baricadele au fost ridicate pentru a controla traficul vehiculelor prin unele cartiere albe, iar mașinile conduse de negri erau în pericol de a fi atacate. În plus, alți albi au luat inițiativa de a reduce potențialul tulburărilor negrilor în cartierele lor prin arderea negrilor care se mutaseră recent. Inițial, bande de skinheads cu cocktailuri Molotov au dat foc clădirilor locuite de non-albi în cartiere mixte. Ideea părea bună altor albi, care au decis că era momentul potrivit pentru a crea un mic no man's land în jurul cartierelor lor. Sute de clădiri au fost incendiate în zonele de frontieră.

„Și acum, frații și surorile mele, trebuie să vă spun acest lucru, chiar dacă este foarte dificil pentru mine: Domnul și Mântuitorul nostru a venit din nou la mine acum șapte nopți, imediat după emisiunea mea de duminică trecută.” Saul petrecuse aproape 40 de minute din transmisiune încercând să ajungă la această declarație și, de fapt, pregătind terenul pentru ea. Livrarea sa demnă, aproape austeră, i-a oferit o credibilitate mai bună a publicului decât rivalii săi mai flamboianți și mai populari. Pretențiile lor supranaturale – viziuni, vindecări miraculoase și altele asemenea – aproape întotdeauna cuplate cu apelurile pentru fonduri, păreau mai degrabă niște cereri de hayon pentru remedii cu ulei de șarpe. Saul evitase orice astfel de pretenții între "vizita" sa din timpul transmisiunii de Paști a lui Caldwell și seara aceasta. Și acum a acționat aproape îndurerat în timp ce a continuat.

"M-am dus în biblioteca mea pentru a începe să mă pregătesc pentru cuvântarea din această seară și, dintr-o dată, am simțit o altă prezență în sală. Apoi, înainte de a înțelege care era prezența, camera s-a umplut de lumină atât de strălucitoare încât nu am putut vedea nimic altceva și l-am simțit punându-și mâna pe umărul meu și i-am auzit vocea. Cu aceste ultime cuvinte, vocea lui Saul a crăpat. A suspinat,

a făcut un efort pentru a-și recâștiga controlul asupra lui însuși și apoi a continuat, încordarea auzindu-se clar în vocea lui.

"Mi-a spus că inima lui este grea. El a murit pentru noi pe cruce, a spus El, pentru ca noi să putem avea viața veșnică. Dar aproape toți am respins acest dar neprețuit pe care ni l-a oferit. Am respins-o respingând dreptatea, respingând milostivirea, respingând decența și aliindu-ne chiar cu cei care l-au trimis la cruce – chiar cei care astăzi răstignesc alți nevinovați din țara în care a trăit când era pe pământ. El mi-a spus că putem fi iertați de păcatele noastre dacă acceptăm dragostea Lui, dar că nu există iertare pentru cei care resping sacrificiul Său și aderă la dușmanii Săi și chiar îi ajută astăzi în același tip de răutate pe care o urmăreau acum două mii de ani.

Aici, Saul s-a oprit pentru un moment lung pentru a da ascultătorilor săi timp să înțeleagă ceea ce tocmai spusese înainte de a continua: "El mi-a spus că sunt printre cei care au respins dragostea lui, pentru că am aderat la dușmanii lui și am sprijinit minciunile și pretențiile lor false și nu am vorbit împotriva răutății lor. Și, o, frații și surorile mele, este adevărat! Este adevărat!" Durea și durerea din glasul lui Saul erau copleșitoare. S-a prăbușit complet, plângând incontrolabil.

A fost o interpretare magistrală, cea mai bună pe care Saul a dat-o vreodată. A adus lacrimi în ochii lui Oscar în timp ce privea. Adelaide adulmecă și întinse mâna spre noptieră pentru un Kleenex. Casetele pentru difuzare fuseseră trimise prin poștă rapidă marți după-amiază, iar Bill Carpenter reușise să obțină ordinele judecătorești pe care le solicitau două zile mai târziu. Majoritatea radiodifuzorilor nu s-au opus cu adevărat în instanță, iar evreii nu erau încă pregătiți să se dezvăluie public ca forța motrice din spatele anulării contractelor. Cu toate acestea, ordinele au fost bune doar pentru această emisiune, iar radiodifuzorii ar avea șansa în această săptămână să-și prezinte argumentele împotriva permanentizării ordinelor. Organizațiile evreiești cu siguranță ar ieși și din spatele scenei și și-ar folosi toată forța legală.

Punctul culminant al serii urma să vină. Saul, suficient de recuperat din durerea sa pentru a continua, a început să-și mărturisească păcatele: "Am făcut ca toți ceilalți evangheliști; Am lăudat Israelul și am știut că era greșit. Am avut grijă să nu-i critic niciodată pe cei care l-au răstignit pe domnul nostru, când știam că ar trebui să fie criticați. Ca toți ceilalți, l-am spus că a fost o împlinire a profeției când iudeii au ucis locuitorii de drept ai Țării Sfinte și le-au furat dreptul de întâi născut, și am știut că hulesc când am spus-o; ca orice alt cercetător al Bibliei, știam că evreii și-au încălcat legământul cu Dumnezeu cu mii de ani în urmă și au fost blestemați pentru asta de atunci, că Biblia spune clar că ei au pierdut cu mult timp în urmă orice drept pe care l-ar fi putut avea asupra Țării Sfinte. Știam asta, dar mi-a fost frică să spun adevărul. Tuturor ne-a fost frică. Știam că pentru a rămâne în eter trebuia să lăudăm Israelul, trebuia să blasfemiem, trebuia să mințim despre cuvântul lui Dumnezeu, trebuia să ne prostituăm. Ne-a fost frică de evrei și de puterea pe care o au, puterea banilor lor. Celorlalți încă le este frică și este pentru un motiv bun, permiteți-mi să vă spun! De îndată ce săptămâna trecută a început să curgă vestea că nu voi mai minți, că i-am protejat pe cei care l-au răstignit pe domnul nostru, au început să încerce să mă scoată din emisie. Chiar acest post de televiziune pe care îl urmăriți acum a încercat să mă împiedice să vă vorbesc în seara asta. A trebuit să merg în instanță pentru a-i face să-și onoreze contractul cu mine. Pentru că le este frică de evrei. Și până când Iisus și-a pus mâna pe umărul meu săptămâna trecută și mi-a vorbit, mi-a fost la fel de frică ca toți ceilalți. Le cunoșteam puterea. Dar de când mi-a vorbit Iisus, mi-a fost frică de altceva, chiar mai mult decât de puterea evreilor. Mi-a fost teamă să nu pierd darul iubirii pe care Iisus l-a oferit fiecărui bărbat și fiecărei femei care l-ar accepta. Mi-a fost frică să nu-mi pierd sufletul nemuritor."

"Doamne, ce actor!" exclamă Oscar, rupând pentru o clipă vraja aruncată de magia lui Saul. "Este cel mai convingător mincinos pe care l-am văzut vreodată. Dacă ar fi intrat în politică, cu siguranță ar fi fost președinte acum".

Adelaide, încă captivată, s-a ghemuit în tăcere mai aproape de Oscar, dar ochii ei nu au părăsit ecranul televizorului.

După o pauză, vocea lui Saul, care cu ultimele sale cuvinte devenise o șoaptă răgușită, a început să crească în înălțime și intensitate: "Vreau dragostea lui Iisus. Vreau viața veșnică pe care numai El mi-

o poate da. Nu voi mai huli pentru a-i proteja pe cei care îl urăsc. Nu-i voi mai lăuda pe cei care L-au răstignit. Nu voi mai justifica tirania și uciderea lor. Voi vorbi împotriva răutății lor. Nu mă voi teme de puterea lor, pentru că Iisus este cu mine. Și vă chem pe fiecare dintre voi, frații și surorile mele în Hristos, să stați alături mie. Vă chem să vă întoarceți de la cei care îl urăsc pe domnul nostru, să vă rețineți sprijinul față de ei, să condamnați răutatea lor, așa cum fac eu. De asemenea, fac apel la guvernul nostru să rupă lanțurile cu care evreii l-au legat. Fac apel la oficialii din Washington să înceteze să mai trimită impozitele noastre ucigașilor, tiranilor și urătorilor lui Iisus. Îi chem să rupă toate legăturile lor cu urâciunea care este Israelul!"

Glasul lui Saul, alimentat de o furie neprihănită, răsuna acum. "Frica nu-mi va potoli limba, iar cei care slujesc vrăjmașilor lui Hristos nu mă vor reduce la tăcere. Vă voi da adevărul pe care trebuie să-l aveți pentru a fi mântuiți. Vă voi spune cum putem distruge puterea evreilor asupra vieților noastre și asupra guvernului nostru. Așa voi face... Eu...."

Pe fața lui Saul s-a auzit o privire uimită în timp ce vocea i s-a frânt. Apoi a găfâit: "Vine din nou! Domnul nostru vine!"

Măinile i se agățau de pupitru într-o strânsoare de moarte, ca și cum i-ar fi fost frică să nu fie dus trupește. Apoi, același tip de transformare a avut loc în postura sa care a avut loc în timpul predicii de Paște. S-a relaxat și, în același timp, părea să crească mai înalt. Telespectatorii au crezut că au simțit o schimbare a prezenței. Apoi aureola lui a început să strălucească. Efectul a fost mult mai ușor de aranjat de data aceasta, cu propriile facilități de studio, și a fost și mai impresionant. Vocea lui Saul, profund schimbată, s-a rostogolit peste studioul de înregistrări, peste publicul de televiziune, peste câmpii și munți, câmpii, păduri și orașe ale națiunii, ca un val irezistibil de putere și seninătate: "Copiii mei, am suferit mult ca să trăiți. Nu vă lipiți de cei care M-au persecutat. Nu slujiți celor care Mă urăsc. Credeți în Mine și umblați pe cărările neprihănirii. Ascultă de robul Meu Saul și ascultându-l vei locui cu Mine în cer în veac."

Lumina care strălucea din ochii lui Saul s-a stins în același timp în care aura din jurul capului său s-a stins și el s-a prăbușit înainte pe pupitru, ca și cum ar fi fost secătuit de energie. După câteva secunde a făcut un efort vizibil de voință, s-a îndreptat și apoi a încercat de mai multe ori să vorbească, dar nici un sunet nu i-a ieșit din gât. În cele din urmă, și-a găsit din nou vocea și, luptându-se să-și controleze emoțiile, a spus încet: "Sunt atât de bucuros că a venit din nou în seara asta și ți-a vorbit. Mi-a fost teamă că s-ar putea să nu mă crezi, dar acum ți s-a arătat și ție. Acum știi. Și acum, dragii mei frați și dragile mele surori, trebuie să facem așa cum ne-a poruncit Domnul nostru."

Sincronizarea, gesturile, schimbările de postură și de voce au fost perfecte. Niciun actor nu s-ar fi putut descurca mai bine. Saul a folosit minutele rămase din predica sa pentru a explica exact ce anume a vrut Iisus să facă credincioșii. Ei trebuiau să protesteze în termenii cei mai fermi politicienilor de la Washington cu privire la continuarea trimeriei de bani și arme în Israel. Dacă politicienii nu răspundeau imediat, atunci trebuiau să-și rețină impozitele. Ei trebuiau să exercite presiuni asupra guvernului în toate modurile posibile. Dacă ei continuau să permită ca banii lor din impozite să fie folosiți pentru a plăti faptele rele ale celor care L-au dat pe Iisus să fie răstignit, atunci sufletele lor erau în pericol de chin veșnic. El nu le-a cerut să boicoteze automobilele fabricate în America, pentru că el și Oscar au decis în ultimul moment că acest lucru ar fi necesitat prea multe explicații. Ar păstra lucrurile simple și ar vedea cum au răspuns oamenii. Atunci poate că un boicot ar fi fezabil mai târziu.

"Este păcat că trebuie să folosim trucuri pentru a convinge oamenii să facă ceea ce este corect", i-a comentat Oscar Adelaidei după predica lui Saul. "Mă neliniștește. Instinctul meu este să le spun direct ce este greșit și ce trebuie făcut. Știu că nu putem face asta; Știu că nu ar funcționa. Acești oameni – majoritatea oamenilor – trebuie păcăliți. Pur și simplu nu sunt suficient de dezvoltați pentru a recunoaște adevărul sau pentru a distinge între bine și rău. Evreii îi păcălesc, guvernul îi păcălește, bisericile și ceilalți evangheliști îi păcălesc, mass-media controlată îi păcălește și trebuie să-i păcălim și pe ei. S-au născut pentru a fi păcăliți toată viața. Dar încă mai cred că este păcat că nu avem timp să-i aducem încet la modul corect de a privi lucrurile, educându-i, chiar dacă trebuie să o facem subliminal. Cred că Saul

va ajunge undeva cu predicile sale, ajutându-și spectatorii să-și îndrepte gândirea, înainte ca evreii să ne forțeze mâna.

S-a uitat cu atenție la Adelaide, a râs și a spus: "Desigur, este ciudat că înșelăciunea este împotriva crezului meu. Sunt, de asemenea, îngrijorat de cât de bine va funcționa. Ce crezi? Crezi că Saul și-a convins majoritatea audienței în seara aceasta?"

Adelaide a ezitat o clipă înainte de a răspunde. "Da, cred că am făcut-o. Nu am fost creștină sau credincioasă în supranatural de când eram boboacă și nu prea credeam nici înainte de asta. Cu toate acestea, Saul a fost foarte aproape să mă convingă în seara aceasta că Iisus vorbea prin el. Era cu adevărat convingător. Sunt sigur că majoritatea oamenilor care priveau în seara asta au fost foarte profund mișcați și că ei cred cu adevărat acum că Iisus vrea ca ei să nu mai trimită impozitele lor în Israel. Dar..."

"Dar ce?" Întrebă Oscar nerăbdător.

"Ei bine, pur și simplu nu știu câți dintre ei vor face ceva în legătură cu convingerea lor. Popoarele sunt atât de pasive. Și sunt atât de nestatornice, atât de ușor de influențat. Nu știu cât timp își vor păstra noua convingere, înainte ca ceilalți evangheliști să-i influențeze din nou. Dacă Saul ar putea continua să vorbească cu ei, săptămână după săptămână! Atunci sunt sigur că ar putea obține cel puțin o parte din cei pe care i-a convins să facă ceva."

"Da, la naiba, asta e problema. Chiar am avut doar această singură lovitură. Sunt sigur că vom putea să-l ținem pe Saul la unele dintre stațiile sale pentru o vreme, dar după această seară evreii vor face tot posibilul în campania lor de a-l reduce la tăcere. Pur și simplu nu putem egala puterea lor economică sau puterea lor politică, iar ei sunt obligați să ne reducă audiența. Dar ne vom lupta cu ei la fiecare centimetru din drum.

Feedback-ul cu privire la impactul transmisiunii lui Saul din 27 septembrie a fost simțit imediat din partea evreiască și, în decurs de o săptămână, din partea telespectatorilor lui Saul. Evreii au luat-o literalmente razna. Realizarea faptului că un goy urât a devenit mai bun decât ei; că cineva căruia i-au permis să folosească unul dintre mijloacele lor de comunicare a transformat-o în armă împotriva lor; că ceea ce fuseseră păcăliți să creadă era un creștin îmblânzit se strecurase în țarcul oilor pe la spatele lor și dezlănțuiseră milioane de alți creștini pe care ei petrecuseră zeci de ani îmblânzindu-i, iar acum nu mai spunem ce fel de idei periculoase le treceau prin cap – această realizare i-a condus pe mulți evrei la o asemenea frenezie de furie și ură încât au abandonat orice prudență și reținere.

Luni dimineață, o mulțime de evrei înfuriați au dat buzna în studiourile WFKZ, stația din New York City care transporta programul lui Saul, și l-au jefuit, distrugând echipamente și bătând orice angajat suficient de ghinionist încât să cadă în mâinile lor; O secretară în vârstă de 19 ani a fost spitalizată cu o fractură de craniu și leziuni interne după ce a fost lucrată cu băte de baseball. Luni seara, o bombă a distrus transmisorul stației lui Saul din Los Angeles. Și evreii țipând, blestemând, scuipând au demonstrat zgomotos în fața unei duzini de alte stații ale lui Saul din marile orașe din întreaga țară, înspăimântând angajații și deteriorând proprietăți.

Comentariile editoriale din ziarele națiunii erau destul de previzibile: Saul a fost etichetat ca un "hater" și un "neo-nazist" și au existat sugestii că a depășit limitele admise ale discursului, că astfel de predici nu ar trebui să fie tolerate mai mult decât strigătul de "foc!" într-un teatru aglomerat. Denaturările editoriale a ceea ce spusese Saul erau frecvente și flagrante; Oscar a putut vedea în acestea calculul rece că de peste 20 de ori mai mulți cititori de ziare nu văzuseră programul lui Saul decât îl văzuseră, așa că majoritatea cititorilor nu și-au dat seama că au fost mințiți când li s-a spus că emisiunea lui Saul a fost plină de "ravagii hitleriste" și "mizerie antisemită". Cei care au văzut-o ar putea fi uimiți de ceea ce au citit în ziarele lor, dar trezirea lor la faptul că ziarele lor erau editate de mincinoși a fost o pierdere acceptabilă în campania media frenetică de limitare a daunelor cauzate de emisiunea lui Saul.

Și ceilalți evangheliști au căzut unii peste alții în dorința lor de a-l denunța pe Saul. Caldwell era cel mai gălăgios. El a fost intervievat luni la NBC Evening News, unde a evocat amintiri despre lagărele de concentrare și camerele de gazare și s-a plâns că evreii săraci și fără vină sunt încă persecutați și hăituiți de antisemiți precum Saul. A fi împotriva sprijinului continuu pentru Israel însemna a fi

împotriva lui Dumnezeu, a declarat Caldwell; A-i învinovăți pe evrei pentru moartea lui Iisus însemna a comite blasfemie.

Destul de interesant, nici unul dintre evangheliști nu l-a acuzat pe Saul de fraudă; nimeni nu a pus la îndoială autenticitatea experienței sale ca medium pentru Iisus. Pur și simplu au evitat problema; era clar pentru Oscar că subiectul miracolelor falsificate era unul pe care preferau să nu-l abordeze.

De asemenea, politicienii nu au pierdut timpul sărind pe bandwagon, deși până la sfârșitul săptămânii câțiva au sărit din nou. Era un fapt notoriu că evreii aveau cel puțin 75 de membri ai Senatului SUA în buzunarele lor: trei sferturi din Senat semnau orice petiție sau votau pentru sau împotriva oricărui proiect de lege, fără întrebări sau îndoieli dacă evreii le cereau acest lucru. Alți aproximativ 15 senatori ar putea fi, de obicei, aliniați cu puțină convingere. Optzeci și trei dintre ei și-au pus numele într-o rezoluție luni, denunțându-l pe Saul și programul său. Într-un sondaj de știri făcut în acea după-amiază s-a descoperit că nici unul dintre cei 83 nu văzuse emisiunea lui Saul.

Apoi a început să apară reacția publicului. Fundamentalistii care văzuseră lucrarea lui Saul îl susțineau cu fermitate. Scrisorile lor au început să sosească miercuri la Washington. Până vineri, corespondența era în saci stivuiți până la tavan în birourile multor legislatori ai Centurii Biblice. Opt senatori care semnaseră luni declarația evreiască împotriva lui Saul și-au retras public

Vineri, au explicat că de luni au vizionat o înregistrare a emisiunii și nu au găsit-o atât de inacceptabilă pe cât au fost făcuți să creadă.

Era clar că evreii încă dețineau echilibrul puterii, în ceea ce privește controlul politicianilor, cu o marjă considerabilă. Dar, de asemenea, era clar că printre oameni Saul se bucura de suficient sprijin pentru a lupta cu adevărat. Recunoașterea acestui ultim fapt a servit ca un imbold pentru a menține alarma evreilor la un nivel de febră. În săptămâna care a urmat emisiunii lui Saul, publicațiile diferitelor organizații iudaice erau pline de preziceri cumplite ale pericolului care ar fi apărut dacă schimbarea atitudinii față de Israel pe care Saul o efectuase în rândul audienței sale televizate ar fi fost lăsată să se răspândească în alte segmente ale populației. O luptă prelungită asupra problemei sprijinului pentru Israel ar duce cu siguranță la alinierea multor goyim suplimentari cu Saul și, prin urmare, ar trebui evitată cu orice preț. Saul trebuie redus imediat la tăcere, iar problema pe care a ridicat-o trebuie să fie înlăturată în același timp – în liniște.

Săptămâna evreiască a avertizat că tulburările publice crescânde cauzate de înrăutățirea economiei ar putea fi ușor transformate într-o renaștere masivă a sentimentelor și acțiunilor anti-evreiești. Tot ce ar fi nevoie pentru a declanșa o astfel de transformare ar fi o recunoaștere generală de către masele gentile că, în timp ce se străduiau să supraviețuiască, politicienii controlați de evrei din Washington îi impozitau pentru a oferi o subvenție masivă evreilor din Israel. Cu ajutorul economic și militar total pentru națiunea evreiască care se ridică la aproape cinci miliarde de dolari, aceasta a ajuns la o rată de aproximativ 5.000 de dolari pe an pentru fiecare familie israeliană de patru persoane – mai mult decât suficient pentru a face o mare diferență pentru familia americană medie.

După aceasta, schimbarea în tratarea problemei de către mass-media a fost pe cât de profundă, pe atât de rapidă. Numele lui Saul a dispărut practic din ziare. Lupta furioasă dezlănțuită în tribunale pentru dreptul său de a rămâne în direct a fost acoperită doar de cea mai scurtă mențiune în paginile interioare și chiar și acolo singura explicație dată a fost că radiodifuzorii au obiectat la "rasism" în predicile sale. Nu a existat nici un indiciu de implicare evreiască în litigiu.

Cealaltă față a aceleiași monede a fost un potop de noi povești lacrimogene despre "Holocaust" și reluări ale unor povești vechi, un truc pe care maeștrii mass-media l-au folosit întotdeauna atunci când credeau că publicului gentil trebuie să i se reamintească cât de mult au suferit săracii evrei și ce datorie avea lumea față de ei.

Programul lui Saul a fost transmis de aproape două treimi din posturile sale obișnuite în duminica de după predica sa bombă și de puțin peste jumătate dintre ele duminica următoare. Bill Carpenter înrolase întăriri și ducea o luptă dură în tribunale, dar era clar că cel mai bun rezultat la care se putea spera era o amânare a unei întreruperi totale pentru încă câteva săptămâni. Evreii pur și simplu i-au depășit cu arma. Sistemul judiciar din America degenerase cu mult timp în urmă până la punctul în care litera și

spiritul legii nu mai erau factorii guvernanți; Bani și politica au avut mult mai multă greutate decât justiția în sala de judecată în aceste zile. Facțiunea cu mai multă influență politică sau o clacă de presă mai mare a avut un avantaj substanțial față de facțiune, care avea doar mai mult drept de partea sa. Avocații tuturor facțiunilor erau complet lipsiți de scrupule, iar judecătorii înșiși erau mult mai mult juriști-politicieni decât judecători; Hotărârile pe care le-au pronunțat de pe bancă au fost la bază bazate pe deciziile personale pentru carieră în loc de judecăți legale.

În timp ce lupta a durat, Oscar și Saul au profitat cât de mult au putut. Saul le-a povestit telespectatorilor săi pe scurt despre situația din Orientul Mijlociu: despre modul în care evreii, care nu avuseseră practic nicio prezență în Palestina din epoca romană, plănuiseră să transforme conflictul global din Primul Război Mondial în avantajul lor, folosindu-și influența politică pentru a atrage Statele Unite în război de partea Marii Britanii în schimbul unui angajament (Declarația Balfour) din partea guvernului britanic de a înființa o "patrie" în Palestina după război; despre trădarea, șicanele și crimele în masă pe care evreii le-au folosit pentru a sări peste capul de pod câștigat din Declarația Balfour într-o hotărâre privind poziția în Palestina după cel de-al doilea război mondial (pe care au obținut-o prin instigare); și despre campania de genocid pe care au dus-o împotriva palestinienilor nativi de atunci.

Cu toate acestea, el a pus cea mai mare parte a accentului pe ceea ce făceau evreii în Statele Unite. Istoria și afacerile externe au fost un pic prea abstracte pentru o mare parte din publicul său. Taxele, corupția politică și judiciară, decăderea morală și socială, părtinirea mass-mediei de știri și divertisment controlate, stagnarea economică actuală – lucruri pe care telespectatorii săi le-au experimentat direct, dacă nu chiar le-au înțeles cu adevărat – au fost legate direct în predicile lui Saul de puterea exercitată în Statele Unite de tribul care l-a ucis pe Hristos. El și-a păstrat mesajul simplu și convingător, iar telespectatorii săi l-au luat la inimă. Numărul acestora a crescut de fapt, în ciuda faptului că programul său a fost abandonat de la multe posturi, pe măsură ce milioane de non-fundamentaliști s-au conectat din curiozitate în urma exploziei inițiale de denunțuri media ale lui Saul și apoi și-au chemat entuziasmați prietenii să se conecteze și ei când au gustat mesajul său. Când ratingurile Nielsen au fost publicate la mijlocul lunii octombrie, au arătat că numărul telespectatorilor lui Saul a crescut de la puțin sub nouă milioane în luna precedentă la aproape 12 milioane, în ciuda pierderii a 45% din posturile sale.

Frenezia evreilor nu cunoștea limite. Deși mass-media a rămas tăcută pe această temă, propriile publicații comunitare și organizaționale au fost isterice.

Rata șomajului în octombrie a urcat peste 17%. FBI a refuzat să dezvăluie cele mai recente cifre naționale privind criminalitatea, dar cifrele locale, acolo unde au fost publicate, au crescut foarte mult. Jafurile, spargerile și jafurile armate deveniseră amenințări atât de prezente în orașe, încât albi practic au părăsit străzile noaptea, lăsându-le bandelor minoritare și poliției. Cei a căror slujbă i-a forțat să iasă în timpul orelor de întineric au încercat să călătorească în grupuri, ținându-și ușile mașinilor încuiate și temându-se de o defecțiune, în timp ce se îngrijorau constant de securitatea caselor nepăzite pe care le părăsiseră. Magazinele care anterior rămâneau deschise noaptea se închideau acum strâns la amurg și coborau obloanele de oțel peste vitrinele lor. Oamenii care se ocupau cu instalarea obloanelor de oțel, a alarmelor, a șuruburilor, a barelor de ferestre și a altor dispozitive de securitate nu au mai avut niciodată atâta cerere.

Dezordinea civilă devenise, de asemenea, aproape un fapt cotidian, în ciuda măsurilor draconice ale guvernului de a o ține sub control. Marșurile și demonstrațiile frecvente pentru a protesta împotriva condițiilor economice s-au încheiat foarte des cu ciocniri cu poliția sau cu alte violențe. Grupuri de șomeri au ocupat clădirile vacante, iar expulzarea lor de către poliție a fost rareori realizată în mod pașnic.

Mini-revoltele rasiale au fost, de asemenea, un fenomen în creștere. Mulți albi care în trecut pur și simplu și-ar fi făcut bagajele și s-ar fi retras mai departe în suburbie când au ajuns față în față cu realitatea sumbră a vieții cu fratele de culoare nu mai aveau mijloacele necesare pentru a efectua o retragere; Ei au fost forțați să rămână pe poziții și să lupte. În ultima lună nu a existat nimic altceva de

amplarea revoltelor și arderilor din septembrie din Chicago, dar au existat o serie de confruntări rasiale mai mici.

În cele din urmă, terorismul politic autentic părea să revină în vogă. Bombardamentele asupra băncilor și clădirilor guvernamentale la o scară nemaivăzută de la începutul anilor 1970 s-au dezvoltat în ultimele săptămâni, cu o gamă uluitoare de organizații în stilul anilor 1960 care revendică credite și emit manifeste și ultimatumuri.

Fără îndoială, situația ar fi mult mai haotică fără eforturile Agenției pentru Securitate Publică, dar lui Oscar i s-a părut amuzant să contemple ritmul agitat al activității care era acum soarta lui Ryan. El s-a întrebat dacă Ryan credea cu adevărat că lucrurile ar putea fi păstrate până când economia se va îmbunătăți – dacă se va îmbunătăți.

Oscar tocmai pornise știrile târzii când Ryan a sunat. "Am una ușoară pentru tine de data asta, Yeager. Ai un creion și o hârtie la îndemână?"

"Sigur. Ce se întâmplă?"

"Trebuie să elimini un predicator TV pentru mine."

Oscar și-a simțit intestinalele agitându-se și conținutul lor transformându-se în lichid; știa exact înainte ca Ryan să vorbească din nou ce predicator TV vroia să fie ucis. A ascultat într-o tăcere amorțită în timp ce Ryan a continuat.

"Numele lui este Saul Rogers. Locuiește la 1202 South Glendale Street din Alexandria. El nu are gărzi de corp sau alte măsuri de securitate și este ușor de observat - un tip cu adevărat izbitor. Am lăsat un pachet de informații despre el, inclusiv o fotografie, la site-ul obișnuit. Ar trebui să-l ridici în seara asta. Treaba trebuie făcută imediat, înainte ca el să aibă șansa de a înregistra o altă predică. Și nu trebuie să vă faceți griji cătrebuie s-o faceți să pară un accident. Sunt atât de mulți oameni care vor ca acest tip să moară, încât poliția va fi ocupată în următorii cinci ani cu verificarea suspectilor".

Oscar și-a regăsit vocea și și-a bălbăit întrebarea: "Eu... Nu înțeleg. De ce vrei să omor un predicator? Ce legătură are asta cu securitatea națională?"

"O mulțime. În primul rând, el face o mare agitație; i-a înfuriat cu adevărat pe adevărații credincioși, crezând că el este purtătorul de cuvânt al lui Iisus. Mulți dintre ei scriu scrisori congresmenilor lor spunând că nu vor mai plăti impozite. Dacă cineva îi organizează, am putea avea o rebeliune fiscală pe mâinile noastre".

"Pentru numele lui Hristos, nu împuști oameni pentru asta! Dacă a făcut ceva ilegal – a incitat la o tulburare sau ceva de genul acesta – ai autoritatea de a-l aresta. Îl puteți reține fără cauțiune timp de șase luni sub noile puteri. Asta va pune capăt oricăror probleme pe care le provoacă."

"Aș putea să-l arestez, Yeager, dar nu vreau. Aș putea să-l acuz destul de ușor în conformitate cu recentul ordin executiv al președintelui, dar nu vreau să joc rolul unui dușman al lui Iisus. Omul are mult sprijin popular acolo și nu vreau ca tot acest sprijin să se întoarcă împotriva mea. În plus, există și alte motive pentru care trebuie să scăpăm de el".

"Ce motive?" A cerut Oscar.

"Dacă trebuie să știi, fiecare lider evreu de top din țară țipă după sângele său. Au pus multă presiune asupra președintelui pentru a-l reduce la tăcere. Depindem de acești tipi pentru a păstra lucrurile calme, pentru a nu încuraja dezordinea sau pentru a nu începe să critice guvernul în mass-media pe care o controlează".

"Evrei? Ce naiba? Ai schimbat tabăra, Ryan?"

Vocea lui Ryan a avut o margine dură când a răspuns: "Ascultă, Yeager, nu am timp

Explicați-vă totul. Credeți-mă pe cuvânt. Avem nevoie de cooperarea evreilor de vârf, ale căror interese coincid în acest moment cu cele ale guvernului și cu ale mele.

"Ei bine, cred că veți crede că sunt destul de dens și destul de încăpățânat", a răspuns Oscar, "dar mați convins mai devreme că întregul vostru joc a fost să-i flancați pe evrei și să-i împiedicați să preia totul. Acum se pare că primești ordine de la ei. Nu obiectez în mod special la uciderea oamenilor, a predicatorilor sau a altora, dar îmi place să am o rațiune pentru ceea ce fac. Îmi place să simt că este pentru o cauză nobilă, dacă știți ce vreau să spun."

"Mă enervez pe tine, Yeager. Nu primesc ordine de la evrei. Încerc să mențin ordinea în această țară blestemată în condiții foarte dificile. Evreii de la vârf sunt suficient de inteligenți pentru a înțelege că, dacă lăsăm această criză economică să ducă la dezordine generală, este posibil să existe o mare parte de vină aruncată asupra lor, cu o creștere mare a antisemitismului, poate chiar violență îndreptată împotriva evreilor.

Într-un fel, îi ținem de mingi acum; putem să-i facem să se comporte bine măcar o dată și să-i ținem pe ceilalți evrei la coadă pentru noi."

"Pentru ei înșiși, nu vrei să spui? Înțelegi la fel de bine ca mine, Ryan, că evreii trebuie să treacă printr-o perioadă de consolidare din când în când. Ei prosperă în mod obișnuit din dezordine; Ei creează dezordine în toate modurile posibile pentru a distruge o societate, astfel încât să o poată digera. Încă de la cel de-al Doilea Război Mondial au distrus societatea noastră, i-au șters simțul identității, i-au întors moravurile cu susul în jos, au pompat mereu otravă spirituală. Acum este timpul ca aceștia să se consolideze. Noile legi care iau libertățile civile sunt concepute pentru a bloca schimbările pe care le-au făcut, pentru a-i împiedica pe albi să le anuleze. Au nevoie de un om ca tine care să-i țină pe semenii ca mine în linie timp de o generație, până când ultima rezistență s-a stins și publicul va crede că noua configurație este modul în care ar trebui să fie lucrurile.

Vocea lui Ryan era înghețată acum și abia sub control: "Nu mă voi certa cu tine, Yeager. Ți-am spus ce vreau să se facă iar acum ar fi bine să o faci." Apoi, așa cum făcuse înainte, Ryan a cedat ușor și a reluat: "Cred că ar trebui să fii mândru de tine pentru că ai ajuns atât de departe în înțelegerea evreilor, după ce te-am făcut să începi. Dar nu face greșeala de a crede că știi totul. V-am spus cu mult timp în urmă că voi face ordine în această țară și asta fac. Nu urmăresc ordinea evreiască. Este ordinea mea. Nu sunt singurii oameni care trag sforile. Am o șansă bună să câștig dacă pot ține lucrurile împreună. În orice caz, nu are rost să plângi din cauza laptelui vărsat. Sigur, evreii au ruinat această țară. Dar faptul că trebuie să ne confruntăm acum este că este ruinată. Nu contează prea mult cine a făcut-o. Albi despre care credeți că sunt împiedicați de noile legi să îndrepte lucrurile din nou nu ar avea mai multe șanse să facă acest lucru decât au avut toți oamenii regelui cu Humpty Dumpty. Tot ce au putut face a fost să provoace haos total și nimic bun nu vine din haos. Cel puțin țin laolaltă ceea ce a mai rămas și ofer poporului american șansa de a suferi într-un mod ordonat și poate de a câștiga puțină coloană vertebrală din această experiență. Și, credeți-mă, dacă cineva va strecura un sac peste capetele evreilor în viitor, acela voi fi eu. Gândește-te, băiete: când îl pocnești pe acest escroc Rogers, evreii vor fi cei care vor fi de vină. I-a atacat în programul său și toată lumea va presupune că l-au ucis pentru a-l închide. Milioane de evanghelici care cred că este ceva special cu el îi vor urî pe evrei pentru uciderea gurului lor. După ce Oscar a închis, Adelaide, care auzise o parte din ceea ce îi spusese lui Ryan, a întreat cu îngrijorare: "Ce-i asta cu împușcarea oamenilor?" "Nimic, dragă. Doar o dispută retorică cu un coleg pe care îl cunosc." Oscar i-a găsit o scuză și a plecat în noapte pentru a recupera pachetul de informații. Avea nevoie de timp să se gândească și voia să știe exact ce informații avea Agenția despre Saul. Curând a descoperit că aceste informații erau minime: numele, adresa, locul și data nașterii, ocupația anterioară, descrierea fizică. Toate acestea erau pe un formular standard al Agenției, la care era atașată o fotografie luată din dosarele personale ale școlii unde lucrase Saul. De asemenea, exista o copie xerox a unui formular al personalului școlii pe care Saul o urmăsea cu ani în urmă. Dar în spațiul de pe formularul Agenției care cerea afilierea organizațională era scris cuvântul "necunoscut". Se pare că Agenția nu știa de apartenența lui Saul la Ligă. Oscar nu a dormit prea mult în acea noapte. Ultimul lucru pe care și-l dorea era o confruntare cu Ryan. Dacă ar fi refuzat să-l omoare pe Saul, probabil că Ryan ar fi fost dispus să riște ca un agent să o facă. Atunci nu numai că relația sa cu Ryan ar fi deteriorată iremediabil, dar propria sa viață ar fi în pericol. Mai mult, Agenția ar putea să-l investigheze mai departe pe Saul în pregătirea asasinatului și să descopere legătura cu Liga, care ar putea pune în pericol alte persoane. Situația era rea, rea, rea. Un lucru deosebit de îngrijorător a fost că nu era totul unilateral. Oscar nu putea spune că îl plăcea foarte mult pe Ryan, dar ajunsese să aibă un mare respect pentru acel om. Legate de ambiția pretoriană a lui Ryan erau niște idealuri autentice. Și în lupta împotriva evreilor

pentru a determina problema supraviețuirii rasiale, lui Oscar i s-a părut că are dreptate ca strategic să lupte pe mai multe fronturi.

Cu siguranță, Ryan era deja într-o poziție mult mai bună pentru a afecta rezultatul luptei decât a fost Liga, chiar dacă avea un obiectiv oarecum diferit în minte. De fapt, el se afla într-o poziție istorică, iar manipularea nesăbuită a acestui lucru părea cel mai rău tip de iresponsabilitate pentru Oscar. Situația generală, în afară de problema imediată a lui Saul, ar putea fi mult, mult mai rea cu altcineva decât Ryan ca șef pretorian.

Aceasta era una dintre fețele monedei. Cealaltă parte era că Oscar se simțea într-o armonie spirituală mult mai strânsă cu abordarea Ligii față de luptă decât cu cea a lui Ryan. Natura lui Oscar era de așa fel încât i se părea corect și natural să lupte așa cum luptau ei cu programul lui Saul, încercând să trezească și să reeduce cât mai mulți albi, să-i salveze pe toți cei care puteau fi salvați și apoi să-i înroleze în cauza comună a supraviețuirii rasiale; sau, în caz contrar, să ia armele și să lupte așa cum luptase înainte ca Ryan să-l prindă. Pur și simplu nu era la fel de pregătit ca Ryan să opteze pentru stază, să anuleze șansa de a curăța situația rasială și de a face un nou început. Dacă ar fi trebuit să aleagă între staza cezarismului lui Ryan și incertitudinea și fluxul războiului civil, ar alege-o pe cea din urmă.

Oscar a intrat în cele din urmă într-un somn tulbure în jurul orei trei dimineața. Adelaide l-a trezit la opt. După o ceașcă de cafea tare și fierbinte, o idee a început treptat să se formeze în mintea lui la masa de mic dejun. Să presupunem, credea el, că ar încena o tentativă de asasinat asupra lui Saul, o încercare nereușită, dar zgomotoasă. Acest lucru i-ar oferi lui Saul o scuză plauzibilă pentru a se înconjura brusc cu un ecran de securitate, iar publicitatea l-ar face mult mai periculos pentru ca Ryan să-l ucidă. Mai mult, l-ar scoate pe Oscar din cârlig – într-un fel. Nu i-a plăcut ideea de a pretinde că nu are o slujbă; l-a rănit mândria chiar și să o contempleze. Și s-ar putea să-l facă pe Ryan suspicios. Cel puțin ar eroda grav încrederea lui Ryan în el. Dar ar trebui să câștige ceva timp – suficient timp, poate, pentru ca Saul să-și continue programul până când iudeii vor reuși în cele din urmă să-i șantajeze toate posturile pentru a-l întrerupe.

După micul dejun, l-a sunat pe Harry și l-a rugat să-l sune pe Saul de pe un telefon cu plată și să folosească un pretext – fără a menționa numele lui Oscar – pentru a ajunge imediat la studioul de înregistrări. Oscar nu era îngrijorat că propriul său telefon va fi interceptat, deoarece ultimul lucru pe care Ryan îl dorea era ca altcineva din agenție să-l investigheze pe Oscar, dar se temea că telefonul lui Saul ar putea să nu fie în siguranță. A ajuns la studio înaintea oricărui dintre ceilalți și a început să planifice cum le va explica lucrurile lui Saul și Harry. Trebuia să le spună o parte din adevăr, dar nu era pregătit să le spună întregul adevăr.

El a început: "Ascultă, Saul, nu mă presa pentru detalii, dar se întâmplă să știu că există un contract pe tine. Există unii oameni care vor să fii ucis cât mai curând posibil. Va trebui să-i facem să se retragă puțin – sperăm că atâta timp cât te putem ține în direct – și cred că știu cum să fac asta."

Harry se uită atent la Oscar: "Hei, prietene, ai legături în Mafie?"

"Nu, deloc. Dar sunt conectat la o anumită viță de vie. Chiar nu pot spune mai mult decât atât.

Va trebui doar să mă crezi. Oamenii care au dat contractul pe Saul sunt oameni grei și sunt foarte serioși. Dar se tem și de publicitate. Ei vor acționa numai dacă cred că vina va cădea pe altcineva; Nu vor risca să fie învinovați ei înșiși. Saul are nevoie de două lucruri acum pentru a fi în siguranță. El are nevoie de cea mai bună forță de securitate pe care o putem cumpăra și are nevoie de multă publicitate cu privire la amenințarea la adresa vieții sale. Iată ce vom face.

"Harry, vei vorbi la telefon și vei alinia o echipă de securitate. Obțineți profesioniști, nu voluntari LoL. Cel puțin o duzină, așa că va exista întotdeauna un cuplu în casa lui Saul, un cuplu care să-l însoțească peste tot, cineva care să stea zi și noapte cu orice vehicul pe care îl va folosi, cineva care să doarmă în studio - și în orice alt loc în care el merge regulat. Aliniați-i astăzi, dar nu trebuie să se prezinte la muncă până mâine dimineață.

"Saul, astăzi îți vei face rutina zilnică ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat, iar în seara asta voi face un atentat la viața ta. Mai exact, îți voi arunca mașina în aer. Vreau ceva spectaculos și zgomotos, care să atragă cât mai multă atenție din partea mass-media.

"Să vedem, se întunecă până la șapte. Parcați oricare dintre mașinile dvs. pe care aveți cea mai mare asigurare în afara garajului dvs. în această seară, departe de casa dvs. și de orice altceva pe care nu doriți să îl deteriorați. La șapte voi atașa o bombă cu un detonator controlat prin radio pe partea inferioară. La șapte și treizeci de ani îi spui lui Emily că vei veni la studio timp de o oră pentru a verifica câteva elemente de recuzită pentru următoarea ta predică. Te urci în mașină, pornești motorul, aprinzi luminile, apoi îți amintești ceva ce ai uitat. Lasă motorul pornit și luminile aprinse și întoarce-te în casă cât de repede poți. Atunci voi apăsa butonul. Ai înțeles?"

Saul l-a privit îndoielnic. "Oscar, ești sigur că știi despre ce vorbești?"

Ryan nu a fost mulțumit. Oscar a executat planul pe care l-a prezentat lui Saul și Harry, folosind în mod deliberat o bombă mult mai mare decât era necesar. Nu numai că aruncase Mercedes-ul lui Saul în bucăți mutilate la cincizeci de metri distanță, dar spărsese geamuri în aproape fiecare casă pe o rază de două blocuri de casa lui Saul. Poliția și agenții FBI au venit la fața locului în câteva minute, iar ziarele și știrile de televiziune au fost pline de povești în dimineața următoare.

Saul, cu fața bandajată acolo unde fusese tăiată de sticla zburătoare, a explicat într-un interviu de știri de televiziune cum viața lui a fost cruțată în mod miraculos prin amintirea faptului că și-a lăsat Biblia în casă. "Am simțit prezența lui Iisus când am pornit mașina și am auzit o voce spunând: «Biblia ta, Saul». Dacă nu ar fi fost acel memento, aș fi fost suflat în bucăți." Apoi a adăugat: "Știu că susținătorii Israelului vor să mă reducă la tăcere. Ei șantajează toate stațiile care transportă predicile mele, amenințându-i că le falimentează dacă nu-și rup contractele cu mine. Nu mi-am dat seama că vor merge atât de departe pentru a mă face să tac. Știu că frica de evrei i-a redus la tăcere pe mulți alții care au vrut să aducă adevărul oamenilor, dar nu mă tem pentru că știu că Iisus îmi păzește viața și va folosi atâtea minuni câte va face în timp ce Îl slujesc.

Adevăratul miracol a fost că declarația lui Saul a ieșit necenzurată în programele de știri. "La naiba, Yeager, chiar l-ai ratat pe acesta!" Spuse Ryan caustic într-un apel în acea seară. "Îmi pare rău, Ryan. M-am gândit că ar putea plănui să-și folosească mașina noaptea trecută, când am văzut-o parcată în afara garajului său. Am fixat 15 kilograme de Tovex sub plăcile de podea cu un magnet. Aveam unul dintre acele detonatoare controlate prin radio pe care mi le-ai dat legat de el. Apoi m-am întors la mașina mea, care era parcată la aproximativ 200 de metri distanță pe stradă, și am așteptat. Când i-am văzut luminile aprinzându-se, am apăsat butonul. Din locul în care mă aflam, nu am putut vedea că a sărit din mașină și s-a întors în casă imediat după ce și-a aprins luminile. Chiar am încercat să fac o treabă bună, dar uneori se întâmplă și aceste lucruri."

"Ei bine, va trebui să încerci din nou, iar treaba va fi mult mai grea. Bastardul are paznici peste tot în jurul lui acum."

Oscar sperase că Ryan se va retrage în fața întregii publicități despre bombardament și îi va da timp să respire. Acesta a fost scopul său principal în organizarea bombardamentului. Își dorea foarte mult să evite o confruntare cu Ryan, iar când a auzit insistența lui Ryan de a merge mai departe, inima i s-a scufundat. Cu toate acestea, anticipase această eventualitate și se pregătise pentru ea.

"Orice ai spune. Va trebui doar să găsec un alt mod de a ajunge la el. Hei, ascultă: aproape că am uitat să-ți spun. Am găsit ceva foarte interesant în mașina lui Rogers. Când am verificat-o, am văzut o servietă pe bancheta din spate. Ușa era descuiată, așa că am aruncat o privire în servietă. Am luat un pachet de hârtii și le-am băgat în buzunar. Când am ajuns acasă m-am uitat prin ele și ghici ce: Rogers plănuiește să te lovească într-una din predicile sale. Are o grămadă de lucruri pe tine. Se pare că i-au parvenit de la FBI."

"Despre ce naiba vorbești, Yeager? Ce chestii?" Alarma era evidentă în vocea lui Ryan. "Hârtiile sunt jos în subsolul meu. Nu-mi amintesc totul din ele, dar erau mai multe.

FBI a făcut rapoarte de investigație despre încălcările drepturilor civile pe care Agenția dvs. le-ar fi comis în înăbușirea revoltelor negrilor din Washington și Chicago. Rogers avea trecut peste rapoarte ca un pieptene cu dinți fini, cu lucruri subliniate și note pe margine spunând: "Utilizați asta" și așa mai

departe. Se pare că primește informațiile de la cineva din FBI care vrea să te prindă. Îmi amintesc că o notă marginală spunea ceva de genul: "Vedeți-l din nou pe Thorstein joi la Hoover Building pentru mai multe detalii".

"Thorstein?"

"Thorstein, Thurstein, ceva de genul ăsta."

"Thonstein! Jules Thonstein! Nenorocitul ăla!" Ryan a explodat.

Ignoranța lui Oscar cu privire la ortografia și pronunția numelui a fost prefăcută. Știa destul de bine că Jules Thonstein era directorul Secției de racketi a Biroului. El și-a amintit că a văzut numele bărbatului în rapoartele de știri din momentul formării agenției; El a fost menționat ca un posibil candidat pentru a conduce noua organizație. Oscar calculase că doar acest fapt i-ar face pe cei doi rivali și calculase bine. Ryan a răspuns aproape exact așa cum credea Oscar.

"Bine, ascultă, Yeager. Trebuie să-mi aduci acele hârtii imediat. Nu pot risca să-i le fac să treacă prin altcineva. Mă duc la Capri, știi restaurantul ăla din Georgetown?"

"Da, am auzit de asta. Cred că știu unde este."

"Bine, voi fi acolo într-o jumătate de oră. Fii și tu acolo, cu toate acele hârtii. La exact 8:30 voi ajunge. Du-te în camera bărbaților. Intri la 8:25 și îmi dai hârtiile când intru."

"Nu, nu, Ryan. Dacă am de gând să te întâlnesc din nou, vreau să fie un loc unde să ne putem așeza și vorbi față în față timp de câteva minute. Dacă aceste hârtii sunt atât de importante pentru tine pe cât încep să cred că sunt, atunci poți găsi o modalitate de a renunța la gărzile tale de corp pentru o oră și de a ne întâlni cu mine unde putem vorbi în privat.

"La ce te-ai gândit? Nu crezi că mă vei șantaja, nu-i așa, Yeager?" Suspiciunea era grea în vocea lui Ryan.

"Acesta este ultimul lucru la care mă gândesc. Dar lucrurile s-au schimbat mult de când am format micul nostru parteneriat. Trebuie să clarific unele lucruri, astfel încât să știu exact care va fi relația noastră în viitor."

A făcut o pauză în timp ce Ryan a analizat problema, apoi a spus: "Bine, Yeager. Am o barcă la port, jos pe Maine Avenue. Știi unde este asta?"

"Da."

"Barca mea este în slotul K-2, unul mare, alb cu ornamente albastre. Nu ai cum să-l ratezi. Voi merge acolo acum. Tu vino la bord între 8:30 și 8:40 și vom vorbi pentru... Pot să-ți ofer o jumătate de oră. Bine?" "Da. Probabil că va fi suficient timp."

"Trebuie doar să vă asigurați că aduceți toate acele hârtii pe care le-ați găsit - toate."

Când Oscar a închis, a oftat. Ei bine, Ryan căzuse foarte bine în capcana lui. Aproape că și-a dorit să nu fi funcționat.

"Haide, Yeager." Ryan îi făcu semn lui Oscar în cabina spațioasă, dar slab luminată a „crucișătorului” său de 55 de picioare. Oscar a observat că porturile erau bine închise. Cu siguranță părea un loc ideal pentru întâlniri private.

În timp ce Oscar continua să cerceteze împrejurimile, a simțit că pistolul lui Ryan îl împinge din spate. "Ia-o ușor, Yeager. Nu știu exact la ce te gândești în seara asta și, așa cum ți-am mai spus, sunt un om atent."

Oscar s-a lăsat bătut cu măiestrie. Ryan a scos revolverul lui Oscar de la brâu, a finalizat căutarea, apoi a întrebat: "Bine, Yeager, unde sunt hârtiile?"

"Nu există hârtii."

"Nu încerca să mă mulgi, fiu de cățea!" Ryan era supărat acum.

Oscar s-a întors cu fața spre Ryan, ignorând arma din mâna celui lalt, și a spus: "Ți-am spus că vreau vorbesc cu tine, Ryan. Am inventat povestea despre găsirea documentelor în mașina lui Rogers doar pentru a vă convinge să vă întâlniți cu mine pentru câteva minute.

"Chiar îți place să trăiești periculos, Yeager. Ar trebui să te omor acum și să termin cu tine. M-ar face să mă simt bine. Ce te-a determinat să faci o cascatorie atât de proastă? Îți dai seama cât de ocupat sunt?"

"Da, sunt sigur că ești un om foarte ocupat", a răspuns Oscar. "Și sunt sigur că veți fi și mai ocupați în viitor, având în vedere modul în care merge această țară. Deci, este mai bine să clarificăm unele

lucruri acum, mai devreme decât mai târziu. Mi-am pus gâtul pentru tine, Ryan. Nu ai fi unde ești astăzi dacă nu ai fi avut parte de unele dintre slujbele pe care le-am făcut pentru tine. Poate vrei să fac altceva pentru tine mai târziu. Mi se pare că ai putea privi câteva minute de discuții liniștite din când în când ca pe un timp bine petrecut."

Ochii lui Ryan au fulgerat și nările i s-au aprins la afirmația că își datora poziția lui Oscar. "Ești prea mare pentru britch-urile tale, sonny", i-a răspuns el lui Oscar. "Nu ești altceva decât un băiat de serviciu blestemat și ai sta condamnat la moarte așteptând sucii chiar acum dacă nu aș fi decis să-ți păstrez pielea pentru lucruri mai bune. Sigur, știu totul despre bătălia pierdută din lipsa unui cui de potcoavă, dar ar fi bine să ții cont de faptul că nu ești singurul cui de potcoavă din jur."

După ce a eliberat puțin din abur, Ryan și-a schimbat tonul de la amenințător brusc și a întrebat: "Bine, la ce te gândești în seara asta?" I-a făcut semn lui Oscar spre un șezlong dintr-o parte a cabinei și s-a așezat în cealaltă parte, pe o canapea. Cinci metri și o măsuță de cafea îi separau pe cei doi bărbați. Ryan se uită la ceas și apoi își puse pistolul pe perna de lângă el, la îndemână.

"Este cu adevărat necesar ca Saul Rogers să fie ucis?" A început Oscar.

"Asta te deranjează? Nu vrei să termini lucrarea aceluia predicator? Ce s-a întâmplat, Yeager? Ai mai ucis predicatori înainte. Trebuie să fi fost o duzină dintre ei când ați aruncat în aer Comitetul Popular împotriva urii. Poate crezi că acest Rogers este într-adevăr purtătorul de cuvânt al lui Iisus, nu?"

"Haide, Ryan. Știi că nu sunt superstițios. Am văzut câteva dintre emisiunile lui Rogers. Eu... Uh, am primit niște casete de la un prieten care îi înregistrează predicile. Rogers spune lucruri care trebuie spuse. El este cu adevărat de partea noastră și poate face multe pentru a ajuta la neutralizarea evreilor. Pur și simplu nu văd de ce ar trebui să fie ucis. Nimeni altcineva nu întoarce atât de mulți americani obișnuiți împotriva evreilor ca el."

Ryan oftă și apoi își începu răspunsul pe un ton conciliant. "Uite, Yeager, dacă ar fi după mine, aș fi înclinat să-l las pe tip în pace, cel puțin pentru moment. Dacă adepții săi ar părea într-adevăr că ar putea crea probleme economice guvernului, i-aș distruge actul așa cum obișnuiam să o facem tot timpul în Birou. Aș strecura un infiltrat în operațiunea lui, un voluntar aparent cu ochi înstelați din Centura Bibliei care s-ar oferi să ajute la birou pentru aproape nici un salariu. Am găsi ceva pentru a-l face pe Rogers - nereguli în contabilitatea sa, conspirație pentru a incita la o dezordine, ceva. Și dacă nu găseam ceea ce aveam nevoie, îl găteam singuri. Apoi îl puneam pe omul nostru să meargă la polițiștii locali sau la Birou - nu la Agenție - și să se prefacă indignat de ceea ce descoperise. Am scos din afaceri o mulțime de organizații radicale în acest fel, atât de stânga, cât și de dreapta, în anii șaptezeci, și am putea face asta și lui Rogers. Și am putea să o facem în așa fel încât nici măcar să nu primească căldură de la adepții lui."

"Dar, vedeți, nu sunt singurul care este îngrijorat de agitația pe care o face Rogers. Dacă îl las să continue să-i lovească pe evrei, ei vor începe să riposteze. Vor începe să balanseze barca din nou, iar eu nu pot lăsa să se întâmple asta. În acest moment, cei inteligenți, cei de la vârf, știu că este în interesul lor ca guvernul să poată ține lucrurile sub control, să mențină ordinea. Și, credeți-mă, ei sunt singurii oameni care îi pot ține la coadă pe toți ceilalți evrei, a căror înclinație naturală este să facă probleme. Dacă evreii de top sunt convinși că guvernul - că eu - îi va proteja de oameni ca Rogers, ei vor rămâne la coadă și îi vor ține și pe frații lor mai sălbatici la coadă. Mai mult decât atât, mă vor ajuta să țin publicul larg în linie. Ați observat cât de calm au luat șefii mass-media măsurile mele de pacificare atunci când negrii au ieșit din linie? Aceasta nu este o supraveghere din partea lor; Este o politică calculată. Cu câțiva ani în urmă, toți ar fi strigat - crime sângeroase dacă guvernul ar fi devenit dur cu prețioșii lor negri. Și dacă acum le vine ideea că nu pot sau nu vreau să-i protejiez pe ei și interesele lor, tot iadul se va dezlănțui. Vor avea probleme fără sfârșit: revolte, greve, demonstrații, totul pentru a menține majoritatea albă în afara echilibrului, totul pentru a împiedica oameni ca adepții lui Rogers să se organizeze și să înceapă să aibă o anumită influență asupra opiniei publice mai largi și a politicilor guvernamentale. Înțelegeți?"

"Înțeleg toate astea foarte bine, Ryan. Chiar înțeleg de ce ai optat pentru asasinat în loc de o înscenare. O înscenare ar putea dura câteva luni, iar dacă Rogers rămâne în direct atât de mult timp, poziția evreilor va fi fost grav periclitată.

Ryan l-a întrerupt: "Ai dreptate, o înscenare ar dura prea mult. Acest lucru trebuie rezolvat în cel mult câteva zile."

Oscar a reluat: "După cum spuneam, dacă îl lași pe Rogers în pace, există șanse mari ca el să-i neutralizeze pe evrei pentru tine, astfel încât capacitatea lor de a face probleme să fie redusă substanțial. De ce nu..."

Îl întrerupse din nou Ryan. "O șansă bună nu este suficientă, Yeager. Și chiar dacă ar întoarce majoritatea poporului împotriva evreilor – ceea ce nu va face; va fi poate cel mult 20 sau 30%; există prea mulți oameni în această țară ale căror interese sunt legate de cele ale evreilor: creștinii mainstream, feministele, queers, o mulțime de capitaliști mari – dar chiar dacă ar întoarce o majoritate împotriva lor, ei ar fi capabili să facă tot felul de probleme.

"Probleme pe care tu și Agenția nu le-ai putea gestiona?"

"Al naibii de bine! Uite, mă pot ocupa de crima organizată; cu poliția secretă israeliană, acum că le-am redus ca dimensiune, cu ajutorul tău mult apreciat; cu revoltați negri; și cu teroriști politici de tot felul, fie individual, fie în grupuri. Dar nu pot lua întreaga țară dintr-o dată. Cel puțin, nu sunt pregătit să fac asta încă. Publicul larg trebuie să fie mai mult sau mai puțin liniștit, mai mult sau mai puțin în linie. Și mass-media este cea care face asta. Sunt telenovelele și comediile de situație și emisiunile de jocuri și jocurile cu mingea și comentarii lor preferați de știri. Atâta timp cât mass-media le spune că ar trebui să suporte dificultățile economice actuale fără să se plângă, asta vor face cei mai mulți dintre ei. Dar dacă mass-media începe să le spună că sunt înșelați și că ar trebui să înceapă să facă tam-tam, va fi iadulpe pământ. Și nu pot face nimic în legătură cu asta. Ce credeți că s-ar întâmpla dacă aș începe să-i adun pe toți evreii din mass-media de știri și divertisment? Vă voi spune ce s-ar întâmpla. Nu ar mai rămâne nicio mass-media de știri și divertisment. Nu am cum să-i înlocuiesc pe toți acei editori evrei și editori și scenariști și regizori și manageri de programe și producători – în nici un caz. Întreaga industrie este plină de ei, la toate nivelurile, și ar dura ani de zile pentru a-i înlocui cu neamuri. Mașina s-ar opri. Ecranele televizoarelor ar deveni goale. Băștinașii ar deveni foarte neliniștiți. Nu-mi place mai mult decât ție, dar eu sunt dispus să mă confrunt cu fapte și se pare că tu nu poți. Și adevărul este că, la bine și la rău, mass-media controlează marea majoritate a oamenilor din această țară. Ei le spun ce să gândească și cum să se comporte și, în cea mai mare parte, asta fac oamenii. În acest moment este spre bine. Nu vreau să se înrăutățească."

Oscar s-a uitat atent la Ryan pentru o clipă înainte de a răspunde: "Crezi că este spre bine ca evreii care controlează mass-media, în timp ce spun publicului să rânjească și să-și suporte greutățile economice, le spun și să rânjească și să suporte amestecul rasial, potopul necontrolat de imigranți non-albi peste granițele noastre, convertirea continuă a Americii într-o mahala din lumea a treia? Credeți că este spre bine faptul că elevii americani continuă să primească o versiune falsificată a istoriei și continuă să fie educați într-un mod care este calculat pentru a suprima orice sentiment de identitate rasială sau mândrie rasială? Că publicul larg primește o doză tot mai mare de prostii despre "Holocaust" și povești false despre atrocități menite să devieze orice vină pentru circumstanțele actuale de la evrei? Că propaganda pro-Israel este mai răspândită ca niciodată?"

S-a oprit doar o secundă, apoi a continuat: "Nu vezi, Ryan, că ceea ce fac evreii este să ne blocheze în setul actual de tendințe și că nu putem și nu trebuie să tolerăm asta? În schimbul faptului că vă ajută să mențineți ordinea, ei mențin tendințele care, cu siguranță, și nu foarte încet, ne vor distruge rasa. Chiar asta vrei?"

"Știi că nu asta, Yeager. Dar la naiba, omule, nu poți înțelege că ceea ce vreau eu sau tu este irelevant? Trebuie să ne ocupăm de fapte, nu de dorințe și vise cu ochii deschiși. Și adevărul este că avem doar două opțiuni. Am putea fie să continuăm să ne încurcăm pe drumul pe care am fost, într-un mod bun, democratic, vechi, lăsând totul să se înrăutățească și mai rău, în timp ce toată lumea din guvern este atentă să evite să facă ceva pentru care ar putea fi nevoit să-și asume vina. Atunci am avea încă toate relele pe care tocmai le-ai menționat și ar exista și o prăbușire generală a ordinii și a moralului public.

Sau putem face ceea ce fac eu acum, adică să dăm cu piciorul suficient de tare pentru a împiedica elementele nelegiuite să scape de sub control, în timp ce oamenii ca întreg învață disciplina sacrificiului și a ascultării. S-ar putea ca țara să se prăbușească, dar atâta timp cât conduc Agenția, aceasta va coborî într-o manieră ordonată și disciplinată".

Ryan chicoti și apoi începu din nou înainte ca Oscar să poată da o replică. "De fapt, eu nu cred că va fi pe jumătate atât de rău pe cât vă imaginați. Evreii ar putea crede că ne blochează singuri într-un control permanent, dar eu am alte gânduri. Permiteți-mi să vă spun cum este din punctul de vedere al băieților mari, cei din vârful structurii puterii, oameni precum senatorul Herman și președintele. Chiar acum sunt foarte îngrijorați. Ei primesc feedback constant cu privire la starea de spirit a publicului din sondajele de opinie pe care le continuă tot timpul. Ei știu că publicul este aproape complet nemulțumit de guvern, că oamenii nu-i plac cu adevărat sau nu au încredere în nimeni, nici în autoritate și că stabilitatea civilă actuală este foarte precară. Ei știu că aproape orice ar putea distruge această stabilitate. Ei știu că ei înșiși au relativ puțin control asupra situației. Ei știu că doar două forțe țin lucrurile împreună și își protejează propriile măgării fără valoare: evreii cu mass-media lor, care țin publicul larg mai mult sau mai puțin anesteziat; și eu, care sunt gata, dispus și capabil să dau afară pipi din oricine încearcă să supere căruciorul de mere. Așa că ne ling ambele funduri acum. Evreii primesc mai mulți bani și arme pentru Israel și mai multe legi "anti-ură" care restricționează pe oricine ar putea fi înclinat să-i arate cu degetul. Și mi se dă practic mână liberă în tratarea elementelor antiguvernamentale".

Ryan s-a aplecat spre Oscar și a trecut la un ton conspirativ. "Și acum te voi lăsa să intri într-un secret, Yeager. Foarte curând, mâna mea liberă va fi mult mai puternică decât este acum. Băieților mari nu le place să fie ținuți într-o stare continuă de anxietate. Nu le place să continue să lingă fundul evreilor și mă întreb când ticăloșii îi vor înjunghia pe la spate. Nici lor nu le place să fie atât de dependenți de mine, dar cel puțin au încredere în mine puțin mai mult decât au încredere în evrei. Ar vrea să schimbe balanța lucrurilor mai mult spre mine și mai departe de evrei. Ei ar dori ca stabilitatea să depindă mai mult de puterile mele polițienești și mai puțin de capacitatea evreilor de a manipula starea de spirit a publicului. Sunt îngrijorați ca naiba de alegerile care vor avea loc anul viitor, pentru că sunt prea multe lucruri care ar putea scăpa de sub control. În special, sunt prea mulți dintre colegii lor care vor face orice, inclusiv să balanseze barca, pentru a fi realeși. Evreii așteaptă cu nerăbdare alegerile, gândindu-se că vor aduce și mai multe creaturi proprii și vor schimba balanța spre ei înșiși. Dar rămâne doar între mine și tine; s-ar putea să nu fie alegeri."

"Ce înseamnă asta? Cu siguranță ar exista probleme mult mai grave pentru guvern dacă ar încerca să anuleze alegerile. Mass-media ar declanșa iadul."

"Chiar acum ar face-o. Dar nu peste șase luni. Nu după ce am înăbușit insurecția."

"Ce insurecție?"

"Cel a cărui dezvoltare am monitorizat-o foarte atent în ultimele două luni. Noi, vorbesc despre "public" și despre modul în care evreii îl au sub control, dar adevărul este că există multe facțiuni neliniștite care au propriile lor agende: revanșarii latini, care doresc să ia sud-vestul de la gringos și să se alăture Mexicului; mulți dintre fundamentalistii creștini, cum ar fi cei care sunt manipulați de Rogers acum; supremațistii albi, care vor să ucidă minoritățile; naționalistii negri, care ar dori să facă același lucru majorității albe; și multe altele. Ei bine, cândva în următoarele câteva săptămâni – probabil luna viitoare – naționalistii negri vor organiza o revoltă coordonată în toată țara, iar eu o voi zdrobi. Dar înainte de a face acest lucru, va face destule daune și va speria îndeajuns de suficienți oameni, astfel încât publicul să fie fericit pentru pace cu orice preț. O parte din acest preț e că nu vor mai fi alegeri, deși prietenii noștri evrei nu știu încă acest lucru."

"Știu despre revoltă?"

"Nu chiar. Nu detaliile. Ceea ce știu este că mulți lideri negri plănuiesc ceva. Ei nu au sursele de informare în comunitatea neagră pe care le am eu. Am fost implicat în planificarea acestui lucru de la început, împingându-l în direcția corectă din când în când, ajutându-l atunci când este necesar - toate fără ca negrii să-și dea seama, desigur. Ceea ce știu evreii este că există mult mai multă ostilitate față de ei în rândul liderilor negri – mă refer la adevărații lideri, naționalistii negri, nu unchiul Tom pe care evreii l-au înființat pentru a-și servi propriile interese – decât există în rândul oricărui alt segment al populației și sunt îngrijorați de asta. Liderii negri înțeleg cu toții dominația evreiască a mass-mediei –

ceea ce majoritatea albilor nu și-au dat seama înainte ca Rogers să înceapă să le spună – și sunt foarte supărați că mass-media nu a făcut tam-tam când am reprimat revoltele din Washington, Chicago, Miami și alte câteva locuri. Ei au predicat masele negre de ani de zile că aparenta simpatie evreiască pentru negri este în întregime egoistă, că evreii vor renunța la ei ori de câte ori se potrivește scopului lor, iar acum masele negre cred asta. Ei vor ataca evreii și afacerile evreiești cu o răzbunare atunci când vor începe împușcăturile și incendierea luna viitoare. Așa că nu voi avea nicio interferență despre care să vorbesc din partea mass-mediei atunci când voi șterge mișcarea naționalistă neagră odată pentru totdeauna. Mă aștept ca luptele să dureze ceva timp, iar președintele va declara stare de urgență, va suspenda multe libertăți civile și va amâna alegerile pe termen nelimitat. Când praful se va așeza, evreii își vor da seama că și-au pierdut șansa de a schimba lucrurile în favoarea lor, dar vor fi suficient de fericiți să fie încă în viață încât vor continua să sprijine guvernul.

"Ryan, încă nu văd cum asta va îmbunătăți situația. Naționaliștii negri nu sunt cei care ar trebui să ne îngrijoreze. Negrii îmblânziți, asimilaționiștii, amestecătorii de rase, cei care vor să se căsătorească și să devină cât mai asemănători albilor sunt adevărata amenințare pentru rasă. Dacă îi scoți pe naționaliști din afaceri, atunci nu va mai rămâne nicio forță separatistă, nicio sursă de sentiment separatist în comunitatea neagră. Cu siguranță nu vrem asta. Iar evreii vor continua să controleze mass-media, pompându-și încă otrava în mințile și inimile populației albe.

"Nu trebuia să fi auzit ceea ce tocmai am spus, Yeager: alegerile vor fi amânate pe termen nelimitat. Ai înțeles? Gata cu alegerile. Acesta va fi cel mai nenorocit lucru care i s-a întâmplat vreodată acestei țări."

"Ei bine, cu siguranță nu sunt un susținător al democrației. Dar țara va avea în continuare o grămadă de criminali care o conduc. Grupul din Congres, Casa Albă și tribunalele, este acum la fel de rău ca o bandă de escroci care jefuiesc prada. Nu văd cum mai multe alegeri ar putea înrăutăți lucrurile".

"Pierzi din vedere ideea, Yeager. Două puncte, de fapt. În primul rând, nu este vorba doar de faptul că nu vom mai schimba escroci de la vârf la fiecare câțiva ani; Vom schimba întregul sistem. Vom elimina ciclul de patru ani, vechiul joc al cochiliei de a comuta înainte și înapoi între republicani și democrați. Vom avea o șansă la stabilitate reală. Vom scăpa de iresponsabilitatea, risipa și proasta gestionare care apar atunci când oamenii care conduc guvernul nu pot gândi și planifica mai departe de următoarele alegeri. Și în al doilea rând, nu gașca actuală va conduce lucrurile – nu chiar. Voi fi eu."

"Cum îți dai seama, Ryan?"

Ryan a răspuns cu o altă întrebare: "Care este părerea dumneavoastră despre președintele Hedges? Ce fel de om crezi că este?"

"Ei bine, cred că ar trebui să știți asta mai bine decât mine. L-am văzut doar la televizor. Impresia mea este că este un tip destul de superficial, fără prea mult caracter."

"L-ai judecat bine. Este un actor blestemat, nimic mai mult. Este absolut gol. Nimic în interiorul lui, deloc. Totul este la suprafață. Omul nici măcar nu este interesat de putere. Tot ce îi pasă este aparența puterii, capcanele puterii. Îi place să pară o mare lovitură, cu toată deferența, atenția, avantajele, ideea de a fi liderul națiunii. Și face un act destul de bun de a fi președinte, dar în realitate cabinetul îi conduce administrația. Singurul lucru bun pe care îl pot spune despre acest bărbat este că este suficient de inteligent pentru a-și cunoaște propriile limitări și nici măcar nu încearcă să stabilească o politică.

"Oamenii din Cabinet nu sunt administratori răi, majoritatea, dar există doar unul dintre ei în afară de mine care are mingi".

"Hemmings, secretarul de stat?"

"Exact. Tivuri. E un mic ticălos dur. Și, desigur, el este în întregime omul evreilor. El conduce Departamentul de Stat ca și cum ar fi la Tel Aviv în loc de Washington. Dar am aflat în sfârșit de ce este omul evreilor. Am aflat ce au despre ticălos și cred că voi putea să-l țin sub control. Dacă nu pot, atunci voi aranja ca un naționalist negru să-l doboare. Sau poate te voi pune să o faci. Dar, într-un fel sau altul, eu voi fi cel care va lua deciziile."

Oscar se uită o clipă la celălalt bărbat, apoi clătină din cap. "Ryan, nu știu ce a trebuit să bei la cină în seara asta. Pur și simplu nu ai sens. Știi că nu poți conduce țara de unul singur. Poate peste 20 de ani ai putea, dacă ți-ai petrece tot acest timp construindu-ți mașinăria de control. Dar acum, așa cum ai

recunoscut acum câteva minute, nu aveți nimic care să ia locul mass-media. Evreii ar putea să tragă apa peste tine oricând aveau chef. Nu poți conduce decât după bunul lor plac."

"Și pot supraviețui doar cu mine."

"Cu alte cuvinte, va trebui să ai o alianță cu ei. Va trebui să faci înțelegeri cu ei: ei împiedică oile să devină prea agitate și revoltate împotriva ta, iar tu le lași să continue să-și răspândească otrava.

"Nu este chiar atât de simplu, Yeager. Voi avea un rol de jucat și în menținerea oilor în linie. Mi-am făcut propriile sondaje de opinie publică și nu sunt lipsit de o circumscripție electorală. De fapt, între clasa muncitoare albă și clasa de mijloc, sunt cel mai popular om din guvern în prezent. Am păstrat un profil destul de scăzut pentru a evita gelozia, dar când negrii își vor face treaba luna viitoare, nu voi fi chiar atât de bădăran. Și când totul se va termina, nu voi fi un șef din umbră al poliției secrete din spatele scenei; Voi avea expunere publică în mod regulat. Voi vorbi cu oamenii. Știu că evreii vor căuta o oportunitate de a-mi strecura un cuțit în spate, dar nu intenționez să le ofer una. Otrava cu care îi vor hrăni pe oameni nu va fi mai rea decât cea cu care îi hrănesc acum. Și voi lucra la construirea celui mecanism pe care l-ați menționat. Deci, vedeți, orice înțelegere pe care sunt forțat să o fac cu evreii acum nu trebuie să fie permanentă. În 15 sau 20 de ani voi putea schimba balanța mult în favoarea mea."

Oscar clătină din nou din cap. "Ei bine, Ryan, există anumite caracteristici atractive ale planului tău. Dacă aș fi în locul tău, aș fi puțin mai îngrijorat decât pari tu să-i faci pe evrei să se comporte ca ei înșiși. Dar, în afară de asta, cred că nu mă pot gândi la altceva pe care îl cunosc care să fie mai calificat să vă scoată schema și apoi să țină lucrurile sub control decât sunteți voi.

Oscar s-a oprit, s-a aplecat pe spate în scaun, și-a întins membrele pentru o clipă, apoi a continuat: "Problema este că pur și simplu nu pot merge pentru niciun scenariu care implică menținerea situației rasiale actuale și a controlului actual al mass-mediei evreiești. Puteți obține stabilitate. S-ar putea să aveți un guvern mai puternic, mai lin. Dar guvernul nu este un scop în sine. Rasa este cea care contează. Este misiunea rasei de a se îmbunătăți, de a da naștere unui tip superior de ființă umană, ceea ce este important. Guvernul ar trebui să existe doar pentru a servi acestui scop. Stabilitatea este de dorit numai atunci când servește acestui scop. Și nu văd că acest scop este servit deloc în viziunea ta asupra viitorului. De ce nu putem lupta împotriva evreilor? De ce nu-l putem lăsa pe Rogers să continue să-și transmită mesajul oamenilor? De ce nu putem ridica conștiința oamenilor albi, sau cel puțin a unei părți considerabile dintre ei, și apoi să-i trimitem pe evrei în iad? Deci, ce se întâmplă dacă nu există televizor pentru o vreme? Deci, ce se întâmplă dacă lumea se revoltă atunci când ecranele devin goale? Continuați cu revolta negrilor dacă doriți, dar apoi folosiți sprijinul public pe care îl câștigați atunci când îi doborâți pe negri pentru a scăpa de evrei, indiferent de costuri. Lasă-l pe Rogers să continue să construiască sprijin pentru această mișcare. Atunci te pot sprijini pe deplin."

Ryan, la rândul său, a clătinat din cap și apoi a răspuns: "Trebuie să mărturisesc, Yeager, că există anumite aspecte ale propriei tale viziuni care mă atrag. Este o viziune romantică. Dar am încetat să mai fiu un romantic și am devenit realist în momentul în care am trecut prin pubertate. Cred că nu ai făcut încă această tranziție."

Ryan a chicotit la lovitura verbală pe care a făcut-o, apoi a devenit serios și a continuat: "Dacă ați fi făcut un studiu serios al istoriei, așa cum l-am făcut eu, ați fi recunoscut anumite fapte foarte generale ale vieții sau poate ar trebui să spun anumite fapte generale ale dezvoltării istorice. Istoria are inerție. Orice evoluție istorică, cum ar fi cea prin care am trecut în această țară, care s-a schimbat în acest secol, de la o națiune creștină în esență omogenă, albă, destul de conștientă de moștenirea sa europeană, la o gloată eterogenă, multirasială, poliglotă, heterodoxă, condusă de evrei și politicieni-avocați necinstiți în alianță cu evreii, are o inerție enormă. Se mișcă tectonic, ca o placă crustală în pământ. Și-a construit mișcarea pe o perioadă lungă de timp. Această mișcare este condusă de forțe istorice. Pur și simplu nu există nici o întoarcere a unei astfel de evoluții. Cel mai mult se poate spera să se înțeleagă dinamica sa și să învețe cum să se adapteze cel mai bine la ea. Asta intenționez să fac. Tu, pe de altă parte, vrei să ignori legile istoriei și să ataci frontal toate forțele care te poartă

America în direcția în care merge. În special, doriți să-i abordați direct pe evrei. Nu poți câștiga așa." "Nu știi despre «legile istoriei» tale, Ryan. Sunt sigur că putregaiul pe care îl putem vedea peste tot în jurul nostru are rădăcini foarte adânci, dar nu sunt convins că trebuie să stăm deoparte și să fim observatori în timp ce rasa se duce pe apa sâmbetei. Înclin să fiu de acord cu tine că procesul de descompunere a mers prea departe pentru a fi inversat, dar există încă o mulțime de material uman solid rămas de salvat. Cred că există modalități de a efectua cu succes o operațiune de salvare. Ai putea, de exemplu, să lași rebeliunea negrilor să aibă loc așa cum a fost planificat, dar apoi să folosești Agenția pentru a lichida conducerea evreiască, controlorii mass-media evrei și oamenii de bani, în timpul confuziei generale cauzate de rebeliune. Rebeliunea ar servi ca un mare stimulent pentru conștiința albă și am putea organiza elementele salvabile într-o forță eficientă pentru a tăia restul putregaiului și a-l izola. Ecranele televizoarelor ar putea deveni goale, iar orașele ar putea arde. Cu cât mai multe revolte ale gloatei, cu atât mai bine. La sfârșitul unui an ar trebui să avem o separare destul de clară a elementelor și am putea începe reconstrucția chiar și în timp ce finalizăm eliminarea materialului putred.

"Visezi din nou, Yeager. Ai o imagine idealizată a omului alb în capul tău. Este o imagine a ceea ce crezi că ar trebui să fie omul alb, nu ceea ce este el cu adevărat, nu ceea ce a devenit de fapt. Vă imaginați că atunci când negrii se vor ridica și vor începe să ardă în masă, să jefuiască, să violeze și să ucidă, sute de mii dintre acești bărbați albi eroici care există în mintea voastră se vor materializa, împreună cu femeile lor eroice, și îi veți organiza într-o forță disciplinată pentru curățarea evreilor, a queerilor, a feministelor, a liberalilor iubitori de negri, a politicienilor și a celorlalți trădători de rasă, creștinii cu nuci, spicii, gooks, capetele de prosop și ce a mai rămas din negri după ce le-am zdrobit rebeliunea. Dar nu se va întâmpla, Yeager. Este doar un vis.

"Doar pentru că tu și cu mine avem mingile și înclinația de a ne alătura unei astfel de lupte nu înseamnă că altcineva o va face. Suntem unici. Nu au mai rămas alții ca noi în această epocă degenerată. Ai ajunge să ai câteva sute de voluntari albi și i-ai găsi imposibil de disciplinat. Restul ar sta acasă așteptând ca televizoarele lor să se întoarcă și să le spună ce să gândească, alergând cu negrii și alăturându-se jafurilor și violurilor, sau rugându-se ca Iisus să-i salveze. Înțelegeți?"

"Ceea ce aveți în minte nu va funcționa. Albii sunt prea departe. Ei nu înțeleg disciplina, sacrificiul, unirea pentru un scop comun. Sunt prea slabi, prea timizi, prea răsfățați, prea egoiști, prea indisciplinați. Legiunile SS ale lui Hitler au fost ultima forță albă de pe pământ care a avut șansa de a face ceea ce vrei să faci și pur și simplu nu au fost suficiente pentru a reuși. Gloata i-a sufocat cu numere mari. Și gâlceava te-ar sufoca de o mie de ori mai repede. Credeți că Agenția mea este singura forță armată din această țară? Armata ar fi chemată împotriva ta și te-ar sufoca, indiferent cât de mare ar fi calitatea ta rasială sau cât de mult ți-ai îmbunătățit disciplina."

Era liniște în cabină în timp ce cei doi bărbați se uitau unul la celălalt. În cele din urmă, Ryan se uită în jos la ceas, iar Oscar vorbește, cu vocea plină de emoție. "Fără îndoială, există mult adevăr în ceea ce spui. Fără îndoială, ne-am confruntat cu o luptă disperată și riscantă. Dar trebuie să ne hazardăm, Ryan. Trebuie să întrerupem tendințele actuale. Trebuie cel puțin să le oferim oamenilor noștri șansa de a se salva și de a o lua de la capăt. Nu ne putem permite să fim blocați într-o nouă stază, evreii continuând să controleze mass-media. Acest lucru ar fi inevitabil letal. Ordinea și stabilitatea sunt lucruri bune, atunci când situația este progresivă, când un popor este impregnat de un spirit constructiv își construiește un viitor mai bun pentru descendenții săi. Dar când situația este regresivă, atunci ordinea și stabilitatea devin dușmanii vieții, dușmanii adevăratului progres.

Ryan pufni nerăbdător în timp ce răspunde. "Îți voi spune ce trebuie să facem, Yeager. Trebuie să punem capăt acestei dezbateri inutile acum. Am pierdut mai mult de o oră cu tine în seara asta. Ar fi bine să-ți uiți visul și să accepți faptul că va fi ordine în această țară. Puteți face parte din această ordine sau nu. Dacă vrei să faci parte din ea, atunci vei scăpa de Rogers pentru mine pronto, fără alte derapaje. Dacă nu vrei să faci parte din ea, pot rezolva asta pentru tine chiar acum."

Ryan aruncă o privire spre dreapta lui și întinse mâna după pistolul de pe perna de lângă el. În acel moment, Oscar a strâns cu putere clema de buzunar a stiloului pe care îl scosese din buzunarul cămășii

cu câteva minute în urmă și cu care se jucase în timp ce cei doi bărbați vorbeau. S-a auzit un sunet slab și un flux subțire de lichid a țâșnit din capătul stiloului, flux îndreptat direct spre Ryan, deviind într-un con îngust de ceață pe măsură ce se apropia de țintă. Ryan a găfăit, a emis un sunet strangulat și s-a împiedicat la jumătatea drumului în picioare, deranjând măsura de cafea.

În timp ce Ryan, orbit momentan de gazele lacrimogene, băjbâia pe canapea după pistol, sufocându-se și găfăind pentru o respirație, Oscar a izbucnit. L-a dat la o parte pe Ryan și a apucat pistolul, apoi s-a învărtit și a tras două focuri rapide în timp ce celălalt bărbat se îndrepta spre el. Ryan și-a strâns secțiunea mediană, a gemut o dată și a căzut la podea. Oscar a îngenuncheat lângă el și i-a simțit pulsul. Ryan era încă în viață.

"Îmi pare rău pentru asta, Ryan. Chiar uram să o fac. Mi-am dorit foarte mult să continui să lucrez cu tine. Cred că am fi avut o șansă mult mai bună dacă ați fi condus Agenția, dacă ați fi putut să vă schimbați prioritățile și să puneți rasa înaintea ordinii."

"Atunci de ce?" Ryan rănit mortal găfâi slab.

Oscar s-a gândit un minut înainte de a răspunde. "Cred că, în spatele tuturor argumentelor despre ceea ce este realist și ceea ce nu este, am făcut-o pentru fiica de 14 ani a aceluia Klansman despre care mi-ai spus, Ryan. Oscar s-a ridicat în picioare, a îndreptat pistolul cu grijă spre spatele capului lui Ryan și i-a administrat lovitura de grație. Apoi și-a luat propriul pistol și s-a strecurat în noapte.

Înscenarea tentativei de asasinare a lui Saul a avut consecințe întâmplătoare. Două zile mai târziu – în dimineața de după ce Oscar l-a ucis pe Ryan – FBI a anunțat arestarea liderului și a altor trei membri ai Ligii Sioniste de Apărare și i-a acuzat de conspirație în bombardarea mașinii lui Saul.

Se pare că grupul militant evreiesc vorbea de câteva săptămâni despre uciderea lui Saul, iar un informator din grup raportase discuțiile la FBI. Dacă discuțiile membrilor despre asasinat au fost serioase sau nu, este greu de spus cu certitudine, dar grupul avea un istoric de violență care a inclus o serie de bombardamente asupra persoanelor care au vorbit împotriva sprijinului SUA pentru Israel. O percheziție a casei liderului a scos la iveală o mare ascunzătoare de explozibili și arme ilegale, ceea ce a fost suficient pentru a convinge FBI-ul de responsabilitatea grupului pentru atentatul la viața lui Saul.

În acea seară, plină cu știrile despre rapoarte despre arestările evreilor și cererile de răzbunare ale adeptilor fundamentaliști ai lui Saul, corpul lui Ryan a fost găsit pe iahtul său. Deși nu a existat nici cel mai mic indiciu al implicării evreiești în moartea lui Ryan, momentul a fost nefericit pentru evrei. Șeful agenției fusese deosebit de popular printre elementele legii și ordinii care alcătuiau o parte considerabilă dintre urmașii lui Saul, iar zvonurile că iudeii l-au ucis erau irepresibile. Sinagogile au fost arse, iar magazinele universale evreiești au fost jefuite într-o duzină de ore din Centura Bibliei.

Un alt efect al acestor zvonuri a fost alegerea de către președinte a unui gentil ca succesori al lui Ryan, în ciuda lobby-ului puternic din culise pentru ca postul să meargă la un evreu. Hedges și consilierii săi se temeau că numirea candidatului evreilor, Sherman Davidson, ar confirma zvonurile din multe minți și va întoarce mânia adeptilor lui Saul împotriva administrației Hedges. Așa că noul șef al agenției era George Carruthers, care fusese secundul lui Ryan. Carruthers era un excelent administrator, un diplomat și negociator abil, dar îi lipseau calitățile pretoriene ale lui Ryan. Obiceiul său era să acționeze numai după o deliberare atentă și consultări prelungite cu comitetele consultative, niciodată cu îndrăzneala sau intuiția care l-au ghidat pe Ryan. Oscar a presupus că bărbatul împărtășea opiniile lui Ryan despre evrei, altfel Ryan nu l-ar fi ales ca adjunct. Rămâne de văzut cum se va descurca Carruthers în înăbușirea anticipată a rebeliunii negre, dar Oscar bănuia că va avea o perioadă mult mai dificilă.

Oscar avea suficientă încredere în previziunea lui Ryan pentru a o face subiectul următoarei predicii a lui Saul. Saul a dat propriei sale predicții despre rebeliune un tratament criptic, cu scopul de a evita acuzațiile de "rasism" care ar putea pune în pericol lupta în curs de desfășurare pentru a rămâne în aer – și, de asemenea, pentru a minimiza probabilitatea de a împiedica evenimentul prezis. El i-a permis lui Iisus să vorbească din nou prin el, aureolă și toate celelalte, iar cuvintele exacte ale lui Iisus au fost: "Iată, dușmanii mei v-au înșelat, v-au încurcat și v-au condus în nebunia de a lua o fiară mare în mijlocul vostru. V-au spus să nu vă dați copiii fiarei și să nu vă culcați cu fiara, cum se culcă o femeie cu un bărbat, și să acceptați tot felul de rele de la fiară. V-au orbit, ca să nu vedeți ce vă face fiara. Și

acum vrăjmașii mei i-au spus fiarei să se ridice împotriva ta și să te ucidă. Fiara se va scula și va nimici cetățile voastre, vă va jefui femeile și vă va pângări copiii, și vă va ucide pe mulți dintre voi. Și sângele tău va curge pe străzile cetăților tale din pricina nebuniei tale și din pricina urii pe care dușmanii mei o poartă față de tine.

Și iată, toate aceste lucruri se vor întâmpla foarte curând. Dar Tatăl Meu va avea milă de voi și vă va aduna în mijlocul necazurilor voastre și vă va conduce împotriva fiarei și împotriva vrăjmașilor Mei, care au adus acest rău asupra voastră. Și vei ucide, atât fiara, cât și pe vrăjmașii mei, și tu vei triumfa asupra lor, și vei curăți pământul de prezența lor, până când nu va mai rămâne nici măcar o amintire despre ei."

Această profetie a generat multe speculații printre credincioși cu privire la semnificația ei — pentru următoarele 15 zile; apoi a devenit brusc clară dincolo de cea mai mică umbră de îndoială, deoarece rebeliunea neagră a început cu Ziua cuțitelor lungi. Pierderile albilor în acea primă zi au fost cu adevărat substanțiale doar în cele mai mari zone urbane. Peste 12.000 au fost uciși în New York, ceva mai puțin de 3.000 în Boston, aproape 4.000 în Washington, 2.000 în Atlanta, 5.500 în Chicago, 9.000 în zona Los Angeles — aproximativ 58.000 pentru întreaga țară. Deși numărul nu a fost mare — puțin mai mulți decât au fost uciși în accidente de mașină în fiecare an sau o șesime din câți au fost uciși de țigări — impactul psihologic a fost enorm.

Când angajații negri din birouri, magazine și fabrici din toată țara și-au scos armele din haine exact la prânz, ora estică, și au început să-și atace colegii albi în prima zi de luni a rebeliunii, reacția albilor a fost de panică și teroare. În multe cazuri, armele erau pistoale — uneori chiar puști sau puști tăiate — în loc de cuțite, desigur, dar imaginea care a rămas în mintea majorității albilor care au asistat la rebeliune a fost cea a negrilor stropiți cu sânge, cu cuțite pe care picură sânge, pioleți de gheață, satâre sau securi în mâini, alergând de la birou la birou, de la teighea la teighea, de la stația de lucru la stația de lucru, înjunghierea, hăcuirea-ul, tăierea, tăierea, țipetele și gemetele victimelor lor.

În câteva cazuri, mai ales în locații cu gulere albastre, muncitorii albi s-au apărut viguros, dezarmându-și atacatorii negri și administrând justiția sumară. De regulă, însă, albi erau victime ușoare. Spălați pe creier de decenii de propagandă a "frăției" care induce vinovăție, ei au fost dezarmați moral și incapabili să se apere. Când negrii și-au început munca mortală, unii albi s-au străduit să iasă din calea lor, dar alții nu au putut decât să privească și să aștepte, paralizați de frică. Scenele bizare și oribile la care am asistat în acea zi au fost multe.

În birourile unei mari firme de avocatură din Boston, în care erau angajați doar patru negri și peste 50 de albi, doi dintre negri — o secretară și un avocat junior — erau naționaliști. La prânz, cei doi au scos armele și i-au înghesuit pe toți ceilalți, cu excepția unei duzini de albi care plecaseră deja la prânz, într-o sală mare de conferințe și le-au ordonat să îngenuncheze pe podea. În timp ce avocatul junior flutura un pistol și striga despre "rasismul alb" și "nedreptatea", secretarul negru a trecut metodic de la un alb îngenuncheat la altul, tăind gâtul fiecăruia cu un brici drept. Albi doar își așteptau rândul, unii tăcuți, alții plângând. O relatare a unui martor ocular a fost dată de unul dintre cei doi negri care nu au participat la crime.

La Washington, la câteva minute după prânz, negrii au blocat un capăt al unui tunel de autostradă care trece pe sub Capitol Hill prin parcarele mașinilor peste șosea. Muncitorii guvernamentali albi îngroziți care încercau să fugă din oraș au intrat rapid în tunelul plin de trafic. Începând de la capătul blocat, o bandă de aproximativ două duzini de tineri negri înarmați cu macete și topoare au început să tragă șoferii și pasagerii albi din vehiculele lor și să-i măcelărească. Pe măsură ce negrii înaintau în tunel, majoritatea albilor au rămas în mașinile lor, privind îngroziți cum albi din fața lor erau trași țipând prin parbrizele sparte și uciși cu lovituri sălbatice de macetă. Câțiva albi au fugit înapoi prin tunel la o rampă de ieșire și au încercat să cheme poliția, dar poliția era ocupată în altă parte. Măcelul din tunel a continuat timp de aproape patru ore, până când ucigașii negri au fost prea epuizați pentru a ucide mai mulți. Peste 300 de albi au murit în tunel în acele patru ore.

În general, doar un procent mic de negri din America au fost implicați în violențele inițiale — mai puțin de 40.000 pentru întreaga țară. Aceștia erau cei care erau membri ai uneia sau alteia dintre

organizațiile naționaliste militante, cei care fuseseră cufundați în retorica autocompătimirii și urii față de "opresorul alb" de ani de zile, care se pregăteau pentru o rebeliune de luni de zile, și cărora li s-a spus ora revoltei și li s-au dat instrucțiunile finale cu 24 de ore înainte. A fost o minune că, cu "secretul" împărtășit de atât de mulți, Agenția a fost singurul braț al guvernului care a avut o cunoaștere detaliată a rebeliunii.

Majoritatea militanților negri erau bărbați tineri, deși au fost și un număr surprinzător de mare de femei, de asemenea, implicate. Mulți aveau studii superioare; În aceste resentimente ajunsesse cea mai mare presiune. Având asigurări nesfârșite cu privire la "egalitatea" lor de către mass-media, de către recrutorii de colegiu și de către profesorii și colegii lor albi plini de vină, ei au venit, mai mult decât frații lor mai umili, cu un șoc umilitor împotriva limitărilor lor inerente.

Cu toate acestea, după prima zi, mulți alți negri s-au alăturat, de fapt, rebeliunii. Întreaga subclasă neagră – bandele de stradă, șomerii cronici, cei care erau întotdeauna pregătiți pentru orice activitate care promitea o oportunitate de pradă, de a intra într-o lovitură împotriva lui "Whitey", de a ridica un mic iad – deși nu erau afiliați oficial cu niciuna dintre organizațiile naționaliste sau nu primea ordine de la ei, a servit cauza destul de bine participând independent la jafuri și distrugerii.

Cu toate acestea, militanții au reușit să recruteze în mod oficial mulți negri pentru cauza lor în primele săptămâni de luptă: unii s-au alăturat pentru că erau intimidați, iar alții aveau simpatii sau resentimente care îi predispușeau deja la naționalismul negru. Pe măsură ce reacția albilor a început să prindă contur, cu manifestările însoțitoare ale sentimentului anti-negru, polarizarea dintre rase a crescut și mulți negri care sperau să evite conflictul au fost forțați să aleagă tabăra.

Pentru Oscar, rebeliunea părea o mană cerească, aproape prea frumoasă pentru a fi adevărată. Departele de a împărtăși antipatia lui Ryan față de naționaliștii negri, el spera că aceștia vor ieși din rebeliune cu și mai multă influență asupra propriei rase decât înainte. Dar soarta negrilor era doar o problemă minoră. Valoarea reală a răzvrătirii consta în trei lucruri. În primul rând, a făcut mai mult pentru a ridica conștiința rasială și receptivitatea segmentului încă sănătos al populației albe decât ar fi putut face zece ani de predicare cu toată mass-media la dispoziția lor. În al doilea rând, aceasta a întărit foarte mult influența lui Saul asupra segmentului său particular din populația albă: nu numai că își stabilise ferm calitățile de profet autentic, inspirat divin, servind ca purtător de cuvânt al lui Iisus pentru o prezicere fără echivoc a rebeliunii, dar predicase despre importanța rasei, chiar dacă oarecum oblic, cu luni înainte. În timp ce ceilalți presupuși slujitori ai lui Iehova îl atacaseră pentru eforturile sale. Și în al treilea rând, rebeliunea a adus daune ireparabile prestigiului și credibilității autorităților stabilite: în principal guvernul, mass-media controlată și bisericile principale, toate acestea fiind percepute ca împărțind vina pentru ea.

În seara celei de-a doua zile a rebeliunii, conducerea Ligii Naționale din zona Washington a ținut o întâlnire de urgență în subsolul familiei Keller pentru a planifica strategia. "Ați avut probleme să ajungeți aici?" întrebă Harry în timp ce Oscar și Adelaide au intrat în cameră cu zece minute întârziere. Președintele declarase stare de urgență și impusese legea marțială în zona capitalei în acea după-amiază. Era o stare de asediu la ora 18:00, iar patrulele militare hoinăreau pe străzi pentru a o impune. În plus, exista pericolul din partea negrilor în multe zone.

"Nu chiar", a răspuns Oscar. "Am fi fost aici înainte de ora de asediu dacă nu m-aș fi lovit de un blocaj rutier pe bulevardul Washington. Pentru a o ocoli am folosit străzile laterale. Din păcate, traseul pe care l-am ales m-a dus printr-un cartier negru și cineva a făcut câteva fotografii la mașină. Un glonț de pușcă a intrat pe geamul din spate și a ieșit pe parbriz. A fost un pic interesant. Dar prea curând nu aș mai încerca să mă întorc pe acolo în seara asta. Oricum, ne-am adus sacii de dormit cu noi și sper că aveți spațiu liber pe podea pentru noi."

Discuția s-a axat pe strategii de utilizare a rebeliunii pentru a-și promova propria cauză, în timp ce se confruntă cu interdicția guvernului asupra publicațiilor sau activităților care ar putea incita la dezordine. Kevin Linden a ținut în mână ediția curentă a Washington Post. Principalul titlu a fost: "Negrii răspund rasismului albilor cu violență." Sub aceasta, cu un text puțin mai mic, a fost "Guvernul trebuie să remedieze nemulțumirile negrilor, să prevină reacția albă".

"Este destul de clar din asta care va fi linia evreilor cu privire la rebeliune", a râs Kevin. "Până acum, am crezut că sunt de partea Agenției pentru a-i menține pe negri în linie. Acum, principala lor preocupare pare a fi să ne țină la coadă. Ei minimalizează atrocitățile comise de rebeli și chiar le găsec scuze, așa cum au făcut-o înainte de crearea Agenției. Nici măcar nu fac prea mult tam-tam cu privire la faptul că negrii par să vizeze în special afacerile evreiești pentru jafuri și ardere.

"Este puțin înșelător", a spus Bill Carpenter. "Sunt în termeni destul de buni cu o secretară din marea firmă evreiască Abramowitz și Cohen. Ea mi-a spus că oamenii de afaceri evrei sunau frenetic toată ziua de ieri și de azi, și că Abramowitz le spunea să nu-și facă griji, că guvernul va acoperi mai mult decât toate pierderile lor în conformitate cu una dintre prevederile Legii Horowitz. Am căutat legea și destul de sigur că există o clauză în ea care stipulează rambursarea triplă a tuturor pierderilor suferite de orice membru al unui grup minoritar identificabil ca urmare a unui "act rasist". În mod obișnuit, rambursarea se face din bunurile confiscate ale autorului faptei, dar ori de câte ori făptuitorul este necunoscut sau din orice alt motiv nu poate fi obligat să plătească, guvernul plătește victima în schimb. Abramowitz își asigură apelanții că soluția a fost rezolvată, că toate pierderile suferite de evrei vor fi atribuite vizării deliberate "rasiste" a evreilor de către rebeli, că se vor califica drept membri ai unei minorități identificabile și că vor primi o rambursare triplă. Lucrul amuzant, mi-a spus secretarul, a fost că atunci când evreii au auzit acest lucru de la Abramowitz, unii dintre ei s-au supărat și mai mult. Unul s-a plâns că tocmai a depus cifrele de inventar pentru magazinul său de bijuterii săptămâna trecută. Dacă ar fi știut că rebeliunea avea să vină, ar fi pus cel puțin de două ori valoarea pe stocul său. Era de neconsolat. Un altul gemea că negrii au spart doar vitrinele magazinului său de îmbrăcăminte și au apucat câteva haine, în loc să ardă locul. Și i-a fost frică să se întoarcă și să incendieze el însuși locul!"

"Excelent!" Exclamă Oscar. "Cu greu s-ar putea cere un scenariu mai invidios. Imaginați-vă cum se vor simți oamenii de afaceri albi atunci când concurenții lor evrei vor fi rambursați triplu din trezoreria federală, în timp ce majoritatea nu vor primi niciun ban, nici măcar de la companiile lor de asigurări, deoarece polițele lor exclud pierderile cauzate de război sau insurecție.

"Sunt încă surprins, totuși", a continuat el. "Am avut o sursă sigură de informații în interiorul agenției care mi-a spus că evreii erau foarte îngrijorați de probabilitatea ca ei să fie vizați dacă ar exista o revoltă neagră și că această îngrijorare i-ar determina să sprijine Agenția într-o astfel de eventualitate. Se pare că evreii au văzut lucrurile puțin diferite decât credea el. Cel puțin, cu siguranță au fost mai pregătiți pentru ceea ce s-a întâmplat decât mi-a lăsat la sursă mea și nici pe jumătate atât de îngrijorați. Se pare că toți erau pregătiți să sară în orice direcție li se părea cea mai avantajoasă. Trebuie să fi fost clar pentru ei până când Washington Post de astăzi a ieșit la presă noaptea trecută târziu că această revoltă nu va fi o amenințare reală pentru ei în sine și că, atâta timp cât albi nu devin prea indisciplinați, își pot relua în siguranță politica de a-i folosi pe negri și pe alți non-albi ca armă principală pentru a distruge ceea ce a mai rămas din rezistența albilor la conducerea lor. Dacă naționaliștii negri își găsesc curajul sau nu, nu contează deloc pentru ei".

"A fi întotdeauna pregătit să sari în direcția cea mai avantajoasă a fost piatra de temelie a supraviețuirii evreiești de mii de ani", a intervenit Harry. "Lucrul de reținut despre ei este că niciodată, dar niciodată, nu iau în considerare alte interese decât ale lor în planificarea lor. Mai mult de un politician sau birocrat care a crezut că are o alianță cu ei a aflat asta, spre tristețea lui. Și puteți fi siguri că s-au gândit la consecințele relațiilor publice de a profita de această revoltă neagră și vor avea fundul acoperit. Mai întâi vor pune mass-media să creeze impresia că sunt practic singurii care au suferit pierderi; apoi, când cineva începe să se plângă de compensațiile preferențiale pe care le primește de la guvern, își va face treaba în Congres și în bisericile creștine să vorbească despre îngrozitorul "antisemitism". Credeți-mă, vor fi foarte puțini oameni de afaceri care vor avea curajul să se plângă public, indiferent cât de mult îi îngrozește în privat.

"Bine, oameni buni. Cam atât despre anecdote și teorii", a spus brusc Kevin. "Treaba noastră în această seară este să ne dăm seama ce trebuie să facem pentru a da peste cap calculele evreilor și pentru a obține cel mai mare avantaj posibil din dezordinea actuală, atât în următoarele câteva zile în timp ce se întâmplă, cât și în lunile următoare".

Discuția a continuat până la primele ore ale dimineții. Concluziile generale la care s-a ajuns au fost că guvernul va avea probabil rebeliunea sub control într-o săptămână sau două, chiar și luând în considerare faptul că un număr de unități ale armatei păreau să fie în prezent incapabile să facă față revoltelor negrilor care izbucniseră în rândurile lor; că un apel deschis al Ligii către albi ar duce la suprimarea guvernamentală imediată a Ligii; și că venise timpul ca Liga să-și transfere cea mai mare parte a resurselor în acțiuni clandestine sau "subterane".

Singura excepție de la această ultimă concluzie a fost programul lui Saul. Oscar și Saul au susținut cu succes că Saul ar trebui să rămână în direct cât de mult poate, continuând să-și aducă telespectatorii în jurul pozițiilor pe care Liga le-ar putea valorifica mai târziu. Saul putea chiar să-și întărească poziția față de guvern în același timp, aruncând o doză grea de "a da Cezarului" și alte retorici ale legii și ordinii în predicile sale pentru săptămâna următoare, când guvernul ar fi recunoscător pentru tot sprijinul pe care l-ar fi putut primi.

În afară de asta, totuși, activitățile lor planificate cu greu i-ar face îndrăgiți de liderii politici ai națiunii și de autoritățile de aplicare a legii. Ei vor folosi toate mijloacele pe care le aveau la dispoziție pentru a ataca populația albă a țării, nu atât asupra aspectelor rasiale ale rebeliunii actuale, care erau oricum mai mult sau mai puțin evidente, cât asupra aspectelor evreiești mai puțin evidente. Cu alte cuvinte, ei ar propaga în esență același mesaj pe care Saul îl propaga, dar prin alte mijloace media, fără capcanele creștine și într-un limbaj și mai puternic. Ei foloseau transmisoare radio pirat, pliante aruncate din aer, semne pictate pe pasajele autostrăzilor și baloane aeriene pentru a trezi cât mai multe sentimente împotriva politicilor rasiale ale guvernului și pentru a-l învinui pentru aceste politici direct pe controlorul evreiesc al mass-mediei de știri și divertisment. Ar fi fost o ruptură bruscă cu politica anterioară a Societății de strictă legalitate, dar s-a convenit în unanimitate că oportunitatea prezentată de rebeliune trebuia profita de toate mijloacele disponibile, legale sau nu. În următoarele câteva săptămâni, guvernul ar avea, fără îndoială, mâinile pline încercând să-i liniștească pe negri oricum, și astfel discreția moderată în desfășurarea activităților lor ar trebui să fie suficientă pentru a minimiza riscul lor.

Zona de responsabilitate a lui Oscar, pe lângă continuarea gestionării programelor lui Saul, ar fi să înființeze o stație mobilă de difuzare a piratilor suficient de puternică pentru a acoperi zona metropolitană Washington și pentru a ajunge adânc în statele învecinate. Înainte de a se retrage în sacul său de dormit în acea noapte, a început să facă o listă de echipamente pe care Harry ar trebui să le obțină pentru el a doua zi. El a estimat că ar trebui să poată fi în direct în termen de trei zile, dacă totul ar fi disponibil.

Mai târziu, în timp ce el și Adelaide stăteau întinși pe podea în sacii lor de dormit într-un colț al camerei întunecate, ea i-a spus: "Eram prea ocupați pentru a menționa asta mai devreme, dar în timp ce erai afară în această după-amiază, mama mea m-a sunat. A văzut câteva știri despre rebeliunea din această zonă și era îngrijorată pentru mine. Am întreat-o despre condițiile din Iowa și mi-a spus că lucrurile sunt destul de liniștite acolo. Auzise câteva rapoarte radio despre împușcături ale negrilor în Davenport și Cedar Rapids, dar nu era nimic despre ele în ziarul din această dimineață. Unii dintre vecini vorbesc despre cumpărarea mai multor arme și muniție, dar reverendul Malone a sunat pe toată lumea spunându-le să rămână calmi și să nu facă nimic pripit. S-a vorbit în trecut despre incendierea unui vietnamez.

Tabăra de relocare pe care guvernul a construit-o acum doi ani este chiar peste drum de noi și reverendul este îngrijorat că cineva îi va ataca.

"Exact ceea ce ar trebui să se aștepte de la bunul reverend!" Oscar pufni. "Este greu de spus acum cum vor reacționa oamenii din Iowa și din alte părți ale țării care nu sunt afectate prea mult de rebeliune, dar pun pariu că nu vor învăța prea multe din asta. Atâta timp cât evreii controlează televizorul la care se uită și ziarele pe care le citesc – și atâta timp cât complicilor evreilor, cum ar fi reverendul Malone, li se permite să-și facă treaba – oile vor continua să se îndrepte spre abator.

"Ei bine, există unele lucruri care i-ar agita pe oamenii pe care îi cunosc în Iowa", a răspuns Adelaide, "în afară de vederea bandelor de negri înarmați care cuturează mediul rural, nu prea le place guvernul

de aici, de la Washington. Sunt multe lucruri cu care nu sunt de acord. Dar atâta timp cât există mâncare în frigider, benzină în mașină și ceva de vizionat pe ecran, nu vor face nimic. Bunicul meu nu este singurul din județul nostru care simte la fel; el este singurul care nu se teme de ceea ce va spune reverendul Malone, așa că vorbește în timp ce ceilalți rămân tăcuți. Dar dacă nu ar exista electricitate timp de câteva săptămâni, de exemplu, astfel încât toată mâncarea din frigider să se strice și ecranele televizoarelor să fie goale, bunicul ar avea o mulțime de companie. S-ar putea chiar să poată organiza o petrecere de linșaj de dimensiuni echitabile și să meargă după reverendul Malone. O mulțime de oameni încă fierb despre faptul că Malone a determinat Washingtonul să-i reinstaleze pe acei vietnamezi în județ.

"Sper că ai dreptate, dragă", a răspuns Oscar. "Mi-ar plăcea să cred că a mai rămas o mică luptă în cursa noastră. Mai bine dormi acum.!",

A sărutat-o și apoi s-a așezat mai confortabil în sacul său de dormit, dar nu a adormit imediat. În schimb, s-a gândit la noua situație cu care se va confrunta el și camarazii săi în urma rebeliunii negrilor. Era păcat, a reflectat el, că negrii își planificaseră revolta atât de prost. Tăierea câtorva mii de capete le-ar aduce puțin pe termen lung, nu atunci când ar fi încă 150 de milioane. În schimb, ar fi trebuit să atace infrastructura economică a țării: centrale electrice, baraje, fabrici, noduri de transport, rezervoare, lucruri care ar putea fi arse sau spulberate, inundate sau otrăvite și ar perturba fluxul comerțului, ar opri producția de bunuri, ar scoate prizele de pe frigiderele țării și ar face ca ecranele televizoarelor să se întunece. Atunci ar fi putut aduce America într-o stare reală de război civil; ar fi putut perturba grav mecanismul de control al minții al evreilor și mecanismul guvernamental de impunere; s-ar putea să-l fi ținut pe Whitey în afara echilibrului suficient de mult timp pentru a obține o pârgie reală pentru cererile lor.

Și, într-adevăr, exact asta ar trebui să facă Liga, nu doar să reacționeze la revoltă cu o explozie momentană de nouă propagandă. El sperase să poată renunța la raidurile sale de comando, cu riscul pe care îl implicau, și să se dedice unei activități mai sigure și mai puțin violente, cum ar fi îndrumarea programelor lui Saul. Dar, de asemenea, a făcut alegerea, când a fost forțat de Ryan să facă acest lucru, **pentru flux în loc de stază**. Acționând singur, el nu putea spera să realizeze daunele masive aduse infrastructurii economice pe care 40.000 de naționaliști negri organizați și foarte motivați le-ar fi putut realiza, dar mai erau și alte lucruri pe care le putea face. Prin uciderea lui Ryan, el a crescut substanțial potențialul de flux. Cu siguranță trebuie să existe alți oameni în poziții cheie a căror moarte ar influența, de asemenea, cursul evenimentelor. Atât înrăutățirea economiei, cât și revolta negrilor ar duce la un climat mai neliniștit în țară, genul de climat pe care ar trebui să facă tot ce îi stă în putință pentru a-l exacerba. Numai într-un astfel de climat putea Liga să spera să înceapă să concureze eficient cu evreii pentru inimile și mințile publicului alb.

El a oftat. Ei bine, el va fi foarte ocupat în următoarele câteva zile îndeplinindu-și responsabilitățile pe care le avea deja. Dar după aceea ar fi timpul să iasă iar la vânătoare...